

B E S T S E L L E R

LINDA HOWARD

EDITURA MIRON

DUPĂ
O NOAPTE

PASIONANT ȘI PLIN DE FORȚĂ

Capitolul 1

Era o zi numai bună de visat, după-amiaza târziu, soarele aruncînd umbre prelungi pe unde putea pătrunde printre ramurile dese ale copacilor din pădure, deși lumina și aurea mai ales coroanele copacilor, lăsînd pămîntul afinat al pădurii într-o umbră plăcută, misterioasă. Aerul fierbinte și umed de vară era parfumat de mirosul dulce-rozaliu al caprifoiului, totul amestecat apoi cu mireasma bogată, maronie a pămîntului și a vegetației intrate în putrefacție și cu aroma puțin iute și verde a frunzelor. Pentru Faith Devlin mirosurile aveau culori și încă de mic copil se distrase încercînd să împrumute anumite culori miresemelor care o înconjurau.

Majoritatea culorilor păreau evidente, luate mai ales după felul în care arăta lucrul respectiv. Sigur că mirosul pămîntului era maron; și la fel de clar părea să fie și mirosul frunzelor, puțin iute, de culoare verde, în mintea și imaginația ei. Grep-ul mirosea a galben-strălucitor; ora adevărat că pînă atunci nu gustase nici unul, dar odată, pe cînd se afla la băcănie, luase un fruct și îi adulmecase cu mare grijă coaja, iar aroma îi explodase parcă pe papilele gustative, acru și dulce în același timp.

Mirosurile puteau ușor să ia culori în imaginația ei; dar aroma și culoarea oamenilor erau ceva mai complicate, pentru că oamenii nu erau aroma lucrurilor, ci aveau mai multe culori amestecate între ele. Culoarele nu păreau să fie aceleași în mirosul oamenilor față de mirosul lucrurilor. Mama ei, Renée, avea de exemplu unul roșu-întunecat și iute, cu câteva învîrtejiri de negru și galben, dar acea aromă roșie aproape că predomina celelalte nuanțe. Galben era foarte bun la lucruri, dar nu și la oameni; și nici verdele, poate doar ca o ușoară umbră. Tatăl ei, Amos, era o mixtură oribilă de verde, purpuriu, galben și negru. Deslușirea culorilor lui fusese relativ ușoară pentru că mereu îl asociase cu voma. Bea și vărsa, bea și vărsa, asta era tot ce făcea tatăl ei. De fapt, mai și urina. Chiar foarte mult.

Dar cel mai grozav miros din lume, cugeta Faith, în vreme ce își croia drumul prin pădure, privind în sus spre razele de soare și ținându-și fericirea secretă îngropată adînc în suflet, îi aparținea lui Gray Rouillard. Faith trăia doar ca să-l vadă fugitiv prin oraș și, dacă reușea să se apropie destul de mult ca să-i audă vocea joasă, profundă, atunci pur și simplu se cutremura de bucurie. În ziua aceea reușise să se apropie destul de mult de el, încît să-l și poată mirosi și, de fapt, el chiar o și atinsese. Încă mai era ușor amețită după acea experiență.

Fusese la merceria din Prescott împreună cu Jodie, sora ei mai mare, pentru că Jodie furase cîtiva dolari de la Renée și voia să-și ia niște lac de unghii. Mirosul lui Jodie era portocaliu și galben, o imitație foarte palidă a mirosului lui Renée. Tocmai se pregăteau să părăsească magazinul, cu lacul de unghii ascuns cu grijă în sutienul lui Jodie ca Renée să nu-l vadă. Jodie purta sutien de vreo trei ani, deși nu avea decît treisprezece,

și asta era ceva ce o necăjea pe Faith de cîte ori se gîndea, pentru că avea deja unsprezece ani și nici o urmă de sîni. Pe pieptul ei plat și  opilăresc doar sfîrcurile își făcuseră apariția și era foarte jenată că exista posibilitatea să se observe schimbarea petrecută. Fusese intens conștientă că se vedeau clar de sub tricoul foarte subțire și purpuriu ce avea scris pe el LSU, dar atunci cînd se loviseră de Gray, care voia și el să intre în magazin, Faith uitase cu totul de tricoul cel subțire și de sfîrcurile sînilor încă inexistenți.

– Frumos tricou, îi spusese Gray, în ochii negri observîndu-i-se amuzamentul în vreme ce o bătea pe umăr. Gray își petrecea vacanța de vară acasă, departe de colegiu. Juca fotbal pentru LSU, fundaș în primul an. Avea nouăsprezece ani, un metru optzeci și cinci de centimetri, deși era încă în creștere, și cîntărea cel puțin optzeci de kilograme. Faith știa toate astea pentru că le citise în pagina de sport a ziarului local. Știa că fugea suta de metri în șaisprezece secunde și că avea o viteză laterală foarte mare, indiferent de ce însemna lucrul ăsta. Și mai știa că era frumos, nu în sensul de drăguț, ci frumos așa cum și armăsarul campion al tatălui său era frumos, celebrul armăsar Maximilian. Un fel de frumusețe puternică, sălbatică. Moștenirea ereditară din partea strămoșilor creoli francezi era evidentă în pielea măslinie și în oasele puternice ale feței. Părul negru și bogat îi atîrna pe umeri, făcîndu-l să semene cu un războinic medieval adus ca prin farmec în prezent. Faith citise toate romanele despre cavalerii medievali și despre frumoasele lor domnițe, toate romanele pe care reușise să pună mîna, așa că știa cum arăta un cavaler atunci cînd vedea unul.

Umărul o furnicase acolo unde o atinsese Gray și sfîrcurile în formare o duruseră, făcînd-o să roșească și

să-și plece capul. Simțurile i se treziseră din cauza aromei lui puternice, una caldă, pregnantă, o aromă pe care n-o putea descrie, cu un roșu încă și mai adânc decît cel al lui Renée, plin de culori frumoase și puternice pe alături.

Jodie își scosese în față sînii rotunzi și mari, acoperiți de o bluză fără mîneci de un roz-aprins. Își lăsase primii doi nasturi descheiați.

– Ce părere ai despre bluza mea? îl întrebuse, făcînd botic ca buzele să-i iasă și mai mult în afară, așa cum o văzuseră și pe Renée făcînd de nenumărate ori.

– Culoare greșită, răspunsese Gray, cu o voce tăioasă în care nu mai era nici urmă de veselie. Faith știa foarte bine de ce. Era din cauză că Renée se culca cu tatăl lui, Guy. Și îi auzise și pe alții cum discutau de Renée, știa ce însemna cuvîntul „țîrfă”.

El trecuse apoi pe lîngă ele și deschisese ușa magazinului, dispărînd înăuntru. Jodie privise în urma lui cîteva secunde, după care își întorsese ochii lacomi spre Faith.

– Dă-mi mie tricoul tău, îi spusese.

– E prea mic pentru tine, răspunsese Faith, bucurată că nu avea cum să-i vină. Lui Gray îi plăcuse bluza ei, o atinsese și n-avea de gînd să o cedeze.

Jodie se încruntase ținîndu-și seama de adevărul evident. Faith era mică și foarte slabă, dar chiar și umerii ei firavi de-abia încăpuseră în tricoul acela vechi de doi ani.

– O să-mi iau și eu unul, declarase hotărîtă Jodie.

Și ea avea de gînd să-și cumpere un altul, cugetă Faith în vreme ce privea visătoare la modelele de umbră și lumină pe care le făcea soarele printre frunze. Da, și Jodie nu va avea tricoul pe care Gray îl atinsese; Faith îl scosese imediat ce ajunsese acasă împăturindu-l cu

grijă și strecurându-l sub saltea. Singurul fel în care cineva l-ar fi putut găsi ar fi fost dacă s-ar fi apucat să scoată cearceaful de pe pat ca să-l ducă la spălat și, de vreme ce Faith era singura care făcea lucrul ăsta, tricoul avea să fie în siguranță; putea să doarmă pe el în fiecare noapte.

Gray. Violența emoțiilor o speria, dar nu le putea stăpîni. Nu trebuia decît să-l vadă și inima începea să-i bată cu atîta violență în pieptul descărnat, că o dureau coastele, simțindu-se înfierbîntată și înfrigurată în același timp. Gray era ca un zeu în micul oraș Prescott, din Louisiana; era la fel de sălbatic ca un mustang, îi auzise pe oameni spunînd asta, dar era și sprijinit de banii Rouillard, și chiar de mic copil avusese un farmec cu totul aparte care înmuia și înfiora inima femeilor. Familia Rouillard avea și ea partea ei de ticăloși și renegați, însă Gray se arătase a fi cel mai aprig dintre toți. Dar era un Rouillard, așa că, chiar și atunci cînd isca un adevărat iad în jur, o făcea cu cea mai mare eleganță și stil.

Și cu toate astea nu fusese niciodată răutăcios cu Faith, în felul în care o făcuseră alți oameni din oraș. Sora lui, Monica, o dată chiar scuiase în direcția lor, cînd Faith și Jodie o întîlniseră din întîmplare pe trotuar. Faith se bucura sincer că Monica era pe undeva prin New Orleans într-un pension elegant pentru fete și că nu venea pe acasă prea des, nici măcar în timpul verii, și asta pentru că era mereu plecată în vizite la prieteni. Pe de altă parte, lui Faith îi sîngerase inima atunci cînd Gray plecase vreme de luni întregi la LSU; Baton Rouge nu era chiar așa de departe, dar în timpul sezonului de fotbal, Gray nu avea prea mult timp liber, ca atare apărea acasă doar în timpul vacanțelor. De cîte ori știa că e acasă, Faith căuta să stea cît mai mult prin oraș, în speranța că îl va putea zări chiar și în treacăt, plim-

bîndu-se leneș, cu indolența unei pisici de rasă, atît de înalt și de puternic, și periculos de fermecător.

Acum, că era vară, își petrecea mare parte din timp la lac, acesta fiind și motivul expediției lui Faith prin pădure. Lacul era particular, ceva mai mare de două mii de acri, cuprins în totalitate de domeniul Rouillard. Era lung și de o formă neregulată, avînd chiar și cîteva curbe, larg și foarte adînc în unele locuri, îngust și cu apă mică în altele. Conacul mare și alb al familiei era la est de lac, cabana părăginită a familiei Devlin la vest, dar nici una dintre case nu era de fapt așezată pe malurile lui. Singura de pe malul lacului era căsuța de vară a familiei Rouillard, un fel de vilă albă cu un etaj și două dormitoare, o bucătărie, o sufragerie și o verandă acoperită care o încercuia complet. Mai jos de vilă se afla un mic depozit pentru ambarcațiunile ușoare, un dig micuț și chiar și o groapă pentru jăratric cu un grătar pus deasupra, special pentru picnicuri. Cîteodată, în timpul verilor, Gray și prietenii lui se adunau acolo ca să înoate și pentru canotaj, iar Faith se furișa printre copaci și-i urmărea pe toți spre marea bucurie a inimii ei.

Poate că și în ziua aceea aveau să fie acolo, cugetă, simțînd durerea aceea dulce care o cuprindea de cîte ori se gîndea la el. Ar fi fost de-a dreptul minunat să-l poată vedea de două ori într-o singură zi.

Era desculță, iar pantalonii scurți îi lăsau picioarele slabe neprotejate de zgîrieturi și de șerpi, dar Faith se simțea ca acasă în pădure, la fel ca majoritatea creaturilor timide; nu-și făcea deloc probleme în privința șerpilor și pur și simplu nu le dădea atenție. Părul lung și roșcat care mereu avea tendința de a-i atîrna neglijent în ochi, deranjînd-o, îl prinsese la spate cu o bucățică de elastic. Se strecura ca o veveriță printre copaci, ochii ei mari ca de pisică strălucind visători în vreme ce se

gîndea doar la Gray. Poate că venise acolo; poate că într-o zi o va vedea ascunzîndu-se după tufişuri sau spionîndu-l de după vreun copac și atunci îi va întinde o mîină și-i va spune: „De ce nu ieși de-acolo ca să te distrezi puțin cu noi?” Se pierdu cu totul în minunatul vis cu ochii deschiși, gîndindu-se cum ar fi fost dacă și ea ar fi făcut parte din grupul gălăgios de tineri bronzăți care rîdeau mult, imaginîndu-se printre fetele înalte și ispititoare, îmbrăcate în costume de baie sumare.

Chiar înainte să ajungă la marginea luminișului în care fusese construită vila, putu desluși licărul argintiu al mașinii *Corvette* ce-i aparținea lui Gray și care fusese parcată în fața casei, iar inima începu să-i bată cu violență. Era acolo! Se strecură precaută după trunchiul unui copac bătrîn, dar, după un moment, își dădu seama că nu putea auzi nimic. Nu se deslușeau sunetele apei împroșcate, nici un fel de țipete sau chiote sau rîsete.

Poate că el doar stătea și pescuia de pe doc sau poate că ieșise cu barca în larg. Faith se mișcă mai aproape, căutînd să zărească docul, dar construcția aceea de lemn era în întregime goală. Nu era acolo. Se simți deodată dezamăgită. Dacă luase barca, nu avea de unde să știe cît timp avea să fie plecat, iar ea nu putea rămîne acolo în așteptare. Furase timpul acela numai pentru ea, dar foarte curînd trebuia să se întoarcă acasă ca să pregătească cina și să aibă grijă de Scottie.

Tocmai se pregătea să plece, cînd un murmur îi ajunsese pînă la urechi, așa că se opri, cu capul ridicat, căutînd să localizeze zgomotul. Părăsi adăpostul protector al copacilor și făcu cîțiva pași în luminiș, mai aproape de vilă; ar fi fost dificil să-l zărească din pădure. Și, dacă se apropia mai mult, măcar îl putea auzi

și tot ar fi însemnat ceva.

Faith avea acea calitate a tuturor vietăților mici și sperioase: se putea deplasa într-o liniște desăvârșită. Picioarele-i goale nu făceau nici cel mai mic zgomot în vreme ce se apropia tot mai mult de casă, încercînd să se mențină la distanță de ferestre, astfel încît să nu fie văzută de cei dinăuntru. Murmurul acela părea să vină din spatele vilei, din zona în care erau dormitoarele.

Ajunse la verandă și urcă tăcută scările, cu capul iarăși ridicat în vreme ce căuta să prindă cuvintele, deși nu le prea putea înțelege. Totuși era vocea lui Gray; tonul acela adînc era inimitabil, cel puțin pentru ea. Apoi auzi un geamăt, un fel de oftat pe un ton mult mai subțire.

Moartă de curiozitate, condusă de vocea lui Gray, Faith se mișcă din poziția în care se afla, apăsînd pe ușa de plasă de la verandă. Nu era încuiată. O deschise încet, atît cît să-și poată strecura trupul subțire înăuntru, închizînd-o apoi la loc fără cel mai mic zgomot. Mergînd pe mîini și genunchi, se tîrî mai mult pe podeaua de lemn a verandei pînă în dreptul ferestrei de la dormitorul de unde păreau să vină murmurele.

Auzi încă un oftat.

– Gray, spuse cealaltă voce, o voce de fată, încordată și tremurătoare.

– Ssst, sst, murmură Gray, un sunet jos care de-abia dacă ajunsese pînă la Faith. Mai spuse ceva, dar cuvintele lui nu însemnau nimic pentru ea. Trecuseră pe lîngă urechile ei fără a le impresiona, fără să fi fost înțelese. După care Gray spuse *Ma chère*, iar sunetele acelea căpătară deodată rezonanță și înțelegere. Vorbea în franceză, își dădu ea seama, și, imediat după aceea, cuvintele lui căpătară un sens, de parcă acea mică descoperire găsise în creierul ei un anume ritm. Deși familia Devlin nu era nici creolă și nici cajună, Faith

înțelegea aproape tot ce șoptea el. Majoritatea oamenilor din zonă vorbeau și înțelegeau franceza mai mult sau mai puțin.

Se părea că el încerca să convingă parcă un câine să-l urmeze, medită Faith mai departe. Vocea lui era caldă și mângâietoare, cuvintele erau alinări și complimente. Când fata începu iarăși să vorbească, vocea îi părea tot încordată, dar și cu o anume notă de suferință în ea.

Curioasă, Faith se mută într-o parte și-și înalță capul destul ca să vadă cu un singur ochi ce anume se petrecea în cameră. Și ceea ce văzu o făcu să încremenească.

Gray și fata erau amândoi goi pușcă și stăteau în pat, care era poziționat cu tăblia de la cap chiar spre fereastră și împins spre unul dintre pereți. Nici unul din ei nu părea s-o observe, ceea ce era un mare noroc, pentru că Faith nu s-ar fi putut mișca nici dacă amândoi s-ar fi întors s-o privească țintă.

Gray era întins cu spatele la ea, brațul stîng ținându-l sub capul cu păr blond și ondulat al fetei. Era aplecat peste ea într-un fel care-i tăie respirația lui Faith, pentru că în el părea să fie și ceva protector și ceva posesiv. Tocmai o săruta, sărutări lungi care lăsaу încăperea în liniște, exceptînd, desigur, gemetele și oftaturile, în vreme ce mîna dreaptă părea să fie – era – Gray își schimbă poziția și Faith putu vedea foarte bine că mîna lui dreaptă era chiar între coapsele goale ale fetei, exact peste locul rușinos.

Faith se simțea amețită, dar apoi își dădu seama că în tot acel răstimp își ținuse respirația. Grijulie, expiră aerul din plămîni, lăsîndu-și obrazul să se odihnească pe lemnul alb al ferestrei. Știa ce anume făceau cei doi din cameră. Avea unsprezece ani și nu mai era deloc o fetiță, deși încă nu-i crescuseră sînii. Cu cîtiva ani în

urmă îi auzise pe Renée și pe taică-său făcînd același lucru în dormitorul lor, iar fratele lor cel mare, Russ, le explicase pe îndelete și foarte plastic ce anume se petrecea acolo. De altfel văzuse cîinii și auzise pisicile țipînd în vreme ce o făceau.

Fata țipă și Faith aruncă iarăși o privire. Acum Gray era deasupra ei, încă murmurînd încet în franceză, alinînd-o, mîngîind-o. Îi spuse cît de drăguță o găsea, cît de mult o dorise, cît de caldă și de delicioasă era. Și, în vreme ce continua să-i vorbească, își ajusta poziția, ținîndu-și mîna dreaptă între trupurile aproape împreunate în vreme ce cu stînga își susținea greutatea. Faith nu putea vedea ce anume făcea el cu mîna dreaptă, dar știa oricum. Cu un fel de șoc, o recunoscuse deodată și pe fată. Lindsey Partain; tatăl ei era avocat în Prescott.

- Gray, țipă fata, cu vocea din nou încordată. Doamne! Nu pot...

Fesele musculoase ale lui Gray se încordaseră deja, iar fata se arcui sub el, țipînd din nou. Dar se agățase cu putere de el, iar țipătul precedent fusese doar unul de plăcere intensă. Picioarele lungi i se ridicaseră parcă de la sine, unul încercuindu-i mijlocul, în vreme ce celălalt i se încordase peste unul din picioarele lui.

El începu să se miște încet, trupul puternic și musculos dînd impresia de o forță covârșitoare. Scena era poate puțin dură și nêliniștitoare, dar exista în ea și o anume frumusețe care o ținu pe Faith în loc. Gray era așa de mare și de puternic, trupul bine bronzat grațios și intens masculin, în vreme ce Lindsey era subțirică și bine făcută, delicat de feminină în îmbrățișarea lui. Și el părea să aibă atîta grijă de ea, iar ei să-i placă atît de mult, cu mîinile-i subțirele agățate de spatele lui, cu capul lăsat într-o parte și coapsele care se ridicau în același ritm încet, împus de el de la început.

Faith îi privea cu ochi aprinși. Nu era geloasă. Gray

îi era superior, iar ea era încă atît de tînăra, încît pînă atunci nu se gîndise la el în vreun fel romantic sau posesiv. Gray era punctul strălucitor al universului ei, trebuia venerat de departe, iar ea se mulțumea și se simțea fericită și dacă doar îl zărea din cînd în cînd. Astăzi, cînd efectiv vorbise cu ea și îi atinsese tricoul, simțise că urcase în rai. Nu se putea închipui în locul lui Lindsey, stînd goală în brațele lui, nici măcar nu putea să-și imagineze cum ar fi fost, ce anume ar fi simțit.

Mișcările lui Gray se întetiseră, iar fata începuse iar să țipe, agățîndu-se și mai tare de trupul de deasupra ei, cu dinții strînși de parcă ar fi avut dureri mari, numai că Faith instinctiv știa că nu avea nici un fel de dureri. Gray părea și el copleșit de senzații, pentru că își lăsase capul pe spate, cu părul lung și întunecat ud în jurul tîmplelor, vîrfurile agățîndu-se de spatele lipicios din cauza sudorii. Apoi păru să se încordeze deodată, după care se cutremură tot, lăsînd să-i scape din gît un oftat prelung și răgușit.

Inima lui Faith se transformase parcă într-un ciocan, iar ochii verzi ca de pisică erau imenși pe fețișoara slabă, atunci cînd se îndepărtă încet de fereastră, ieșind pe nesimțite pe ușa verandei și apoi în jos pe scări. Deci așa era. Chiar îl văzuse pe Gray făcînd-o. Fără haine era încă și mai frumos decît își imaginase. Și nu făcea zgomote dezgustătoare ca de porc așa cum făcea tatăl ei, atunci cînd era destul de treaz ca să meargă împreună cu Renée în dormitor, ceea ce nu se întîmplase prea des în ultimii doi ani.

Dacă tatăl lui Gray, Guy, era la fel de frumos cînd o făcea precum era și fiul său, se gîndi deodată tulburată Faith, nu putea s-o învinovățească deloc pe Renée că îl prefera pe el în locul lui Amos.

Ajunse în siguranța copacilor, strecurîndu-se agilă printre tufișuri și ramuri. Era foarte tîrziu și probabil că

avea să ia cîteva curele bune de la tatăl ei pentru că încă nu-i pregătise masa de seară și pentru că nu avusesese grijă de Scottie; cam astea erau sarcinile ei, dar oricum meritase. Îl văzuse pe Gray.

Obosit, satisfăcut, tremurînd și respirînd cu greutate după orgasmul prelungit, Gray își ridică fruntea de pe umărul lui Lindsey. Și ea încă respira cu greutate, ținîndu-și ochii închiși. Își petrecuse o bună parte din acea după-amiază seducînd-o, dar meritase efortul cu prisosință. Acel proces lent în care-și pusese la bătaie tot farmecul și imaginația făcuse ca sexul să fie cu mult mai bun decît se așteptase.

O fulgerare de culoare, o mică mișcare în vederea lui periferică îl îndemnară să-și îndrepte ochii spre fereastra deschisă și spre pătura din spatele verandei. Nu prinse decît o privire scurtă a unei siluete fragile cu un păr roșcat, dar îi era de-ajuns ca s-o identifice fără dubii pe cea mai tînără dintre fetele Devlin.

Dar ce făcea puștoaica prin pădure, atît de departe de căsuța lor? Gray nu-i suflă nimic despre asta lui Lindsey, pentru că ar fi intrat în panică dacă ar fi știut că cineva o observase furișîndu-se cu el în căsuța de pe malul lacului, chiar dacă acel cineva ar fi fost doar una din gunoaiele Devlin. Era logodită cu Dewayne Mouton și nu i-ar fi plăcut să i se strice acel aranjament datorită faptului că se culcase cu Gray. Familia Mouton nu era la fel de bogată ca familia Rouillard – nimeni din partea aceea a Louisianei nu era –, dar Lindsey știa că îl putea manevra pe Dewayne într-un fel în care nici n-ar fi putut spera că ar reuși vreodată cu Gray. Gray era, desigur, o captură cu mult mai bună, dar n-ar fi fost deloc un soț

prea confortabil, iar Lindsey era destul de șmecheră ca să-și dea seama că oricum n-ar fi avut nici o șansă cu el.

– Ce este? murmură încet, mîngîindu-i umărul.

– Nimic. Își întoarse capul și o sărută cu duritate, după care se desprinse din îmbrățișarea ei, așezîndu-se pe marginea patului. Am observat doar cît de tîrziu este.

Lindsey aruncă și ea o privire pe fereastră, la umbrele care se lungiseră, după care se ridică gemînd.

– Doamne, în seara asta, trebuie să iau masa cu familia Mouton! N-o să reușesc niciodată să fiu gata la timp! Se dădu jos din pat și se apucă să-și adune hainele împrăștiate.

Gray se îmbrăca destul de liniștit în vreme ce gîndurile îi rămăseseră la mezina familiei Devlin. Oare îi văzuse, și dacă da, atunci va spune cuiva, ceva? Era un copil foarte ciudat, mult mai timidă decît sora ei mai mare, care dădea deja semne că avea să fie o tîrfă la fel de mare ca și mama lor. Numai că mezina avea ochi bătrîni și înțelepți pe fețișoara slăbuță, ochi care-i aminteau de cei ai pisicii, verzui-maronii cu tente parcă de auriu, încît cîteodată erau verzi și alteori păreau gălbui. Avea sentimentul că puștoaicei nu-i scăpau prea multe. Probabil că știa că mama ei era bucățica dulce din așternutul tatălui lui, că familia ei locuia în cabană fără să plătească nici cea mai mică chirie, doar ca Renée să fie aproape ori de cîte ori o dorea Guy Rouillard. Puștoaica n-ar risca să se pună rău cu nici unul din familia Rouillard, deci.

Biata fată, numai piele și os și cu ochi de zîină. Fusesse născută în mizerie și nu avea nici cea mai mică șansă să mai iasă vreodată de acolo, presupunînd că își dorea așa ceva. Amos Devlin era un bețiv înrăit, și cei doi băieți mai mari, Russ și Nicki, erau leneși, hoți și mincinoși, la fel de răi ca și tatăl lor, arătînd că și ei se

vor transforma în niște bețivani. Mamei ei, Renée, îi plăcea la fel de mult să bea, dar avea grijă mereu să nu întrecă măsura, nu așa cum făcea mereu Amos. Era fișneată și frumoasă, chiar și după ce născuse cinci copii, cu păr des de un roșcat întunecat pe care numai fata cea mică îl moștenise, la fel ca și ochii verzi și pielea albă și delicată. Renée nu era rea, ca Amos, dar nici mamă bună pentru copii. Lui Renée nu-i păsa decât să se culce cu alți bărbați. Gluma care circula prin zonă era că Renée avea călcâiele atît de rotunde, încît servise de model lui Weebles. Dar, spre deosebire de Weebles, Renée era în stare să rămînă culcată oricînd exista un bărbat gata să se urce pe ea. Împrăștia în jur o aură de sex, sex decăzut, atrăgînd spre ea bărbații așa cum o cățea în călduri ar fi atras dulăii.

Jodie, fata cea mare, era bucățică ruptă din ea, deja uitîndu-se cu ochi flămînzi după oricare bărbat. Cînd venea vorba de sex avea aceeași obsesie ca și Renée, iar Gray se îndoia că mai era virgină, deși de-abia intrase la liceu. Se tot oferea lui de cîte ori îl vedea, numai că pe Gray nu-l tenta deloc. Mai repede s-ar fi culcat cu un șarpe decît cu Jodie Devlin.

Cel mai mic dintre băieții Devlin era retardat. Gray îl văzuse doar o dată, poate de două ori, și de fiecare dată stătuse agățat de picioarele mezinei – la naiba, care era numele ei? Ceva la care se gîndise cu un moment în urmă îi amintise. Fay? Fay cea cu ochi de zîină? Nu, era altceva, dar asemănător oricum cu asta – Faith. Asta era. Nume cam ciudat pentru o Devlin, mai ales cînd nici Amos și nici Renée nu erau deloc bisericosi.

Cu o asemenea familie biata puștoaică era blestemată. În doar cîțiva ani de acum încolo va călca pe urmele mamei și ale surorii mai mari, pentru că asta era ce vedea în casă. Și chiar dacă n-ar fi interesat-o să le

calce pe urme, băieții tot ar veni după ea din simplul motiv că era tot o Devlin, așa că nu va putea să reziste prea mult.

Toată lumea din oraș știa că tatăl lui se culca cu Renée și asta de ani de zile. Și, pe cât de mult își iubea Gray mama, totuși nu-l putea condamna pe Guy că se ducea în altă parte, în brațele altei femei; pentru că numai Dumnezeu știa că mama lui nu i-ar fi permis niciodată s-o mai atingă. Noelle era persoana care suporta cel mai puțin atingerile fizice, singura de acest fel pe care o cunoștea el. La treizeci și nouă de ani era demnă, rece și frumoasă, foarte stăpînă pe sine și foarte demodată. Nu-i plăcea deloc să fie atinsă, nici chiar de copiii ei. Marea minune era că reușise în cele din urmă să aibă copii. De aceea Guy îi fusese necredincios, dintotdeauna, și asta spre marea ei ușurare. Guy Rouillard era un tip viguros al cărui sînge clocotea în vene și trecuse prin multe paturi înainte să se stabilească oarecum la Renée Devlin. Dar Guy era extrem de curtenitor și de protector față de Noelle, și Gray știa că nu avea s-o părăsească niciodată, mai ales pentru o tîrfă ieftină de teapa lui Renée.

Se părea că singura persoană căreia nu-i convenea totuși acel aranjament rămăsese sora lui, Monica. Înfometată și lipsită de dragostea și atingerea mamei, Monica se întorsese de mică spre tatăl ei și era cumplit de geloasă pe Renée atît pentru Noelle, cît mai ales din cauza timpului pe care Guy îl petrecea în compania ei, lipsind de acasă. În casă era cu mult mai liniște acum, că Monica se dusese la școală, și era prinsă cu noii ei prieteni de acolo.

– Gray, grăbește-te, îl imploră Lindsey disperată.

Gray își băgă mîinile în mînecele cămășii, lăsînd-o descheiată.

– Sînt gata. O sărută și o lovi ușor peste fund. Nu-ți

mai jumuli penele, dragă. Nu trebuie decît să-ți schimbi hainele. În rest ești foarte frumoasă, nu ai nevoie de machiaj sau de alte prostii.

Ea îi zîmbi, mulțumită de compliment, și deodată calmată.

– Cînd mai putem să facem treaba asta? îi întrebă în vreme ce ieșeau din vilă.

Gray începu să rîdă. Îi trebuise aproape o vară întreagă ca să ajungă să intre în chiloții ei, iar acum ea era cea care nu mai voia să piardă timpul. Într-un fel de-a dreptul pervers, acum, cînd o avea, nu-l mai interesa la fel de mult ca la început, dorința lui începuse deja să se ofilească.

– Nu știi, îi răspunse pe un ton leneș. Trebuie să mă întorc curînd la școală, începe antrenamentul la fotbal.

Spre marea ei laudă, Lindsey nu se încruntă și nici nu se bosumflă. În loc de asta, își întoarse puțin capul ca vîntul să-i răscolească părul în vreme ce mașina prindea tot mai multă viteză pe aleea din fața vilei, după care îi zîmbi.

– Oricînd vrei. Era cu un an mai mare ca el și avea încredere în sine.

Corvette-ul intră în viteză pe șosea, făcînd cauciucurile să scrișnească pe asfalt. Lindsey începu să rîdă în vreme ce Gray conducea cu ușurință mașina puternică.

– În cinci minute o să fii acasă, îi promise. Nici el nu dorea să se întîmple ceva care să strice logodna ei cu Dewayne.

Se gîndi la mica Faith Devlin, întrebîndu-se dacă ajunsese cu bine acasă. N-ar fi trebuit să umble așa prin pădure. S-ar fi putut răni sau s-ar fi putut pierde. Sau, și mai rău, deși era un domeniu particular, lacul îi atrăgea ca un magnet pe toți puștii de la liceul din zonă,

iar Gray nu-și făcea iluzii în legătură cu adolescenții care deveneau sălbatici când se excitau. Dacă se întâmpla să dea peste Faith n-ar fi stat să se gândească la cât de tânără era, ci doar că era o Devlin. Micuța vulpiță n-ar fi avut nici o șansă în fața lupilor.

Cineva trebuia să țină un ochi atent asupra puștoaicei.

CAPITOLUL 2

Trei ani mai târziu

– Faith, spuse Renée sîcîită, fă-l pe Scottie să înceteze. Mă scoate din minți cu bîzîitul lui.

Faith puse deoparte cartofii pe care îi curăța, își șterse mîinile și se apropie de ușa de plasă, unde Scottie dădea cu palma și gema sonor, încercînd să semnalizeze că voia să meargă afară. Niciodată nu i se permitea să iasă de unul singur și asta pentru că nu înțelegea ce însemna „stai în grădină”, și ca atare ar fi plecat prin pădure și s-ar fi pierdut. La ușă era și un lanț de siguranță montat foarte sus ca el să nu poată ajunge. Faith era ocupată cu cina și, deși era foarte probabil ca doar ea și cu Scottie să fie acasă ca să mînînce, din acel motiv nici nu putea să iasă cu el pe afară.

Îi trase mîinile deoparte după care îi spuse:

– Scottie, nu vrei să te joci cu mingea? Unde-i mingea? Ușor de distras, Scottie o porni în căutarea mingiuței de cauciuc roșie, dar Faith știa bine că nu avea să-l preocupe prea mult noul joc. Cu un oftat se întoarse la cartofii ei.

Renée ieși din dormitor. Era îmbrăcată mortal, observă Faith, cu o rochie scurtă și strîmtă de un roșu

strălucitor, ce-i scotea în evidență picioarele lungi și frumos formate și care reușea să se asorteze cumva cu părul ei roșcat. Renée avea picioare grozave; avea totul grozav și o știa și ea. Părul roșcat și-l tapase și părea un nor, iar parfumul adânc și greu de mosc avea o nuanță de un roșu foarte întunecat.

– Cum arăt? întrebă în vreme ce se învârtea pe călcîie în pantofii roșii și își prindea o pereche de cercei ieftini pe lobiile urechilor.

– Superb, îi răspunse Faith știind că asta era ce aștepta Renée din partea ei, asta fiind de altfel adevărul curat. Renée era la fel de imorală ca și o pisică, dar era și o femeie uimitor de frumoasă, cu o față perfect formată și de o frumusețe exotică, ieșită din comun.

– Ei bine, am plecat. Se aplecă să sărute absentă capul fetei.

– Distracție plăcută, mamă.

– Așa o să fie. Rise ușor, puțin răgușit. Oh, da, așa o să și fie. Deschise ușa cu plasă și părăsi cabana, picioarele ei lungi scînteind parcă.

Faith se duse ca să încuie iarăși ușa, rămînînd acolo s-o privească pe Renée urcîndu-se în mica mașină sport și pornind în trombă. Mama ei iubea acea mașinuță. Într-o bună zi venise pur și simplu cu ea fără să dea nici un fel de explicație de cum făcuse rost de mașină, deși nu exista nici o îndoială în mintea nimănui că era de fapt darul lui Guy Rouillard.

Văzînd-o la ușă, Scottie se apropie de ea și începu să bîzîie, cerînd să iasă.

– Nu te pot duce afară, îi explică Faith cu o răbdare nesfîrșită, deși el nu putea înțelege prea multe. Trebuie să pregătesc cina. Ce-ai vrea să mîncîci, cartofi prăjiți sau piure? Era de fapt doar o întrebare retorică pentru că piureul era mult mai ușor de mîncat. Îi rătăci părul întunecat, după care se întoarse iarăși spre castronul

cu cartofi.

În ultima vreme Scottie nu mai fusese la fel de plin de energie ca de obicei, și, tot mai mult, buzele i se învînețeau în vreme ce se juca. Inima începea să-i cedeze așa cum spusese și doctorii că avea să se întîmple. Pentru Scottie nu avea să aibă loc nici un transplant de inimă miraculos, chiar și dacă familia și-ar fi putut permite așa ceva. Cele cîteva inimi de copii disponibile erau mult prea prețioase ca să fie risipite pe un băiețel care niciodată nu va fi capabil să se îmbrace singur, să citească sau să scoată cîteva cuvinte stîlcite, indiferent de cît de mult ar fi trăit. „Sever retardat”, așa fusese diagnosticul medicilor. Totuși Faith, de cîte ori se gîndea la moartea lui Scottie, simțea cum gîtlejul i se strînge, deși nu era amărîtă că nu se mai putea face nimic pentru sănătatea frățiorului ei. Știa că o inimă nouă nu l-ar ajuta pe Scottie, nu într-un fel în care să conteze cu adevărat. De fapt, doctorii nici nu se așteptaseră să trăiască atît de mult, iar ea avea de gînd să aibă grijă de el pentru tot restul timpului ce-i mai rămăsese.

La un moment dat chiar se întrebuse dacă nu cumva era de fapt fiul lui Guy Rouillard și fusese furioasă că nu îl luase să trăiască în conacul cel mare și alb, în care ar fi avut parte de cea mai bună îngrijire, și unde anii puțini pe care-i avea de trăit ar fi fost măcar fericiți. Probabil din cauză că Scottie era retardat, fusese mulțumit să-l țină cît mai departe de el.

Dar, adevărul era că Scottie ar fi putut fi la fel de bine și fiul tatălui ei; era imposibil să spui cu exactitate. Scottie nu semăna cu nici unul dintre bărbați; el semăna doar cu el însuși... Avea deja șase ani, un băiat placid care se mulțumea cu lucruri mărunte și care se simțea în siguranță doar lîngă sora mai mare, de paisprezece ani. Faith avusese grijă de el încă din ziua

în care Renée îl adusese acasă de la spital, îl protejase de furiile de bețivan ale tatălui și nu-i lăsase pe Russ și pe Nicki să-î necăjească fără milă. Renée și Jodie în general îl ignorau, ceea ce lui Scottie i se părea în regulă, nu-l deranja deloc.

Jodie o invitase pe Faith să meargă la o întâlnire dublă în seara aceea, după care ridicase din umeri când Faith o refuzase spunându-i că trebuia să stea acasă ca să aibă grijă de Scottie și să pregătească mîncarea. Oricum nu ar fi ieșit cu Jodie; ideile lor despre distracție erau fundamental diferite. Jodie își închipuia că distracția însemna să facă rost de ceva băutură pe căi ilegale, și asta pentru că nu avea decît șaisprezece ani, să se îmbete și să facă dragoste cu băiatul sau grupul de băieți care rămîneau cu ea în seara respectivă.

Faith se cutremura de revoltă și de scîrbă. O mai văzuse pe Jodie și altă dată venind acasă, puțînd a bere și sex, cu hainele șifonate și pătate, chicotind și spunînd cît de bine se distrase. Se părea că n-o deranja deloc că aceiași băieți cu care se culcase, dacă se întîmpla s-o întîlnească în public, nici măcar n-o salutau.

Pe Faith însă o deranja. Sufletul îi ardea de umilință atunci cînd oamenii din oraș o priveau cu dezgust, de fapt îi priveau cu dezgust pe toți cei din familie. Mizera-bilii Devlin, așa li se spunea. Bețivi și tîrfe, toată familia.

Dar eu nu sînt ca ei! Țipătul tacit o copleșea cîte-odată cu totul pe Faith, deși întotdeauna îl păstra doar pentru ea. De ce nu puteau oamenii să vadă mai departe de un nume? Ea nu se vopsea și nici nu purta haine prea scurte sau prea strîmte precum Renée sau Jodie. Ea nu bea și nici nu stătea pe la colțuri mizere încercînd să prindă ceva care să aibă pantaloni. Hainele ei erau ieftine și prost croite, dar și le păstra mereu curate. Nu lipsea nici o zi de la școală dacă era posibil și avea și note bune. Se simțea înfometată după res-

pectabilitate, își dorea să poată intra cu capul sus într-un magazin fără ca vânzătorii și patronii s-o urmărească cu ochi de vultur ca nu cumva să fure ceva, pentru că era bine cunoscut faptul că toți cei din familia Devlin te furau pe față. Ar fi vrut ca oamenii să nu mai facă nici un comentariu șoptit ori de câte ori trecea pe lângă ei.

Și n-o ajuta deloc faptul că semăna cu Renée mai mult decît ar fi putut vreodată Jodie să semene. Faith avea același păr roșcat-închis, foarte des, la fel de viu și de vibrant ca o flacără, aceeași piele albă și fină ca porțelanul, aceeași pomeți înalți și aceeași ochi verzi, exotici. Dar fața ei nu era la fel de perfect proporționată ca a lui Renée; a ei era mai îngustă, cu bărbia ceva mai pătrată, gura la fel de largă, deși nu cu buze la fel de pline. Renée era voluptuoasă; Faith era mai înaltă și mai subțire, cu trupul construit mai delicat. Sîinii îi crescuseră în cele din urmă, numai că Jodie la aceeași vîrstă purta un sutien cu două numere mai mare.

Pentru că semăna atît de bine cu Renée, oamenii se așteptau din partea ei să se poarte aidoma, păreau să nu înțeleagă că poate ea avea alte planuri în viață. Era și ea vopsită cu aceeași culoare ca și restul familiei.

– Dar într-o bună zi tot o să ies din asta, Scottie, spuse încet. O să vezi.

El nu reacționează în nici un fel la cuvintele ei, continua să bată mai departe în ușa de plasă.

Ca întotdeauna cînd voia să se mai înveselească puțin, își muta gîndurile spre Gray. Sentimentele aproape dureroase pe care le avea pentru el nu se micșoraseră deloc în cei trei ani care trecuseră de cînd îl văzuse făcînd dragoste cu Lindsey Partain, ci parcă se intensificaseră odată cu maturizarea. Bucuria neobișnuită pe care o avea la unsprezece ani atunci cînd îl vedea creștea și se schimbă în vreme ce ea însăși creștea și se schimba tot mai mult. Acum, cînd visa la el, sen-

timentele și trăirile fizice se amestecau cu visurile romantice, și cu mediul în care crescuse, detaliile erau mult mai clare și mai explicite decât ale altor fete de aceeași vîrstă.

Visurile nu-i mai erau colorate doar de propriile-i zone cunoscute, de propriul ei trup; din ziua aceea, cînd îl văzuse pe Gray cu Lindsey la vilă – fata care acum devenise Lindsey Mouton – știa destule și despre cum arăta trupul lui. Ea de fapt nu apucase să-i vadă organele genitale, mai întîi pentru că avusese spatele întors spre ea, și apoi, cînd se urcase pe Lindsey picioarele amîndurora îi blocaseră vederea. Dar oricum nu conta prea mult, pentru că știa foarte bine cum arătau. Nu numai că avusese grijă de Scottie de cînd se născuse, dar tata și Russ și Nicki atunci cînd se îmbătau le scoteau din pantaloni ca să urineze de pe treptele de la intrare și apoi uitau să le mai bage la loc.

Așa că Faith avea destule detalii despre trupul lui Gray ca să-i încingă visurile. Știa cît de musculoase erau picioarele acelea lungi și cum părul negru creștea pe ele. Și mai știa că fesele îi erau rotunde și mici și tari și că avea niște gropițe mici dedesubtul lor. Știa că avea umeri largi și puternici și că spinarea îi era lungă și musculoasă. Și că avea o umbră de păr negru care-i creștea pe pieptul lat.

Și mai știa că făcea dragoste în franceză, cu o voce adîncă și plăcută și mîngîietoare.

Îi urmărise cariera de la LSU cu o mîndrie secretă. Tocmai absolvise cu diplomă în finanțe și afaceri, cu un ochi ațintit asupra bunurilor Rouillard de care urma să se ocupe într-o bună zi. Și, pe cît de bun fusese la fotbal, totuși nu dorise să facă o carieră la jucătorii profesioniști, în loc de asta preferînd să se întoarcă acasă ca să devină asistentul lui Guy. Acum îi putea

vedea prin oraș, întregul an, nu numai vara și în timpul vacanțelor.

Din păcate și Monica se întorsese de tot acasă și era la fel de ostilă ca întotdeauna față de familia Devlin și mai ales de Renée. Toată lumea din oraș îi privea cu scîrbă și dezaprobare; Monica însă efectiv ura pe oricine purta numele de Devlin. Cu toate astea Faith nu o putea învinovăți, și cîteodată, chiar simpatiza cu ea. Nimeni nu spusese niciodată că Guy Rouillard nu ar fi fost un tată bun; își iubea amîndoi copiii, iar ei îl iubeau pe el. Dar ce simțea Monica, auzindu-i pe oameni vorbind despre aranjamentul de durată al tatălui ei cu Renée Devlin, știind că era pe față necredincios mamei ei?

Pe cînd era mai mică, Faith visase cu ochii deschiși că de fapt Guy era tatăl ei; Amos nu apărea pe nicăieri în film. Guy era înalt și întunecat și fermecător, fața lui prelungă fiind atît de asemănătoare cu a lui Gray și, indiferent de faptele lui, Faith nu-l putea urî. Fusese întotdeauna bun cu ea, de fapt cu toți copiii lui Renée, dar cu ea vorbise de cîteva ori cînd se întîlniseră și de vreo două ori îi și adusese cîteva mici cadouri. Asta probabil din cauză că semăna atît de mult cu Renée, cugetă Faith. Și dacă Guy ar fi fost tatăl ei, atunci Gray ar fi fost fratele ei, și atunci ar fi putut să-l venereze de aproape, ar fi putut trăi în aceeași casă cu el. Acele vise cu ochii deschiși o făcuseră să se simtă vinovată față de Amos și atunci încercase să se poarte mai frumos cu el ca să se revanșeze cumva pentru ceea ce-și imaginase. Mai tîrziu însă se bucurase imens că Guy nu era totuși tatăl ei, pentru că nu dorea deloc ca Gray să-i fi fost frate.

Și asta pentru că ar fi vrut să se mărite cu el.

Acest vis special din timpul zilei, de cele mai multe ori o șoca prin îndrăzneala de a fi aspirat la ceva atît de înalt și de neatins. Un Rouillard să se căsătorească

vreodată cu o Devlin? O Devlin să pună piciorul în conacul acela cu o vechime de cel puțin o sută de ani? Toți străbunii Rouillard s-ar fi ridicat din mormintele lor ca s-o dea afară pe brînci. Orașelul ar fi fost înmărmurit de o asemenea îndrăzneală.

Și cu toate astea continua să viseze. Visa că era îmbrăcată în alb, că mergea demnă în spațiul strîmt dintre stranele bisericii, văzîndu-l pe Gray cum o aștepta lîngă altar, întorcîndu-se la rîndul lui s-o privească stăruitor cu ochii aceia cu gene dese și pleoape leneșe, cu o expresie fierbinte și încărcată de dorință și asta doar pentru ea. Visa mai departe apoi că o lua în brațe și o trecea peste prag, nu în conacul Rouillard, așa ceva chiar nu își putea imagina, ci în altă parte, într-un loc care să le aparțină, poate o căsuță pentru luna de miere, spre un pat mare care îi aștepta. Se imagina stînd sub el, cu picioarele ridicate pe mijlocul lui așa cum o văzuse și pe Lindsey, și-l imagina mișcîndu-se apoi ușor, șoptindu-i cuvinte de dragoste în franceză. Știa ce anume făceau împreună bărbații și femeile, știa unde și-ar fi băgat penisul, deși nu știa și ce anume ar fi putut să simtă ea personal. Jodie îi spusese că era o senzație minunată, cea mai grozavă din lume...

Scottie începu să țipe ascutit, trezind-o pe Faith din reveria cu ochii deschiși. Lăsă cartoful pe care-l tăia și sări în picioare, știind foarte bine că Scottie nu plîngea decît atunci cînd se lovea. Încă stătea lîngă ușă ținînd un deget întins spre ea. Faith îl luă în brațe, ducîndu-l pînă la masă unde se așeză pe scaun cu el în poală ca să vadă ce pățise. Avea o zgîrietură mică și adîncă la degetul arătător; probabil își vârîse mîna prin vreo gaură din plasă și o sîrmă îi intrase în deget. Din rana micuță nu izvorîse decît un singur strop de sînge.

– Hai, hai, e-n regulă, îl liniști ea, strîngîndu-l în brațe și ștergîndu-i lacrimile. O să pun un pansament cu plas-

ture deasupra și o să se vindece. Doar îți plac pansamentele.

Așa era, îi plăceau. Ori de câte ori avea vreo zgîrietură care necesita vreun pansament, de fiecare dată Faith sfințea prin a-i bandaja și mâinile și picioarele, pentru că el nu se lăsa pînă cînd nu folosea toate pansamentele care erau prin cutia de medicamente. Așa că Faith obișnuia să ia toate bandajele din cutie, lăsînd înăuntru doar două sau trei cel mult la vedere.

Îi spălă degetul și dădu cutia de medicamente jos de pe ultimul raft al bufetului din bucătărie, fiind așezată acolo special ca el să nu poată ajunge pînă la ea. Fețișoara lui micuță și rotundă strălucea de mulțumire și nerăbdare în vreme ce-și întindea degetul lovit. Agitîndu-se cu pricepere în jurul zgîrieturii, Faith aplică în cele din urmă pansamentul.

Scottie se aplecă puțin din față ca să privească atent în cutie și își întinse și cealaltă mîină.

– Și la asta te-ai lovit? Sărută mînuța grăsulie întinsă spre ea și aplică bandajul pe spatele ei.

El se aplecă iarăși, privind cu atenție în cutie, zîmbind atunci cînd îi întinse piciorul stîng.

– Doamne! Dar te-ai lovit chiar peste tot! exclamă ea, bandajîndu-i genunchiul.

El verifică iarăși cutia, numai că era goală. Satisfăcut porni iarăși în direcția ușii în vreme ce Faith se ocupă mai departe de mîncare.

Cu zilele acelea lungi de vară se însera de-abia pe la opt și jumătate, dar, în jurul orei opt, Scottie era deja foarte obosit și începuse să picotească. Faith îi făcu baia, după care îl băgă în pat, inima strîngîndu-i-se dureros, în vreme ce-i mîngîia părul. Era un băiețel atît de dulce, condamnat de problemele pe care le avea să nu ajungă să-și trăiască tinerețea și viața de adult.

Pe la nouă și jumătate îl auzi pe Amos venind cu camionul lui hodorogit care dădea rateuri și scîrțîia. Se duse să descuie ușa ca să-l lase să intre. Duhoarea de whisky intră odată cu el, de un galben-verzui purulent foarte scîrbos.

Se împiedică de prag, după care reuși cu greutate să-și recapete echilibrul.

– Unde-i mă-ta? bombăni pe tonul acela urîcios pe care-l folosea mereu atunci cînd era beat, ceea ce însemna majoritatea timpului.

– A ieșit în urmă cu vreo două ore.

Se împletici spre masă, podeaua inegală îngreunîndu-i și mai mult pașii.

– Tîrfa dracului, murmură în barbă. Nu-i niciodată acasă. Mereu își vîntură curu' prin fața prietenului ei cel bogat. Nu-i niciodat' aici să-mi pregătească masa. Cum poate să mănînce un bărbat? ridică deodată glasul, lovind cu pumnul în masă.

– Cina e pregătită, tată, îi răspunse Faith încet, sperînd ca vociferările să nu-l fi trezit pe Scottie. Mă duc să-ți pun în farfurie.

– Nu vreau nimic de mîncare, îi răspunse el după cum se așteptase și ea. Cînd era beat nu voia niciodată de mîncare, doar și mai multă băutură. În casa asta nu-i nimic de băut? Se chinui să se ridice în picioare, după care se apucă să cotrobăie prin dulap, trîntind ușile atunci cînd nu găsi nimic.

Faith se mișcă repede.

– Mai există o sticlă în dormitorul băieților. Mă duc s-o iau. Nu voia ca Amos să se apuce să cotrobăie peste tot, împleticindu-se și vomitînd și făcînd atîta hărmălaie, încît să-l scoale pe Scottie. Intră în goană în încăperea mică și întunecată și, întinzînd orbește brațul pe sub patul lui Nick, atinse sticla rece. Trăgînd-o din

ascunzătoare, o duse în bucătărie. Nu era plină decît pe sfert, dar oricum avea să-l mai calmeze pe tatăl său. Scoase dopul și-i întinse sticla lui Amos.

– Uite, tată.

– Ce fată bună, îi zise, luminîndu-se la față în vreme ce ducea deja sticla la gură. Tu ești o fată bună, Faith, nu o tîrfă ca mă-ta sau sor-ta.

– Nu mai vorbi așa despre ele, protestă ea, incapabilă să mai stea și să mai asculte. Că știa asta era una, dar și să discute era cu totul altceva. Nu era ca și cum tatăl ei ar fi avut o comportare mai presus de a lor?

– O să spun tot ce dracu-mi place mie! izbucni Amos. Nu încerca să mă oprești, fato, că pun cureaua pe tine.

– Nu încercam să te opresc, tată. Își păstrase vocea calmă, dar prudentă și se îndepărtase deja la o distanță rezonabilă ca să n-o poată lovi. Era posibil ca în acest caz să încerce să arunce cu ceva în ea, numai că era foarte rapidă, iar el nu-și nimerea niciodată ținta.

– Buni copii mi-a mai dat, continuă el răstit. Russ și Nicki sînt singurii pe care-i pot suporta. Jodie e o tîrfă ordinară ca și mă-sa, tu ești o fișneață deșteaptă și cu gura mare, iar ultimul nu-i decît un blestemat de idiot.

Ținîndu-și capul întors ca el să nu-i poată vedea lacrimile care-i ardeau ochii, se apucă să pună în ordine lucrurile pe care le spălase în ziua aceea. Nu era deloc bine să-l lase pe Amos să observe că reușise s-o ră-nească. Dacă mirosea cumva sîngele, atunci sărea să omoare. Cel mai bun lucru era să-l ignore. Ca toți bețivanii, era ușor de distras și bănuia că în curînd avea să adoarmă.

Nici acum nu știa de ce încă o durea cînd îl vedea așa și cînd îl auzea vorbind în felul acela. De multă vreme nu mai avea nici un fel de sentimente față de

Amos, nici măcar teamă. Cu siguranță nu mai era nimic de iubit de el, pentru că bărbatul la care ținuse se distrusese de multă vreme cu nenumărate sticle de băutură. Dacă vreodată fusese un om promițător, asta se întâmplase probabil cu mult timp înainte de a se naște ea, dar, cumva, ea credea că fusese în general la fel cum era și acum. Pur și simplu era genul de persoană care mereu prefera să dea vina pe alții pentru problemele pe care le avea decît să încerce să le rezolve de unul singur.

Cîteodată, cînd se întâmpla să fie treaz, credea că putea vedea de ce se simțise Renée atrasă de el. Amos era puțin mai înalt decît media, cu un trup deșirat care niciodată nu fusese gras. Părul îi era încă negru, deși se mai rărise pe linia frunții și ar fi putut fi numit un bărbat arătos atunci cînd era treaz. Beat, așa cum era în acele momente, nebărbierit și cu părul atîrnînd în lațe slinoase, cu ochii roșii, injectați de atîta alcool, cu fața buhăită, nu era nimic atrăgător sau măcar plăcut la el. Hainele îi erau murdare și pătate și puteau pîna în înaltul cerului. Judecînd după duhoarea pe care o degaja probabil că deja vomase cel puțin o dată, iar petele de pe pantaloni arătau că nu fusese prea grijuliu atunci cînd urinase.

Termină sticla în tăcere, după care rîgii zgomotos.

– Tre' să mă piș, anunță, ridicîndu-se în picioare și clătînîndu-se spre ușa din față.

Mișcările lui Faith erau măsurate, mîinile neoprindu-se din lucru chiar și atunci cînd asculta cu atenție șuvoiul de urină care se scurgea în fața treptelor de la intrare, pentru că asta însemna că toți cei care trebuiau să vină acasă în noaptea aceea aveau să calce în băltoacă și apoi să murdărească podeaua. Trebuia neapărat să spele pe jos dimineăta cît mai devreme.

Amos se întoarse în casă. Nu-și încheiase pantalonii, se gândi ea, dar cel puțin nu avea sexul expus.

– Mă duc la culcare, o înștiință el, croindu-și cu greu drum pînă în camera din spate. Faith îl urmări împiedicîndu-se și apoi echilibrîndu-se cu ajutorul clanței de la ușă. Nu se mai obosi să se dezbrace, preferînd să se trîntească așa cum era de-a latul patului. Cînd Renée avea să se întoarcă acasă și avea să-l vadă în pat cu hainele murdare urma să iște un adevărat iad, trezindu-i pe toți cei din casă.

În numai cîteva minute, sforăitul sonor al lui Amos umplu întreaga cabană părăginită.

Faith se ridică imediat în picioare și se îndreptă spre cămăruța în care avea dormitorul pe care-l împărțea cu Jodie și care nu avea decît o canapea jerpelită. Numai Amos și Renée aveau un pat adevărat, restul numai un fel de canapele luate la mîna a doua. Aprinse lumina, singurul bec din cameră aruncînd raze strălucitoare, dar destul de anemice și se schimbă în cămașă de noapte. Apoi își scoase cartea ascunsă cu grijă sub saltea. Acum că Scottie era în pătuțul lui și că Amos își dormea somnul greu de bețivan, era posibil să aibă și ea parte de două ore liniștite înainte să mai vină careva acasă. Amos era întotdeauna primul care ajungea acasă, dar pe de altă parte era întotdeauna primul care pleca.

Învățase să nă ezite deloc atunci cînd i se oferea ocazia să se distreze puțin și să se bucure de fiecare moment în parte. Erau mult prea puține asemenea momente în viața ei ca să le piardă fără să le savureze la maximum. Iubea cu pasiune cărțile și citea absolut tot ce-i cădea în mîna. Era ceva magic în felul în care puteau fi aranjate cuvintele și cum o nouă lume putea fi creată cu ajutorul lor. Atunci cînd citea putea lăsa undeva în urma ei cabana părăginită și aglomerată, ca să meargă în lumi pline de frumuseți și neprevăzut și

dragoste. Atunci cînd citea, în imaginație se vedea pe ea drept altcineva, o persoană mai valoroasă decît atunci cînd nu era decît una dintre Devlin-ii nemernici.

Totuși învățase să nu mai citească în fața tatălui sau a băieților. În cel mai bun caz, își băteau joc de ea. Dar, dacă vreunul dintre ei era în dispoziție proastă, atunci îi smulgeau cartea din mîină și o aruncau în foc sau în closet, ca apoi să rîdă nestăvilit de eforturile ei disperate de salvare. Renée n-ar fi făcut decît să mormăie că-și pierde timpul în loc să-și facă treaba în casă, dar nu s-ar fi atins de carte s-o strice. Jodie își mai bătea cîteodată joc de ea, dar într-un fel absent, neglijent. Nu putea înțelege nici în ruptul capului de ce Faith prefera să-și bage nasul într-o carte în loc să iasă să se distreze.

Acele prețioase momente de singurătate, cînd putea citi netulburată, erau bucuria zilei, asta dacă nu se întîmpla cumva să-l zărească și pe Gray. Cîteodată credea că dacă nu reușea să citească măcar cîteva minute într-o zi avea să înnebunească țîpînd fără să se mai poată opri. Dar, indiferent de ce făcea taică-său, indiferent de ce auzea spunîndu-se despre familia ei, indiferent de ce năzdrăvăanii mai puseseră la cale Russ și Nicki sau cît de slăbit părăuse Scottie într-o zi, dacă deschidea o carte se și pierdea imediat în paginile ei.

În seara aceea avea mai mult de cîteva minute pentru citit, așa că se pierdu imediat în paginile *Rebeccai*. Se așezase în pat și scosese lumînarea pe care o ținea la îndemînă. O aprinsese și o așezase pe o cratiță în partea dreaptă, iar ea se întinsese cu spatele spre perete, astfel încît lumina mică a lumînării să fie poziționată chiar pe paginile cărții, fără să mai fie nevoie să-și concentreze prea mult ochii din cauza luminii slabe a becului. Într-o bună zi, își promise iarăși, avea să-și cumpere o veioză. Și-o și putea imagina, o lampă de citit ade-

vărată care să dea o lumină caldă și plăcută și clară. Și va avea și o pernă mare și pufoasă de care să se poată sprijini.

Într-o bună zi.

Se făcuse aproape miezul nopții când cedă bătăliei cu pleapele tot mai grele. Nu suporta gândul că trebuia să se oprească din citit, nedorind să piardă ceva din prețiosul timp ce-l avea în seara aceea, numai că era atît de somnoroasă, încît nu mai înțelegea nici un cuvînt, și faptul că putea risipi minunatele cuvinte i se părea un păcat cu mult mai mare decît să-și irosească timpul. Oftînd, se ridică și puse cartea la loc în ascunzătoare, după care stinse lumina. Se urcă înapoi în pat și suflă în lumînare.

În mod pervers, acum, că se înstăpînise întunericul, somnul nu-i mai venea. Se foi neliniștită în așternut, pe jumătate visînd cu ochii deschiși, pe jumătate ațipită, cugetînd la strania poveste de dragoste din paginile cărții. Își dădu seama imediat de venirea lui Nicki și a lui Russ aproape de ora unu. Amîndoi năvăliseră în casă, fără eforturi să facă liniște, rîzînd nestăpînit de ceva ce amicii de pahar comiseseră în noaptea aceea. Amîndoi erau sub vîrsta admisă pentru băutură, dar un lucru atît de mărunț precum o lege nu stătuse niciodată în calea unui Devlin atunci cînd acesta dorea ceva. Băieții nu puteau intra în cîrciumi, dar existau și alte căi prin care puteau obține băutura, iar ei le cunoșteau pe toate. Cîteodată o furau, alte dăți plăteau pe alții să intre și să le cumpere, în care caz, evident, furaseră banii. Nici unul dintre ei nu avea o slujbă, chiar și una cu program redus, și asta pentru că nimeni nu i-ar fi angajat. Era bine cunoscut faptul că băieții Devlin te furau pe față.

– Bătrînu' Poss, chicotea în neștire Nicki. Boom!

Fusese suficient ca să-l facă pe Russ să rîdă în

hohote nestăpînite. Din fragmentele incoerente pe care le auzi, Faith își dădu seama că „bătrînu' Poss", cine o mai fi fost și ăla, fusese speriat de un zgomot puternic. Băieții păreau să creadă că situația era foarte hazlie, deși pînă a doua zi dimineța nu aveau să-și mai amintească probabil nimic.

Îl treziseră și pe bietul Scottie, pentru că îl auzi bolborosind, dar cum acesta nu se puse pe plîns, rămase și Faith în pat. Nu i-ar fi plăcut să treacă prin dormitorul băieților doar în cămașa de noapte – de fapt înțepenea de teamă doar la acest gînd – dar dacă l-ar fi făcut pe Scottie să plîngă, atunci ar fi fost obligată. Dar după ce Nicki îi ordonase cu o voce îngroșată, să tacă și să se culce la loc, Scottie încetase să mai scoată vreun sunet. După numai cîteva minute dormeau cu toții, corul de sforăituri ridicîndu-se și lăsîndu-se în întunericul cabanei.

O jumătate de oră mai tîrziu sosi acasă și Jodie. Umbla încet, sau cel puțin încerca să facă zgomot cît mai puțin, pășind prin cabană în vîrfurile picioarelor, ținîndu-și pantofii în mîină. Mirosul de bere și sex intră în cameră odată cu ea, tot numai galben și roșu și maroniu într-o aromă care îngrețoșa. Nu se mai obosise nici ea să se dezbrace, ci pur și simplu se aruncase pe canapea, oftînd sonor.

– Ești încă trează, Faithie? întrebă după cîteva momente cu o voce răgușită.

– Mda.

– Așa am crezut și eu. Ar fi trebuit să fi venit cu mine. Am avut o distracție pe cînte. Ultima frază fusese plină de senzualitate. Nici măcar nu știi ce pierzi, Faithie.

– În cazul ăsta n-am pierdut nimic, nu? spuse Faith, iar Jodie începu să chicotească.

Faith adormi cu urechile ciulite, așteptînd să audă

mașina lui Renée ca să știe că toată lumea ajunsese teafără acasă. De două ori se trezise tresărind crezînd că Renée reușise să ajungă acasă fără s-o fi deșteptat, așa că se ridicase să privească pe fereastră să vadă dacă era mașina în față sau nu. Nu era.

Renée nu veni deloc acasă în noaptea aceea.

Capitolul 3

– Tata n-a venit acasă azi-noapte.

Fața Monicăi se strîmbase de supărare în vreme ce stătea la fereastra camerei de dimineață. Gray continua să-și mănînce mai departe micul dejun; nu exista ceva care ar fi putut cu adevărat să-i strice pofta de mîncare. Deci din acest motiv Monica se trezise atît de devreme, cînd de regulă nu binevoia să se dea jos din pat decît pe la zece, dacă nu și mai tîrziu. Oare ce făcuse, rămăsese trează așteptînd ca Guy să se întoarcă acasă? Se întrebă cu un oftat la ce s-ar fi așteptat Monica din partea lui, să-l împiedice pe tatăl lor să vină așa de tîrziu acasă, să-l trimită la culcare fără să-i mai permită să-și ia cina? Nu-și putea aminti cînd Guy nu avusese o femeie alături de el, deși Renée Devlin cu siguranță rezistase mai multă vreme decît oricare dintre celelalte de dinaintea ei.

Mamei lui, Noelle, nu-i păsa pe unde își petrece Guy nopțile mai ales atîta vreme cît nu era lîngă ea, așa că se prefăcea pur și simplu că aventurile amoroase ale soțului ei nu existau. Și pentru că lui Noelle nu părea să-i pese, nu-i păsa nici lui Gray. Ar fi fost cu totul altceva dacă Noelle ar fi fost supărată și tristă, dar nici

pomeneală de așa ceva. Nu era ca și cum nu l-ar fi iubit pe Guy; Gray bănuia că îl iubea în felul ei. Numai că lui Noelle îi displăcea intens sexul, îi displăcea să fie atinsă, chiar și din întâmplare. Iar când Guy își luase o amantă, fusese cea mai bună soluție pentru toată lumea. Niciodată n-o neglijase pe Noelle și, deși niciodată nu se sinchisise să-și ascundă viața amoroasă, poziția ei ca soție fusese întotdeauna sigură. Era un aranjament al Vechii Lumi, ceea ce aveau părinții lui, dar Gray știa cu siguranță că lui nu i-ar fi plăcut așa ceva când avea să se însoare, deși lor părea să le convină de minune.

Din păcate, se părea că Monica nu observase niciodată aranjamentul dintre părinții lor. Mereu era foarte protectoare cu Noelle, purtându-se cu ea într-un fel pe care Gray nu se simțea în stare să-l imite, închipuindu-și că Noelle suferea probabil din cauza aventurilor amoroase ale soțului ei. În același timp Monica îl adora pe Guy și niciodată nu părea mai fericită ca atunci când el îi acorda întreaga lui atenție. Avea în cap o anumită imagine de cum ar fi trebuit să arate și să fie o familie, apropiată și iubitoare, mereu susținându-se unul pe celălalt, cu părinții devotați unul celuilalt, și toată viața încercase să-și facă familia să se potrivească acelei imagini.

– Mama știe asta? o întrebă el cu calm, reținându-se s-o întrebe pe Monica dacă își închipuia că lui Noelle i-ar fi păsat cu adevărat chiar dacă ar fi știut. Cîteodată îi părea rău pentru Monica, dar o și iubea și n-ar fi încercat s-o rănească dinadins.

Monica scutură din cap.

– Încă nici nu s-a trezit.

– Și atunci de ce-ți mai faci atîtea griji? Pînă să se scoale va fi venit și el, iar ea își va închipui probabil că deja a avut vreo afacere de dimineață și că s-a întors

pentru masă.

– Dar a ieșit probabil cu ea! Monica se întoarse cu fața spre el, cu ochii plini de lacrimi. Femeia aia, Devlin.

– N-ai de unde să știi asta. Poate s-a lăsat antrenat toată noaptea într-un joc de poker. Lui Guy efectiv îi plăcea să joace cărți, însă Gray se îndoia serios că l-ar fi ținut asta toată noaptea. Dacă îl cunoștea pe tatăl lui, și îl cunoștea foarte bine, Guy probabil își petrecuse noaptea cu Renée Devlin sau cu vreo altă femeie care-i atrăsese privirea. Renée ar fi fost o proastă dacă și-ar fi închipuit că ei îi era mai credincios decât îi era soției.

– Chiar crezi? Întrebă Monica gata să creadă orice altă scuză decât motivul real al absenței tatălui ei.

Gray ridică din umeri.

– Este posibil. La fel de posibil era ca vreun meteor să cadă peste casa lor, deși nu era deloc probabil. Bău ultimul rest de cafea și împinse scaunul în spate. Când vine, te rog să-i spui că am dat o fugă la Baton Rouge ca să arunc o privire la proprietățile alea. Până la trei cel mai târziu sînt înapoi. Pentru că ea arăta încă supărată și tristă, el își petrecu un braț pe după umerii ei, îmbrățișînd-o. Cumva, Monica se născuse fără hotărîrea și aroganța ce caracterizau întreaga familie, fără să aibă cea mai mică siguranță pe ea. Chiar și Noelle, care era de modă veche și retrasă, știa foarte bine ce anume voia și avea grijă să și obțină acel ceva dorit. Monica mereu părăsise dominată de personalitățile puternice ale membrilor familiei.

Își îngropă capul în umărul lui Gray. Așa făcuse de nenumărate ori pe cînd era o copilă și ceva nu era în regulă, iar ea se întorcea spre fratele mai mare în lipsa lui Guy care să îndrepte lucrurile din nou. Deși era mai mare decât ea doar cu doi ani, mereu se purtase foarte atent, încercînd s-o protejeze, știind încă de copil că ei îi lipsea tăria lui interioară.

– Și eu ce mă fac dacă el chiar a fost toată noaptea cu tîrfa aia ordinară? Întrebă cu vocea înăbușită din cauză că încă mai stătea cu capul pe umărul lui.

Gray încercă să-și ascundă iritarea care îl stăpînea, deși o parte din ea se infiltră în răspunsul pe care i-l dădu.

– Nu faci nimic. Asta nu-i deloc treaba ta.

Ea se retrase uimită, privindu-l cu reproș.

– Cum poți să spui una ca asta? Sînt îngrijorată din cauza lui.

– Știu că ești, îi răspunse pe un ton mai îmblînzit. Dar este pur și simplu o pierdere de vreme, iar el nu-ți va mulțumi în nici un fel.

– Tu mereu îi iei partea și asta pentru că ești exact ca el. Lacrimile i se prelingeau acum pe obraji, așa că se întoarse cu spatele. Pun pariu că proprietățile din Baton Rouge se întîmplă să aibă două picioare și o pereche de țîțe mari. Ei bine, distracție plăcută atunci!

– Mulțumesc, îi răspunse el ironic. Însă chiar trebuia să meargă să vadă niște proprietăți; ce urma după aceea era o cu totul altă poveste. Era un bărbat tînăr, zdravăn și sănătos, cu un apetit sexual care nu se diminuase deloc din adolescență și pînă în acel moment. Era ca o foame permanentă pe undeva pe sub pîntece, ca o durere în măruntaie. Și era destul de norocos că-și găsea mereu cîte o femeie care să-i astîmpere acea dorință nestăvilită, și mai era și destul de cinic ca să-și dea seama că banii familiei sale adăugau ceva la succesul pe care-l avea.

Nu-i păsa deloc ce motive anume avea femeia respectivă, fie că venea la el pentru că îi plăcea cum arăta și se bucura sincer să aibă alături trupul lui viguros, fie că rîvnea la conturile grase din bancă, conturi ce aparțineau familiei Rouillard. Motivele nu contau deloc pentru că el nu voia decît un trup cald și mătăsos ală-

turi, care să preia dorința și să-i dăruiască ușurarea. Pînă în acel moment nu se îndrăgostise de nici o femeie, dar cu siguranță îi plăcea la nebunie să facă dragoste, îi plăcea tot ce decurgea din acest act: mirosurile, senzațiile, sunetele. Mai ales era vrăjit de un anume moment, clipa penetrării cînd putea simți rezistența subtilă a trupului de femeie la presiunea exercitată de el și apoi acceptarea, senzația de a fi înăuntru, înconjurat strîns de carnea fierbinte și umedă. Doamne, era cu adevărat minunat. Era mereu atent să se ferească de vreo sarcină nedorită, punîndu-și prezervativ chiar și atunci cînd femeia îi spunea că lua pastile contraceptive și asta pentru că era știut deja că femeile mai mințeau în legătură cu astfel de treburi și că un bărbat trebuia să fie destul de deștept ca să nu-și asume asemenea riscuri.

Încă nu știa nimic sigur, dar era convins că Monica era încă virgină. Deși părea mai animată de sentimente și emoții decît mama lor, era cert că ceva fusese moștenit de fiica ei, un fel de retragere în sine care nu permitea nici unui bărbat să se apropie prea mult. În ea era o adevărată mixtură între cei doi părinți, pentru că din partea lui Noelle moștenise acel aer rece și distant fără a avea însă și siguranța ei și o parte din emoțiile lui Guy, fără sexualitatea intensă a acestuia. Gray însă moștenise sexualitatea debordantă a tatălui temperată oarecum de controlul lui Noelle. Pe cît de mult dorea să facă dragoste nu era totuși sclavul penisului său precum Guy. Știa foarte bine cînd și cum să spună nu. Slavă Domnului că avea sau părea să aibă gust mai bun în alegerea femeilor decît avea Guy.

Trase ușor de o şuviță din părul negru al Monicăi.

– O să-l sun pe Alex să văd dacă nu cumva știe el pe unde umblă tata. Alexander Chelette, un avocat din Prescott, era cel mai bun prieten al lui Guy.

Deși buzele îi tremurau, Monica îi zîmbi recunoscătoare printre lacrimi.

– Da, el o să se ducă după tata și o să-i spună să vină acasă.

Gray fornăi nemulțumit. Era o adevărată minune cum de Monica reușise să ajungă la douăzeci de ani fără să învețe absolut nimic despre caracterul bărbaților.

– Eu unul n-aș pune pariu, dar poate că asta o să-ți mai ușureze cugetul. Avea de gînd să-i spună Monicăi că Guy era la un joc de cărți chiar dacă Alex știa cu precizie numărul camerei de la motelul în care Guy își făcea de cap în dimineața aceea.

Merse în biroul din care Guy își conducea afacerile de milioane și în care Gray căuta să învețe cît mai multe despre ele. Gray era de-a dreptul fascinat de complicațiile afacerilor financiare, atît de mult, încît renunțase să mai joace fotbal pe cînd era la colegiu în favoarea studiilor economice. De fapt nici nu constituise un mare sacrificiu din partea lui; știuse foarte bine că fusese destul de bun, încît să treacă la profesioniști și asta pentru că fusese selecționat, dar mai știuse și că nu era deloc un adevărat star al aceluia sport. Dacă și-ar fi închinat viața fotbalului ar fi jucat poate șapte sau opt ani, asta dacă ar fi fost norocos și ar fi scăpat de accidente, și probabil că ar fi avut și un salariu bunicel, dar în nici un caz unul spectaculos. Pînă la urmă își dăduse seama că, pe cît de mult iubea fotbalul, afacerile îl atrăgeau cu mult mai mult. Acela era un joc pe care-l putea juca mai mult timp decît fotbalul, ar fi scos cu mult mai mulți bani și era și ceva care-i puneă mintea la încercare.

Și, deși Guy își ieșise din piele de mîndrie că fiul său fusese ales să joace fotbal la profesioniști totuși după părerea lui Gray, fusese mult mai ușurat cînd terminase

colegiul și se întorsese acasă. În cele câteva luni de cînd își luase diploma, Guy îi umpluse capul cu tot felul de cunoștințe despre afaceri, mai multe decît ar fi reușit vreodată să găsească prin manuale.

Gray își trecu degetele peste lemnul lustruit al biroului masiv. O fotografie înrămată ce o reprezenta pe Noelle era așezată în colțul din partea dreaptă și era înconjurată de altele mai mici ale lui și ale Monicăi, în diferite stadii de creștere. Astfel Noelle părea o regină cu supușii adunați în jurul ei. Majoritatea oamenilor ar fi găsit grupul încîntător, sugerînd o mamă cu copiii adunați în jurul genunchilor ei, numai că Noelle nu fusese niciodată în viața ei mămoasă sau apropiată de ei. Soarele puternic de dimineață cădea pieziș pe fotografie, scoțînd în evidență detalii altfel de neobservat, iar Gray se opri să privească fața încremenită a mamei sale.

Fusese o femeie frumoasă, deși de o frumusețe total diferită de cea a lui Renée Devlin. Renée era ca soarele, fierbinte și plină de viață și strălucitoare, în vreme ce Noelle, era precum luna, rece și retrasă. Avea un păr negru și foarte des pe care mereu îl purta strîns într-un coc extrem de sofisticat, și niște ochi albaștri încîntători pe care, din păcate, nu-i moștenise nici unul dintre copii. Nu era o franțuzoaică creolă și făcea parte dintr-o familie americană get-beget, cu descendenți din primii veniți pe acele meleaguri; iar pe vremea cînd de-abia se căsătoriseră, foarte mulți oameni din zonă se întrebaseră dacă nu cumva Guy se căsătorise sub rangul lui. Dar pînă la urmă a reieșit că era cu mult mai demnă și mai aristocratică decît orice creolă din părțile acelea, iar vechile îndoieli fuseseră foarte repede uitate. Singura amintire era propriul lui nume, Grayson, care fusese numele ei de domnișoară, dar trecuse multă vreme de cînd fusese scurtat în Gray, majoritatea oamenilor crezînd că fusese astfel ales ca să semene cît mai mult cu

numele tatălui său.

Agenda de întâlniri a lui Guy zăcea deschisă pe birou. În vreme ce Gray își petrecea o coapsă peste birou ca să poată ajunge la telefon, trecu în revistă întâlnirile programate în ziua aceea. Guy avea o întâlnire la ora zece cu William Grady, bancherul. Pentru prima dată Gray simți un mic fior de teamă. Indiferent de cât de drăguțe erau femeile sau cât de insistente, Guy nu permisesese nici uneia dintre ele să stea în calea afacerilor pe care le avea, așa cum niciodată n-ar fi putut merge la o întâlnire de afaceri nebărbierit și fără haine curate și proaspete.

Grăbit, formă numărul lui Alex Chalette, iar secretara acestuia îi răspunse chiar după primul apel.

– *Chelette and Anderson*, avocați și specialiști în legi.

– Bună dimineața, Andrea. Alex a ajuns acolo?

– Sigur că da, îi răspunse femeia cu umor, recunoscând imediat vocea adîncă și mîngîietoare de la celălalt capăt al firului. Doar îl știi cum e. Ar fi nevoie de un cataclism ca să nu apară la birou la ora nouă fix. Așteaptă puțin și-ți fac legătura cu el.

Gray auzi clicul care-l informa că fusese pus în așteptare, dar o cunoștea deja pe Andrea foarte bine ca să nu-și închipuie fie și un moment că aceasta îl suna pe Alex prin intercom ca să-i comunice că avea o convorbire. Fusese în biroul acela de prea multe ori, mai întii ca puștan și apoi ca adult, ca să știe că singura dată cînd folosise intercomul fusese atunci cînd în birou intrase un străin. De cele mai multe ori pur și simplu își întorcea scaunul și-și ridica vocea, pentru că ușa deschisă de la biroul șefului ei era chiar în spate.

Gray zîmbi amintindu-și cum Guy le povestise printr-o hohote cum Alex încercase s-o facă pe Andrea să se poarte ceva mai protocolar, mai potrivit unui birou de

avocatură. Amabilul și blîndul Alex nu avusese nici cea mai mărunță șansă în fața secretarei. Jignită, aceasta devenise atît de rece, încît întregul birou înghețase cîteva secunde după aceea. În loc să-i mai spună „Alex” i se adresa de fiecare dată cu „domnule Chelette”, folosea întotdeauna intercomul, iar camaraderia lor degajată și plăcută dispăruse ca un fum. Și, atunci cînd Alex se oprea lîngă biroul ei ca să mai stea la o șuetă, Andreea se ridica înțepată și se refugia la toaleta doamnelor. Apoi toate micile detalii de care ea se ocupase cu atîta grijă în decursul anilor, luînd de pe umerii lui o povară destul de substanțială, fuseseră lăsate să se adune pe biroul lui Alex deodată. Așa că fusese nevoit să vină cît mai devreme la birou și să rămînă pînă seara tîrziu, în vreme ce Andreea respecta cu mare strictețe programul inițial de lucru. Nici nu se pusese problema s-o înlocuiască, secretarele de avocați erau adevărate păsări rare în micul orașel Prescott. În mai puțin de două săptămîni, Alex se predase și-și ceruse scuze, iar de atunci Andreea țipa prin ușa deschisă a biroului fără griji.

Se auzi iarăși un clic în vreme ce Alex ridica receptorul. Apoi glasul domoi și ușor graseiat se auzi pe linie:

– 'neața, Gray. Ești cam matinal pe ziua de azi.

– Nu chiar atît de matinal. Lui îi plăceau orele dimineții, spre deosebire de tatăl său, dar majoritatea oamenilor își închipuiau că așa cum era tatăl la fel trebuia să fie și fiul. Am de gînd să mă duc la Baton Rouge ca să mă uit la niște proprietăți. Alex, știi tu cumva pe unde este tata?

La celălalt capăt al firului urmă un mic moment de liniște.

– Nu, nu știi. Apoi urmă o altă pauză mică. S-a întîmplat ceva?

– Azi-noapte n-a venit acasă și la zece are o întâlnire cu Bill Grady.

– La naiba, șopti încet, Alex dar Gray prinse imediat îngrijorarea din tonul lui. Of, Doamne, n-am crezut că o să... la naiba cu toate.

– Alex. Vocea lui Gray era la fel de tăioasă ca un cuțit bine ascuțit, din cel mai fin oțel, despiciînd parcă firele pînă în biroul avocatului. Ce se întîmplă?

– Îți jur, Gray, n-am crezut c-o s-o facă, îi răspunse pe un ton plin de umilință Alex. Sau poate că nici n-a făcut-o. Poate că doar a adormit și încă nu s-a trezit.

– Ce să facă?

– A spus treaba asta doar de cîteva ori și numai după ce se îmbăta. Îți jur, niciodată n-am crezut că vorbea serios. Doamne, cum poate să fie adevărat?

Plasticul subțire al receptorului se crăpă din cauza încleștării lui Gray.

– Să fie serios în legătură cu ce?

– Cu faptul că voia s-o părăsească pe mama ta. Alex înghiți în sec cu zgomot. Ca să poată pleca împreună cu Renée Devlin.

Foarte ușor, Gray așează receptorul la loc. Rămase nemișcat pentru cîteva secunde, privind în jos spre telefon. Nu era posibil. Guy n-ar fi făcut așa ceva. Și de ce ar fi făcut-o? De ce să fugă împreună cu Renée cînd putea s-o aibă ori de cîte ori poftea? Cu siguranță că Alex se înșelase. Guy nu și-ar fi părăsit niciodată copiii sau afacerile; dar și ce ușurat fusese atunci cînd Gray renunțase la fotbal și cum îl mai învățase absolut tot ce știa.

Pentru o bucată de vreme, Gray rămase ca lovit de trăsnet din cauza neîncrederii, dar cum el era mult prea realist, această perioadă nu ținu prea mult. Uluirea începu să cedeze lăsînd locul miniei. Se mișcă la fel de agil ca un șarpe și apucînd telefonul îl smulse din priză,

după care îl aruncă prin geam, spărgînd sticla. Apoi se gârbi să coboare în fugă în hol.

Toată lumea dormea pînă tîrziu cu excepția lui Faith și a lui Scottie, iar ei părăsiră cabana imediat după micul dejun al lui Scottie, mergînd pe jos la rîu ca el să se poată juca în apa mică și să încerce să prindă peștii cei agili. Nu reușise niciodată pînă atunci, dar ce mult îi plăcea să încerce! Era o dimineață superbă, iar soarele încălzea și scînteia pe volbura apelor. Mirosurile erau ascuțite și proaspete, pline de culori bune, curate, care începeau să șteargă miasma de alcool care i se insinuase în nări încă din timpul nopții, exhalată de cei patru oameni care încă dormeau sub efectul lui.

Să se aștepte ca Scottie să-și păstreze hainele uscate era ca și cum s-ar fi așteptat ca soarele să răsară la vest. Cînd ajunseră pe malul rîului îi scoase cămașa și pantalonii scurți, lăsîndu-l să intre în apă doar cu scutecul pe el. Adusese și unul uscat, de schimb, pe care să-l pună înainte de plecare. Faith atîrnă hainele în crengile unui copăcel, după care intră și ea în apă ca să-l poată supraveghea mai bine. Dacă s-ar fi întîmplat ca vreun șarpe să se apropie de el, Scottie sărăcuțul n-ar fi știut că trebuia să se sperie și să iasă. Nici ei nu-i era frică de șerpi, dar era și foarte atentă la ei.

Îl lăsă să se joace vreo două ore, după care fu nevoită să-l ia în brațe ca să-l ducă la mal, în vreme ce el o lovea cu piciorușele și protesta cu cît se îndepărtau mai mult.

– Nu poți să stai mai mult în apă, încercă să-i explice. Ia uită-te, degetele de la picioare ți s-au zbîrcit ca prunele uscate.

Se așeză pe iarba de pe mal și se apucă să-l îmbrace și să-i schimbe scutecul ud. Era o treabă dificilă pentru că el se tot foia încercînd să-i scape din mîini ca să intre iarăși în apă.

– Mai bine hai să ne uităm după veverițe, îi zise. Vezi vreo veveriță pe-aici?

Ușor de distras, Scottie își ridică imediat privirea spre copaci, cu ochii rotunzi de încîntare, în vreme ce căuta să vadă vreo veveriță. Faith îi luă mînuța grăsulie într-a ei și îl conduse încet prin pădure, urmînd o potecă întortocheată înapoi spre cabană. Poate că pînă ajungeau acasă se întorcea și Renée.

Deși mama ei mai fusese plecată și înainte cîte o noapte întregă, asta o făcea mereu pe Faith să se simtă cumva speriată. Încercă să alunge astfel de gînduri, undeva, în spatele minții, dar trăia mereu cu frica constantă că Renée va pleca într-o noapte ca să nu se mai întoarcă niciodată la ei. Faith știa, cu un realism amar, că dacă se întîmpla ca Renée să întîlnească un bărbat cu ceva bani, care să-i promită lucruri frumoase, ar fi plecat ca din pușcă. Probabil că singurul lucru care încă o mai ținea în Prescott era Guy Rouillard, și ceea ce-i putea oferi. Și dacă se întîmpla cumva ca Guy să se descotorosească de ea, Renée n-ar mai fi rămas acolo decît cît i-ar fi trebuit să-și facă bagajele.

Scottie reuși să descopere două veverițe, una sărind printre ramurile copacilor și cealaltă tocmai cocojîndu-se într-unul, așa că era fericit s-o urmeze pe Faith oriunde l-ar fi dus. Dar, cînd ajunseră aproape de cabană, își dădu seama că mergeau acasă, așa că începu să scîncească și să-și smucească mînuța din strînsoarea lui Faith.

– Scottie, încetează, îl certa Faith în vreme ce-l trăgea din pădure pe drumeagul îngust ce ducea la cabană. Acum, în clipa asta, nu mai pot să stau și să mă

joc cu tine, trebuie să mă apuc să spăl rufele. Dar îți promit că o să mă joc cu tine și cu mașinuțele după ce...

Auzi deodată zgomotul vibrant scos de motorul unei mașini în spatele ei, devenind tot mai puternic pe măsură ce se apropia, și primul ei gând, plin de ușurare a fost: „S-a întors mama.“ Dar nu mașina sport a lui Renée se vedea acum deslușit la curbă. Era o *Corvette* neagră, decapotabilă, cea cumpărată ca s-o înlocuiască pe aceea argintie pe care Gray o folosisese la colegiu. Faith se opri, uitînd cu totul de Renée și de Scottie, simțind doar că inima i se oprea în piept, ca apoi să înceapă să bată nebunește, făcînd-o să se simtă rău. Gray venea la ei.

Era atît de plină de bucurie, încît aproape că uită să-l tragă pe Scottie din mijlocul drumului în bălăriile de pe margine. Gray, îi cînta inima. Un fel de tremurat plăcut începu să o ia de la genunchi, urcînd apoi în tot trupul doar la gândul că va vorbi poate din nou cu el, deși acest lucru s-ar fi putut reduce doar la un simplu „bună“ mormăit.

Privirea i se lipi de el, sorbind toate detaliile în vreme ce se apropia tot mai mult. Deși era așezat la volan și ca atare nu putea vedea prea multe, își dădu seama că părea acum ceva mai subțire decît atunci cînd mai juca fotbal, și că avea și părul ceva mai lung. Ochii îi rămăseseră la fel, negri ca păcatul și la fel de tentanți. Și se opriseră asupra ei în vreme ce mașina se hurducăia pe drumul prost și trecea pe lîngă locul în care se opriseră ea și Scottie, după care o salută curtenitor cu o mișcare a capului.

Scottie începu iarăși să se foiască și s-o tragă de mîină, fascinat de mașina cea frumoasă. Îi plăcea la nebunie mașina lui Renée, iar Faith de fiecare dată trebuia să fie foarte atentă să nu-l lase să se apropie de

ea, pentru că asta ar fi făcut-o pe Renée să spumege dacă ar fi descoperit pe caroserie urmele miinilor lui mici și murdare.

– În regulă, șopti Faith, încă puțin amețită. O să mergem să vedem mașina frumoasă. Pășiră iarăși pe mijlocul drumului, plecând după *Corvette*, care acum se oprise în fața cabanei. Gray tocmai își petrecea un picior lung pe după portiera deschisă, scoțându-l după aceea și pe celălalt și ridicându-se pe toată lungimea din mașina care părea de jucărie. Urcînd în fugă cele două trepte de la intrare, deschise ușa de plasă, intrînd în casă.

Dar n-a bătut, se gîndi Faith imediat. Ceva nu e în regulă. N-a bătut la ușă.

Începu să meargă mai repede, grăbindu-l și pe Scottie, încît piciorușele lui scurte începuseră să bată ritmic pămîntul, făcîndu-l în cele din urmă să țipe în semn de protest. Faith se gîndi imediat la inima lui, simțind cum îngheța pe dinăuntru. Se opri brusc, după care se aplecă și-l luă în brațe.

– Îmi pare rău, scumpule. N-am vrut să te forțez să alergi. Spatele o durea încercînd să-l care, dar ignora durerea continuînd să se grăbească spre casă. Pietrele micuțe i se rostogoleau pe sub picioarele goale, în urmă rămînînd mici norișori de praf, ridicați în timpul alergăturii. Greutatea lui Scottie părea s-o tragă tot mai mult în jos, împiedicînd-o să ajungă mai repede la cabană. Sîngele îi pulsa cu zgomot în urechi și o teamă cumplită i se cuibărise în piept, făcînd-o să se sufoce.

Auzi apoi rumoare de ceartă venită de departe, două glasuri ridicate din care unul era al tatălui ei, vocea îngroșată de băutură și abuzuri și imediat după aceea și tonul adînc, ca de bariton, al lui Gray care părea să nu se lase mai prejos. Căuțînd să-și adune ultimele forțe, alergă ce-i mai rămăsese din drum și,

Într-un final, ajunse la cabană. Ușa de plasă scîrîi atunci cînd o deschise. Intră și apoi se opri brusc, căutînd să-și obișnuiască privirea cu întunericul din casă. Țipete ininteligibile și tot felul de blesteme păreau să curgă de peste tot din jurul ei, făcînd-o să se simtă ca prinsă într-un tunel al coșmarilor.

Încercă să-și recapete suflul și-l lăsă pe Scottie pe podea. Speriat din cauza țipetelor, băiatul se prinse de picioarele ei, îngropîndu-și fața în fustă.

Vederea i se ajustă, iar zumzetul din urechi cedă, țipetele începură să capete un sens, deși și-ar fi dorit să nu le fi auzit.

Gray îl ridicase pe Amos din pat și încerca să-l ia cu forța în bucătărie. Amos se opunea țipînd și înjurînd, căutînd să se apuce de rama ușii ca să-l oprească pe Gray să mai tragă de el. Dar nu putea ține piept forței tînărului de lîngă el, nereușind să mai facă altceva, decît să-și recapete echilibrul atunci cînd acesta îl aruncă în mijlocul camerei.

– Unde-i Renée? Iătră Gray, îndreptîndu-se amenințător spre Amos care dădea speriat înapoi.

Ochii injectați ai lui Amos începură să cerceteze încăperea ca și cum și-ar fi căutat nevasta.

– Nu-i aici, mormăi.

– Văd și eu că nu-i aici, ticălos cretin ce ești! Eu vreau să știu unde naiba este?

Amos se clătină înainte și înapoi pe picioarele desculțe, căutînd să se țină cît mai drept. Era cu pieptul gol și cu pantalonii încă desfăcuți. Părul sliinos și nepieptănat îi stătea în toate direcțiile, ochii îi erau injectați de sînge, iar respirația îi puțea cumplit a alcool coclit. În contrast, Gray stătea cu mult deasupra lui, un metru și nouăzeci de mușchi bine oțeliți de sport, cu părul negru, frumos, periat pe spate, cu o cămașă albă fără pată și pantaloni croiți de comandă ca să-i vină perfect.

– N-ai nici un drept să vii aici și să mă arunci de colo-colo, mie puțin îmi pasă cu cine umblă tatăl tău, se plînsese Amos. Și, în ciuda acelei izbucniri, dădea înapoi de fiecare dată cînd Gray făcea vreo mișcare.

Russ și Nicki apăruseră și ei în ușa dormitorului privind întreaga scenă fără să sară în apărarea tatălui lor. Să facă față pe drept unuia ca Gray Rouillard, mai ales cînd era și înfuriat, nu era deloc stilul lor; să atace pe cineva care le-ar fi putut face probleme de asemenea nu era stilul lor.

– Știi pe unde este Renée? întrebă iarăși Gray cu o voce de gheață.

Amos ridică anemic dintr-un umăr.

– Probabil că a ieșit prin oraș, murmură abia auzit.

– Cînd?

– Cum cînd? Eu eram în pat. De unde mama naibii să știu cînd dracu' a plecat?

– A venit acasă azi-noapte?

– Sigur că da! La dracu', ce vrei să zici? urlă Amos, limba împleticită fiind mărturie clară că încă avea alcool în sînge.

– Zic că tîrfa de nevastă-ta te-a părăsit! urlă și Gray, fața întunecată fiindu-i strîmbată de ură și mînie, iar gîtul încordat.

Teroarea pură o copleși pe Faith, iar vederea i se împăienjeni iarăși.

– Nu, reuși să sufle.

Gray o auzi și-și întoarse imediat capul. Ochii întunecați îi scăpărau de furie atunci cînd se opriră asupra ei.

– Cel puțin tu pari să fii trează. Știi cumva pe unde e Renée? A venit acasă azi-noapte?

Uimită, Faith scutură din cap. Dezastrul întunecat îi era dinaintea ochilor, iar nările i se umpluseră de mirosul galben și acru al fricii... mirosul ei.

Buza de sus a lui Gray se strîmbă deodată, arătîndu-și într-un fel de rînjit sinistru dinții albi și regulați.

– Așa bănuiam și eu. Pentru că a fugit împreună cu tatăl meu.

Faith scutură iarăși din cap, după care își dădu seama că aproape nu îl putea opri din mișcarea pe care o tot făcea. Nu. Cuvîntul acela îi reverbera în creier. Doamne, te rog, nu.

– Ne minți! urlă Amos, clătîindu-se spre masă și lăsîndu-se să cadă pe unul dintre scaune. Renée nu m-ar părăsi pe mine și nici pe copii. Mă iubește. Iar tatăl tău cel destrăbălat probabil e pe undeva ascuns cu vreo bucățică pe care și-a găsit-o de curînd, una mai proaspătă...

Gray se apropie de el cu pași de felină. Pumnul lui luă contact cu falca lui Amos, încheieturile degetelor lovind din plin osul, după care atît Amos cît și scaunul se rostogoliră la podea. Scaunul se sfîrîmă sub greutatea impactului.

Cu un scîncet de teroare, Scottie își îngropă fața și mai adînc în poala lui Faith. Însă ea era încă prea înghețată ca să mai pună un braț liniștitor în jurul umerilor lui, așa că băiatul se puse pe plîns.

Amos se ridică greu din locul în care căzuse, după care se grăbi să pună între el și Gray masa.

– De ce naiba m-ai lovit? se vîită țînîndu-se de falcă. Eu nu ți-am făcut nimic. Indiferent ce-a făcut Renée și cu taică-tău nu este vina mea.

– Ce-i cu toate urletele astea? sosi vocea mohorîtă, cu accente obraznice a lui Jodie, cea pe care o folosea mereu atunci cînd dorea să se ia de un bărbat. Faith privi spre ușa dormitorului pe care-l împărțeau împreună și ochii i se măriră de dezgust și oroare. Jodie poza lîngă cadrul ușii, cu părul lung și încilcit aruncat peste umerii dezgoliți. Era îmbrăcată doar cu o pereche de

chiloței de dantelă roșie și cu o cămășuță asemănătoare care de-abia dacă îi acoperea sîinii. Clipea în direcția lui Gray cu atîta inocență falsă, încît Faith simți cum se încrîncena carnea pe ea.

Expresia de pe fața lui Gray se strîmbă de dezgust după ce o privi o secundă, ca apoi să se întoarcă ostentativ cu spatele în direcția ei.

– Vreau să plecați cu toții pînă la căderea nopții, îi zise lui Amos cu o voce tăioasă. Ne împruțiți pămîntul și m-am săturat să vă tot miros.

– Să plecăm? croncăni Amos. Ticălos nenorocit ce ești, nu poți să ne obligi să plecăm de aici. Există și legi pe lumea asta.

– Nu plătiți nici un fel de chirie, îi răspuse Gray cu un zîmbet urît pe buze. Legile evaziunii nu se aplică și celor în tranzit. Așa că plecați. Se întoarse și o porni în direcția ușii.

– Așteaptă! țipă Amos. Privirea plină de panică răscolea încăperea ca pentru a-și căuta inspirația. Își trecu limba peste buzele umflate. Nu mai fi așa de grăbit. Poate... poate că doar au plecat într-o mică excursie. Or să se întoarcă. Mda, asta-i. Renée o să se întoarcă, n-are nici un motiv să nu vină înapoi.

Gray lăasă să-i scape un hohot sec de rîs, privirea scîrbită trecînd încă o dată asupra camerei. Cineva, probabil fata cea mică, încerca să mențină ordinea și curățenia, dar era ca și cum ar fi încercat să țină piept unui val. Amos și cei doi băieți, care păreau să fie edițiile mai tinere ale tatălui lor, îl priveau mohorîți. Fata cea mare rămăsese tot în pragul ușii încercînd să-i arate cît mai mult țîțele fără să-și dea jos bucata aceea de material. Băiețelul cel mic cu sindromul lui Down se agăța disperat de picioarele fetei mai mici, plîngînd speriat. Iar fata stătea nemișcată de parcă se transformase în stană de piatră, privindu-l cu ochi imenși de un verde ciudat.

Părul roșcat îi atârna neglijent pe spate și era desculță, iar picioarele îi erau pline de praf.

Stînd atît de aproape de el, Faith îi putuse citi foarte bine expresia feței, simțind cum i se strîngea stomacul atunci cînd privirea lui iscoditoare cerceta amănunțit cabana mizerabilă și pe locatarii ei, în cele din urmă poposind asupra ei. El deja catalogase viața ei, și familia, și chiar și pe ea, și găsise totul de neglijat, ceva de care să te scapi cît mai repede.

– N-avea nici un motiv să plece? pufni el. Doamne, după cîte văd eu, nu are nici un motiv, dar nici unul pentru care să se întoarcă.

În liniștea care urmă cuvintelor lui, Gray o ocoli repede pe Faith, după care deschise ușa de plasă. Aceasta se lovi de peretele din afară, după care se închise la loc cu zgomot. Motorul mașinii prinse viață și, după numai cîteva momente, Gray plecase. Faith rămăsese înghețată în mijlocul camerei cu Scottie agățat de picioare și plîngînd în hohote. Mintea îi era parcă amorțită. Știa că trebuia să facă un anumit lucru, dar ce anume? Gray le spusese că trebuiau să plece și enormitatea spuselor lui o uimi și mai tare. Să plece? Și unde să meargă? Nu-și putea pune deloc mintea la lucru. Nu reuși decît să-și ridice cu greutate o mîină care părea să cîntărească o tonă și să mîngîie ușor părul lui Scottie, spunîndu-i:

– E în regulă, e-n regulă, deși știa foarte bine că era o minciună. Mama plecase și niciodată n-avea să mai fie în regulă.

Capitolul 4

Gray reuși să parcurgă ceva mai mult de o jumătate de milă înainte ca tremuratul să îi cuprindă întregul trup și să fie nevoit să oprească mașina. Își lăsă capul pe volan și închise ochii, încercînd să se lupte cu valurile de panică. Doamne, ce avea să se facă acum? Nici-odată înainte nu mai fusese atît de speriat cum era în acel moment.

Durerea plină de uimire începu să-i asalteze mintea și sufletul, făcîndu-l să se simtă precum un copil care-și dorește să fugă să își ascundă fața în poala mamei. Cam la fel cum puștiul lui Devlin își ascunsese fața de picioarele slabe ale fetiței. Dar el nu se putea duce la Noelle; chiar și atunci cînd fusese copil, ea fugise din fața mînuțelor care doreau să se agațe de ea, așa că învățase să se ducă la tatăl lui pentru reconfortare și căldură. Și chiar dacă Noelle ar fi fost mai afectuoasă, nu putea să se îndrepte spre ea pentru suport moral, pentru că și ea ar fi căutat la el exact același lucru. Să aibă grijă de mama și de sora lui era acum responsabilitatea ce-i revenea.

De ce făcuse Guy așa ceva? Cum de putuse să-i părăsească? Absența tatălui lui, trădarea acestuia îi

sfișiaseră inima în nenumărate bucăți. Guy o avusese oricum pe Renée, putea s-o aibă oricînd; ce avusese de oferit de-l tentase să lase în urmă copiii, afacerile, întreaga moștenire? Gray fusese întotdeauna apropiat de tatăl lui, crescuse înconjurat de dragostea acestuia, întotdeauna îi simțise sprijinul precum o piatră solidă în spatele lui, dar acum prezența aceea plină de dragoste dispăruse, și împreună cu ea și piatra de temelie a vieții sale.

Se simțea terorizat. Nu avea decît douăzeci și doi de ani, iar problemele ce-i stăteau în față păreau munți de netrecut. Noelle și Monica încă nu știau nimic; cumva trebuia să-și adune tot curajul ca să le spună. Trebuia să fie ca o piatră de temelie pentru ele și mai trebuia să-și lase deoparte durerea ca să se poată ocupa de finanțele familiei, pentru că altfel aveau să piardă totul. Nu ar fi fost aceeași situație dacă Guy ar fi murit, pentru că atunci Gray ar fi moștenit banii, acțiunile și controlul afacerilor. După cum stătea însă situația în acel moment, Guy deținea încă totul, iar el dispăruse. Avera familiei Rouillard le putea scăpa cu ușurință printre degete, cu deținătorii de acțiuni părăsind în grabă vasul pe cale de a se scufunda și cu consiliile directoare cîștigînd tot mai multă putere. Gray trebuia să se lupte din răsputeri ca să păstreze măcar jumătate din ce aveau la acea oră.

El, Monica și Noelle aveau ceva pus deoparte pe numele lor, dar din păcate nu era deloc suficient. Guy avusese grijă ca Gray să învețe totul despre afacerile familiei, dar nu-i dăduse și puterea de a face toate astea, doar dacă nu cumva lăsase o scrisoare de succesiune care-i dădea controlul asupra acelor afaceri. Speranța disperării își făcu loc în sufletul lui. Și orice scrisoare de acest fel, dacă exista într-adevăr vreuna, ar fi trebuit să fie pe masa de lucru din biroul de acasă.

Dar, oricum, trebuia neapărat să-l sune pe Alex sau să ajungă la el ca să-i ceară ajutorul pentru strategia pe care o aveau de urmat. Alex era un tip al naibii de deștept și unul dintre cei mai buni avocați de corporație; ar fi avut poate mai mult succes dacă s-ar fi dus în altă parte, numai că fusese sprijinit din plin de banii moșteniți din partea familiei și nu simțise nevoia să plece vreodată din Prescott. El avusese grijă de toate afacerile lui Guy, pe lângă faptul că îi era cel mai bun prieten, așa că știa cel puțin la fel de bine dacă nu cumva și mai bine decît el situația legală în care se afla acum Gray.

Numai Dumnezeu știa, se gîndi disperat, că avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea primi. Pentru că dacă nu exista nici o scrisoare de succesiune, ar fi fost norocos dacă reușea să păstreze un acoperiș deasupra capetelor lor.

Cînd își ridică capul de pe volan își recîștigase controlul, durerea fusese împinsă undeva în spatele minții, o determinare rece luîndu-i locul. Pe Dumnezeu, mama și sora lui vor avea și așa destule momente dificile încercînd să se împacă cu situația; și nici de-al naibii nu avea de gînd să se lase depășit în așa măsură, încît să-și piardă și acoperișul de deasupra capului.

Porni iarăși motorul și intră pe șosea, lăsînd pe drumul prăfuit ultimele rămășițe ale adolescenței.

Se duse mai întîi în Prescott, direct la biroul lui Alex. Trebuia să se miște repede dacă dorea să salveze totul. Andrea începu să zîmbească cînd îl văzu intrînd, era ceva aproape automat din partea femeilor atunci cînd dădeau ochii cu el. Fața rotundă a femeii se înroșise

ușor. Avea deja patruzeci și cinci de ani, îndeajuns de bătrână ca să-i fie și mamă, dar vârsta nu avea nimic de-a face cu reacția feminină instinctivă la prezența lui înaltă și musculoasă.

Gray îi întoarse automat zîmbetul, dar mintea îi zbîrnîia de planuri.

– E cineva la Alex? Trebuie să-l văd.

– Nu, e singur. Intră, scumpule.

Gray trecu de biroul ei și apoi pe ușa deschisă a încăperii în care se afla Alex, închizînd-o ferm în urmă. Alex își ridică privirea de la muntele ordonat de dosare de pe masă, după care se ridică în picioare. Fața frumoasă și plăcută era acum îngrijorată și întunecată.

– Ai reușit să-l găsești?

Gray scutură din cap.

– Odată cu el a dispărut și Renée Devlin.

– Oh, Doamne. Alex se prăbuși înapoi pe scaun, închise ochii și își frecă viguros rădăcina nasului. Nu-mi vine să cred. N-am crezut că vorbea serios. Doamne, și de ce ar fi vorbit serios? Doar se... Se opri deodată, deschizîndu-și ochii și înroșindu-se ca un adolescent.

– ...regula oricum cu ea, termină Gray cu bruschețe. Se îndreptă spre fereastră și rămase acolo cu mâinile în buzunare, privind în jos spre strada principală. Prescott era un oraș foarte mic, cu numai cincisprezece mii de locuitori, deși în ziua aceea era trafic intens pe lângă clădirea municipală. Curînd toți cei de acolo de jos urmau să afle că Guy Rouillard își părăsise nevasta și copiii ca să fugă cu tîrfa de Devlin.

– Mama ta a aflat? îl întrebă Alex cu o voce încordată.

Gray scutură din cap.

– Încă nu. Am de gînd să-i spun și ei și Monicăi cînd o să ajung acasă. Șocul și durerea inițiale dispăruseră

lăsându-l parcă fără vlagă și puțin retras în sine, ca și cum s-ar fi aflat undeva la distanță, privindu-se cum trecea prin toate etapele. Ceva din acea distanță se revărsă în tonul cu care-l întrebă pe Alex:

– A lăsat tata vreo scrisoare de succesiune la tine?

Pînă în acel moment, Alex se concentrase doar asupra aspectelor și a complicațiilor strict emoționale ale trădării lui Guy. Acum începură să-i vină în minte și complicațiile legale, care-l făcură să-și deschidă ochii mari de oroare.

– La naiba, izbucni, cedînd în fața unei vulgarități ce nu-i stătea în fire. Nu, n-a făcut așa ceva. Dacă mi-ar fi lăsat o asemenea scrisoare, atunci eu aș fi știut că vorbea serios și aș fi încercat să-l opresc.

– S-ar putea să fie o scrisoare în biroul de acasă. S-ar putea să ne sune într-o zi sau două. Dacă se întîmplă așa, atunci nu vom avea probleme cu latura financiară a lucrurilor. Dar, dacă nu există nici o scrisoare și nici nu sună... nu-mi pot permite să aștept. Trebuie să lichidez cît de mult este posibil, înainte ca veștile să se împrăștie și ca prețurile să cadă ca niște pietroaie.

– O să sune, zise înfrigurat Alex. Trebuie. Pur și simplu nu poate pleca de lîngă asemenea obligații financiare. Este implicată o întregă avere.

Gray ridică din umeri fără nici o expresie pe chip.

– A plecat fără probleme de lîngă familia lui. Nu-mi pot permite să presupun că afacerile pot însemna mai mult pentru el. Se opri. Nu prea cred că se va întoarce sau că va suna. Eu cred că a intenționat să dispară de lîngă familie și afaceri ca să nu se mai întoarcă nici odată. Pe mine m-a învățat tot ce știa, iar acum știu și de ce. Dacă ar fi intenționat să rămînă la cîrma afacerilor nu s-ar fi obosit așa de mult.

– În acest caz trebuie să existe și o scrisoare de

succesiune, insistă Alex. Guy era un om de afaceri mult prea bun ca să nu fi avut grijă de așa ceva.

– Poate, dar eu le am pe mama și pe Monica la care trebuie să mă gândesc în primul rînd. Trebuie să lichidez acum ca să obțin cît mai mulți bani, ca să am ceva cu care să pot lucra și să pot reconstrui afacerile. Pentru că dacă nu mă zbat acum și el n-a lăsat nici o scrisoare de succesiune n-o să mai avem nici măcar o ulcică în care să ne pișăm.

Alex înghiți în sec, dar încuviință din cap.

– În regulă. O să încerc să fac tot ce pot ca să consolidez poziția ta legală, dar te previn, dacă Guy nu a lăsat o scrisoare de succesiune sau dacă nu sună, este o adevărată nenorocire. Totul este legal, doar dacă nu cumva Noelle se hotărăște să divorțeze și să ia jumătate din averea lui, dar și asta ia mult timp.

– Trebuie să mă pregătesc pentru tot ce-i mai rău, îi spuse Gray. O să mă duc acasă să caut scrisoarea, dar nu aștepta vești de la mine ca să începi acțiunile. Pentru că dacă nu e nici o scrisoare, îl sun imediat pe broker și încep să vînd. Oricum, o să-ți dau de știre. Să nu spui nimic nimănui pînă nu te sun.

Alex se ridică în picioare.

– Nici măcar Andreei n-o să-i spun nimic. Își trecu mîinile prin păr, o indicație clară a tensiunii în care se afla, pentru că în general Alex nu ceda gesturilor de nervozitate. Ochii lui gri se întunecaseră de supărare.

– Îmi pare rău, Gray. Mă simt de parcă ar fi vina mea. Ar fi trebuit să fac ceva.

Gray scutură din cap.

– Nu te învinovăți singur. După cum ai spus și tu, cine ar fi crezut că vorbea serios? Nu, singurii oameni care poartă întreaga vină sînt tata și Renée Devlin. Zîmbi încordat. Nu-mi pot imagina ceva la care să fi fost atît de bună, încît să-l facă să-și părăsească familia și

tot restul, dar se pare că m-am înșelat în privința ei. Se opri, pierzându-se în gândurile triste și furioase care-l măcinau în acele momente, după care se scutură și se îndreptă spre ușă. Te sun imediat ce aflu ceva.

După plecarea lui, Alex se lăsă să cadă la loc pe scaun, cu mișcări ca de marionetă. De-abia reuși să-și controleze expresia feței atunci când Andrea apăru în ușa camerei, plină de curiozitate.

– Ce s-a întâmplat cu Gray?

– Nimic interesant. O problemă personală pe care voia s-o discute cu mine.

Andrea părea dezamăgită că n-avea încredere în ea.

– Există ceva cu care l-aș putea ajuta?

– Nu, totul o să fie în regulă. Oftă și se frecă la ochi. De ce nu te duci tu să-ți iei masa de prînz și apoi să-mi aduci și mie un sandviș, ceva? Aștept un telefon important și nu pot pleca.

– Sigur. Și cam ce-ai vrea?

El își flutură mîna neglijent.

– Orice. Doar îmi știi preferințele. Fă-mi o surpriză.

Ea mai cotrobăi cîteva momente prin cealaltă cameră, închizînd computerul pe care el îl cumpăraseră cu vreun an înainte, aranjînd dischetele și apoi luîndu-și poșeta. După plecarea ei, Alex mai așteptă cîteva clipe, după care intră în cealaltă cameră și încuie ușa de la intrare. Apoi se așeză pe scaunul ei, activă iarăși computerul și se apucă să dactilografieze ceva.

– Blestemat să fii Guy, șopti în barbă. Ticălos ce mi-ai fost.

Gray își parcă mașina în fața celor cinci trepte largi care duceau spre veranda acoperită, în fața celor două

uși duble de la intrare, deși Noelle s-ar fi încruntat pentru că ea prefera ca mașinile familiei să fie parcate undeva în spatele casei, cel mai bine în garaj. Aleea din fața casei era pentru vizitatori, care n-ar fi trebuit să fie în stare să-și dea seama ce membri ai familiei erau prezenți acasă doar după mașinile parcate la vedere. În acest fel, nici unul dintre ei nu trebuia să se simtă obligat să admită că era acasă și ca atare forțat să primească niște oaspeți nedorți. Cîteva dintre preferințele lui Noelle erau de-a dreptul victoriene; de obicei el i se supunea, dar în ziua aceea avea lucruri cu mult mai importante și în plus se și grăbea.

Urcă scările din două sărituri și deschise ușa în grabă. Monica probabil îl văzuse de la ferestrele dormitorului pentru că îl întâmpină coborînd grăbită scările, neliniștea strîmbîndu-i trăsăturile.

– Tata încă n-a venit acasă! îi șopti privind cu grijă spre salonul în care Noelle își lua micul dejun întîrziat. De ce naiba ai spart geamul din biroul lui și apoi ai fugit de acasă ca o pisică cu coada prinsă? Și de ce ai parcat mașina în față? Mamei n-o să-i placă deloc treaba asta.

Gray nu-i răspuse, ci se grăbi spre biroul tatălui său, ghetetele bocănindu-i sonor pe podeaua parchetată. Monica se grăbi după el și se furișă în birou în vreme ce el cerceta deja cu grijă toate hîrțile.

– Nu prea cred că Alex ți-a spus adevărul cu jocul ăla de cărți, îi zise cu buze tremurînde. Sună-l din nou, Gray. Fă-l să-ți spună unde anume este tata.

– Imediat, murmură Gray, fără să-i arunce o privire. Nici una dintre hîrțile de pe birou nu era o scrisoare de succesiune. Se apucă să deschidă sertarele.

– Gray! Monica își ridicase vocea. Sînt sigură că e mai important să-l găsești pe tata decît să-i cotrobăi printre hîrtii.

El se opri, respiră profund și se îndreptă de spate.

– Monica, scumpo, stai acolo jos și taci puțin, îi zise cu o bunătațe dublată de o anume asprime. Trebuie să cauți o hîrtie foarte importantă pe care tata poate că a pus-o aici. O să fiu alături de tine într-un minut.

Ea deschise gura ca să spună ceva, dar privirea pe care i-o aruncă Gray în acel moment o făcu să tacă. Potolită, cu fața plină de nedumerire, se așeză pe scaun, în vreme ce Gray își continua căutările.

Cinci minute mai tîrziu, renunță, simțind în gură gustul amar al învinsului. Nu exista nici un fel de scrisoare. Nu avea sens. De ce se mai obosise Guy atîta să-l învețe tot ce știa, ca apoi să-i părăsească fără să lase o succesiune clară? Și, după cum spusese și Alex, Guy era prea deștept ca să nu se fi gîndit la așa ceva. Dacă intenționa să rămînă el să aibă grijă de afaceri, atunci de ce se zbatuse atîta ca să-l instruiască pe Gray? Poate că se gîndise să-i dea hăturile lui Gray și apoi se rîzgîndise? Asta era singura explicație existentă. Și, în acest caz, oricum aveau să primească știri din partea lui, cel mai tîrziu în cîteva zile, și asta pentru că afacerile pe care le avea erau mult prea complicate ca să le lase de izbeliște mai mult de atît.

Dar, așa cum îi spusese lui Alex, nu-și putea permite să presupună că cineva va avea grijă de afaceri. Nu și-l putea imagina pe Guy lăsînd totul de izbeliște, dar, pînă în acea dimineață, nu-și imaginase nici că tatăl lui i-ar fi putut părăsi pe toți ca să fugă cu Renée Devlin și totuși se întîmplase. Imposibilul se întîmplase, așa că nu mai putea să creadă orbește că tot ce pînă atunci îl caracterizase pe tatăl lui avea să se împlinească, nu? Responsabilitatea față de mama și sora lui îi atîrna foarte greu deasupra umerilor. Nu le putea risca bunăstarea.

Se întinse după telefon, dar aparatul nu mai era acolo. Ca prin ceață își aminti că îl azvîrlise prin geam

de dimineață și aruncă o privire spre fereastra care acum avea rama goală, așteptînd un geam nou. Se ridică și se îndreaptă spre hol, spre telefonul așezat pe măsuta de lîngă picioarele scărilor. Monica se țira după el, încă tăcută, dar urmînd restricția impusă.

Îl sună mai întîi pe Alex. Iar Alex răspunse imediat după primul apel.

– Nici un fel de scrisoare, îl informă Gray pe scurt. Vezi ce poți să faci să pui mîna pe puterea judecătorească pentru mine sau orice altceva ce mi-ar consolida poziția. Puterea judecătorească era o țintă cu bătaie lungă din păcate, dar cîteva sfori tot puteau fi trase.

– Am și început deja, îi răspunse Alex cu o voce pierită.

Imediat după aceea, Gray își sună agentul de bursă. Îi explică pe scurt și în amănunt ce anume trebuia să facă. Dacă tot ce era mai rău avea să se întîmple, urma să aibă nevoie de fiecare bănuț în parte pe care-l putea aduna.

Și acum urma partea cea mai dificilă. Monica se holba la el cu ochii întunecați plini de grijă.

– S-a întîmplat ceva, așa-i?

Mental încercă să se oțelească, după care luă cu fermitate mîna Monicai în mîna lui mare.

– Mai bine hai să mergem să discutăm și cu mama, îi zise.

Ea încercă să-i spună ceva, însă el scutură hotărît din cap.

– Nu sînt în stare s-o spun decît o singură dată, îi răspunse cu o voce gîtuită.

Noelle își savura ultima ceașcă de ceai în vreme ce citea rubrica dedicată evenimentelor sociale dintr-un ziar din New Orleans. Și Prescott-ul avea săptămînalul său în care era menționată în permanență, dar să fie

menționată într-un ziar din New Orleans asta era ceva care conta cu adevărat. Iar numele ei era menționat acolo suficient de des, încît să devină ținta invidiei societății cosmopolite din zonă. Era îmbrăcată în rochia ei favorită, albă, cu părul negru și des strîns la spate într-un sofisticat coc franțuzesc. Era fardată foarte ușor, dar cu mare artă, iar bijuteriile pe care le purta erau extrem de scumpe, foarte elegante și nebătătoare la ochi. La Noelle nu exista nimic frivol sau ostentativ, nici măcar o singură pată de culoare care să iasă în evidență, doar linii curate și clasice. Chiar și unghiile nu și le făcea niciodată decît cu un lac transparent.

Își ridică privirea atunci cînd Gray și Monica intrară în salon, iar ochii i se opriră cîteva secunde pe mîinile încheștate ale celor doi. Deși nu spuse nimic, era clar că dezaproba atitudinea lor, iar de comentat nu comentă pentru că asta ar fi arătat un interes personal care ar fi stîrnit din partea lor același interes față de persoana ei.

– Bună dimineața, Gray, îl întîmpină cu o voce la fel de calmă și de controlată ca întotdeauna.

Noelle putea urî cu violență pe cineva, dar persoana aceea n-ar fi putut bănui niciodată această ură numai după voce; pentru că niciodată nu reflecta căldură, afecțiune, mînie sau orice alt sentiment. Pentru că așa ceva ar fi fost de-a dreptul vulgar, iar Noelle nu și-ar fi permis în nici un caz să se coboare atît de jos.

– Să sun să ne aducă un ceai proaspăt?

– Nu, mamă, mulțumesc. Trebuie să vorbesc cu tine și cu Monica; s-a întîmplat ceva foarte serios. Simți mîna Monicăi tremurînd, așa că o strînse ușor în semn de îmbărbătare.

Noelle puse ziarul deoparte.

– Este cazul să avem o intimitate ceva mai sigură? Îi întrebă, îngrijorată ca nu cumva vreunul dintre servitori să-i audă discutînd de o problemă personală.

– Nu cred că este nevoie.

Gray trase un scaun pentru Monica, după care rămase în spatele ei cu o mână pe umăr. Noelle avea să fie supărată din cauza inconveniențelor sociale, din cauza stîmjenelii care avea să vină cu știrea lui, dar durerea Monicăi va fi mult mai rea.

– Nu văd cum aș putea să fac să fie mai ușor. Deși n-a lăsat nici o scrisoare sau bilețel, se pare că tata a plecat din oraș împreună cu Renée Devlin. Amîndoi au dispărut.

Mîna subțire a lui Noelle se așeză delicat pe piept. Monica rămăsese ca o stană de piatră, nici măcar nu mai respira.

– Sînt sigură că n-ar lua o asemenea femeie cu el într-o călătorie de afaceri, îi răspunse Noelle cu o siguranță calmă. Numai gîndește-te cum ar arăta.

– Mamă... Gray încercă să se stăpînească, deși ardea de nerăbdare și mînie. Nu a plecat într-o călătorie de afaceri. Tata și Renée Davlin au fugit împreună. N-or să se mai întoarcă.

Monica lăasă să-i scape un țipăt ascuțit, și-și duse amîndouă mîinile la gură ca să-i oprească. Fața lui Noelle își pierdu culoarea, dar mișcărilor îi erau foarte bine coordonate atunci cînd puse cana cu ceai chiar în mijlocul farfurioarei.

– Sînt sigură că te înșeli, dragă. Tatăl tău nu și-ar risca poziția pe care o are în societate pentru...

– Mamă, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Gray, pierzîndu-și controlul. Tata nu dă nici măcar o ceapă degerată pe poziția socială. Pentru tine este așa de importantă, în nici un caz și pentru el!

– Grayson, nu este deloc necesar să fii atît de vulgar.

Gray strînse din dinți. Era tipic pentru ea să ignore ceva cu adevărat neplăcut ca să se axeze pe ceva ce i

se părea trivial.

– Tata a plecat, îi mai zise o dată, accentuînd cuvintele. Te-a lăsat pentru una ca Renée. Au fugit împreună și tata nu se mai întoarce. Nimeni altcineva nu știe asta, încă, dar probabil că pînă mîine dimineață tot orașul o să fie la curent.

Ochii ei se lărgiră auzind ultimele cuvinte, iar oroa-re-a apăru deodată în vreme ce realiza umilința care avea să vină.

– Nu, reuși să șoptească. Nu poate să-mi facă una ca asta.

– Ba poate. A și făcut-o!

Orbește, se ridică în picioare, scuturînd din cap.

– Chiar... chiar a plecat? întrebă aproape într-un fel de murmur greu de deslușit. M-a lăsat pe mine pentru acea... acea... Incapabilă să termine fraza, ieși repede din cameră de parcă ar fi zburat, nu ar fi mers.

Imediat după plecarea lui Noelle, imediat după ce prezența ei intimidantă dispăru, Monica își lăsă capul pe masă, îngropîndu-și fața în palme, sughițurile de plîns scuturîndu-i întregul trup subțirel. Aproape la fel de supărat pe Noelle după cum era și pe Guy, Gray îngenunche alături de sora lui, punîndu-și un braț în jurul ei.

– O să fie foarte greu, îi spuse, dar o să trecem și de asta. În următoarele cîteva zile o să fiu foarte ocupat încercînd să fac ordine în afaceri, dar sînt aici cînd o să ai nevoie de mine. Nu reuși să-i spună că la ușă le bătea dezastrul financiar. Știu că acum doare, dar o să treacă pînă la urmă.

– Îl urăsc, suspină Monica cu o voce răgușită. Ne-a părăsit pentru acea... acea tîrfă ordinară! Sper să nu se mai întoarcă niciodată. Îl urăsc, nu vreau să-l mai văd niciodată. Deodată se îndepărtă de el, azvîrlind scaunul într-o parte, atunci cînd se ridică de la masă. Încă mai suspina atunci cînd ieși din salon și Gray îi putu auzi

suspinele și tot drumul în sus pe scară pînă cînd ușa de la dormitor se trînti cu un zgomot puternic.

Gray ar fi vrut și el tare mult s-o imite și să-și îngroape fața în palme. Voia să lovească în ceva, cel mai bine în nasul tatălui său. Ar fi vrut să-și strige mînia pînă-n tăria cerului. Situația era și așa destul de rea; de ce trebuia Noelle s-o înrăutățească și mai mult, păsîndu-i doar de ce ar fi putut spune prietenii? Măcar pentru o singură dată, de ce nu putea să-i fie de ajutor fiicei sale? Chiar nu vedea cîtă nevoie avea Monica de ea? Dar ea nu fusese niciodată alături de ei la nevoie, așa că de ce s-ar fi schimbat tocmai în acel moment? Spre deosebire de Guy, Noelle era măcar mereu constantă.

Avea nevoie de o băutură, una tare. Ieși din salon și se înapoie în birou, spre sticla de scotch pe care Guy o avea mereu la îndemîină în dulăpiorul de băuturi din spatele biroului. Oriane, menajera lor de mulți ani, tocmai se îndrepta spre scări cu un vraf de prosoape proaspăt spălate și, cînd trecu prin fața biroului, îi aruncă o privire curioasă. Desigur, nefiind surdă, auzise ceva rumoare. Speculațiile care aveau să se încingă între Oriane, soțul ei, Garron, cel care avea grijă de grădină, și Delfina, bucătăreasa, aveau să fie copioase. Desigur, trebuia să le spună și lor, dar nu se putu convinge s-o facă în acel moment. Poate după ce avea să bea un pahar sau două de scotch.

Deschise dulăpiorul și scoase sticla, după care turnă cîteva degete din lichidul de culoarea ambrei într-un pahar. Aroma ca de fum, înțepătoare și dură îi arse gîtul în mod plăcut după ce luă prima înghițitură, apoi dădu paharul peste cap cu o singură mișcare a mîinii. El avea nevoie de efectul de sedativ, nu de gust. Tocmai își turnase și cel de-al doilea pahar cînd un țipăt ascuțit păru să despice aerul casei, urmat apoi de che-

marea numelui lui încontinuu, iar cea care țipa era Oriane.

Monica. Imediat după ce auzise țipătul lui Oriane, Gray își dăduse seama sau bănuise în mod inconștient ce anume se întâmplase. Spaima parcă îi înghețase inima în vreme ce ieșea în fugă din birou, urcînd scările cîte două trepte odată. Oriane ieșise pe hol în întîmpinarea lui cu ochii măriți de panică.

– S-a tăiat singură, rău de tot. Of, Doamne, of, Doamne, e sînge peste tot...

Gray trecu pe lîngă ea intrînd în dormitorul Monicăi. Nu era acolo, dar ușa de la baie era deschisă, iar el se aruncă pur și simplu în direcția ei ca apoi să se oprească înghețat în prag.

Monica își decorase dormitorul și sala de baie singură, în nuanțe delicate de roz și alb perlat care se potriveau mai bine unei fetițe mici. În mod normal lui Gray culorile acelea îi aminteau de acadelele din pomul de Crăciun, numai că acum ceramica roz a sălii de baie era împrăștiată cu pete de un roșu întunecat. Monica era așezată foarte calmă pe capacul roz al toaletei, cu ochii ei mari și întunecați parcă goi în vreme ce privea orbește pe fereastră. Mîinile și le strînsese în poală. Iar sîngele gîlgiia din rănile adînci pe care și le făcuse la amîndouă încheieturile, udîndu-i poala rochiei, scurgîndu-i-se apoi pe picioare și formînd băltoace pe podea.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat, îi spuse pe o voce pierită. Nu mă așteptam ca Oriane să vină tocmai acum cu prosoapele curate.

– Iisuse, gemu Gray, luînd de jos prosoapele pe care le scăpase Oriane. Se așază în genunchi lîngă Monica, înșfăcîndu-i încheietura stîngă. La naiba, Monica, ar trebui să-ți învinețesc fundul! Începu să-i bandajeze încheietura cît mai strîns cu un prosop, reluînd același procedeu și cu cealaltă mînă.

– Dar lasă-mă în pace, șopti, încercînd să-și tragă brațul din strînsoarea lui, dar era deja înspăimîntător de slăbită.

– Tu să taci din gură! lătră el, prinzîndu-i mîna mai bine și înfășurînd-o cît mai strîns în prosop. La naiba cu toate, cum de-ai putut face o asemenea prostie? Asta, pe lîngă tot restul evenimentelor din acea zi fusese picătura care revărsase paharul, aproape că nu mai putea rezista. Teamă și furia i se amestecau în piept aproape sufocîndu-l din cauza intensității lor. Te-ai oprit măcar un moment ca să te gîndești și la ceilalți, nu numai la tine? Te-ai gîndit măcar o secundă că și mie mi-e la fel de greu și că poate aș fi avut nevoie de ajutorul tău, că tuturor ne e la fel de greu cum îți este și ție?

Spusese toate acele cuvinte șuierat, printre dinții încheștați, în vreme ce o strînsese la piept și o luase la fugă pe lîngă Noelle, care stătea nemișcată în pragul dormitorului cu fața palidă ca o stafie, și în jos pe scări și mai apoi pe lîngă Delfina și Oriane care stăteau strînse una în alta pe hol.

– Sunați la clinică și spuneți-i doctorului Bogarde că sîntem în drum spre el, le ordonă în vreme ce o ducea pe Monica spre ușa din față și apoi în jos pe scările de la intrare, spre mașina parcată la cîțiva pași depărtare.

– O să-ți murdăresc mașina de sînge, protestă încet Monica.

– Parcă ți-am spus să taci, izbucni el. Nu vorbi decît dacă ai de spus ceva de bun-simț. Probabil că ar fi trebuit să fie mai blînd și mai sensibil cu cineva care tocmai încercase să-și curme zilele, dar aceea era sora lui și ar fi trebuit să fie blestemat în veci dacă ar fi lăsat-o să se omoare. Era cuprins de o mînie cumplită, de-abia controlabilă. I se părea că viața i se dusese în iad, în numai cîteva ore, și se săturase ca tocmai oa-

menii pe care îi iubea să facă tot felul de prostii.

Nu se mai obosi să deschidă portiera mașinii, ci se aplecă doar peste ea și o depuse pe Monica pe scaun ca după aceea să se salte și el în mașină și să pornească motorul. Porni în trombă, lăsînd pe alee urmele cauciucurilor în vreme ce forța motorul la limită. Monica alunecase slăbită în portieră, ținîndu-și ochii închiși. Îi aruncă o privire speriată, dar nu riscă să se oprească să vadă cum se simțea și să piardă și mai mult timp prețios. Sîngele începuse să se întrevadă deja prin prosoape, părăind strălucitor prin materialul de o albeață orbitoare. Și doar văzuse tăieturile; nu fuseseră doar niște simple zgîrieturi menite să atragă atenția celor din jur. Nu, Monica încercase la modul foarte serios să-și ia viața. Fața îi era cumplit de palidă și în jurul gurii începuse să aibă urme albăstriei. Sora lui putea să moară pentru că tatăl lui nu încetase s-o tot urmărească pe tîrfa aceea roșcată, Renée Devlin.

Străbătu cele cincisprezece mii care-l despărteau de clinică în numai zece minute. Parcarea era plină, dar el întoarse mașina în spatele clădirii cu un singur etaj, după care apăsă cu putere pe claxon, opri mașina și o luă iarăși pe Monica în brațe. Era foarte moale, iar capul i se bălăbănea pe umărul lui. Gray simți deodată cum lacrimi fierbinți îi înțepau ochii.

Ușa din spate se deschise, iar doctorul Bogarde se grăbi să le iasă în cale, urmat de două asistente.

– Du-o în prima cameră pe partea dreaptă, îi zise în vreme ce Gray intra cu greutate pe ușă. Sadie Lee Fanchier, asistenta șefă, ținea deschisă ușa de la sala de consultații, în vreme ce el o ducea pe Monica înăuntru, punînd-o cu blîndețe pe masa îngustă acoperită cu vinilin.

Sadie Lee începuse deja să pregătească aparatura chiar în vreme ce doctorul examina tăieturile. Repede,

aceasta îi luă tensiunea în vreme ce ținea un stetoscop apăsând pe încheietura cotului.

– Șapte și jumătate cu patru.

– Începeți cu o transfuzie, le ordonă doctorul Bogarde. Glucoză. Cealaltă asistentă, Kitty, se apucă să-i execute ordinele.

Doctorul Bogarde nu-și dezlipea ochii de pe încheieturile Monicăi în vreme ce lucra.

– Are mare nevoie de sânge, spuse. Și cât mai repede. Trebuie s-o ducem la spitalul din Baton Rouge, pentru că aici nu pot să fac mare lucru. Și mai are nevoie de un specialist vascular ca să-i repare venele. Pot s-o stabilizez, Gray, dar mai mult de atât nu pot.

Kitty atîrnă punga transfuziei într-un suport de metal, după care înfipse acul în brațul Monicăi.

– Nu mai avem timp să chemăm o ambulanță pînă aici, continuă doctorul. O s-o ducem chiar noi în mașina mea. Crezi că poți să conduci tu? îl întrebă aruncîndu-i o privire ascuțită.

– Da. Răspunsul era calm, fără echivoc.

Doctorul Bogarde înfășură strîns încheieturile Monicăi.

– În regulă, astea or să oprească sîngerarea. Kitty, am nevoie de vreo două pături. Pune una peste scaunele din spatele mașinii mele, iar cu cealaltă o s-o acoperi pe Monica. Gray, ia-o iarăși în brațe și fii atent la acul ăla din braț. Sadie Lee, cheamă spitalul și spune-le că sîntem în drum spre ei, și mai sună și la departamentul șerifului și pune-l să țină drumul liber.

Gray își luă sora în brațe cu blîndețe. Doctorul Bogarde își luă geanta medicală într-o mîină și punga cu glucoză în cealaltă, mergînd alături de Gray în vreme ce acesta se îndrepta cu Monica spre *Chrysler*-ul cu patru uși ce-i aparținea. Mai întîi se urcă doctorul, ca apoi să-l ajute pe Gray s-o așeze ușor pe Monica pe scaunele

din spate. Apoi agăță punga cu glucoză pe umerașul fixat alături de fereastră, el așezându-se în genunchi pe podeaua mașinii chiar lângă capul ei.

– Să nu mergi prea repede ca să ne zgîlții, îl dăscăli în vreme ce Gray se străduia să-și vîre trupul lung în spatele volanului.

Doctorul Bogarde de-abia dacă măsura un metru și șaptezeci în înălțime, așa că scaunul era așezat atît de aproape de volan, încît aproape atingea pieptul lui Gray. Și nici nu putea lăsa scaunul mai în spate pentru că doctorul era așezat chiar pe podea și nu-l putea împinge peste Monica.

– Să mergi cu o viteză constantă și o să ajungem la timp. Și aprinde și luminile de avertizare.

Gray gîndea nu tocmai frumos despre șoferii care își țineau scaunul atît de aproape de volan, dar păstra gîndul doar pentru sine. Ascultînd de ordinele primite, începu să se îndepărteze de clinică cu o viteză mult redusă față de cea cu care sosise cu zece minute în urmă, deși instinctul îi spunea să apese pedala accelerației pînă-n podea și să meargă în ritm alert. Numai simplul fapt că știa că mașina doctorului fusese construită mai mult pentru confort și nu pentru viteză periculoasă îl opri să nu meargă cu ea așa cum ar fi mers cu *Corvette*-ul lui.

– Și treaba asta cum s-a întîmplat? îl întrebă doctorul.

Gray îi aruncă o privire prin oglinda retrovizoare. Doctorul era un bărbat micuț, puțin cam grăsuliu și cu ochi albaștri, pătrunzători. Și, în ciuda numelui, nu era nici creol și nici cajun; probabil că avea aproape cincizeci de ani pentru că părul blond devenise acum aproape nisipiu. Gray îl știa de cînd se născuse. Noelle nu-l consultase niciodată pentru că preferase un alt medic de prin New Orleans, dar în rest toți cei de acasă

merseseră la el începînd cu tăieturile, zgîrieturile din copilărie și cea mai simplă răceală, pînă la brațul rupt al lui Gray cînd începuse să joace fotbal pe la cincisprezece ani.

Gray nu avea de gînd să-i spună totul, preferînd să păstreze detaliile doar pentru el pînă cînd agentul de bursă ar fi vîndut acțiunile, iar Alex și-ar fi întreprins manevrele legale, deși nu părea posibil să înăbușe cu totul știrea. Așa că îi spuse doctorului doar faptul central, cel care conta cel mai mult.

– Tata cu mama s-au despărțit.

Doctorul oftă.

– Înțeleg. Toată lumea din orașel și din împrejurimi știa cît de legată era Monica de Guy.

Gray se concentrează asupra drumului. Suspensiile mașinii atenuau hopurile drumului, iar cauciucurile păreau să cînte pe asfalt. Senzația de irealitate pe care o mai simțise și mai devreme se întorsese iarăși. Soarele încingea parcă acoperișul mașinii, arzîndu-i picioarele îmbrăcate în blugi, în vreme ce pinii înalți treceau vîjîind pe lîngă ferestre. Cerul de deasupra lor era de un albastru adînc. Era de-abia începutul verii și toate locurile din jur îi erau la fel de cunoscute ca și propriile-i trăsături. Asta i se părea atît de ciudat. Cum de putuse rămîne totul neschimbat cînd lumea lui se spărsese în bucățele mici în ziua aceea?

În spatele lui, doctorul Bogarde verifică din nou pulsul și tensiunea Monicăi.

– Gray, îi zise cu calm. Ar fi bine să mergi mai repede.

Capitolul 5

Se făcuse deja zece și jumătate seara când Gray și doctorul Bogarde părăsiră spitalul din Baton Rouge. Pe Gray îl ardeau ochii de oboseală și era încă năucit din cauza emoțiilor istovitoare din ziua aceea. Monica fusese stabilizată și suportase cu bine intervenția chirurgicală, iar acum dormea liniștită sub influența sedativelor. Făcuse un mic stop cardiac imediat după ce ajunseseră la spital, dar echipa de urgență de acolo o readusese la viață cu ajutorul șocurilor electrice aproape imediat după aceea. Și mai primise patru flacoane cu sânge înainte de operație și apoi încă două pe parcursul acesteia. Doctorul care-i aranjase încheieturile îi spusese că nu se stricase nimic definitiv în partea dreaptă, dar că își rănise câteva tendoane la cea stîngă și că era posibil să nu-și mai recapete mobilitatea totală.

Însă pentru Gray nu contase decît faptul că sora lui avea să trăiască. De altfel se trezise pentru scurt timp atunci când fusese mutată din sala de operații în salonul pe care îl luase pentru ea, și reușise să murmure încet, când îl zărise lîngă ea:

– Îmi pare rău, Gray.

El nici măcar acum nu știa ce voise să-i spună, de

fapt, dacă îi părea rău că încercase să se sinucidă, că nu reușise să-și ia viața sau că îi părea rău că-i produsese atâtea griji. Însă prefera să aleagă prima variantă și asta pentru că nu putea suporta gândul că era posibil să încerce din nou.

– O să conduc eu, îi zise doctorul Bogarde, întinzînd o palmă și lovindu-l ușor pe un umăr. Tu arăți ca naiba.

– Așa mă și simt, mormăi Gray. Am mare nevoie de o cană cu cafea. Era foarte bucuros să-l lase pe doctor să conducă mașina. Își simțea creierul pustiu; probabil că n-ar fi fost deloc prudent să conducă el însuși mașina și în fond era a doctorului. Desigur, va sta și în continuare cu genunchii la gură, dar cel puțin va putea respira în voie.

– Păi, chestia asta se poate rezolva. La cîteva străzi de aici este un *McDonald's*.

Gray se ghemui tot și se urcă în mașină, mulțumind în gînd Domnului că *Chrysler*-ul avea un bord teșit pentru că altfel ar fi avut genunchii numai vînațai.

Cincisprezece minute mai tîrziu, cu o cană de plastic în mîna, din care ieșeau aburi înviorători, privea pe geam cum se stingeau ultimele lumini ale orașului în vreme ce se depărtau tot mai mult pe șosea. Cîteva dintre cei mai fericiți ani ai lui fuseseseră petrecuți acolo, la LSU. Străbătuse orașul acela în lung și-n lat, un puști viguros în căutare de noi aventuri, și avusese parte de o grămadă. Nimeni nu știa să se distreze mai bine decît un cajun, iar Baton Rouge era plin de locuri grozave de distracție. Cei patru ani petrecuți acolo trecuseră ca un vis.

Nici măcar nu trecuse atît de mult timp de cînd se întorsese acasă pentru totdeauna, doar vreo două luni, dar parcă trecuseră veacuri de atunci. Ziua aceea de coșmar ce părea să nu se mai sfîrșească sigilase parcă pentru totdeauna copilul acela zburdalnic, lăsînd o linie

clară de demarcație între cele două părți ale vieții lui. Gray se maturizase gradat, ca majoritatea oamenilor, dar în ziua aceea întreaga responsabilitate a vieții de adult i se lăsase toată pe umeri. Desigur, erau destul de lași și de puternici ca să-și ducă povara, așa că se oțelise singur și făcuse ceea ce trebuia. Și dacă omul care rezultase după dezastru era mai posomorât și mai dur decât cel care se dăduse jos din pat în aceeași dimineață, ei bine, dacă acela era prețul supraviețuirii, era bucuros să-l plătească.

Oricum acasă îl așteptau și mai multe probleme. În acele circumstanțe cele mai multe mame ar fi fost alături de copiii lor, un sprijin pentru ei, dar nu acesta era cazul și cu Noelle. Nu reușise deloc s-o prindă la telefon. Vorbise în schimb cu Oriane, care îi spusese că doamna Noelle se închisese în dormitor și nu mai voia să iasă de acolo. Apoi, după instrucțiunile pe care i le dăduse, Oriane țipase în fața ușii închise faptul că Monica scăpase de pericol și că acum se afla la spital.

Cel puțin nu trebuia să-și facă griji că și Noelle avea de gând să facă aceeași cascatorie ca și Monica. O cunoștea mult prea bine pe maică-sa; era mult prea egoistă ca să-și facă singură vreun rău.

În ciuda cafelei băute, tot drumul spre casă dormi și se trezi de-abia când doctorul Bogarde opri mașina lângă clinică. Lăsase mașina cu capota lăsată pentru că avusese lucruri mai importante de făcut în momentul în care sosise la clinică și acum scaunele erau umede din cauză că se lăsase roua. Pe drumul spre casă urma să stea cu fundu-n apă, dar poate că era mai bine așa, poate că reușea astfel să rămână treaz.

– Crezi că o să poți dormi în noaptea asta? îl întrebă deodată doctorul. Pentru că pot să-ți dau ceva dacă crezi că ai nevoie.

Gray începu să rîdă înăbușit.

– Problema este cum să fac ca să rămîn treaz pe drumul pînă acasă.

– Păi, în cazul ăsta poate că ar fi mai bine să dormi aici la clinică.

– Mulțumesc, doctore, dar dacă cei de la spital au cumva nevoie de mine, or să mă caute pe acasă.

– În regulă. Atunci ai grijă cum ajungi.

– O să am grijă. Gray își petrecu picioarele pe deasupra portierei și se lăsă să cadă în scaun. Mda. Va avea fundul ud pînă să ajungă acasă. Umezeala rece îi făcu să se zgribulească.

Lăsă capota în jos, aerul rece pocnindu-l chiar în față. Mirosurile nopții erau dulci și proaspete, mult mai proaspete decît atunci cînd ardea soarele. În vreme ce lăsa Prescott-ul în urmă, întunecimea rurală se închise protectoare în jurul lui, alinătoare.

Deși o oază de lumină lucea în întunericul plăcut. *Jimmy Jo's*, cîrciuma de la marginea drumului, era încă în plină activitate. Parcarea cu pietriș era plină de mașini și camioane, neoele strălucitoare întîmpinînd oaspeții, zidurile clădirii pîrînd să se cutremure sub forța muzicii din interior. În vreme ce Gray se apropia tot mai mult, cu mașina sa neagră, o camionetă răpănoasă ieși cu zgomot din parcare chiar în fața lui, cu cauciucurile fumegînd pe asfaltul șoselei.

Gray apăsă pe pedala de frînă, oprind brusc *Corvette*-ul micuț. Camioneta derapă într-o parte, aproape răsturnîndu-se, după care reveni pe drum. Farurile lui prinseră deodată în conul lor de lumină fețele ocupanților camionetei în vreme ce cel care stătea pe scaunul pasagerului flutura o sticlă de bere și îi striga ceva.

Gray îngheță în acel moment. Nu putuse înțelege ce anume i se strigase, dar oricum nu conta. Ceea ce conta era faptul că în camionetă se aflau Russ și Nicki Devlin și că se îndreptau în aceeași direcție cu el, adică

spre domeniul familiei Rouillard.

Ticăloșii aceia tot nu plecaseră. Erau încă pe domeniul lui.

Mînia începu să-l copleșească din nou. Ciudat de detașat, o simți venind, începînd de la picioare, și ridîcîndu-se apoi tot mai mult, de parcă ar fi schimbat toate celulele existente în trup. Ajunsese pînă la abdomen făcîndu-l să-și încordeze involuntar mușchii, după care îi umplu și pieptul înainte să explodeze în creier. Era aproape ca o ușurare, eliminînd oboseala și ceața în care se zbătuse pînă atunci, lăsîndu-l să gîndească totul la rece, în vreme ce sistemul nervos prelua din nou conducerea.

Întoarse mașina în unghi strîns, după care o luă înapoi spre Prescott. Șerifului Deese nu-i va plăcea să fie trezit în miez de noapte, dar Gray era totuși un Rouillard, iar șeriful va face în cele din urmă ceea ce avea să-i ceară. La naiba, chiar o să-i placă. Dacă reușeau să se descotorosească de familia Devlin, asta ar fi însemnat să reducă rata criminalității la jumătate, cel puțin.

Faith nu fusese în stare să se relaxeze toată ziua. Aproape că se îmbolnăvisese din cauza sentimentului de dezastru și pierdere, fusese incapabilă să mai mănînce ceva. Scottie, simțîndu-i starea, fusese scîncit și speriat, agățîndu-se mereu de picioarele ei și stîndu-i în cale în vreme ce ea căuta în mod cu totul mecanic să-și îndeplinească îndatoririle.

După ce plecase Gray în dimineața aceea, ea se și apucase să împacheteze, dar Amos o pocnise peste cap și-i spusese să nu se mai poarte ca o proastă. Că era posibil ca Renée să fi plecat pentru cîteva zile, dar

că urma să se întoarcă și că bătrînul Rouillard nu-l va lăsa pe ticălosul de fiu-său să îi alunge din casă.

Chiar și în acele momente de disperare, Faith se întrebese de ce tatăl ei îi spunea lui Guy „bătrîn“ cînd de fapt acesta era chiar cu un an mai tînăr decît el.

După un timp, Amos se urcase în camioneta lui și plecase să-și caute ceva de băut. Imediat ce dispăruse din vedere, Jodie se și strecurase în dormitorul lui și se apucase să cotrobăie printre lucrurile lui Renée.

Faith o urmase pe sora ei și o privise uimită cum aceasta arunca lucrurile mamei lor pe pat.

– Ce faci?

– Mama n-o să mai aibă nevoie de astea, îi răspunsesese Jodie cu neobrăzare. Guy o să-i cumpere altele noi. De ce crezi că pe astea nu le-a luat cu ea? Eu le pot folosi totuși. Niciodată nu m-a lăsat să împrumut ceva din îmbrăcămîntea ei.

Ultimele cuvinte fuseseră încărcate de amărăciune. Ridică de pe pat o rochie galbenă și strîmtă, cu un decolteu generos în față, înconjurat de mărgelușe negre. Pe Renée fusese extraordinară, pentru că ea avea părul de un roșcat întunecat, dar Jodie arăta de-a dreptul oribil din cauza părului de culoarea morcovului.

– Săptămîna trecută am avut o întîlnire fierbinte cu Lane Foster și aș fi vrut s-o îmbrac pe asta, numai că Renée nu m-a lăsat, continuă plină de resentimente. Am fost obligată să merg cu rochia aia albastră pe care el o mai văzuse și înainte.

– Nu lua hainele mamei, protestă Faith cu ochii în lacrimi.

Jodie îi aruncă o privire exasperată.

– De ce nu? Ea n-o să mai aibă nevoie de ele.

– Tata a spus c-o să se întoarcă.

Jodie izbucni în rîs.

– Tata nu și-ar deosebi singur fundul de o gaură

făcută în pământ. Gray avea dreptate. Pentru ce Dumnezeu să se întoarcă? Eh, chiar dacă Guy se sperie deodată și dă fugața înapoi la cubul ăla de gheață cu care s-a însurat, mama probabil că tot o să obțină desul din partea lui ca s-o ducă frumușel măcar o perioadă de timp.

– Atunci o să trebuiască să plecăm, îi răspunse Faith, simțind gustul sărat al unei lacrimi în colțul buzelor. Ar trebui să ne apucăm să strângem lucrurile.

Jodie o bătu ușurel pe un umăr.

– Surioară mai mică, ești mult prea inocentă pentru binele tău. Gray era al naibii de furios, dar nu cred c-o să facă ceva în privința asta. Pur și simplu s-a descărcat de nervi. Cred c-o să mă duc să-l văd și poate obțin și eu același gen de aranjament pe care tatăl lui l-a avut cu mama. Își lînse buzele și o privire flămîndă îi apărură pe chip. Mereu mi-am dorit să aflu dacă tot ceea ce are în pantaloni este atît de mare pe cît se spune.

Faith tresări, geloasă. Jodie nu părea să fie în stare să vadă că un bulgăre de zăpadă avea mai multe șanse să reziste mai degrabă la un picnic pe 4 iulie la ecuator decît să-i atragă ea pe Gray, dar, vai, cît de mult o invidia Faith pentru acea siguranță și pentru faptul că măcar dorea să încerce. Încerca să-și imagineze cît de puternică s-ar simți să aibă atîta siguranță, încît să se ducă la un bărbat care s-o găsească atrăgătoare. Și chiar dacă Gray o refuza, asta nu urma să-i cauzeze nici o gaură în personalitate, pentru că existau destui băieți și bărbați care ar fi venit după ea cu limba scoasă. Pentru ea, Gray ar fi fost doar o provocare.

Numai că Faith văzuse dezgustul rece din ochii lui atunci cînd îi privise pe toți cei ce locuiau în cabana mizeră și rușinea îi copleșise sufletul în clipele acelea. Ar fi vrut să-i strige: „Eu nu sînt așa!” Ar fi vrut ca el s-o privească admirativ. Dar ea era așa, cel puțin din punc-

tul lui de vedere, și asta pentru că locuia în acea cocină.

De-abia înăbușindu-și suspinele, în vreme ce Jodie plecase fericită cu maldărul de haine în dormitorul lor ca să le probeze, îl luă pe Scottie de mână și îl scoase afară la joacă. Se așeză pe o bucată de lemn cu fața îngropată în mâini în vreme ce băiatul își împingea mașinuțele prin praf. În mod normal, ar fi fost fericit să se joace acolo toată ziua, dar după o oră se apropie de ea și, cuibărindu-se între picioarele ei, adormi epuizat. Ea îi mîngîie părul mătăsos, speriată de dunga vineție din jurul buzelor.

Se legăna înainte și înapoi pe bucata de lemn, cu ochii plini de tristețe în vreme ce privea orbește înainte. Mama plecase, iar Scottie era pe moarte. Nu se putea spune cît anume mai reușea să supraviețuiască, dar credea că nu mai mult de un an. Și așa de rău cum se prezentaseră lucrurile pînă atunci, măcar existase o anume siguranță, pentru că nimic nu se schimba în fiecare zi și știa la ce trebuia să se aștepte. Acum totul se destrămase, iar ea se simțea înspăimîntată. Învățase cum să se descurce, cum să facă față tatălui și băieților, dar deja nimic nu mai mergea conform planului, iar ea se simțea neajutorată. Și ura acel sentiment, îl ura cu atîta forță, încît i se strîngea stomacul.

Blestemată fie mama, cugetă deodată ca o rebelă. Și blestemat fie și Guy Rouillard. Amîndoi nu se gîndiseră decît la propriile lor persoane, nu la familiile lor, nici la frămîntările pe care le lăsaseră în urmă.

De multă vreme nu se mai simțise precum un copil. Responsabilitatea îi fusese aruncată pe umerii fragili de la o vîrstă fragedă, dîndu-le ochilor ei o maturitate incompatibilă cu tinerețea, numai că acum simțea acut lipsa experienței. Era mult prea tînără ca să facă orice. Nu-l putea lua pe Scottie și apoi să plece, și asta pentru

că era prea mică să muncească și să-l poată întreține, era prea mică chiar și ca să trăiască singură, dacă se lua după ce spunea legea. Era neajutorată, iar viața îi era controlată în totalitate de adulții iresponsabili din jurul ei.

Nici măcar nu putea să fugă pentru că nu-l putea lăsa pe Scottie. Nimeni n-ar fi avut grijă de el, iar el era aproape la fel de neajutorat ca un bebeluș. Trebuia să rămână.

Așa că rămase și mai departe pe lemnul din grădină în vreme ce orele după-amiezei se scurgeau, incapabilă să intre în casă și să-și facă treburile obișnuite. Se simțea ca și cum ar fi stat cu capul sub ghilotină, așteptând ca lama cea tăioasă să cadă și, pe măsură ce se apropia seara, tensiunea începu să crească tot mai mult, afectându-i fiecare nerv al trupului pînă cînd simți nevoia acută să țipe ca să mai scuture puțin așteptarea aceea aproape dureroasă. Scottie se trezise din somn și se apucase iarăși să se joace în apropierea ei, de parcă i-ar fi fost frică să se depărteze.

Dar sosi și seara și lama cea tăioasă nu căzu. Scottie era flămînd și o trăgea de mîină ca să intre în casă. Șovăitoare, Faith se ridică din locul ei și îl duse înăuntru tocmai cînd Nicki și Russ se pregăteau să plece în aventura de fiecare seară. Jodie se și îmbrăcase cu rochia cea galbenă pe care o strîntase puțin, după care plecă și ea.

Poate că Jodie avea dreptate, medită Faith. Poate că Gray pur și simplu se eliberase de nervi și nu vorbise serios. Sau poate că Guy luase legătura cu familia lui în timpul zilei și cumva reușise să limpezească situația. Poate că se răzgîndise în legătură cu fuga și poate chiar negase că Renée ar fi fost cu el. Orice era posibil.

Dar, chiar și după tot ce gîndise pînă atunci, nu se mai aștepta s-o vadă pe Renée întoarsă acasă. Și, fără

Renée, chiar dacă Guy se întorcea la familia lui, nu mai avea nici un motiv să-i lase pe ei să ocupe în continuare cabana. Desigur, nu era prea mult, dar reprezenta totuși un acoperiș deasupra capului și în plus era gratuit. Nu, nu avea rost să mai spere; trebuia să-și folosească bunul simț. Într-o zi sau două, poate nu chiar atunci, dar foarte curînd, urmau să fie obligați să plece de acolo. Dar, după cum își cunoștea tatăl, n-ar fi făcut nici o mișcare ca să plece pînă cînd n-ar fi fost forțat. Ar fi stors fiecare oră în plus de la familia Rouillard.

Îl hrăni pe Scottie și îl îmbăie, după care îl puse în pătuț. Pentru a doua noapte în șir avea parte de binecuvîntata intimitate, așa că se grăbi să-și facă și ea baie și să-și îmbrace cămașa de noapte. Dar, cînd trase din ascunzătoare prețioasa carte, nu reuși să se concentreze destul ca să citească. Scena din dimineața aceea, cu Gray, i se derula mereu în minte, ca un film care se repeta încontinuu. De fiecare dată cînd se gîndea la dezgustul din ochii lui, durerea îi cuprindea pieptul pînă cînd nici nu mai putea respira. Se răsuci în pat îngropîndu-și fața în pernă și încercînd să se lupte cu lacrimile fierbinți. Ea îl iubea atît de mult, iar el o disprețuia pentru că era o Devlin.

În cele din urmă adormi epuizată din cauza nopții trecute cînd fusese atît de neliniștită și din cauza traumei de peste zi. Întotdeauna avea un somn foarte ușor, trezindu-se la fel de repede ca o pisică, verificînd de fiecare dată ce membru al familiei se întorcea acasă. Tatăl venise primul. Era beat, desigur, de vreme ce începuse să bea atît de devreme, dar, pentru prima dată, nu își ceru mîncarea de care oricum nu avea nevoie. Faith îl ascultă împleticindu-se prin casă și în cele din urmă intrînd în dormitor. După numai cîteva momente se auzi sforăitul care-o anunța că dormea buștean.

Jodie sosi acasă pe la unsprezece, posomorîită și

țifnoasă. Probabil că seara nu mersese după cum plănuise, se gândi Faith, dar rămase pe mai departe liniștită în patul ei fără să întrebe nimic. Jodie își scoase rochia cea galbenă, o ghemotoci și apoi o aruncă într-un colț. După care se urcă în propriul ei pat, întorcându-se cu spatele.

Se părea că era o seară încheiată mai devreme pentru toată lumea. Pentru că și băieții sosiră imediat după aceea, rîzînd și făcînd hărmălaie, trezindu-l ca de obicei pe Scottie. Faith nu se sculă, iar lucrurile se liniștiră ca de obicei, de la sine.

Erau cu toții acasă, cu toți, mai puțin mama. Faith începu să plîngă în liniște, ștergîndu-și lacrimile cu cearceaful subțire, după care adormi pe loc.

Un zgomot puternic o trezi deodată, zăpăcînd-o și sperînd-o. O lumină puternică îi arse ochii, orbînd-o și o mîină aspră o săltă din pat. Faith țipă și încercă să scape din strînsoarea aspră, căuțînd să-și îngroape călcîiele în saltea sau să se agațe de ceva, dar, indiferent de cine anume o prinsese, o ridicase în picioare ca pe un copil, trăgînd-o afară din cabană. Peste țipetele ei înspăimîntate auzi gemetele înfundate ale lui Scottie, își auzi tatăl și frații urlînd și înjurînd și auzi plînsul lui Jodie.

În curtea din fața casei erau aranjate mai multe faruri cu lumini strălucitoare, iar Faith avu impresia ciudată că afară erau mulți oameni, care se tot mișcau încoace și încolo. Bărbatul care o ținea deschise cu piciorul ușa din plasă și o aruncă afară. Alunecă pe treptele tocite și se întinse pe burtă în grădină, cu cămașa de noapte ridicată pînă pe coapse. Pietrișul din grădină îi zgîriase și-i rănise genunchii și palmele și chiar și fruntea.

– Uite, îi zise cineva. la copilul. Și imediat după aceea Scottie fu așezat fără menajamente alături de ea. Țipa isterizat, cu ochii albaștri măriți de groază. Faith reuși să se așeze mai bine și să-și tragă cămașa de

noapte peste picioare înainte să-l ia pe băieţel în braţe.

O mulţime de lucruri zburau prin aer, căzînd şi bufnind în jur. Apoi îl văzu pe Amos agăţîndu-se cu disperare de cadrul uşii în vreme ce cei doi bărbaţi în uniforme maronii trăgeau de el ca să-l scoată din casă. Erau poliţişti, cugetă Faith ameţită. Dar ce căutau acolo toţi acei poliţişti sau poate tata sau băieţii furaseră cumva ceva? În vreme ce privea, unul dintre poliţişti îl pocni pe Amos peste degete cu lanterna. Amos urlă şi lăasă cadrul uşii, iar bărbaţii îl tîrîră şi pe el alături de ceilalţi, în grădină.

Un scaun veni zburînd dinspre uşă, iar Faith sări într-o parte exact în momentul în care scaunul se făcu ţandări pe locul în care stătuse ea înainte. Pe jumătate tîrîndu-se din cauză că Scottie i se agăţase de gît şi o trăgea în jos, reuşi să ajungă la adăpostul relativ al camionului lui Amos.

Împietrită, privea scena de coşmar de dinaintea ochilor, încercînd să priceapă ce anume se întîmpla. Lucrurile le erau aruncate pe ferestre, haine şi farfurii şi crătiţi, toate zburînd amestecate. Farfuriile erau toate de plastic şi aterizau cu un zgomot sec. Un sertar plin de tacîmuri fu azvîrlit pe geam, metalul ieftin strălucind în lumina lanternelor şi a farurilor maşinilor de patrulare.

– Curăţaţi totul, auzi o voce adîncă spunînd. Nu vreau să mai rămînă nimic înăuntru.

Gray! Îngheţă cu totul atunci cînd recunoscu vocea mult iubită, aşa cum stătea ghemuită la pămînt cu Scottie strîns în braţe. Apoi îl descoperi aproape imediat, silueta lui înaltă şi solidă sînd aproape de şerif, ţinînd braţele încrucişate pe piept.

– Nu ai nici un drept să faci una ca asta! urlă Amos ca din gură de şarpe, încercînd să prindă braţul lui Gray. Gray însă se scutură de el fără nici un fel de efort, de parcă s-ar fi scuturat de un căţeluş îndărătnic. Nu

poți să ne arunci afară în mijlocul nopții! Ce se întâmplă cu copiii mei, cu băiețelul meu retardat? Chiar nu ai inimă deloc ca să tratezi niște copii în felul ăsta?

– Parcă ți-am spus să pleci pînă la căderea nopții și doar știai că am vorbit serios, izbucni Gray. Mai bine adună ce vrei să iei cu tine, pentru că într-o jumătate de oră dau foc la ce mai rămîne.

– Hainele mele! țipă Jodie ieșind din siguranța a două mașini. Începu să se învîrtă în mijlocul harababurii, apucînd hainele și aruncîndu-le atunci cînd se dovedea că nu-i aparțineau, pe ale ei punîndu-le peste un umăr.

Faith se luptă să se ridice în picioare, cu Scottie care rămăsese în continuare agățat de ea, disperarea dîndu-i puteri noi. Lucrurile lor poate că pentru Gray reprezentau doar gunoaie, dar asta era tot ce aveau. Reuși să se dezlipească din mînuțele lui Scottie destul de mult încît să se aplece și să adune un vraf de haine amestecate laolaltă, pe care imediat le aruncă în spațele camionetei lui Amos. Nu știa care haine erau și cui aparțineau, dar asta nu conta. Trebuia să salveze cît de multe putea.

Scottie se prinse imediat de un picior precum o bu-ruiană, hotărît să nu-i mai dea drumul. Împiedicată de el, Faith reuși să-l prindă pe Amos de un braț și să-i strige.

– Nu sta așa! Ajudă-mă să adun lucrurile în camionetă.

El însă o îmbrînci, trimițînd-o fără greutate la pămînt.

– Să nu îmi spui mie ce să fac, curvă mică și tîmpită.

Faith se ridică, fără să mai simtă noile vînații, anesteziată din cauza fricii și a nevoii de a se grăbi. Băieții erau chiar și mai beți decît Amos și nu făceau altceva decît să blesteme și să se învîrtă pe loc. Polițiștii terminaseră de golit cabana, iar acum făcuseră cerc în jurul lor, privind spectacolul.

– Jodie, ajută-mă!

Se agăță de sora ei mai mare în vreme ce se apropiase de ea. Jodie plîngea pentru că nu reușea să-și găsească hainele.

– la tot ce apuci și cît de repede poți. O să le sortăm ceva mai tîrziu. Adună toate hainele și așa cel puțin o să fii sigură că printre ele sînt și ale tale. Acela fusese singurul argument care credea că avea să cîștige în cele din urmă cooperarea lui Jodie.

Cele două fete se apucară să strîngă cît mai iute hainele împrăștiate prin curte, adunînd fiecare articol de îmbrăcăminte întîlnit în cale. Faith lucra mai din greu decît o făcuse în toată viața ei, trupul ei subțire aplecîndu-se și ridicîndu-se, lăsîndu-se într-o parte sau alta atît de repede încît bietul Scottie nu putea ține pasul cu ea. O urma de la distanță, mînușele mici apucînd-o ori de cîte ori era posibil.

Mintea însă îi era goală. Nu-și putea permite să gîndească, nici nu ar fi reușit. Se mișca automat, la un moment dat tăindu-și mîna într-o farfurie spartă fără ca măcar să observe. Însă unul dintre polițiști o văzu și îi și spuse pe un ton morocănos:

– Stai așa, măi fată, uite că sîngerezi, după care îi legă batista în jurul mîinii. Iar ea îi mulțumi fără ca măcar să-și dea seama ce anume îi spusese.

Era mult prea inocentă și prea amețită, ca să-și dea seama cum se vedeau luminile farurilor prin materialul prea subțire al cămășii de noapte, lăsîndu-i trupul tînăr să ia formă, coapsele subțirele și sîinii tineri și frumoși. Ea continua să se aplece și să se ridice, fiecare schimb de mișcare arătîndu-i în lumină o altă parte a trupului, trăgînd materialul subțire peste sîni și scoțînd în evidență sfîrcurile mici, ca apoi să-i arate curba delicată a unei fese. Nu avea decît paisprezece ani, dar în lumina dură, artificială, cînd fața îi era ascunsă în penumbră,

întunecîndu-i ochii, vârsta era aproape imposibil de ghicit.

Și ceea ce uimea în mod deosebit era asemănarea ei uluitoare cu Renée Devlin, o femeie care trebuia doar să traverseze o încăpere ca majoritatea bărbaților să se simtă deja excitați. Senzualitatea lui Renée era violentă, vibrantă, semănînd cu un semnal din neon pentru instinctele bărbătești. Iar cînd bărbații aceia o priveau pe Faith, nu pe ea o vedeau, ci pe mama ei.

Gray stătea tăcut într-o parte, privind întreaga scenă. Mînia era încă prezentă în el, la fel de rece și de penetrantă, fără să se fi diluat. Dezgustul era și el prezent, mai ales auzindu-i pe tată și pe băieți mîrînd și înjurînd și amenințîndu-l. Dar, cu șeriful și ceilalți polițiști în jur, nu făceau decît să-și răcească gurile de pomană pentru că n-ar fi îndrăznit altceva, așa că Gray izbuti într-o oarecare măsură să-i ignore. Dar fusese foarte aproape de o izbucnire atunci cînd Amos o împinsese pe fata cea mică, dar se reținuse însă cînd o văzuse ridicîndu-se imediat în picioare, aparent nevătămată.

Cele două fete se grăbeau să strîngă cît mai multe obiecte. Însă bărbații Devlin își descărcau frustrarea stupidă de bețivani asupra fetelor, smulgîndu-le lucrurile din brațe și azvîrlindu-le iarăși pe jos, proclamînd sus și tare că nici un afurisit de om nu avea să-i dea pe ei afară din casa lor și că era o pierdere de vreme să strîngă lucrurile pentru că nu aveau să plece nicăieri. Fata cea mare, Jodie, îi tot ruga să o ajute, dar izbucnirile bețivanilor îi făceau eforturile să pară caraghioase.

Fata cea mică însă nu-și pierdea vremea căuțînd să-i convingă în vreun fel, se mișca doar tăcută înainte și înapoi, încercînd din răsuputeri să facă puțină ordine în tot acel haos, împiedicată de mîinile mici ale fratelui său. În ciuda lui însuși, Gray descoperi că nu reușea să-și dezlipească privirea de la ea, simțindu-se fascinat fără voie de trupul feminin ce se deslușea pe sub că-

mașa de noapte. Tocmai tăcerea ei fusese cea care îi atrăsese atenția și, când Gray privi în jur, își dădu seama că toți polițiștii o priveau doar pe ea.

Exista o maturitate ciudată în ființa ei și lumina înșelătoare a farurilor îl făcu aproape să creadă că de fapt o vedea pe Renée, nu pe fiica ei. Însă tîrfa îi luase tatăl, o aruncase pe mama lui într-o stare vecină cu nebunia și aproape că sora lui își pierduse viața, și acum iat-o din nou, tentînd bărbații în pielea fiicei ei.

Jodie era cu mult mai voluptuoasă, dar era și gălăgioasă și ieftină. Părul lung de un roșu întunecat al lui Faith cădea pe umerii de un alb perlat, scoși și mai mult în evidență de bretelele cămășii de noapte. Părea mai mare decît știa el că era, nici nu părea reală, ci doar un fel de încarnare a mamei care parcă executa un fel de dans carnal în fața tuturor.

Fără să vrea, Gray își dădu seama că pantalonii i se umflaseră în față, simțindu-se dezgustat de el însuși. Privi în jur la fețele polițiștilor și își văzu expresia oglindită pe chipurile și în ochii lor, un fel de excitație animalică pusese stăpînire pe ei toți; ar fi trebuit să se rușineze mai ales că în fața lor era o fetiță, nu o femeie.

Doamne, nu era cu nimic mai bun decît tatăl său. Era destul să-i fluture cineva pe la nas o bucățică dintr-o femeie Devlin ca el să intre ca un taur în călduri, devenind tare și gata oricînd. Monica aproape că murise în ziua aceea din cauza lui Renée Devlin, iar el stătea acum privind-o pe fiica acesteia cu sexul tare în pantaloni.

Apoi fata se îndreptă deodată spre el, ținînd în brațe un vraf de haine. Nu spre el, ci spre camioneta din spatele lui. Ochii ei verzi ca de pisică păreau să lucrească în direcția lui, ca o expresie ascunsă, misterioasă. Pulsul i se acceleră deodată, iar faptul că acum o putea privi mai de aproape rupse zăgazurile impuse

temperamentului. Evenimentele acelei zile îl asaltară din nou, așa că izbucni cu ură și mînie, dorind să-i facă pe cei din familia Devlin să sufere la fel cum suferea și el.

– Ești un gunoi, îi zise cu vocea îngroșată atunci cînd fata trecu pe lîngă el. Ea se opri ca trăsniță, cu copilul încă agățat de picioare. Nu îl privi, ci continuă să se uite drept înainte, iar liniile pure ale feței îl îndîrjiră parcă și mai mult pe Gray. Toată familia, nu sînteți decît niște gunoaie. Maică-ta e o tîrfă ordinară, iar taică-tău un bețivan și un hoț. Plecați naibii din zona asta și să nu îndrăzniți să vă mai întoarceți vreodată.

Capitolul 6

Doisprezece ani mai târziu, Faith Devlin Hardy se întorcea iarăși în Prescott, Louisiana.

Curiozitatea fusese tovarășul ei de drum de la Baton Rouge spre Prescott și nu mai găsisese și un alt motiv mai bun decât această curiozitate pentru a se înapoia în orașul copilăriei. Nimic în legătură cu șoseaua aceea nu-i era cunoscut și asta pentru că, atunci când locuise în Prescott, nu se aventurase niciodată mai departe de micul orașel, așa că nici o amintire nu lega trecutul de prezent, fetița de femeia care devenise.

Dar atunci când trecu de semnul care arăta că ajunsese la limitele orașului, când casele începură să se îndesească, formînd străduțe și cartiere, când pădurile de pini și de alți copaci de esență tare cedară locul stațiilor de benzină și magazinelor, simți cum o tensiune tot mai puternică începea să crească în interiorul ei. Crescu și mai mult când ajunse în piațeta din mijlocul orașului, cu clădirea municipală din cărămidă roșie arătînd la fel ca în amintiri. Încă era plină de mașini parcate peste tot și băncile comode nu-și schimbaseră locurile de o parte și de alta a clădirii, pentru ca bătrînii să se poată aduna acolo în zilele fierbinți de vară, ca să stea

de vorbă adăpostiți sub coroanele imense ale stejarilor plantați în acest scop.

Niște lucruri se schimbaseră, desigur. Cîteva clădiri erau noi, în vreme ce altele vechi dispăuseră. Straturi de flori fuseseră adăugate în fiecare colț al clădirii municipale, fără îndoială sădite de întreprinzătorul Club al doamnelor, așa că acum panseluțele gingașe își înclinau capetele spre trecători.

Însă, în general, orașul părea același, iar clădirile noi și inovațiile nu făceau altceva decît să scoată și mai mult trecutul în evidență. Durerea din piept crescuse în asemenea măsură, încît de-abia dacă mai putea respira, în vreme ce mîinile îi tremurau pe volan. Un sentiment cald și dulce îi străbătu durerea. Acasă.

Însă toate senzațiile erau atît de ascuțite, încît se văzu nevoită să oprească mașina în primul loc de parcare găsit liber în fața clădirii municipale. Inima îi bătea sălbatic, așa că încercă să respire adînc ca să se liniștească puțin. Nu se așteptase deloc la așa ceva, nu se așteptase să simtă atît de puternic rădăcinile pe care le crezuse retezate cu aproape doisprezece ani în urmă. O nedumerea, o bucura. Se lăsase condusă pînă acolo doar de nedumerire, dorindu-și să știe ce anume se mai întîmplase după ce familia Devlin fusese escortată de polițiști în afara zonei, numai că acel sentiment copleșitor de apartenență dăduse deoparte curiozitatea.

Numai că ea nu aparținea acelor locuri, își zise singură. Chiar și atunci cînd locuise acolo, nu aparținuse niciodată acelor meleaguri, nu fusese decît o tolerată. De cîte ori intrase în vreun magazin din oraș fusese privită cu ochi severi de către vînzători ca nu cumva să fure ceva, pentru că era bine știut că toți din familia ei furau. Și asta nu era o acceptare din partea celor de acolo.

Dar toate acele lucruri nu aveau nici un efect asupra

inimii ei. Instinctele ei, sentimentele recunoșteau locul acela ca pe un cămin. Aromele bogate, colorate, care nu erau nicăieri în lume, vederea a ceea ce i se imprimase pe creier încă de la naștere, influența subtilă a latitudinii și a longitudinii care erau recunoscute de fiecare celulă a trupului, toate la un loc îi spuneau că ajunsese acasă. Se născuse acolo, fusese crescută acolo. Amintirile ei despre Prescott erau amare, dar cu toate astea trăgeau de ea cu niște sfori invizibile de a căror existență nici nu știuse. Ea nu își dorise deloc așa ceva. Nu voise decât să-și satisfacă curiozitatea, să câștige o anume siguranță, astfel încât să lase trecutul să dispară și să-și poată construi liniștită viitorul.

Nu-i fusese deloc ușor să se întoarcă. Cuvintele lui Gray Rouillard încă îi ardeau în amintire, de parcă ceea ce îi spusese se petrecuse cu numai o zi în urmă și nu cu doisprezece ani. Cîteodată treceau zile întregi fără să se gîndească la el, dar durerea era mereu acolo, sub control, dar totuși prezentă, un tovarăș permanent. Pentru că se întorsese, amintirile deveniră deodată mai vii și îi auzi parcă iarăși vocea șoptindu-i: „Ești un gunoi.”

Trase adînc aerul în piept și inhală aroma verde atît de prezentă în amintirile copilăriei. Înfrînîndu-se, se apucă să examineze cu atenție piațeta, încercînd să se familiarizeze din nou cu ceea ce odată îi fusese atît de bine cunoscut.

Cîteva dintre clădirile de lîngă piațetă fuseseră total sau parțial schimbate; magazinul de aparatură electrică avea acum fațada de piatră și lemn de cedru și uși duble, rustice. Spațiul care înainte fusese al lui Dairy Dip era ocupat în prezent de un *McDonald's*. Fusesse ridicată și o nouă bancă și ar fi fost în stare să pună pariu că aparținea familiei Rouillard.

Oamenii treceau pe lîngă ea, aruncîndu-i priviri curioase, așa cum se întîmpla mereu în orășelele mici, un

străin nu putea trece nereperat imediat, însă nici unul dintre trecători nu o recunosc. De altfel nici nu se așteptase la așa ceva; doisprezece ani o schimbaseră dintr-o copilă într-o femeie în toată firea, iar ea se schimbase din neajutorată în capabilă, de la săracă la prosperă. În costumul ei elegant de afaceri, cu părul lung și roșcat prins la spate într-un coc sofisticat, și cu ochii protejați de ochelarii de soare, nu rămăsese nimic care să le amintească oamenilor de Renée Devlin.

Faith bănuia că era de-a dreptul ironic; Renée fusese mai vinovată ca păcatul de majoritatea învinovățirilor ce-i stăteau în ușă, dar fusese inocentă în privința ultimei, din cauza căreia familia întregă fusese alungată din oraș. Pentru că nu fugise împreună cu Guy Rouillard.

De fapt asta era și ceea ce o adusese pe Faith înapoi în Prescott, curiozitatea în legătură cu ceea ce se întâmplase cu Guy Rouillard. Fusese oare prins cu o prietenă nouă, întorcându-se apoi acasă după o zi sau două, uimit din cauza scandalului stîrnit? Se îmbătase oare atît de rău sau fusese prins într-un joc de cărți maraton? Faith voia să știe. Voia să stea față în față cu el, să-l privească direct în ochi și să-i spună cît o costase iresponsabilitatea lui.

Rămăsese privind în gol la clădirea din cărămizi roșii în vreme ce era din nou asaltată de amintiri. Întreaga ei familie se destrămase după noaptea aceea îngrozitoare. În noaptea aceea merseseră cît mai departe prin Baton Rouge înainte să oprească mașinile pentru noapte, dormind chiar în ele. Amos fusese singur în camioneta lui, Russ cu Nicki în camioneta lor și ea cu Scottie și cu Jodie în mașina mică, hîrbuită și foarte demodată.

Privind înapoi, în general, nu-și amintea bine decît de teroarea și de rușinea pe care le simțise atunci.

Anumite amintiri rămăseseră înghețate parcă, de o limpezime de cristal: luminile orbitoare ale mașinilor de patrulă, momentul de teroare în care fusese luată pe sus din pat și apoi aruncată în grădină, țipetele lui Scottie. Cîteodată parcă mai putea simți felul în care mînuțele băiatului se tot agățau de ea, simțea încă presiunea și încordarea trupului micuț care se lipea de picioarele ei. Dar, cea mai clară și mai dureroasă amintire era cea a lui Gray privind cu scîrbă spre ea.

Își mai amintea cum încercase disperată să-și adune lucrurile demne de milă. Își amintea de lungul drum prin întuneric; nu fusese chiar atît de lung, dar păruse să dureze o veșnicie, fiecare secundă lărgindu-se astfel, încît unui minut îi trebuise aproape cît o oră ca să treacă. Nu-și amintea să fi dormit nici cînd se opriseră pentru noaptea în Baton Rouge; rămăsese nemișcată în locul ei, ținîndu-l pe Scottie în poală.

Imediat după ivirea zorilor un polițist îi alungase din parcarea în care poposiseră, iar caravana dărăpănată o pornise iarăși la drum. Înainte să se oprească din nou ajunseseră în Beaumont, Texas. Amos închiriasse o cameră de motel în partea rău famată a orașului și toți șase se înghesuiseră acolo. Dar cel puțin fusese un acoperiș deasupra capetelor lor.

O săptămînă după aceea s-au trezit și au descoperit că Amos plecase, la fel cum plecase și Renée, deși Amos își luase cu el toate hainele. Nicki și Russ trecuseră peste criză cheltuind ultimii bani rămași pe bere, îmbătîndu-se cumplit. Nu mult după aceea plecase însă și Russ.

Nicki încercase. Spre lauda lui încercase. Nu avea decît optsprezece ani și deodată văzuse că trebuia să aibă grijă de cei trei frați mai mici, așa că își luase orice slujbă cît de grea sau ciudată găsisse. Și Jodie îi ajutase angajîndu-se chelneriță pe la restaurante, dar chiar și

cu ajutorul ei tot nu erau suficienți bani. N-a durat mult pînă să vină cei de la asistența socială și Jodie, Faith și Scottie să fie preluați de către stat. Nicki încercase să protesteze atunci cu o jumătate de gură, dar Faith își dăduse seama că de fapt se simțea teribil de ușurat. De atunci nu-l mai revăzuse deloc.

Adopția nu era deloc o soluție; Jodie și Faith erau mult prea mari și pe Scottie nu-l dorea nimeni. Cel mai mult, puteau spera să fie luați în îngrijire de aceeași familie, unde Faith să poată avea și în continuare grijă de Scottie. Din păcate nu s-a întîmplat cum își doreau, dar și alternativa oferită era mulțumitoare, cel puțin pentru Faith. Jodie a fost dată în îngrijirea unei familii, iar Faith cu Scottie în îngrijirea alteia. Însă, grija lui Scottie căzuse iarăși pe umerii ei, dar, de vreme ce oricum se ocupase de el încă de cînd se născuse, nu i se păruse ceva greu sau nesuferit. Acelea fuseseră condițiile prin care putuseră rămîne împreună, așa că muncise din greu ca să-și țină promisiunea dată de la început.

Jodie n-a rămas prea mult la nici o familie care se ocupa de îngrijirea copiilor, ci a fost mutată de două ori. Faith se considera fericită la familia la care ajunsese; familia Gresham nu era prea bogată, dar se arătau doriți să împartă ceea ce aveau cu copiii care le fuseseră lăsați în grijă. Pentru prima dată în viață, Faith văzuse cum trăiau oamenii respectabili și se îmbibase de viața aceea precum un burete. Pentru ea fusese un deliciu nemaîntîlnit să vină acasă de la școală într-un cămin curat, care mirosea a mîncare caldă și proaspătă. Hainele ei, deși foarte ieftine, erau curate și frumoase, atît cît își puteau permite soții Gresham din banii pe care îi primeau din partea statului pentru întreținerea lor și la școală nimeni nu îi spunea că era o Devlin împruțită. Învățase deci cum era să trăiască într-o casă în care adulții se iubeau și se respectau, iar inima ei se um-

pluse de bucurie.

Scottie fusese alintat și cei doi soți cumpăraseră tot felul de jucării pentru el, deși puțin după aceea începuse să se simtă tot mai rău. Pentru Faith, bunătatea cu care fusese înconjurat pentru puținul timp rămas din viață meritase toate eforturile. Pentru scurtă vreme fusese și el fericit. Primul Crăciun de după plecarea lui Renée îl făcuse să delireze de încântare. Stătuse ore întregi să contemple pomul de Crăciun cu luminițele lui sclipitoare, mult prea obosit ca să se mai poată juca. Murise în ianuarie, ducându-se ușor, în somn. Faith parcă știuse că se apropia timpul, așa că începuse să-și petreacă nopțile într-un scaun lângă patul lui. Ceva, poate schimbarea din felul în care respira, o trezise. Așa că îi prinsese mînuța mică în mîna ei și ascultase cu lacrimi în ochi cum intervalul dintre două răsufări se lungea tot mai mult, pînă cînd, într-un final, Scottie nu mai trăsese deloc aer în piept. Continuase să-l țină de mîna pînă cînd răceala tot mai accentuată a pielii o trezise la realitate și de-abia atunci se dusesese și-i trezise și pe cei doi soți.

Petrecuse aproape patru ani cu minunata familie Gresham. Jodie terminase liceul și imediat după aceea se și căsătorise plecînd spre luminile strălucitoare ale Houston-ului. Faith rămăsese singură pentru că toată familia i se risipise. Se concentrase asupra școlii, ignorînd băieții care căutau să obțină din partea ei tot felul de înfîlniri. Fusese prea chinuită, prea traumatizată de viața dusă înainte ca să se mai poată arunca în vârtejul distracțiilor adolescenței. Familia Gresham îi arătase ce puteau însemna stabilitatea și respectabilitatea, cît de dulce putea să fie o astfel de viață, și asta era exact ceea ce dorea și pentru ea însăși. În acele momente, se concentrase asupra a ceea ce mai putea aduna din rămășițele vieții ei. După nesfîrșite ore de studiu, își

dăduse examenele și reușise să cîștige o bursă la un colegiu micuț. Nu-i fusese deloc ușor să-i părăsească pe cei care avuseseră atîta grijă de ea, dar cum statul nu-i mai plătea întreținerea, era obligată să se mute. Își luase două slujbe cu program redus ca să se poată întreține pe timpul școlii, dar n-o deranjase deloc munca aspră, neștiind și altceva din viață, doar nu se distrase niciodată.

În ultimul an de colegiu, se îndrăgostise de un student care tocmai terminase, Kyle Hardy. S-au întîlnit vreme de șase luni ca să se căsătorească apoi imediat după ce Faith absolvise. Pentru scurtă vreme fusese aproape amețită și copleșită de fericire, sigură că în cele din urmă visurile se adevereau. Însă visul acela nu durase prea mult, nici măcar cît durase scurta ei căsnicie. Faith se și văzuse așezată la casa ei, mobilînd cu gust un mic apartament și făcînd economii pentru viitor, avînd în vedere o căsuță frumoasă, copii și două mașini. Dar nu se întîmplase deloc așa. În ciuda responsabilităților pe care le avea la noua lui slujbă, Kyle continuase să bea foarte mult, dedîndu-se la același gen de viață pe care o petrecuse în studentie. Și într-o noapte se îmbătase atît de rău, încît în drum spre casă, sărise cu mașina de pe un pod. Nu se mai ciocnise și cu alte mașini, ceea ce fusese o adevărată binecuvîntare; iar la autopsie se descoperise că alcoolul pe care-l avea în sînge fusese de două ori mai mult decît era admis de lege.

La douăzeci și doi de ani, Faith rămăsese iarăși singură. Plînsese și fusese tristă, apoi se apucase să-și reclădească iarăși viața. Avea o diplomă în administrarea finanțelor și banii luați de pe o mică asigurare pe viață pe care o făcuse Kyle, la fel ca și asigurarea pe care și-o făcuse la serviciu. Așa că Faith se mutase la Dallas și se angajase la o mică agenție de turism; doi

ani după aceea, agenția îi aparținea. Deja își extinsese o sucursală în Houston; apoi își încercase norocul și își cheltuisese capitalul ca să mai deschidă o sucursală și în New Orleans. Spre marea ei bucurie, mica ei companie se dezvoltă foarte bine.

Reușise să ajungă în cele din urmă la o stabilitate financiară și era la fel de minunată senzația aceea pe cât crezuse că trebuia să fie, dar în viața ei exista și un vid cumplit. Nu-și dorea să se implice romantic cu altcineva, pentru că își dorea aceeași stabilitate și din punct de vedere emoțional, așa cum o avea din punct de vedere financiar; iar cei doi bărbați pe care îndrăznise să-i iubească, Gray Rouillard și Kyle Hardy, amîndoi o învățaseră cât de periculos putea să fie. Dar încă mai avea o familie pe undeva, pe acolo, și dorise să-i găsească pe membrii rămași.

Destul de vag, își amintea că bunica din partea lui Renée locuise pe undeva pe lângă Shreveport; Faith își amintea bine că n-o văzuse decît o singură dată în viață, iar cînd asistența socială din Texas încercase să dea de ea, rezultatul fusese cu totul nesatisfăcător. Dar cei care lucrau acolo erau deja mult prea preocupați și prea obosiți ca să-și mai fi dat silința și renunțaseră de altfel foarte repede după niște căutări de suprafață. Faith însă după moartea soțului, avusese destul timp și multă hotărîre. Începuse să caute în stînga și în dreapta și, mulțumită faptului că nu erau prea multe familii cu numele de Armstead în zona Shrevenport-ului, în cele din urmă reușise să dea peste un văr îndepărtat din familia bunicului Armstead, care știa că Jeanette Armstead se mutase în Jackson, Mississippi, cam cu zece sau doisprezece ani în urmă, exact după ce fiica cea mare se întorsese la casa părintească.

Faith fusese uimită. Mama ei, Renée era fiica cea mare. Numai că Renée fugise cu Guy Rouillard; ce se

întîmplase de se întorsese la mama ei? Oare era și Guy cu ea sau se întorsese în sînul familiei lui? O mulțime de ani zăceau între noaptea aceea din Prescott și prezent. Pentru că, din cîte știa ea, era foarte posibil ca Guy să fi petrecut toți acei ani foarte fericit împreună cu familia lui în vreme ce a ei se destrămase complet.

Faith sunase apoi la *Informații*, făcuse rost de numărul de telefon al bunicii și sunase. Spre marea ei surprindere la telefon îi răspunsese chiar Renée. Chiar și după toți acei ani încă își mai amintise de vocea mamei. Uluită, emoționată, se prezentase. Conversația lor decursese destul de stîinjenitor la început, dar într-un final Faith căpătase curajul necesar ca s-o întrebe pe Renée ce se întîmplase cu Guy.

– Ce-i cu el? întrebuse atunci Renée, părăind plictisită. Jodie mi-a spus un fel de istorie de-a dreptul smintită că eu și cu el am fugit împreună, dar pentru mine a fost o noutate absolută. Mă săturasem pur și simplu să mai fiu sacul de box al lui Amos și să trăiesc în mizerie și numai bunul Dumnezeu știa că Guy nu avea de gînd să facă nimic în privința asta, așa că pur și simplu am plecat, m-am dus direct în Shrevenport și m-am mutat împreună cu mama. Mătușa ta, Wilma, locuia aici în Jackson, așa că după vreo lună ne-am mutat și noi tot aici. Nu l-am văzut deloc pe Guy Rouillard.

Faith avusese probleme fiind incapabilă să absoarbă totul deodată, pentru că părea evident că Jodie în cele din urmă o găsise pe mama lor, însă nici una dintre ele nu se obosise să încerce măcar să ia legătura și cu Faith. Renée ar fi putut să-și ia cei doi copii mai mici din grija părinților cu plată, dar se părea că fusese bucuroasă să-i lase acolo unde se aflau. Și apoi Faith observase că nici măcar n-o întrebuse nimic despre Scottie.

Apoi mai era și misterul acela cu Guy Rouillard.

Poate că nu fugise împreună cu Renée, dar era clar că fugise, chiar dacă numai temporar, și prin acea lipsă a lui conturase și dăduse curs evenimentelor care aveau să-i schimbe întreaga viață. Nedumerită și intrigată, Faith decisese să afle ce anume se întâmpla. La vârsta de paisprezece ani, într-o noapte, fusese aruncată literalmente afară din casă ca o scamă, ca un gunoi, iar de atunci trăise cu acea durere. Trebuia să știe care era finalul acelei povești. Voia să închidă definitiv trecutul, astfel încât să-și vadă netulburată de viitor.

Deci iat-o stînd acolo, cu mașina parcată în fața clădirii municipale a orașului Prescott, înecată în amintiri și pierzînd vremea degeaba. Nu ar fi trebuit să fie prea greu de descoperit unde anume fusese Guy Rouillard în ziua aceea care pentru ea însemnase o adevărată răscruce.

Dar, dacă voia să acționeze, pe primul loc în ordinea de zi era să găsească un loc în care să poată trage în timpul nopții. Zburase pînă în Baton Rouge în dimineața aceea, își rezolvase afacerile, după care închiriasse o mașină și făcuse drumul pînă în Prescott. Era deja după-amiază tîrziu, iar ea se simțea obosită. Nu putea să dureze prea mult ca să afle ceea ce dorea să știe, dar nu avea de gînd să facă tot drumul înapoi pînă la Baton Rouge dacă își putea lua o cameră la motel chiar în Prescott.

Cu doisprezece ani în urmă existase un motel acolo, dar chiar și pe atunci era destul de dărăpănat și era posibil ca acum să nu mai existe. Parcă era în partea de est a orașului, spre șoseaua ce ducea spre I-55.

Lăsă în jos geamul portierei și strigă după o femeie care trecea în acel moment pe trotuar.

– Scuzați-mă. Există vreun motel în oraș?

Femeia se opri, după care se apropie de mașină. Părea să aibă peste patruzeci de ani și îi părea vag

cunoscută, dar Faith nu reușea deloc să-și amintească bine cine anume era.

– Da, există, îi răspunse femeia, după care se întoarse puțin ca să-i poată arăta cu o mână. Mergi spre colțul acela al pieței, după care întoarce la stînga. Cam la o milă și jumătate distanță este motelul.

Părea să fie același motel de care-și amintise și ea. Faith îi zîmbi.

– Mulțumesc.

– Cu multă plăcere. Femeia îi răspunse la zîmbet, dădu din cap și se întoarse pe trotuar.

Faith dădu cu spatele pînă cînd ieși din parcare, după care se avîntă în traficul străzii. Prescott-ul parcă nu mai fierbea de activitate cum era cu doisprezece ani în urmă. În mai puțin de două minute ajunsese deja la motel. Era în același loc, dar nu era deloc același motel prăpădit pe care-l știa. Cel din fața ei părea nou, construit poate de mai puțin de doi ani, pîrînd și mult mai primitiv. Nu avea decît un singur etaj, dar fusese reconstruit în formă de U în jurul unei curți interioare pline de flori și cu o fîntînă în mijloc care împrăștiă aerul. Mai lipsea doar un bazin de înot, dar n-o deranja deloc pentru că fîntîna era încîntătoare.

Funcționarul de la recepție era un bărbat în jurul a cincizeci de ani și pe ecuson se putea citi numele Reuben. Amintirile se ridicară iarăși la suprafață, îmboldite de numele acela. Reuben Odell. Una dintre fiicele omului fusese în aceeași clasă cu Faith. Începu să pâlăvrăgească voios în vreme ce completa formularele și îi lua cartea de credit citind curios numele înscris pe ea, dar numele de Faith Hardy nu părea să-i fie deloc cunoscut. Faith nu era un nume comun, dar probabil că în copilărie nici măcar nu-i știuse numele, așa că, desigur, nu avea cum să-l recunoască acum.

– O să vă dau camera numărul doisprezece, îi zise,

luînd cheia din raft. Este chiar în spațe, în curtea interioară, așa că zgomotul traficului n-o să vă deranjeze deloc.

– Mulțumesc. Faith îi zîmbi și-și scoase ochelarii de soare ca să poată semna formularele și cartea de credit. El clipi văzîndu-i zîmbetul, părăind să se mai încălzească puțin.

Faith își parcă mașina în colțul curții interioare, aproape de camera cu numărul doisprezece. Cînd descuie ușa, rămase în mod plăcut surprinsă. Camera era cu mult mai mare decît una obișnuită de la un motel, cu o canapea confortabilă, o măsuță de cafea în apropierea ușii și un pat dublu în mijloc. Apoi camera mai era înzestrată cu un șifonier încăpător, cu un televizor și un mic birou alături, apoi o debara îngustă și sala de baie. Șifonierul avea înăuntru umerase pentru toate tipurile de haine și rafturi încăpătoare, iar în sala de baie existau două chiuvete mari, astfel încît doi oameni să se poată pregăti simultan fără să se împiedice unul de celălalt... Privi curioasă în jurul băii crezînd că va da cu ochii de o cadă imensă însă, în locul căzii, era doar un duș, de fapt o cabină de duș cu pereți de sticlă. Și, de vreme ce ea nu făcea niciodată baie în cadă, era încîntată de aranjamentul întregii băi. Una peste alta, micuțul motel depășea cu mult standardul.

Își despachetă repede trusa de toaletă și singurul schimb de haine pe care îl adusese cu ea și cugetă ce putea face mai departe. Nu trebuia să întîmpine prea multe necazuri ca să afle ce anume dorea, asta atîta vreme cît nimeni n-o recunoștea ca pe o Devlin. Orășelele micuțe aveau o memorie foarte bună, dar Prescott-ul aparținea familiei Rouillard cu trup și suflet la fel ca și majoritatea cărămizilor.

Cel mai ușor și anonim mod de a afla ce dorea era probabil să meargă la bibliotecă să arunce o privire

prin ziarele vechi. Familia Rouillard fusese mereu în centrul știrilor, așa că, dacă Guy Rouillard se întorsese din mica lui escapadă și se apucase de afaceri, ca de obicei, nu era prea greu și nici nu trebuia să citească prea mult ca să afle ce anume făcuse.

Își verifică ceasul de la mână și constată că nu avea mai mult de o oră ca să facă tot ceea ce trebuia; din ceea ce-și amintea despre mica bibliotecă, parcă se închidea fix la ora șase seara în timpul verii și, ținând cont că Prescott-ul era un orășel foarte mic, probabil că programul nu se schimbasese deloc de-a lungul timpului. Îi era și foame, dar mai întâi trebuia să rezolve problema; mîncarea mai putea aștepta, pe cînd biblioteca se putea închide.

Era ciudat cît de selective puteau fi amintirile ei; cît trăise acolo nu fusese niciodată la motel, în schimb se dusese deseori la bibliotecă, de cîte ori avusese ocazia, dar de amintit își amintise pe unde anume se afla motelul în vreme ce locul bibliotecii îi scăpa. Scoase mi-cuța carte de telefoane din buzunar și căută adresa și, în mai puțin de un minut, își aminti unde anume era. Luîndu-și în grabă poșeta și cheile, se urcă în mașină și se întoarse în centrul orașului. Înainte, biblioteca era chiar în spatele poștei, însă acum privea cu neîncredere, nereușind să descopere clădirea cu pricina.

Privi încă o dată în jur, după care oftă de ușurare. Un semn de neon proeminent alături de clădirea poștei desemna o nouă clădire ca fiind *Biblioteca din Prescott*. Constructorii care ridicaseră clădirea cea nouă nici nu băgaseră în seamă arhitectura modernă, folosindu-se de cea de dinaintea celui de-al doilea război mondial, o construcție din cărămizi roșii, cu două etaje și patru coloane albe în față, și cu obloane la ferestrele înalte. Existau numeroase locuri de parcare, probabil chiar mai multe decît ar fi fost nevoie, pentru că în spațiul acela

nu erau parcate decît trei mașini. Faith ridică totalul lor la patru, parcînd aproape de ușă și grăbindu-se apoi să intre. Un mic afiș lipit de ușă îi semnala că avusese dreptate în legătură cu orele de funcționare a bibliotecii. Aceasta era deschisă de la nouă a.m. pînă la șase p.m.

Bibliotecara era o femeie micuță și guralivă care nu-i era deloc cunoscută lui Faith. Așa că se îndreptă direct spre biroul ei și-o întrebă unde erau fișierele cu ziarele vechi.

– Chiar acolo, îi răspunse femeia, ieșind din spațiile biroului. Desigur, acum totul este băgat pe microfilm. Cauți ceva anume din ziarele acelea? O să-ți arăt cum poți umbla la microfilme și cum să te folosești de scanner.

– Vă rămîn îndatorată, mulțumesc, îi zise Faith. Aș vrea să încep cam din urmă cu doisprezece ani, dar este posibil să fie nevoie să mă întorc și mai în urmă în timp.

– Asta nu-i o problemă. Poate cu vreo doi ani în urmă ar fi fost dificil, dar domnul Rouillard a insistat ca totul să fie băgat pe microfilme cînd ne-am mutat în clădirea asta nouă. Și trebuie să recunosc că sistemul de dinainte era cu totul scos din uz; acum totul este mult mai ușor.

– Domnul Rouillard? întrebă Faith, reușind să-și păstreze un ton calm și nepăsător, deși inima începuse să-i bată mai repede. Deci Guy chiar se întorsese acasă.

– Gray Rouillard, îi răspunse bibliotecara. Familia lui este practic proprietara întregului oraș – toată zona dacă tot vorbim despre asta –, dar este foarte drăguț cu noi toți. Se opri din vorbă, privind-o cîteva secunde. Ești cumva de aici din zonă?

– Am locuit aici cu mult timp în urmă, îi răspunse Faith. Familia mea s-a mutat pe cînd eram încă mică. M-am gîndit să verific ziarele pentru a vedea ce s-a ales

de niște veri de-ai părinților mei. De-a lungul anilor le-am pierdut urma, dar am început să lucrez la un arbore genealogic și am devenit curioasă, am vrut să știu ce s-a mai întâmplat cu ei.

Pentru o explicație la inspirația momentului nu era deloc rea. Oamenii care încercau să dea de urma rudelor demult pierdute mereu se foloseau de microfilmele din biblioteci, nu era ceva ieșit din comun, cel puțin din câte știa ea. Din câte își dăduse seama, ascultându-i pe alții schimbînd povești despre munca de detectiv făcută pentru a descoperi urmele stră-stră-mătușii Ruby din partea mamei, de exemplu, cînd cineva lucra la un arbore genealogic al familiei întreaga problemă devenea ca un fel de drog, nu te puteai opri din căutat.

Se părea că nimerise totul corect pentru că bibliotecara strălucea de încîntare și înțelegere.

– Atunci mult noroc, dragă, sper să-i găsești. Eu sînt Carlene DuBois. Cheamă-mă, dacă ai nevoie de ajutor. Închidem la șase, deci asta înseamnă mai puțin de o oră de lucru.

– N-ar trebui să-mi ia chiar așa de mult timp, o liniști Faith, în vreme ce căută cu febrilitate prin amintiri pentru a descoperi numele de DuBois prin zonă. Nu reuși să descopere nimic, deci probabil că familia DuBois se mutase în Prescott după ce cei din familia Devlin fuseseră alungați.

Imediat ce rămase singură, se apucă să scotocească repede prin fișier scanînd pagină după pagină din *Prescott Weekly*, începînd cu data la care fuseseră escortați în afara orașului. Nu găsi decît cîteva mențiuni despre Gray și, deși încerca să le ignore, descoperi că nu era în stare. Deși noaptea aceea petrecută cu mult timp în urmă o vindecase de atracția pe care-o simțea față de el, nu fusese niciodată în stare să-l uite; ima-

ginea lui îi rămăsese săpată în minte și își mai arăta colții din când în când.

Resemnându-se în cele din urmă și boscorodindu-se de una singură, dădu microfilmul înapoi în locurile în care văzuse numele lui menționat. Ziarul n-ăr fi tipărit nimic scandalos sau în defavoarea familiei Rouillard – partea aceea era lăsată ziarelor din Baton Rouge și New Orleans –, dar deplasările normale ale familiei erau copios relatate pentru toți cei care erau măcinați de curiozitate și asta însemna aproape întreaga populație a orașului. Primele două articole, foarte scurte, menționau în treacăt că Gray își asumase cutare sau cutare funcție. Cel de-al treilea articol făcea parte din rubrica de afaceri și, uimită, Faith citi de două ori înainte ca rîndurile să-i penetreze zăpăceala.

Nimeni altcineva n-ar fi văzut ceva alarmant sau ciudat în propoziția aceea: „...*Grayson Rouillard, care a preluat controlul financiar al întreprinderilor familiei, a votat împotriva...*“

A luat controlul asupra întreprinderilor de familie. Dar de ce să fi făcut așa ceva? Guy ar fi trebuit să se afle la control, pentru că în fond toate îi aparțineau lui. Faith aruncă o privire la data ziarului. 5 august, nici măcar la trei săptămîni de la plecarea lui Renée. Ce se întîmplase?

Închise aparatul și se lăsă pe spate în scaun privind în gol spre ecranul gol. Venise înapoi în Prescott doar ca să lege cîteva fire libere ale vieții ei anterioare, să vadă dacă lucrurile intraseră în cele din urmă pe făgașul lor normal. Nimeni nu ar fi observat absența familiei Devlin; eventual absența lor ar fi fost notată cu satisfacție și apoi uitată, dar Faith nu fusese niciodată în stare să uite. Se gîndise chiar că, dacă ar fi revăzut orașul și ar fi constatat că nimeni nu-și mai amintea deloc de familia ei, atunci ar fi putut uita și ea de viața

petrecută acolo și s-ar fi putut concentra doar asupra prezentului și a viitorului. Și dacă ar fi dat nas în nas cu Guy Rouillard, cu atât mai bine. Niciodată nu-l învinovățise pe Gray pentru ceea ce făcuse; doar îi văzuse durerea reflectată în privire și i-o auzise în glas. Dar Guy... da, pe el îl învinovățea, pe el și pe Renée. Chiar dacă nu fugiseră împreună, Renée își părăsise copiii, iar iresponsabilitatea lui Guy cauzase multe încurcături și multă durere.

Dar se părea totuși că Gray preluase toate responsabilitățile din familie. Și, în loc să lege toate firele la un loc, mai descoperise încă unul: de ce preluase Gray controlul?

Se ridică și o porni în căutarea lui Carlene DuBois. Biroul din față era gol și la fel de goală părea întreaga bibliotecă.

– Doamnă DuBois? strigă Faith, sunetul fiind absorbit aproape imediat de rafturile pline de cărți. Se părea însă că Carlene o auzise, pentru că imediat după aceea se auzi zgomotul pașilor ei pe pardoseală.

– Sînt aici, îi răspunse veselă Carlene, apărînd de după un raft. Ai găsit ce cauțai?

– Da, am găsit, mulțumesc. Dar am mai observat ceva ce m-a nedumerit, totuși. Nu era vorba decît de un articol în care scrija că Gray Rouillard a preluat controlul afacerilor. Asta s-ă întîmplat în urmă cu doisprezece ani și mi s-a părut oarecum ciudat pentru că pe atunci Gray nu putea să aibă mai mult de douăzeci și doi, douăzeci și trei de ani...

– Oh, da. Probabil că voi ați plecat înainte de marele scandal sau poate că tu erai mult prea mică ca să dai atenție unui asemenea lucru. Noi am venit în oraș, ah, cam acum unsprezece ani, și încă era un subiect în mare vogă printre oamenii de aici, poți să mă crezi.

– Ce scandal? Faith se încordă toată, nedumerirea

transformându-i-se în alarmă. Ceva nu era deloc în regulă.

- Păi, din cauză că Guy Rouillard a fugit împreună cu amanta lui. Eu nu știu cine anume era, dar toată lumea din oraș spune că nu era altceva decât un gunoi. Probabil că își pierduse mințile cu totul, asta-i ce pot eu să-ți spun, să fugă de bogăție și de familie în felul în care a făcut-o.

- Și nu s-a mai întors? Faith nu fusese capabilă să-și mascheze starea de șoc în care se afla, dar Carlene nu păruse să vadă nimic neobișnuit într-o asemenea reacție.

- Nimeni n-a mai auzit nimic de el de atunci. Când a plecat, plecat a rămas. Cîțiva spuneau că nevastă-sa era capabilă să alunge orice bărbat, dar eu personal nu-ți pot spune nimic sigur, pentru că n-am întâlnit-o niciodată. Oamenii din jur spun că n-a ieșit din casă din ziua în care a părăsit-o. Și nemernicul nici măcar n-a încercat să ia legătura cumva cu propriii lui copii.

Faith se simțea împietrită. Guy Rouillard își adora copiii; în afară de sentimentele pe care le nutrea pentru soția sa, pur și simplu îi adora pe Gray și pe Monica.

- Atunci, bănuiesc că doamna Rouillard a divorțat de el, nu? Întrebă, dar Carlene scutură din cap.

- Niciodată. Cred că nu voia ca el să se poată căsători din nou, dacă ar fi avut de gînd așa ceva. Oricum, așa de tînăr cum era, domnul Gray a luat locul tatălui și lucrurile au mers mai departe de parcă însuși domnul Rouillard ar fi fost aici. Poate chiar mai bine, dacă mă iau după ce spuneau oamenii.

- Eram prea mică ca să mai țin minte multe despre el, minți Faith. Ce-mi amintesc eu mai bine este că era un fel de erou local și că juca fotbal la LSU sau cam așa ceva.

- Păi, scumpo, dă-mi voie să-ți spun că lucrurile nu

s-au schimbat prea mult, îi răspunse Carlene, făcîndu-și vînt cu mîna. Doamne, tipul ăsta a luat nota zece pe scala mea, îți jur că așa e. E în stare să-mi dea palpitații deși sînt cu zece ani mai bătrînă decît el și aș fi ca bunică-sa dacă ne-ar fotografia careva împreună! Roși toată, dar lăsă să-i scape un hohot de rîs mai vulgar. Poate din cauza ochilor ălor de dormitor sau poate din cauza părului. Sau poate că de vină-i fundul ăla mic și tare! Oftă visătoare. E un ticălos în toată legea, dar cui îi pasă?

– Și el știe că-i faci ochi dulci? o necăji Faith.

– Scumpo, toate femeile din orașul ăsta îi fac ochi dulci, și da, o știe și pe asta diavolul. Carlene rîse din nou. Soțul meu mă necăjește mereu și-mi tot spune că o să-și pună și el cercel în ureche ca să poată face față concurenței.

Gray purta un cercel în ureche? Faith se pierdu cîteva momente în fantezie, după care se trezi la realitate. Ceea ce aflase era de-a dreptul uimitor și simțea nevoia să se gîndească la toate în liniște.

Aruncă o privire la ceasul de la mînă.

– Aproape că e timpul de închidere, așa că te las să termini. Mulțumesc pentru ajutorul dat, doamnă DuBois. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

– Și mie mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Carlene se opri deodată. Îmi pare rău, nu cred că ți-am reținut numele.

Asta pentru că nu se prezentase, dar Faith nu vedea nici un motiv pentru care să îl ascundă.

– Eu sînt Faith Hardy, îi zise.

– Ei bine, mi-a părut bine de cunoștință, Faith. Ce nume frumos, de modă veche. Nu-l mai auzi acum la fete.

– Nu. Cred că nu. Faith mai aruncă o privire spre ceasul-brățară de la încheietura mîinii. La revedere.

Mulțumesc din nou pentru ajutor.

– Cu mare plăcere, oricînd.

Faith se întoarse la motel, în drum oprindu-se și pe la *McDonald's*. În general nu prea îi plăceau mîncărurile care se serveau pe-acolo, dar nici nu voia să meargă la vreun restaurant în care ar fi putut fi recunoscută, așa că se mulțumi cu ce putea avea. Mîncă o jumătate de sandviș, iar restul îl aruncă la gunoi, prea zăpăcită ca să-i mai ardă de mîncare.

Guy Rouillard dispăruse. Și dacă nu fugise împreună cu Renée, atunci ce i se întîmplase?

Faith se întinse în pat, privind spre tavan și încercînd să pună o oarecare ordine în lucruri. Guy n-ar fi plecat din căminul, de lîngă familia și averea lui fără un motiv întemeiat. Toată lumea credea că motivul îl constituise Renée, dar ea știa mai bine. Și chiar dacă s-ar fi săturat de mariajul rece pe care-l avea, de ce să nu fi divorțat pur și simplu? Familia Rouillard era catolică, dar divorțul nu era o problemă, doar dacă el ar fi vrut să se recăsătorească. Dar niciodată nu părăsise un bărbat nefericit; și de ce ar fi fost nefericit? Lumea lui fusese exact așa cum și-o dorise. Faith nu putea găsi un motiv suficient de bun pentru ca Guy să-și fi părăsit familia deodată, fără un cuvînt, fără să mai încerce să ia legătura cu cei de acasă.

Doar dacă nu cumva era mort.

Posibilitatea, nu, *probabilitatea*, era uluitoare. Faith aproape că leșină în vreme ce construia și apoi alunga diferitele scenarii posibile. Ar fi putut pur și simplu să fi plecat pentru cîteva zile și să se fi îmbolnăvit deodată, sau poate să fi făcut vreun accident, dar dacă aceste posibilități s-ar fi adevărit, atunci corpul ar fi fost găsit, identificat, familia anunțată. Și așa ceva nu se întîmplase. Guy Rouillard dispăruse în aceeași noapte în care fugise mama ei.

Doamne sfinte, oare Renée îl ucisese? Faith se ridică în capul oaselor și-și trecu distrată mîinile prin păr. Nu putea alunga cu nepăsare gîndul acela, deși n-o prea putea vedea pe mama ei făcînd un asemenea lucru. Renée avea morala unei pisici vagaboande, dar nu era și nu fusese niciodată o persoană violentă.

Atunci oare Amos? Faith înclină mai repede spre acea variantă. Dacă și-ar fi închipuit că ar fi putut scăpa fără probleme de ceva, sau de orice altceva, Amos n-ar fi stat pe gînduri. Dar ea își amintea mult prea bine de noaptea aceea: Amos venise acasă pe la ora nouă seara, mort de beat și înjurînd pentru că Renée nu era acasă să-i pună mîncarea în farfurie. Și apoi amîndoi, Russ și Nicki se întorseseră acasă la fel de beți ca și tatăl lor. Oare vreunul dintre ei să-l fi omorît pe Guy Rouillard sau poate chiar împreună? Dar atunci nimic nu părușe neobișnuit și Faith ar fi putut jura că și ei fuseseră la fel de uimiți cînd Renée nu apăruse înapoi acasă. Mai mult decît atît, lor pur și simplu nu le păsa că Renée se culca cu Guy; și nici lui Amos nu-i păsa, dacă stătea și se gîndea mai bine.

Atunci cine altcineva ar mai fi putut fi făptașul? Poate chiar doamna Rouillard. Poate că Noelle își omorîse soțul pentru că se săturase de aventurile lui amoroase, deși, dacă ținea bine minte ce spuneau oamenii, el îi fusese necredincios chiar de la începuturile căsniciei, iar ei nu părușe să-i pese prea mult, ba chiar fusese mulțumită. Aventura lui cu Renée ținuse ani în șir; de ce deodată să fi obiectat în privința ei? Nu, Faith se îndoia serios că lui Noelle i-ar fi păsat atît de mult, încît să-l certe pe această temă, cu atît mai puțin să încerce să-l omoare.

Nu mai rămăsese decît o singură persoană: Gray.

Speriată, înlătură acel gînd. Nu, nu Gray. Încă își mai

amintea expresia de pe chipul lui din dimineața aceea când venise la cabană și cum arătase apoi în acea noapte. Își amintea încă de furia lui de urs, implacabilă. Gray crezuse că tatăl lui fugise împreună cu mama ei și fusese cumplit de supărat din cauza asta.

Numai că Gray ar fi avut cel mai mult de câștigat din moartea tatălui său. Odată Guy dispărut el putuse prelua friele afacerilor familiei, îmbogățindu-se și mai mult, dacă ceea ce-i spusese bibliotecara era adevărat. Fusese sortit încă de la naștere să ocupe în cele din urmă locul tatălui său, se săturase de așteptat și-și dăduse tatăl la o parte din cale?

Gîndurile lui Faith se învîrteau precum o veveriță prinsă într-o cușcă. Ușa se cutremură deodată din cauza loviturilor înăbușite, iar ea tresări, trezindu-se din gînduri. De ce ar fi fost cineva tocmai la ușa ei? Nimeni nu știa unde anume se afla, deci în nici un caz nu putuse primi vreo știre de la birou. Se ridică din pat și se apropie de ușă, fără s-o deschidă însă. Ușa nu avea nici un fel de vizor, observă alarmată.

- Cine este?

- Gray Rouillard.

Inima aproape că încetă să-i mai bată. Trecuseră doisprezece ani de când nu mai auzise glasul acela adînc, învăluitor, și se înmuie deodată toată, emoțiile amestecîndu-se cu spaima. El o rănise mai rău decît oricine altcineva și totuși încă avea puterea să electrizeze parcă fiecare celulă din trupul ei doar cu glasul. Doar auzindu-l și se simțea iarăși copila de paisprezece ani, agitată și cuprinsă de fiori în apropierea lui. Și mereu, mereu era și contragreutatea aceea care o trăgea înapoi, amintirea nopții în care îi spusese cu atîta răutate „ești un gunoi”. Însă niciodată în privința lui Gray nu fusese capabilă să mențină un echilibru, nu reușise

niciodată să-l uite, era ca un vis combinat cu un coșmar.

Faptul că-l știa în cealaltă parte a ușii o făcuse să-și simtă pielea încrețită. Oare îl chemase doar cu puterea gândurilor? Rămăsese împietrită acolo atîta vreme, încît ușa se cutremură iarăși sub forța pumnilor lui.

– Deschide. În tonul lui se simțea autoritatea de fier a cuiva care era obișnuit să comande și ale cărui ordine erau ascultate fără zăbavă.

Precaută, descuie ușa după care o deschise, ridicîndu-și privirea spre bărbatul pe care nu-l mai văzuse de doisprezece ani. Nu conta. Indiferent de cîtă vreme s-ar fi scurs, ea l-ar fi recunoscut oricum. Gray rămăsese în pragul ușii, șovăind parcă să intre, iar impactul prezenței lui fizice o lăsă fără suflare.

Era parcă mai solid decît și-l amintea. Coapsele și talia îi erau încă înguste, dar părea să mai fi pus ceva în jurul pieptului și al umerilor, ajunsese la greutatea solidă a unui bărbat. Și în mod categoric era un bărbat în toată firea, cu orice urmă de adolescență dispărută probabil de multă vreme. Fața îi era parcă mai slabă, mai puternică, mai dură, cu riduri adînci în jurul gurii și al ochilor. Privea la fața lui ca de pirat, înțelegînd de ce biata Carlene DuBois se cutremura doar la auzul numelui lui. Părul lui negru era mai lung decît îl văzuse ea vreodată, tras cu totul de pe frunte și prins la spate. Un diamant mic strălucea stins în lobul urechii stîngi. La douăzeci și doi de ani fusese impresionant. La treizeci și patru însă era periculos, un adevărat pirat atît în aparență cît și prin natura firii. Doar privindu-l și se și simțea înfierbîntată și emoționată, atît de emoționată, de fapt, încît inima îi sălta cu sălbăticie în piept. Recunoștea foarte bine simptomele și ura slăbiciunea de care era cuprinsă. Doamne, oare fusese blestemată ca întreaga viață să se înfioare doar la vederea sau la auzul vocii lui

Gray Rouillard? De ce nu putea lăsa în urmă reacția aceea din copilărie?

Deasupra nasului subțire, ochii negri precum păcatul păreau la fel de reci și de implacabili.

Linia senzuală a buzelor se răsuci într-un mod curios atunci când își lăsă privirea în jos spre ea.

– Faith Devlin, îi zise. Reuben a avut dreptate; ești aidoma mamei tale.

Dar dacă el se schimbase în timp și ea se schimbase la fel de mult. Faith își câștigase încrederea în sine cu multă greutate. Așa că îi dăruie un zîmbet glacial după care îi răspunse:

– Mulțumesc.

– N-a fost deloc un compliment. Nu știu de ce ai venit aici, dar asta nu contează deloc. Acest motel îmi aparține. Și nu ești deloc binevenită. Ai o jumătate de oră la dispoziție să împachetezi și să pleci de aici. Îi aruncă un zîmbet drăcesc care nici măcar nu era zîmbet. Sau trebuie să chem iarăși șeriful ca să mă desotorosesc de tine?

Amintirea acelei nopți stătea acum între ei, atît de puternică, încît era aproape tangibilă. Pentru un moment, Faith văzu iarăși luminile puternice ale farurilor, simți teroarea aceea confuză, dar refuză să se lase aruncată iarăși în starea aceea de panică. În loc să se arate speriată sau furioasă, ridică din umeri a nepăsare și se îndepărtă de el, îndreptîndu-se spre zona de lîngă dulap în care-și așezase schimbul de haine și geanta cu obiectele de toaletă. Conștientă că privirea aceea întunecată aproape că putea face o gaură prin ea, își închise geanta de voiaj, își luă haina de la costum, își puse pantofii în picioare și, luîndu-și poșeta, trecu pe lîngă el fără ca măcar să-și schimbe expresia aceea de calm de pe chip. În vreme ce ea se îndepărta tot mai

mult pe șosea spre Baton Rouge, Gray rămăsese nemșcat în pragul ușii, privind în gol după ea.

Faith Devlin! Ce lovitură venită din trecut! Gray rămase să-i privească luminile din spate pînă cînd dispărură cu totul din vedere. Cînd Reuben îl sunase să-i spună că o femeie care semăna uimitor cu Renée Devlin închiriasse o cameră la motel și că se înregistrase sub numele de Faith D. Hardy, Gray nu mai avusese nici un fel de îndoială cu privire la identitatea ei. Deci una din familia Devlin avusese destul curaj ca să se arate din nou în Prescott! Nu era deloc surprins că aceasta era focmai Faith. Ea fusese mereu cea care avusese mai mult curaj și demnitate decît toată familia luată la un loc. Dar asta nu însemna că era înclinat s-o lase să rămînă.

Se întoarse spre camera luminațată pe care ea o părăsise fără nici un fel de agitație. Fără nici un fel de agitație, la naiba! Dacă el își dorise vreun fel de ceartă, ea nu-i făcuse această plăcere. Nici măcar nu ceruse înapoi banii pe care-i plătise cu cartea de credit. Fără ca măcar să clipească, își adunase lucrurile și plecase. Nu durase nici un minut; la dracu', se îndoia serios că îi trebuiseră chiar și treizeci de secunde.

Plecase și, cu excepția cuverturii mototolite de pe pat, camera arăta la fel de curată ca și cum nici n-ar fi trecut pe acolo, deși prezența ei părea să se fi îmbibat în pereții odăii. Și în aer încă stăruia o aromă dulce, catifelată, care rezista în ciuda mirosului de dezinfectant specific tuturor motelurilor, iar Gray simți deodată cum sîngele parcă îi circulă mai repede prin vene ca o reacție instinctivă la acel parfum. Era mirosul unei femei,

universal și teribil de personal, în același timp. Făcu cîțiva pași în cameră, atras de parfumul subtil, cu nările umflate ca ale unui armăsar.

Faith Devlin. Doar îi auzise numele și o și revăzuse în minte cum era în noaptea aceea, tăcută și neobosită, cu părul fluturîndu-i pe umeri precum o flacără, cu trupul subțire reliefat de cămașa de noapte transparentă, aruncînd asupra polițiștilor și asupra lui o vrajă plină de senzualitate. În noaptea aceea nu fusese decît o copilă, pentru numele Domnului, și cu toate astea avusese aura puternică a mamei sale.

Cînd deschisese ușa acelei camere și o revăzuse, rămăsese de-a dreptul împietrit. Semăna atît de bine cu Renée, încît ar fi vrut s-o pocnească, dar, în același timp, nu putea fi luată drept mama ei. Faith era ceva mai înaltă, prea subțirică pentru a fi voluptuoasă, deși se rotunjise destul de frumos pe acolo pe unde trebuia în ultimii doisprezece ani. Culoarele în schimb erau aceleași cu ale lui Renée: coama de păr de un roșu întunecat, ochii verzi-aurii învăluitoari, pielea translucidă. Ceea ce-l înfuriase fusese senzualitatea pentru care nu făcuse nici cel mai mic efort pentru a o obține, precum și reacția lui imediată la ea. Nu era nimic din ce făcuse sau spusese ea, nici măcar ceea ce purtase în acel moment, și era vorba de un costum de afaceri extrem de elegant. Doamne, o Devlin îmbrăcată în costum de afaceri! Nu, fusese ceva intrinsec, ceva din însăși natura ei, ceva ce posedase și Renée. Fata cea mare, nu reușea deloc să-și amintească de numele ei, nu avusese alura aceea puternică. Fusese doar ieftină și gălăgioasă, în nici un caz sexy. Faith era sexy. Nu la fel de mult pe cît fusese Renee, dar la fel de puternică. Privise în ochii aceia ca de pisică și nu se gîndise decît la patul care se zărea în spatele ei, se gîndise la cearceafuri răsucite și piele fierbinte, de cum ar fi fost dacă

ar fi zăcut goală sub el, cu picioarele încleștate pe șoldurile lui în vreme ce el i-ar fi căutat deschiderea moale dintre coapse și s-ar fi împins cu putere înăuntru.

Gray simți cum îl năpădea sudoarea și înjură cu voce tare în camera goală. Pe naiba, era la fel de rău ca și tatăl său! Doar să-i dea cineva ocazia și era gata să uite de tot și de toate în graba de a se culca cu o Devlin. Nu, nu chiar cu orice Devlin, se amendă în minte. Cel puțin trebuia să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru asta. Doar văzuse atracția lui Renée pe care ceilalți bărbați o găseau irezistibilă, dar căreia el îi rezistase, în plus displăcându-i intens ideea de a împărți aceeași femeie cu tatăl lui. Fata cea mare i se păruse cu totul dezgustătoare. Totuși, Faith... Dacă ar fi fost oricine și nu o Devlin n-ar fi avut liniște pînă cînd nu ar fi urcat-o într-un pat și nu ar fi pornit într-o lungă desfătare amoroasă.

Numai că era o Devlin și numai menționarea aceluiași nume îl făcea furios. Familia lui suferise cumplit din cauza lui Renée și el n-avea să uite sau să ierte asta niciodată. Să uite era imposibil, mai ales cînd trăia în fiecare zi cu urmările dezertării lui Guy. Maică-sa se retrăsese în asemenea măsură, încît rămăsese doar o fantomă a femeii care fusese odată. Nu-și părăsise dormitorul vreme de aproape doi ani și chiar și acum refuza să iasă din casă decît dacă era nevoită să meargă la doctor în New Orleans, dar asta se întîmpla doar foarte rar, cînd era bolnavă. Gray își pierduse tatăl și din această cauză își pierduse și mama.

Noelle devenise o femeie tristă și bătrînă care-și petrecea majoritatea timpului în camera ei. Numai Alex Chelette mai putea s-o convingă destul de rar să zîmbească sau mai reușea să aducă o umbră de strălucire în ochii aceia albaștri. Gray își dăduse seama cu multă vreme în urmă că Alex se îndrăgostise de mama lui, dar,

din nefericire, era o cauză pierdută. Nu numai că Noelle nu observa deloc devoțiunea lui, pentru că și dacă ar fi fost conștientă de ea tot n-ar fi făcut nimic. Era căsătorită cu Guy Rouillard și asta era. Divorțul era ceva de neimaginat. Gray se întrebase deseori dacă nu cumva Noelle se agăța de speranța că Guy va apărea într-o bună zi. El însuși acceptase de multă vreme faptul că probabil nu avea să-l mai vadă niciodată pe tatăl lui. Dacă Guy ar fi intenționat să se întoarcă, nu ar mai fi trimis scrisoarea aceea cu procura, la două zile după dispariție. Fusese trimisă din Baton Rouge în ziua plecării lui; limbajul fusese tern și la obiect, fără să fi fost inclus ceva personal. Nici măcar n-o semnase „Cu dragoste, tata“, ci doar se limitase la ceva oficial: „Al dumneavoastră, cu sinceritate, Guy A. Rouillard.“ Când citise semnătura și cuvintele de încheiere, Gray știuse că nu avea să-l mai revadă niciodată pe tatăl său și ochii îi fuseseră arși de lacrimi amare pentru prima și ultima dată.

Nici nu știa ce s-ar fi făcut în acele prime luni teribile fără ajutorul lui Alex, când se luptase cu disperare să-și consolideze poziția în fața acționarilor și a diferitelor consilii de administrație. Alex îl ghidase printre pericole, luptase alături de el pentru orice avantaj, făcuse tot ce putuse ca să-l ajute cu Monica și Noelle. Alex jelise și el, pentru pierderea celui mai bun prieten. Pentru că Alex și Guy crescuseră împreună, fuseseră ca niște frați. Fusese uimit să afle că Guy putuse întoarce spatele familiei pentru una ca Renée Devlin și că plecase fără ca măcar să-și ia rămas-bun.

Într-un fel, Monica era mai puternică acum decât fusese înainte. Nu mai era atât de dependentă emoțional de alții. Se scuzase față de Gray pentru încercarea de sinucidere, apoi îl asigurase că nu avea de gând să mai întreprindă ceva atât de prostesc vreodată. Dar, dacă

acum era mai puternică, din păcate era și mult mai retrasă, de parcă paroxismul durerii și al tristeții îi arseseră excesul de emoții, lăsînd-o calmă, dar distantă. Se interesase îndeaproape de munca lui și, treptat, ajunsese o excelentă asistentă, pe care se putea baza fără probleme, dar, din păcate, devenise la fel de retrasă ca și Noelle. Monica ieșea în oraș; era foarte atentă la felul în care se îmbrăca și mergea la coafor în mod regulat, făcînd eforturi să fie cît mai prezentabilă. Dar nu mai avusese o întîlnire de foarte multă vreme. La început, Gray crezuse că se simțea jenată din cauza încercării de sinucidere și că urma să se relaxeze odată cu dispariția cicatricelor. Și cu toate acestea nu se întîmplase așa și în nici un caz stînjeneala nu fusese cea care o ținea în casă. Pe Monica pur și simplu nu o interesa să aibă relații cu cineva. Pe plan de afaceri o făcea fără probleme, dar la nivel personal refuza toate invitațiile, întorcîndu-i spatele atunci cînd el îi sugerase să reîntre în viața mondenă și să înceapă să se vadă cu bărbați. Tot ce putea el să facă era să-i dovedească cît de bună era la nivel profesional și să-i plătească un salariu pe măsură, ca dovadă a muncii depuse și pentru a-i dărui independența.

Deși, cu un an în urmă, noul șerif, Michael McFane, reușise cumva s-o convingă să se vadă cu el. De atunci Monica îl întîlnea, din cîte observase, în mod regulat. Gray fusese atît de ușurat, încît aproape că plînsese. Poate, cine știe, în cele din urmă Monica mai putea avea o șansă să ducă o viață normală.

Nu, nu putea să uite ce-i făcuseră cei din familia Devlin familiei lui. Și, cu puțin noroc, era posibil să n-o mai vadă niciodată pe Faith Devlin.

Mulțumesc. Acela fusese singurul cuvînt pe care-l murmurase, cu excepția cuvintelor pe care le scosese cînd întrebuse cine era la ușă. Fusese atît de distantă și

de enigmatică, privindu-l ca și cum s-ar fi amuzat, nepărînd deloc speriată de amenințările lui. Deși, nu fusese chiar o amenințare, ci mai degrabă o promisiune. Dacă n-ar fi plecat singură ar fi escortat-o pînă la limitele orașului pentru a doua oară. Și ar fi trebuit să cheme șeriful, pentru că, dacă ar fi atins-o el, și-ar fi pierdut cu desăvîrșire controlul, și o știa foarte bine.

Acum era o femeie în toată legea, nu puștoaica pe care o ținea el minte. Mereu fusese mai altfel decît restul familiei, o creatură pe jumătate sălbatică care crescuse ca să devină o tentație la fel de violentă ca și mama sa. Era limpede că vreun idiot crezuse așa ceva pentru că numele de familie indica precis că se căsătorise, deși pe deget nu văzuse nici un fel de verighetă. Îi observase mîinile, subțiri, elegante, bine întreținute, și fusese amuzat de lipsa verighetei. Nici Renée nu purtase așa ceva; i-ar fi stricat stilul. Evident, fiica ei avea probabil exact aceeași părere, cel puțin atunci cînd călătorea fără necunoscutul domn Hardy.

Păruse și prosperă, deci, precum o pisică, aterizase în picioare pînă la urmă. Gray nu era deloc surprins. Fusese un fel de talent al femeilor din familia Devlin să-și găsească întotdeauna pe cineva care să le întrețină. Soțul ei trebuia totuși să fie un tip cu bani mulți, bietul amărît. Se întrebă cît de des își lăsa Faith soțul acasă în vreme ce ea pleca hai-hui la plimbare.

Și se mai întrebă de ce se întorsese tocmai în Prescott. Pentru ea nu mai exista nimic acolo, nici familie și nici prieteni. Cei din familia Devlin nu avuseseră niciodată prieteni, doar victime. Și ar fi trebuit să știe că nu avea cum să fie întîmpinată cu brațele deschise. Probabil își închipuise că se putea strecura neobservată, dar oamenii din oraș aveau memorie foarte bună și asemănarea cu mama ei era mult prea mare. Reuben o recunoscuse imediat ce își scosese ochelarii de soare.

Mă rog, acum nu mai avea nici un fel de importanță. Scăpase orașul pentru a doua oară de vermina Devlin și cu mult mai puține necăzuri decât cu doisprezece ani în urmă. Dar tare mult și-ar fi dorit să nu se fi întors deloc pentru că scosese la iveală amintiri dureroase, și-i înlocuise imaginea pe care o avea despre ea ca o fată foarte tinăra cu aceea de acum, de femeie în toată legea. Își dorea să nu-i fi auzit niciodată vocea catifelată și distantă în același timp care-i spusese încet: *Mulțumesc*.

Faith conduse cu atenție pe șoseaua întunecată, nepermițându-și să oprească nici chiar atunci când începu să tremure din tot trupul. Refuza să se lase copleșită de asemenea reacții. Aflase într-un mod neplăcut părerea pe care o avea Gray Rouillard despre ea, reînnoită după șocul și durerea de doisprezece ani. Dar nu avea de gând să-l lase s-o rănească din nou, să-i controleze iarăși viața. Nu avusese de ales, așa că plecase de la motel, și asta pentru că observase hotărîrea de neclintit din ochii lui întunecați, știind că nu glumise deloc atunci când îi spusese că avea să-l pună pe șerif s-o dea afară. Și de ce ar fi glumit în privința asta, când nu glumise nici atunci când îi scosese familia în drum fără discuții? Dar acceptarea ei calmă nu însemna deloc că el reușise să cîștige a doua oară în fața ei?

Amenințarea cu șeriful n-o speriasese deloc. Ceea ce era însă atît înspăimîntător cît și îngrijorător și care o înnebunea pînă la furie era reacția pe care o avusese în fața lui Gray. Chiar și după atîta amar de vreme, după tot ce-i făcuse familiei ei, era la fel de neajutorată precum cîinele lui Pavlov ca să-și oprească reacția la sim-

pla lui vedere. Era de-a dreptul insultător. Nu-și refăcuse viața din temelii doar ca să-l lase pe el s-o numească din nou „gunoi“, și ca să se descotorosească de ea în clipa apariției.

Ziua în care fusese ultima dată intimidată de cineva trecuse de multă vreme. Copilul tăcut și vulnerabil care fusese murise într-o noapte fierbinte de vară, în urmă cu doisprezece ani. Faith rămăsese o persoană tăcută, dar învățase cum să supraviețuiască, cum să-și folosească ambiția de oțel ca să ia ceea ce-și dorea de la viață. Devenise chiar atât de încrezătoare, încât din cînd în cînd își permitea chiar să se lase pradă temperamentului de roșcată. Și dacă dorise să se descotorosească de ea, Gray făcuse o mare greșală de apreciere. Curînd avea să vadă că tot ceea ce păruse a fi o retragere nu însemnase decît o ajustare de poziție în căutarea unui alt unghi de atac.

Nu îl putea lăsa s-o alunge din nou. Și nu era doar o chestiune de onoare, dar încă nu reușise să afle ce anume se întîmplase cu Guy. Nu putea să dea uitării toată chestiunea, n-o putea lăsa să treacă de la sine.

În mintea-i alertă începu deja să se contureze un plan și un zîmbet mulțumit îi apără pe buze în vreme ce conduse mai departe. Gray avea să se descopere flancat acolo unde nu se aștepta. Avea de gînd să se mute în Prescott, iar el nu putea face nimic în această privință, pentru că totul avea să se petreacă în mare liniște și foarte repede. Trecuse timpul în care făcuse față tuturor fantomelor din trecut și acum își cîștigase respectul de sine. Și va avea grijă ca întregul oraș să vadă treaba asta, după care putea uita trecutul.

Și avea să-i dovedească lui Gray că se înșelase în privința ei încă de la bun început. Își dorea asta atât de mult, încît aproape că și simțea gustul dulce al victoriei. Pentru că îl iubise cu atîta intensitate de cînd fusese

mică, pentru că o judecase atât de aspru și pentru că îi alungase familia din oraș, îi dăduse mult prea multă importanță în minte. N-ar fi trebuit să se întâmple așa ceva, ar fi trebuit să fi fost capabilă să-l uite, dar gândul rămânea în continuare prezent. Nu avea să se simtă altceva decât un „gunoi” pînă cînd Gray nu va recunoaște cinstit că era o persoană decentă, morală și cu mult succes în afaceri.

Nu dorea doar să afle ce se întîmplase cu Guy. Poate că ăsta fusese începutul sau poate că își ascunsesese adevărul de una singură, dar acum știa foarte bine.

Voia pur și simplu să se întoarcă acasă.

Capitolul 7

- Da, așa e. Vreau ca totul să fie făcut în numele agenției. Vă mulțumesc, domnule Bible. Știam eu că pot conta pe dumneavoastră. Zîmbetul lui Faith era parcă mai cald și probabil că domnul Bible simțise, pentru că răspunsul lui o făcu să rîdă încîntată. Ar fi mai bine să fiți precaut, îl necăji. Nu uitați, o cunosc pe soția dumneavoastră.

Închise telefonul și asistenta ei, Margot Stanley, îi aruncă o privire aprigă.

- Țapul ăla bătrîn a început să flirteze cu tine? o întrebă Margot.

- Sigur că da, îi răspunse Faith cu bun-simț. O face mereu. Îl încîntă să-și închipuie că e un mare afemeiat, dar de fapt nu-i decît un bătrînel cumsecade.

Margot fornăi disprețuitoare.

- Cumsecade? Harley Bible e la fel de cumsecade ca un șarpe cu clopoței. Mai bine recunoaște, ai tu un fel al tău de a te purta cu bărbații.

Faith se abținu. Dacă Margot l-ar fi văzut pe Gray alungînd-o din oraș pentru a doua oară, n-ar mai fi crezut că avea ea un fel de a se purta cu bărbații ca să-și rezolve problemele.

– Nu sînt decît amabilă cu el, asta-i tot. Nimic deosebit în asta. Și nu ar fi putut rămîne în afaceri dacă ar fi fost așa de rău precum l-ai descris.

– A rămas în afaceri pentru că bătrînul curvar este un tip isteț, îi răspunse Margot. Are un geniu de-a dreptul drăcesc să cumpere proprietăți de primă mînă chiar înainte ca asta să devină evident și să le ia aproape pe nimic. Naiba să-l ia, oamenii se duc la el pentru că are exact calitățile de care au nevoie.

Faith zîmbi.

– După cum singură ai spus, este un afacerist deșept. Și mereu a fost cît se poate de drăguț cu mine.

Poate că ea reușise să nu se exteriorizeze, însă Margot nu avea asemenea inhibiții.

– Pînă acum n-am mai văzut vreun bărbat care să nu fie drăguț cu tine. De cîte ori ai fost oprită pentru că ai mers cu viteză prea mare?

– În total?

– Ajunge dacă-mi spui pe ultimul an.

– Păi... de patru ori, cred. Dar e ceva neobișnuit; doar din cauză că nu am călătorit atît de mult în ultimul an.

– Aha. Și de cîte ori ai primit amendă?

– Niciodată, admise Faith, ridicîndu-și ochii în tavan. Dar e doar o simplă coincidență. Niciodată n-am încercat să mă sustrag sau să-i farmec pe polițiști.

– Nici nu-i nevoie și asta-i ceea ce încercam să-ți explic. Polițistul vine pînă la mașina ta, tu îi dai permisul și-i spui: „Îmi pare rău, știu că mergeam mult prea repede”, iar el sfîrșește prin a-ți înapoia permisul sfătuindu-te să mergi mai încet, pentru că n-ar suporta să-ți vadă fața aia drăguță tăiată toată după un accident.

Faith începu să rîdă, pentru că Margot fusese cu ea în mașină atunci cînd se întîmplase să fie oprită. Polițistul în discuție era unul dintre bătrînii domni ai Texasului

de școală veche, cu o mustață gri foarte deasă și cu un glas domol.

– Asta a fost singura dată când un polițai a spus ceva despre fața mea „drăguță”, am încheiat citatul.

– Dar, cu toții gîndesc la fel. Recunoaște. Ai primit vreodată vreo amendă pentru viteză prea mare?

– Ei bine, nu. Reuși să-și stăpînească amuzamentul. Margot promise două amenzi pentru viteză excesivă în ultimele șase luni și acum trebuia să se țină cu strictețe de limita de viteză, spre marea ei dezamăgire, pentru că o a treia amendă ar fi însemnat să-și piardă permisul pentru o perioadă.

– Poți să pui pariu că polițaii care m-au oprit pe mine n-au spus nimic despre cum mi-aș putea tăia fața „drăguță” într-un accident, murmură Margot. Nu, dom'le, cu mine a fost vorba doar de afaceri. „Dați-mi să văd permisul, doamnă. Mergeați cu o sută de kilometri pe oră într-o zonă în care sînt permiși doar optzeci pe oră, doamnă. Data în care veți apărea în fața curții va fi cutare sau cutare sau puteți să trimiteți direct prin poștă banii pentru amenda penală dată de cutare și cutare pentru a nu mai apărea în fața curții la un proces...”

Părea atît de dezgustată, încît Faith se întorsese cu spatele la ea ca să nu-i rîdă în față. Margot nu vedea nimic amuzant în faptul că promise două amenzi pentru depășirea vitezei legale.

– Niciodată în viața mea n-am primit amenzi pentru viteză, continuă Margot să se plîngă. Faith mai auzise asta de atîtea ori, încît ar fi putut spune cuvintele la unison cu prietena ei. Am condus jumătate din viață fără ca măcar să primesc o amendă de parcare, ca deodată, hîrtille astea drăcești să apară de niciunde.

– Vorbești de parcă ți-ai putea tapeta un perete cu ele.

- Te rog să nu rîzi. Două amenzi sînt foarte serioase, iar cea de-a treia ar fi o adevărată catastrofă. Și o să trebuiască să merg cu optzeci pe oră în următorii trei ani. Poți să-ți închipui cît de tare poate să încurce chestia asta un program? Trebuie să mă scol din timp și să plec mai devreme oriunde trebuie să mă duc pentru că îmi ia atît de multă vreme. Părea atît de frustrată și de necăjită, încît Faith nu reuși să se abțină să nu rîdă.

Margot era o adevărată desfătare. Avea treizeci și șase de ani, divorțată, fără să aibă nici o intenție să rămînă și pe mai departe tot așa. Faith nu prea știa cum s-ar fi descurcat fără ea. Cînd într-un final reușise să adune destui bani ca să cumpere agenția, știuse cum să se îngrijească de relațiile cu clienții, dar în ciuda diplomei pe care o avea în administrarea afacerilor, descoperise că era o mare diferență între cursuri și viața reală. Margot fusese asistenta lui J.B. Holladay, fostul proprietar al agenției *Holladay Travel*, și fusese încîntată să facă același lucru și pentru Faith. Experiența ei fusese neprețuită. Și o ajutase pe Faith să nu facă greșeli în materie de finanțe.

Mai mult de atît, Margot devenise o adevărată prietenă. Era o femeie înaltă și subțire, cu păr blond, platinat, și cu un simț dramatic al îmbrăcămînții. Și nici nu ascunsese faptul că era în căutarea unui nou soț - „Bărbații reprezintă o grămadă de dureri de cap, scumpo, dar au și părțile lor bune, mai ales una mare cu totul specială” - și era atît de plină de viață și atît de serioasă în legătură cu această chestiune, încît nu întîlnise nici o piedică pentru a obține cît mai multe întîlniri. Viața ei socială ar fi epuizat și cea mai zdravănă debutantă. Și ca ea să susțină că Faith avea un fel de a intra pe sub pielea bărbaților, cînd Faith nu ieșea cu nimeni și stătea de una singură acasă, însemna că exagera puțin sau asta era opinia lui Faith.

– Să nu mai rîzi, o avertiză Margot. Într-o zi o să fii oprită de o femeie polițist și atunci se va duce și norocul.

– Păi, asta-i tot ce e, de fapt, noroc.

– Sigur că da. Margot abandonează enervată subiectul și îi aruncă o privire curioasă. Și acum, ce-i povestea cu casa aia din orașul ăla fantomă din Louisiana?

– Prescott, preciză Faith zîmbind. E un oraș micuț la nord de Baton Rouge, aproape de granița statului Mississippi.

Margot fornăi iarăși.

– Exact cum am spus. Un oraș fantomă.

– Dar este orașul meu. M-am născut acolo.

– Nu mai spune! Și chiar admiti chestia asta cu voce tare? Întrebă Margot cu neîncrederea specifică unei persoane născute în Dallas.

– Mă duc acasă, răspunse Faith încet. Vreau să trăiesc acolo. Nu era un pas pe care să-l facă ușor; se întorcea acolo conștientă că familia Rouillard va face tot ce îi va sta în putință ca să-i aducă necazuri. În mod deliberat se plasa singură în apropierea lui Gray și acest pericol o făcea să stea trează nopțile. În afară de faptul că dorea să încerce să afle ce se întîmplase cu tatăl lui cu atîția ani în urmă, avea de înfruntat o mulțime de fantome, iar Gray era cea mai mare dintre ele. El o zăpăcise, într-un fel sau altul, aproape toată viața, și încă mai era prinsă în acel vârtej de emoții din copilărie în ceea ce-l privea. În mintea ei, el era omnipotent, avînd capacitatea de a o distruge sau de a o ridica pe culmile extazului, și ultima întîlnire cu el nu făcuse nimic ca să mai dilueze acele impresii. Trebuia neapărat să-l vadă ca pe un om normal, să-l întîlnească pe picior de egalitate, și nu ca o tînără fată înspăimîntată. Nu voia ca el să mai aibă o asemenea putere asupra ei; voia să scape de asta odată pentru totdeauna.

– Excursia aia la Baton Rouge, a făcut-o, nu? Ai ajuns atât de aproape, încît nu te-ai putut abține. Margot nu știa ce anume i se întîmplase cu doisprezece ani în urmă, nu știa nimic despre copilăria lui Faith, decît că fusese în grija unei familii și că era foarte atașată de acea familie. Faith nu vorbea niciodată de trecutul său de familia ei.

– Bănuiesc că-i adevărat ceea ce se spune despre rădăcini.

Margot se aplecă puțin în față.

– Și ai de gînd să vinzi agenția sau ce-o să faci?

Uimită, Faith se holbă la ea.

– Sigur că nu.

După relaxarea subită a lui Margot, Faith își dădu seama cîtă alarmă provocase decizia ei în rîndul angajaților.

– Totul va merge la fel ca înainte cu două excepții minore, mai zise.

– Cît de minore? o întrebă Margot suspicioasă.

– Ei bine, pentru început am să locuiesc în Prescott. Cînd domnul Bible o să-mi găsească o casă o să-mi instalez un fax, un computer și un copiator, așa că voi rămîne și în continuare în legătură cu voi pe cale electronică.

– În regulă, asta-i una. Care-i cealaltă?

– Tu te vei ocupa de toate filialele. Aș putea spune ca director de departament, doar că ăsta-i singurul departament și tu ești singurul director. Nu te deranjează să călătorești, nu? o întrebă Faith, deodată neliniștită. Uitase să ia și asta în considerare atunci cînd își făcuse planurile.

Sprîncenele lui Margot se ridicară din cauza nedermerii.

– Eu, să mă supăr că aș putea să călătoresc? Scumpo, ți-ai pierdut și ultimul rest de minte? Sînt înne-

bunită după călătorii. Aș putea spune chiar că îmi mărește zona de vânătoare și numai bunul Dumnezeu mai știe că mai toți tipii tari de pe-aici au trecut deja prin patul meu. Ar fi norocul lor dacă vreun tip din altă parte m-ar scoate din circulație. Și, în afară de asta, cine spune că este o tortură să mergi la New Orleans?

– Și la Houston și la Baton Rouge.

– Cowboys în Houston și cajuni în Baton Rouge. Mamă, mamă! exclamă Margot lingându-și buzele. Va trebui să mă întorc în Dallas ca să mă odihnesc.

Planul ei mergea ca uns, dar Faith își făcea nenumărate griji ca să se asigure că așa avea să se întâmple. Și avu parte și de mari satisfacții făcând acele eforturi; fusese neajutorată la paisprezece ani, dar acum avea destule resurse și patru ani petrecuți în zona afacerilor o ajutaseră să-și facă multe contacte folositoare.

Cu ajutorul domnului Bible, găsi foarte repede o casă micuță care era de vânzare. Nu era chiar în Prescott, dar se situa la vreo două mile de limitele orașului, la marginea domeniului familiei Rouillard. Când o cumpără își făcu o gaură serioasă în economii, dar o plăti pe toată odată, în așa fel încît Gray să nu poată trage nici un fel de sfori cu cel care ar fi avut ipoteca și să-i facă vreun necaz. Știa deja destule ca să-i poată vedea pașii pe care i-ar fi putut face ca să-i producă cît mai multe necazuri, și ca să-l poată contracara. Îi făcea mare plăcere să știe că îl va surprinde și că nu avea ce să-i facă pînă cînd nu ar fi fost mult prea tîrziu ca s-o mai poată opri.

Foarte discret, făcînd totul în numele agenției, în așa

fel încît numele ei să nu apară pe nicăieri ca să nu producă alertă, reuși să dea drumul la apă și la curent, să curețe casa și să-și transporte mobila. La numai o lună după ce Gray o alungase din oraș pentru a doua oară, Faith opri mașina pe aleea din fața casei și o privi cu o mare satisfacție.

Nu cumpărase ceva pe nevăzute. Domnul Bible aranjase să vadă înainte nenumărate fotografii ale casei, atît pe dinafară cît și pe dinăuntru. Casa era destul de mică, numai cinci camere, și fusese construită prin anii '50, dar fusese redecorată și modernizată cu gîndul de a fi vîndută. Fostul proprietar făcuse o treabă bună; veranda din față înconjura casa și la un colț exista chiar și un leagăn mare pentru ca cei ce aveau să locuiască acolo să se poată bucura de vremea frumoasă. Ventilatoarele instalate pe tavanul verandei, în fiecare colț, garantau răcoarea și pe cea mai călduroasă vreme. Și, înăuntru, fiecare odaie avea cîte un ventilator mare prins de tavan.

Amîndouă dormitoarele aveau aceeași mărime, așa că îl alese pe cel din spate pentru a-l folosi ca atare și pe cel din față îl transformă în cameră de lucru. Nu exista decît o singură baie, dar, cum ea era singura persoană din casă, nu o deranja și nici nu avea să aibă vreun fel de probleme din această cauză. Sufrageria și salonul erau și ele foarte plăcute, dar cel mai minunat lucru din casă era bucătăria. În mod evident fusese refăcută cu cîțiva ani în urmă, pentru că nu-și putea imagina pe cineva cheltuind atîția bani aranjînd o bucătărie cînd ceva cît se poate de obișnuit s-ar fi vîndut la fel de bine și ar fi costat cu mult mai pușin. Cineva făcuse o adevărată pasiune pentru gătit. Aragazul era foarte mare, cu șase ochiuri deasupra și un cuptor de-a dreptul imens și, pe lîngă aragaz, mai era construit într-un perete și un cuptor cu microunde, mai mare decît cele

folosite de obicei în casele oamenilor. Dulapurile ce se înălțau de la podea pînă-n tavan îi asigurau spațiu de depozitare pentru mîncare ca s-o țină și un an de zile dacă și-ar fi dorit așa ceva. Și, în loc ca mijlocul camerei să fie neocupat, în centru trona o masă imensă care ar fi îngăduit mai multor oameni să-și desfășoare talentele culinare, ca într-un restaurant. Pe Faith n-o prea încînta să stea și să-și gătească singură, dar camera îi plăcea foarte mult. De fapt, era încîntată de întreaga casă. Era primul loc în care locuia și care-i aparținea în întregime; apartamentele nici nu se puneau la socoteală pentru că pe acelea doar le închiriasse. Casa aceea însă era a ei. Avea acum un cămin adevărat.

Încă mai era plină de încîntare pe cînd se întorcea în Prescott ca să-și facă provizii de mîncare și să aibă grijă de două lucruri foarte importante. Prima oprire o făcu în fața clădirii municipale, de unde cumpără o plăcuță de înmatriculare pentru mașină și un nou permis de conducere care să fie valabil în Louisiana. Următoarea oprire era la băcănie. Era o adevărată plăcere să poată cumpăra fără să-și facă probleme în legătură cu costul mărfurilor, în același magazin în care proprietarul o urmăriise cu ochi grijulii pe cînd era copil ca nu cumva să bage ceva în buzunar și apoi să plece fără să plătească. Morgan îl chema parcă, își aminti deodată, Ed Morgan. Fiul cel mai mic fusese în aceeași clasă cu Jodie.

Fericită, începu să-și aleagă fructe și conserve, punînd fiecare lucru în parte într-o pungă de plastic și apoi legînd-o cu o bandă adezivă. Din depozit veni fără grabă un bărbat încărunțit, încins cu un șorț pătat, ducînd în brațe mai multe legături de banane, pe care se apucă să le aranjeze într-un raft aproape gol. Îi aruncă o privire, după care întoarse capul s-o vadă mai bine, ochii mărindu-i-se a neîncredere.

Deși părul i se rărise destul de mult și ceea ce mai rămăsese își schimbase culoarea, Faith îl recunoscuse fără zăbavă pe bărbatul la care se gândise cu numai câteva momente în urmă.

– Bună ziua, domnule Morgan, îl salută politicoasă, în vreme ce-și manevra căruciorul pe lângă el. Ce mai faceți?

– R...Renée, bolborosi omul, și ceva din felul în care pronunțase numele mamei ei o făcu pe Faith să înghețe pe dinăuntru și apoi să-i privească altfel. Doamne, doar nu și el! Mă rog, și în fond de ce nu? Guy Rouillard nu fusese în permanență disponibil, iar Renée nu fusese deloc genul de femeie care să se lase amînată.

Zîmbetul îi dispăru de pe față, iar vocea îi deveni deodată rece.

– Nu, nu sînt Renée. Eu sînt Faith, fata cea mică. Fusese umilită încă din copilărie de cîte ori intrase în acel magazin, fiind privită întotdeauna ca o hoată cînd, de fapt, bărbatul care-o urmărea cu atîta atenție făcea parte din haita care o aștepta pe mama ei să fie liberă că să-și împartă grațiile cu ei.

Împinse căruciorul mai departe printre rafturi. Nu era un magazin prea mare, așa că auzi zvonul de voci agitate atunci cînd Morgan se grăbi să-i dea de știre și nevastei cine anume intrase acolo. Nu mult după aceea deveni brusc conștientă că după ea avea și o umbră. Nu recunoscuse adolescentul, care, asemenea lui Morgan era încins cu un șorț lung și pătat, și care roși stînjinit atunci cînd îl privi, dar care căpătase importanța misiune de a se asigura că totul era așezat în cărucior și nu în poșeta ei.

Simți cum furia o înăbușea, dar se abținu și nu-și permise să fie grăbită. După ce luă tot ce își trecuse pe listă, își conduse căruciorul spre casa de marcat unde se apucă să-l descarce.

Cînd Faith intrase în magazin, doamna Morgan era cea așezată la casă, dar acum preluase această treabă domnul Morgan, iar nevastă-sa privea cu atenție întreaga scenă din micul cubicul de sticlă în care erau instalate birourile. El se mulțumea să privească atent produsele pe care le scotea Faith.

– Ar fi mai bine să ai bani ca să plătești toate astea, îi zise pe un ton neplăcut. Sînt foarte atent din partea cui accept ceuri.

– Întotdeauna plătesc cu bani gheață, i-o întoarse cu răceală Faith. Și eu sînt foarte atentă pe cine las să-mi vadă numărul contului din bancă.

Trebuie să treacă un moment, ca Morgan să-și dea seama că fusese insultat la fel de grosolan și se înroși pînă la rădăcina părului.

– Mai bine ai fi atentă cum vorbești. Nu trebuie să accept să fiu insultat în propriul meu magazin, mai ales de cei de teapa ta.

– Nu zău? Îi dăruie un zîmbet luminos, după care continuă pe o voce joasă: Nu erai chiar atît de pretențios cînd venea vorba de mama mea, nu?

Roșeața dispăru la fel de repede precum apăruse, lăsîndu-l palid și transpirat, după care aruncă o privire iute în direcția soției sale.

– Habar nu am despre ce vorbești.

– În regulă. Dar ai grijă să nu mai aduci subiectul ăsta în discuție.

Își scoase portofelul din geantă și rămase în așteptare. El începu să împingă produsele pe masa de alături în vreme ce înregistra prețurile. Faith urmărea cu atenție fiecare preț și la un moment dat îl opri.

– Merele astea sînt un dolar și douăzeci și nouă de cenți o litră, nicidecum un dolar și șaiszeci și nouă de cenți.

El se înroși din nou, furios pentru că îl prinsese cu

greșeala. Sau, cel puțin așa credea ea, că era doar o simplă greșeală și nu o înșelătorie deliberată. Oricum avea de gând să verifice cu atenție nota de plată înainte să plece de acolo. Trebuia să-l lase și pe el să simtă gustul amar al celui considerat automat necinstit. Mai mult, l-ar fi lăsat în pace din cauza fricii de a nu fi înjurată la unison de orășeni, dar acele zile trecuseră de multă vreme.

Cînd el făcu totalul, ea își deschise portofelul și scoase șase bancnote de douăzeci de dolari. În mod firesc, nota de plată a articolelor de băcănie însuma mai puțin de jumătate din suma aceea, dar lăsase acasă o mulțime de lucruri, nedorind să le care după ea, așa că acum fusese nevoită să-și reinnoiască întregul stoc. Îl observă cum îi privea banii rămași în portofel și își dădu seama că în curînd povestea că Faith Devlin se întorsese în oraș cu un teanc de bani atît de gros încît să înece și un cal avea să circule multă vreme. Și nimeni nu va crede că își cîștigase toți banii în mod cinstit.

Și nu se putea autoconvinge că de fapt nu-i păsa de ce aveau să creadă oamenii din oraș; întotdeauna îi păsase. De fapt, acesta și fusese unul dintre motivele pentru care se întorsese, ca să le dovedească atît lor, cît și ei înseși, că nu toți cei din familia Devlin erau niște gunoaie. În minte știa că era o femeie respectabilă, dar în inimă încă nu era sigură, și nici nu avea să fie sigură pînă cînd oamenii din orașul natal nu aveau s-o accepte ca atare. Nu putea divorța de Prescott; orașul acesta o ajutase să-și dezvolte personalitatea pe care o avea în acel timp, iar rădăcinile îi erau bine înfipte în acel pămînt. Dar, deși își dorea să fie acceptată de oamenii de acolo, asta în nici un caz nu însemna să lase pe cineva s-o insulte și să negligeze asta. De copil, fusese obsedată de faptul că avea să meargă pe calea ei nu pe cea aleasă de părinți și frați, dar, în cei doisprezece ani

de cînd plecase de acolo, se maturizase și învățase să se apere.

Același băiat care o urmărise prin magazin luase pungile și o însoțise pînă la mașină. Bănuia că avea cam șaisprezece ani; trupul încă păstrase ceva din epoca copilăriei iar mîinile și picioarele păreau disproporționat de mari.

– Ești cumva rudă cu familia Morgan? îl întrebă în vreme ce se îndreptau spre parcare, de această dată el împingînd la cărucior.

El se înroși ca toți cei de vîrsta lui cînd erau interpelați direct.

– Ah, da. Sînt bunicii mei.

– Și cum te cheamă?

– Jason.

– Eu sînt Faith Hardy. Am stat și eu pe-aici cînd eram copil și de-abia m-am întors. Se opriră lîngă mașină și Faith descuie portbagajul. Ca majoritatea adolescenților și cel din fața ei părea interesat de orice avea patru roți și îi studia cu atenție mașina. Își cumpăraseră o mașină serioasă, confortabilă și nu una sport; mașina pe care și-o luase era mai potrivită pentru afaceri; și oricum era nevoie de o anumită încredere ca să mergi peste tot cu o mașină sport, o încredere pe care Faith n-o simțise niciodată. Întotdeauna fusese mai mare decît anii ei și stabilitatea și siguranța erau cu mult mai importante pentru ea decît viteza sau înfățișarea. Dar mașina, de un verde sofisticat, un model european, nu avea nici un an vechime și emana o anume eleganță, pentru toată stabilitatea și siguranța pe care le oferea.

– Frumoasă mașină, se simți Jason dator să comenteze în vreme ce transfera pachetele din cărucior în portbagaj.

– Mulțumesc. Îi dădu un bacșiș de un dolar, iar băiatul privi bancnota uluit. Din reacția lui Faith deduse că

fie era ceva neobișnuit în Prescott să lași bacșișuri, fie că fiecare își căra cumpărăturile singur pînă la mașină, și că el fusese obligat să îndeplinească această corvoadă pentru a vedea dacă-și ținea mașina curată sau altceva de genul ăsta. Ea bănuia că despre asta era vorba; curiozitatea oamenilor din orășelele mici nu avea limite.

În vreme ce Faith își deschidea portiera, un *Cadillac* alb și micuț își făcu apariția în parcare, oprindu-se deodată alături de mașina ei. Își ridică privirea și zări o femeie care o privea ca trăsniță. De-abia după un moment o recunoscă pe Monica Rouillard, sau cum o mai chema în clipa de față. Cele două femei se măsurară reciproc și Faith își aminti cum Monica se dăduse peste cap să fie dezagreabilă cu familia ei, spre deosebire de Gray care se purtase aproape normal cu ei toți pînă în ziua dispariției tatălui său. În ciuda ei înseși, Faith simți o undă de milă; dacă bănuielile ei erau exacte, atunci tatăl lor era mort de multă vreme, iar ei trecuseră peste toți acei ani fără să știe unde se afla sau ce i se întîmplase. Familia Devlin suferise foarte mult de pe urma faptelor lui Guy, dar și familia Rouillard suferise de asemenea.

Chiar și în penumbra din mașină, Faith tot observă cît de palidă și de încordată era Monica în vreme ce se holba la ea. Acea era o confruntare care ar fi fost mai bine să fie puțin amînată; deși avusese intenția să rămîna fermă pe poziții nu voise absolut deloc să se arate întregii familii Rouillard. Întorcîndu-se, se urcă în mașină și porni motorul. Monica o bloca, așa că nu putea da înapoi, dar spațiul din față ei se eliberase așa că putea ieși de-a dreptul din parcare fără să mai încerce cu spatele. O porni drept înainte, lăsînd-o pe Monica să se holbeze mai departe în urma ei.

Cînd ajunse acasă găsi cîteva faxuri ce o așteptau,

toate de la Margot. Însă mai întâi își așeză pachetele în bucătărie înainte să se așeze la birou ca să rezolve problemele apărute. Îi plăcea foarte mult industria de vacanță; nu era lipsită de porția ei de bătaie de cap și crize, dar în mare parte, datorită specificului, avea doar clienți voioși și gata de plecare. Treaba agenției era să aibă grijă ca tururile să fie complet aranjate cu toate cele necesare și la îndemână. De exemplu aveau grijă să aranjeze pentru fiecare turul potrivit, dacă o familie avea copii nu îi trimitea într-un tur în care se găseau din plin distracții destinate exclusiv adulților. Angajații ei știau cum să se descurce cu asemenea lucruri; majoritatea problemelor de care trebuia să se ocupe Faith erau de o cu totul altă natură. Trebuiau aranjate salariile și sem-nate, formulare de completat pentru taxe și impozite, o nesfârșită paradă a hîrtoagelor. Faith se hotărîse ca și în continuare să se ocupe de salarii și de alte cheltuieli, cu informațiile necesare trimise prin fax spre ea în zilele de luni. Așa ea putea face toată hîrțogăraia și apoi putea trimite cecurile prin poștă rapidă în dimineața de miercuri. Era o soluție salvatoare și faptul că putea să rezolve totul de acasă o încînta.

Cel mai mare inconvenient era faptul că treburile bancare trebuiau rezolvate în Dallas, atît afacerile cît și conturile personale, dar se hotărîse să nu-și transfere fondurile în Prescott sau nici chiar în Baton Rouge; influența familiei Rouillard avea brațe lungi. Nu verificase dacă familia deținea noua bancă din oraș, pentru că de fapt nici nu conta așa de mult; fie că era a lor sau nu, Gray putea trage ce sfori dorea. Existau desigur nenumărate legi și reguli bancare, dar în acea parte a statului legea o reprezenta însăși familia Rouillard. Balanța conturilor ei și chiar cecurile anulate deveneau o chestiune ușor de aflat pentru Gray. Nu-și făcea iluzii că ar fi putut să-i facă o groază de ne cazuri atunci cînd ar fi

avut nevoie de un credit sau amînîndu-i plățile spre agenție. Nu, era mult mai bine să-și păstreze conturile în Dallas.

Pe aleea din fața casei pietrișul scîrțîi sub roțile unei mașini, iar ea privi imediat pe fereastră și văzu un Jaguar gri metalizat oprindu-se cu o frînă bruscă. Re-semnată, lăsă perdeaua să cadă la loc și-și împinse scaunul departe de birou. Nu trebuia să aștepte să vadă cine avea să se dea jos din mașină pentru o mică vizită, la fel cum știa că nu era deloc o delegație care să-i ureze bun venit.

Intrînd în salon, se îndreptă spre ușă, deschizînd-o atunci cînd auzi pașii grei urcînd scările verandei.

– Bună, Gray. Te rog, intră. Văd că ai renunțat la Corvette.

În ochii lui licări cîteva secunde uimirea, după care păși peste prag, copleșind-o cu înălțimea. Nu se așteptase deloc ca ea să-l invite foarte calmă să intre, iepurele oferind ospitalitate în bîrlogul său unui lup.

– Sînt mult mai încet la multe lucruri față de cum eram înainte, îi răspunsu el tărăgănat.

Lui Faith îi stătea pe vîrfurile limbii să-i răspundă „Și mult mai bun de data asta, pun pariu”, însă se abținu la timp. Se îndoia serios că Gray Rouillard i-ar fi făcut numai ei asemenea remarci sugestive, numai ei dintre toți oamenii din oraș, și, dacă i-ar fi răspuns probabil că i-ar fi spus că o Devlin nu era în stare de mai mult de atît. Nu exista spațiu pentru un flirt amical între ei doi.

Vremea era foarte caldă pentru ziua de primăvară tîrzie, iar Gray se îmbrăcase cu o cămașă de bumbac, albă, deschisă la gît, și cu pantaloni de in de un bej șters. Părul negru și creșt de pe piept se zărea prin deschizătura cămășii și Faith se simți deodată sufocată, forțîndu-se să privească în altă parte. Adusese cu el și

mirosul proaspăt de pământ și iarbă și aroma bărbătească subtilă, care întotdeauna o încântase. Niciodată însă nu reușise să definească culoarea sau culorile parfumului lui, cugetă amețită inhalând lacomă acea aromă. Impactul fizic pe care-l avea asupra ei îi făcea simțurile s-o ia razna, așa cum se întâmplase dintotdeauna. Nimic nu se schimbbase. Nici măcar data trecută când nu se așteptase să-l vadă nu se simțise atât de zăpăcită; vechile reacții erau toate la locul lor, neschimbate chiar și după atîția ani. Îl privi cu o ură neîmpăcată. Doamne, bărbatul acela o trîntise la pământ, o umilise în ultimul hal și n-ar fi ezitat nici măcar o secundă s-o facă din nou; ce nu era în regulă cu ea de simțea acel impuls fierbinte, de necontrolat, excitația aceea subită?

Stătea mult prea aproape de ea, chiar lîngă ușa, privind-o cu ochii negri îngustați. Faith se îndepărtă ca să-și lase puțin spațiu de respirație. Fizic, Gray era mult prea impozant, cel puțin cu zece centimetri mai înalt și cu trupul acela musculos, de atlet... Dacă ar fi vrut să-l sărute pe gît ar fi fost nevoită să se ridice în vîrfurile picioarelor. Gîndul acela aberant o șocă și instinctiv își păzi expresia feței. Nu trebuia în nici un caz să-l lase să afle că avea o asemenea influență asupra ei, că era atât de puternic atrasă de el; asta i-ar fi dat o armă de o putere devastatoare pe care ar fi folosit-o fără îndoială imediat împotriva-i.

– Ce surpriză, îi zise liniștită, deși nu era deloc. Te rog, stai jos. Ai prefera o cană cu cafea sau, mai bine, un ceai de la gheață?

– Treci peste politete, îi zise el, apropiindu-se iarăși, în vreme ce ea îi deslușea furia rece din cuvinte. Ce cauți tu aici?

– Aici locuiesc, îi răspunse ea, ridicîndu-și sprîncelele cu o uluială pe care de fapt n-o simțea. Nu se așteptase ca înfruntarea dintre ei să aibă loc atât de

repede; era mult mai eficient decît se așteptase. Se depărtă iarăși de el, căutînd disperată să păstreze o distanță sigură. Privirea lui se ascuți după care păru să strălucească de mulțumire, și, cu un fior, Faith își dădu seama că și el remarcase că apropierea dintre ei o făcea să se simtă nervoasă. Se opri, hotărîtă să nu-l lase să creadă că o putea intimidă în acest fel, după care se întoarse ca să-i țină piept. Își ridică bărbia, luci-rea din ochii ei verzi anunțînd începerea luptei. Îi trebui mult efort, dar în cele din urmă reuși.

– Nu pentru mult timp, îi zise el. Ți-ai pierdut și timpul și ți-ai irosit efortul în încercarea de a te întoarce.

Cu un amuzament ușor de remarcat, Faith îi răs-punse:

– Pînă și tu ai putea întîmpina probleme ca să mă dai afară din propria mea casă.

Privirea lui deveni și mai dură în vreme ce examina salonul curat, decorat cu gust.

– Am cumpărat-o, continuă ea. Nu este cu chirie sau ceva asemănător, îmi aparține în întregime.

El începu să rîdă, uimind-o.

– Probabil că ai divorțat de domnul Hardy și l-ai lăsat în fundul gol. Ai obținut tot ce avea amărîtul ăla?

Faith înțepeni.

– De fapt, chiar așa s-a și întîmplat. Numai că n-am divorțat.

– Atunci ce-ai făcut, ți-ai tras un țap bătrîn care a mierlit-o la un an sau doi după căsătorie? Avea și moș-tenitori de drept pe care i-ai păgubit?

Culoarea îi dispăruse din obraji lăsîndu-i la fel de albi ca și marmura.

– Nu, mi-am tras un băiat tînăr și zdravăn de douăzeci și trei de ani care a murit într-un accident de mașină la nici un an de la căsătorie.

Buzele lui Gray se strînseseră.

- Îmi pare rău, îi zise morocănos. N-ar fi trebuit să spun așa ceva.

- Nu, n-ar fi trebuit, dar am observat că grija față de sentimentele celorlalți oameni nu-i prea interesează pe membrii familiei Rouillard.

El pufăi indignat.

- O Devlin ar trebui să fie grijulie când aruncă cu pietre într-o casă de sticlă.

- Eu n-am rănit niciodată pe nimeni, îi zise ea cu un zîmbet amar. Am fost doar prinsă între linii atunci când a început bătălia.

- Deci toată numai inocență, eh? Poate că erai foarte tânără când s-a întîmplat totul, dar și eu am o memorie foarte bună, și tu te învîrteai prin fața mea și a polițiștilor în cămășuța aia de noapte, transparentă, lă-sîndu-ne să-ți admirăm trupul. După cum e mama așa și fiica, mi-aș permite să spun.

Ochii lui Faith se lărgiră de jenă și furie, iar obraji i se înroșiră la loc. Înaintă cei doi pași care-i mai despărțeau, după care îl împunse cu degetul arătător în piept.

- Să nu îndrăznești să-mi arunci așa ceva în față! îi zise, înecîndu-se de furie și ură. Am fost scoasă cu forța din pat în mijlocul nopții și aruncată apoi în curte precum un gunoi. Să nu spui nimic, îl preveni cu un ton ascuțit, când el deschise gura să-i răspundă că asta și era, un gunoi, după care începu să-l împungă din nou în piept. Tot ceea ce aveam a fost aruncat afară și frățiorul meu devenise isteric nevoind să-mi dea drumul. Ce ar fi trebuit să fac, să-mi găsesc niște haine și apoi să mă retrag în pădure ca să mă schimb? Și voi, oamenii așa-zis decenti, de ce nu v-ați întors frumos cu spatele dacă vedeți un pic cam prea mult?

El privi în jos spre fața ei furioasă, cu o expresie de uluială, după care ochii i se ascuseră și mai mult sub

pleoape și începură să sclipească. Îi prinse mâna și i-o îndepărtă de piept. Și nu îi dădu drumul, ci îi strînse degetele în palma mare și bătătorită.

– Ai un temperament specific de roșcată, eh? o întrebă amuzat.

Atingerea lui era precum un șoc electric. Încercă să-și elibereze mâna numai că el i-o strînse și mai tare, încătușînd-o pe mai departe fără efort.

– Ei, haide, nu-i nevoie să te enervezi și mai tare, îi zise leneș. Poate chiar ai crezut că o să stau cuminte în banca mea și că o să te las să-mi faci găuri în piept cu unghia, dar ca să îmi placă ar trebui să am o altă poziție.

Faith îi aruncă o privire înțepată. Se putea umili încercînd să lupte aiurea sau putea aștepta demnă ca el să-i dea singur drumul. Instinctul îi spunea să se lupte ca să se elibereze de căldura aceea pe care o emana, dar se forță să rămînă nemișcată, simțind că el s-ar distra de minune urmărind-o încercînd să se elibereze. Apoi nuanța voalată a tonului cu care îi vorbise înainte se înregistrează în mintea ei. De această dată nu era vorba de nici o greșeală sau neînțelegere.

– Ce fată deșteaptă, îi zise el, privirea coborîndu-i în josul sînilor. Își luă tot timpul examinîndu-le forma ce se zărea pe sub cămașa de mătase de un verde ca menta. Ea își ținu respirația pentru că privirea lui aproape că o simțea precum o atingere și sîni o furnicau. Nu vrei să pornești la o bătălie cu mine, mai ales că știi că n-ai cum să câștigi, sau cine știe? Probabil că mama ta te-a învățat că un bărbat se întărește foarte repede atunci cînd o femeie se zvîrcolește alături de el. Te-ai întors crezînd că o să poți lua locul mamei tale? Vrei să fii tîrfa mea la fel cum ea a fost tîrfa tatălui meu?

Furia îi întuneca ochii și-și ridică mâna liberă cu toată forța. La fel de rapid ca un șarpe, Gray își ridică și el

mîna prinzînd-o pe a ei înainte de a apuca să lovească. Apoi fluieră prelung mulțumit de forța pe care o pusese în lovitura neizbutită.

– Ce temperament ai, o necăji mai departe, privind-o de parcă s-ar fi distrat pe seama furiei ei. Încearci să-mi scoți dinții?

– Da! izbucni ea, strîngînd din dinți și uitînd că avusese de gînd să-i nege cu totul plăcerea unei lupte, căutînd să se elibereze și învinețindu-și încheieturile. leși! leși din casa mea.

El îi rîse în față, făcînd-o să încremenească în vreme ce se lipea de ea.

– Și ce-ai de gînd să faci? Să mă arunci afară?

Faith îngheță, alarmată, descoperind că reacția lui la lupta aceea neputincioasă fusese exact ceea ce-i spusese și el că avea să fie. Nu putea greși mai ales că se presa cu forță de pîntecul ei. Așa că se hotărî să-l lovească cu singura armă ce-i mai rămăsese, limba.

– Dacă mi-ai da drumul, om al cavernelor ce ești, m-aș duce imediat să îmi pun gheață pe încheieturi ca să nu se învinețească și mai rău! i-o întoarse încinsă.

El privi în jos la degetele-i lungi care încercuiseră încheieturile ei subțirele, slăbindu-și strînsoarea și încruntîndu-se văzînd urmele roșii-vineții rămase pe piele.

– N-am vrut să te rănesc, îi zise, luînd-o prin surprindere. O eliberă imediat. Ai o piele de bebeluș.

Faith se retrase, masîndu-și încheieturile și forțîndu-se să nu privească în direcția pantalonilor lui. Era ceva ce nu putea fi ignorat.

– Părerea mea este că puțin ți-a păsat dacă mă răneai sau nu. Și acum pleacă de aici.

– Imediat. Am cîteva lucruri să-ți spun.

Faith îi aruncă o privire rece.

– Atunci, pentru numele Domnului, spune-le odată

și pleacă.

Ochii cei negri scăpărară periculos și, chiar înainte să-și dea seama el se afla iarăși în fața ei, ciupind-o aproape drăgăstos de bărbie.

– Ești o puicuță cu mult tupeu, nu? Poate cu mult prea mult tupeu pentru propriul tău bine. Nu încerca să mă provocii la o luptă, scumpo, pentru că te vei răni. Cel mai bun lucru este să-ți împachetezi lucrurile și să pleci de aici la fel de repede precum te-ai mutat; o să cumpăr casa de la tine cu același preț cu care ai luat-o, așa că n-o să pierzi nimic. Nu ești binevenită aici și nu vreau ca mama și sora mea să fie necăjite văzîndu-te defilînd prin fața lor ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic, readucînd în actualitate vechiul scandal și supărînd pe toată lumea. Dar, dacă rămii, îmi forțezi mîna și pot să fac lucrurile destul de dure pentru tine, și pînă la urmă vei suferi. N-o să reușești să capeți vreo slujbă și o să afli al naibii de repede că n-ai nici prieteni în zonă.

Ea își săltă bărbia, departe de degetele lui.

– Și ce-o să faci, o să-mi dai foc? îl iscodi furioasă. Nu mai sînt fetișcana neajutorată de paisprezece ani și o să descoperi că n-o să-ți mai fie ușor să mă sperii sau să mă intimidezi. Sînt aici și am de gînd să rămîn.

– O să mai vedem noi! Privirea ascunsă pe după pleoape se coborî iarăși spre sîni și deodată rînji. Dar ai mare dreptate dintr-un anumit punct de vedere. Nu mai ai paisprezece aņi.

Apoi se îndreptă spre ușă, lăsînd-o pe Faith să privească în urma lui cu pumnii strînși de o furie neputincioasă și cu stomacul făcut ghem din cauza panicii. Nu voia ca el s-o vadă ca pe o femeie, nu mai voia s-o studieze cu ochii aceia întunecați, plini de pasiune, și asta pentru că nu era deloc sigură că ar fi putut să-i reziste la nesfîrșit. Simți cum o cuprindea greața doar la gîndul de a deveni asemenea mamei ei, de a deveni

ceea ce-i sugerase chiar el, o tîrfă pentru unul din familia Rouillard.

– Era Renée? întrebă încet Monica, deși era atît de încordată, încît tensiunea care-o stăpînea era aproape vizibilă. Îl sunase pe Gray de la băcănia lui Morgan, mai supărată decît o auzise el de multă vreme, de fapt, din ziua în care-i spusese că tatăl lor fugise cu Renée Devlin. Monica parcursese un drum lung de atunci, dar durerea din ochii ei îi spuse lui Gray că suferința era încă prea aproape de suprafață ca să mai poată fi obiectivă.

– Nu, dar cu siguranță este o Devlin. Își turnă un deget de scotch pe care îl dădu peste cap, după care își mai turnă o porție simțînd că avea mare nevoie după întîlnirea cu Faith Devlin. Faith Devlin Hardy, de fapt. O văduvă. O văduvă tînă și frumoasă, cu păr roșu, cu atîta foc în vene, încît era tentat să-și cerceteze mîinile să vadă urmele arsurilor. Reușise s-o deconcerteze de cîteva ori, dar în general manifestase o încredere în sine de-a dreptul înnebunitoare și o răceală pe măsură. Nu păruse deloc speriată de amenințările lui, deși știa foarte bine că nu glumea niciodată în astfel de chestiuni.

Se găseau în birou, savurînd o băutură înainte de masa de seară sau cel puțin Gray o făcea. Alex urma să vină la cină și Noelle trebuia și ea să coboare cît de curînd, așa că Gray și Monica se refugiaseră în birou ca să poată discuta în liniște.

Monica părea fără expresie.

– Deci nu era Renée? Semăna foarte bine de parcă

n-ar fi îmbătrînit deloc. Și părea chiar mai tînără. Oh, înțeleg. Masca îi căzu deodată. Era una din fete, așa-i?

– Cea mai tînără. Faith. Ea semăna cel mai bine cu Renée, dintre toți ceilalți.

– Și ce caută aici?

– A spus că s-a întors ca să rămînă.

Ochii întunecați ai Monicăi se umplură de oroare.

– Nu se poate! Mama n-ar putea suporta așa ceva! Alex a reușit s-o scoată puțin din carapace, dar dacă aude că o Devlin s-a întors în oraș, nu se știe cît de mult va da iarăși înapoi. Va trebui să te descotorosești din nou de ea, Gray.

Abătut, privi spre paharul cu băutură, pe care-l termină dintr-o singură înghițitură. Tot orașul știa cum el îi alungase din zonă pe cei din familia Devlin. Nu era ceva cu care să se fi mîndrit, dar nici nu regreta fapta de atunci, iar incidentul respectiv devenise un fel de legendă în întregul oraș. Însă Monica nu fusese acolo, nu văzuse urîtenia; știa doar care fusese rezultatul, nu știa absolut nimic despre proces. Ea nu avea amintirea aceea săpată pe creier. Pentru că era mereu alături de el: teroarea lui Faith, țipetele isterice ale băiețelului și încercările demne de milă de a se agăța de ea, lupta ei disperată de a aduna lucrurile... și privirile flămînde, pline de poftă cu care bărbații îi urmăriseră zbaterile, umbrele nopții care ascuseseră tinerețea scoțînd la iveală doar asemănarea uimitoare dintre ea și maică-sa.

Deodată, uimit, realizează că noaptea aceea era ca o verigă de legătură între el și ea, o legătură care nu putea fi distrusă decît prin moarte. N-o cunoscuse niciodată bine și doisprezece ani îl despărțeau de ceea ce fusese și ceea ce devenise, dar cu toate astea... nicio dată nu se gîndise și nici nu se purtase cu ea ca și cu o străină. Era ca și cum ar fi fost un fel de cunoștințe

îndelungate. Nu erau doi străini; între ei exista noaptea aceea.

– S-ar putea ca de data asta să-mi fie mai greu să scap de ea, îi zise cu bruschete. A cumpărat casa Cleburne și, după cum a subliniat și ea, nu pot s-o dau afară de pe proprietatea ei.

– Păi, dacă are de gând s-o cumpere, trebuie să existe o cale ca să intervenim cu chiria, cu ratele sau ipoteca...

– Eu n-am spus că are de gând s-o cumpere, ți-am spus că a și cumpărat-o. Este o mare diferență.

Monica se încruntă.

– Dar de unde ar putea o Devlin să facă rost de atîția bani?

– Probabil o asigurare pe viață. Este văduvă. Acum numele ei de familie este Hardy.

– Cît de convenabil pentru ea, răspunse sarcastică Monica.

– Nu, din cîte am înțeles nu i-a convenit deloc, îi zise Gray, revăzînd în minte chipul palid al lui Faith cînd și el spusese cam același lucru.

Auzi apoi soneria de la ușă și vocea lui Alex atunci cînd Oriane îi deschise. Timpul discuțiilor trecuse. O bătui pe Monica pe un umăr în vreme ce se îndreptau spre ușă.

– O să fac tot ce pot s-o determin să plece, dar nu se știe nimic dinainte. Ea nu e deloc o Devlin tipică.

Nu, nu era deloc o adevărată Devlin, în nici un fel. Chiar și cînd fusese o adolescentă, doar o privea și era destul să se întărească. Și treaba asta nu se schimbă deloc. Și era o adversară mai capabilă decît întreaga familie luată la un loc. Era demnă și inteligentă și se părea că reușise să iasă din noroiul în care trăise restul familiei prin cine știe ce mijloace. O respecta foarte mult pentru asta, dar de fapt nu conta; trebuia să plece.

Monica era îngrijorată de ce ar fi putut face prezența ei mamei, dar el era îngrijorat mai mult din pricina Monicăi.

Intrară în holul mare în vreme ce Noelle tocmai cobora scările ca să-l întâmpine pe Alex, oferindu-i obrazul pentru un sărut și permițându-i să-i tragă brațul pe după brațul lui, mici atingeri pe care doar soțului ei i le mai permisesese. Devoțiunea lui Alex îi făcuse foarte bine lui Noelle și siguranței ei zdruncinate, alinându-i puțin durerea, dar Gray nu era tocmai sigur că lui Alex îi făcuse vreun bine. Soția lui murise cu cincisprezece ani în urmă și ar fi putut să se recăsătorească; nu avusese decât patruzeci și unu de ani atunci când murise aceasta. Poate că în timp s-ar fi putut recăsători, dar atunci plecase și Guy, și Alex, ca un bun prieten, se devotase cu totul familiei Rouillard, ajutându-i să iasă din criză. Chiar și după ce primise scrisoarea cu procura tot îi trebuiseră lui Gray doi ani ca să-și consolideze poziția și Alex fusese mereu alături de el, stînd treaz toată noaptea cîteodată, în sesiuni de strategie, devenind un fel de surrogat de tată pentru Monica și reușind încetul cu încetul s-o scoată pe Noelle din depresia nervoasă în care căzuse. Și se îndrăgostise nebunește de ea, ceva ce Noelle nici măcar nu voia să observe.

Ar fi trebuit să vadă așa ceva, cugetă Gray, privind-și mama. Era încă incredibil de frumoasă, în felul ei rece și clasic și demodat, dar care îl atrăsese ca un magnet pe romanticul Alex. Părul ei negru de-abia căpătase unele nuanțe ceva mai deschise pe la tîmple și era încă la fel de strălucitor ca în tinerețe. Pielea îi era catifelată încă și lipsită de riduri, deși nu puteai spune despre ea că arăta mai tînără decît vîrsta pe care o avea. Nu mai exista nici un pic de tinerețe în ea, nici o licărire a spiritului, iar tristețea mereu i se oglindea în adîncul ochilor albaștri. Privind la mama lui, la Monica, la Alex, Gray își blestemă iarăși tatăl pentru ceea ce le

făcuse.

În vreme ce o ajuta pe Noelle să se așeze, Alex îi zise deodată lui Gray:

– Astăzi am auzit un zvon ciudat în legătură cu o Devlin. Monica îngheță, privirea îndreptându-i-se în clipa aceea spre Noelle, care încremenise și pălise deodată. Alex nu observă gestul amenințător al lui Gray. Am dat nas în nas cu Ed Morgen și se pare că una dintre fetele Devlin s-a mutat înapoi în oraș.

Alex se îndreptă de mijloc și întâlni senin ochii lui Gray, în vreme ce acesta își dădu seama că Alex deliberat adusese subiectul în discuție, forțînd-o pe Noelle să-i facă față, să se confrunte cu realitatea. Mai făcuse asta de cîteva ori și înainte, discutînd firesc despre Guy cînd Noelle evita cu grijă orice mențiune la adresa soțului ei. Poate că asta era cel mai bun lucru; numai Dumnezeu știa că doar Alex eră în stare să scoată o reacție de la Noelle acolo unde Monica și el eșuaseră.

Noelle își ridică o mîină în dreptul pieptului.

– S-a mutat... înapoi?

– Este vorba de fata cea mică, Faith, spuse și Gray căutînd să-și păstreze glasul cît mai calm. A cumpărat vechea casă Cleburne și s-a și mutat în ea.

– Nu. Noelle își întoarse privirea îngrozită spre fiul său. Nu pot... nu pot suporta așa ceva.

– Sigur că poți, îi zise Alex pe un ton detașat în vreme ce-și ocupa locul la masă. Tu nu ieși în oraș și nici nu stai de vorbă cu oamenii, așa că n-o s-o vezi niciodată și nici n-o să știi nimic despre ea. Nu văd nici un motiv de supărare aici.

Gray se lăsă confortabil pe spate, încercînd să-și ascundă zîmbetul amuzat. El și Monica avuseseră mereu grijă să se poarte cu Noelle cît mai cu mînuși. Alex însă nu avea aceleași păreri. Părea neobosit în eforturile lui de a o scoate din carapace și de a o introduce iarăși

în societate. Cu siguranță că avusese dreptate să aducă subiectul la suprafață și probabil că el și cu Monica erau mult prea protectori cu ea.

Noelle scutură din cap, privindu-l în continuare pe Gray.

– N-o vreau aici, spuse rugîndu-l disperată. Oamenii o să înceapă să vorbească... totul se va relua de la capăt și nu pot suporta așa ceva.

– Numai că tu n-o să știi nimic despre asta, i-o întoarse Alex.

Ea se cutremură toată.

– Nu este neapărată nevoie să aud ca să știu exact ce anume se petrece.

Nu, probabil că avea dreptate. Oricine trăise într-un orășel la fel de mic ca Prescott-ul știa foarte bine cum se recicla bîrfa și cum nimic nu se uita niciodată.

– Te rog, i se adresă din nou lui Gray. Fă-o să plece de-aici.

Gray sorbi din vin, avînd grijă să nu-și dea pe față adevăratele sentimente. Se cam săturase de felul în care oamenii își închipuiau că doar vîntura o baghetă magică și cei nedoriți dispăreau. Fără să ia în discuție răpirea sau crima, nu putea decît să înrăutățească puțin viața lui Faith. De această dată nu avea nici un fundament legal, nici o plîngere de încălcare a proprietății, nici o familie de bețivi și hoți pe care șeriful să-i scoată cu mare plăcere din oraș. Era doar o femeie tînără și încăpățînată, hotărîtă să stea pe proprietatea ei.

– N-o să fie deloc ușor, îi răspunse.

– Dar tu ai așa de multă influență... cu șeriful, cu banca...

– Nu și-a deschis un cont la bancă, iar șeriful nu poate face nimic dacă nu încalcă legea. Și, pînă acum, n-a încălcat nici o lege. Și nici nu avea să-și deschidă vreun cont la banca lui, realiză deodată. Era prea deș-

teaptă. Știuse exact ce avea de înfruntat atunci cînd se mutase iarăși în oraș, altfel n-ar fi cumpărat direct casa Cleburne. Își cumpănise, ca să-i limiteze lui cît mai mult mișcărilor. Trebuia s-o respecte ca pe un adversar valoros, pentru că știuse să prevadă ceea ce ar fi putut el să facă. Categori, îngreunase lucrurile foarte mult pentru el. Va fi obligat să facă niște verificări, să-și folosească relațiile ca să afle sigur dacă achitase casa de la bun început, dar bănuia că spusese adevărul.

– Trebuie să fie ceva, zise Noelle disperată.

Gray își arcui sprîncenele.

– Trag linie înaintea crimei.

– Gray! Îl privea șocată. N-am sugerat nimic de genul ăsta!

– Atunci va trebui să ne obișnuim cu ideea că locuiește din nou în oraș. Pot să îi fac niște mici necazuri, dar cam asta-i tot. Și nu vreau să aibă cineva vreă idee strălucită și să-i facă vreun rău fizic, mai zise aruncîndu-le Monicăi și mamei lui o privire supărată, pentru cazul în care un asemenea gînd le-ar fi trecut prin cap. Nu era posibil, dar n-avea de gînd să-și asume astfel de riscuri. Dacă putem să scăpăm de ea în felul meu e minunat, dar n-o să accept să fie rănită în vreun fel. Nu se întrebă ce era cu acel aer protector la adresa unei Devlin. Faith avusese parte de destulă durere și teamă în viața ei, medită, amintindu-și de fetița terorizată, prinsă în semicercul de lumini strălucitoare.

– Ca și cum am face așa ceva, i-o întoarse Monica insultată.

– Nu m-am gîndit că ai face așa ceva, dar n-am vrut să las chestiunea nediscutată.

Delfina aduse primul fel, o cremă de legume, și, prin consimțămînt mutual, subiectul fu lăsat deoparte, spre marele amuzament al lui Gray. Nu exista ceva în casa aceea de care Delfina sau Oriane să nu știe imediat, dar

Monica și Noelle erau amîndouă partizanele vechii obișnuințe de a nu discuta probleme personale în fața servitorilor. El se îndoia sincer că cineva care lucra pentru ei se considera servitor, mai ales Delfina. Lucra în casa lor de cînd se născuse el, poate și dinainte de asta, și îl lovise cu lingura de lemn peste mîini de cîte ori încercase să șterpelească fursecurile pregătite special pentru Noelle.

Monica tocmai începuse să-i povestească lui Alex despre un documentar interesant pe care-l văzuse la televizor. Gray privi spre Noelle așteptîndu-se s-o audă comentînd și tresări atunci cînd îi văzu lacrimile care îi șiroiau încet pe obraji. Își mîncă foarte calmă supă, lingura coborîndu-se și ridicîndu-se într-un ritm grațios și în toată această vreme continua să plîngă liniștită.

După cină, Alex se retrase în birou împreună cu Gray și discutară despre afaceri vreme de vreo jumătate de oră pînă cînd Gray îi spuse cu amărăciune.

– Monica și cu mine ne hotărîserăm să nu-i spunem mamei nimic despre Faith.

Alex se strîmbă.

– Mi-am dat și eu seama. Știu că nu e locul meu ca să intervin... Gray fornăi zgomotos, aducînd un zîmbet încîntat pe fața lui Alex înainte să conchidă. Dar nu se poate ascunde la nesfîrșit de lume.

– Nu poate? În ultimii doisprezece ani a făcut-o cu mult succes.

– Și dacă ea nu iese în lume, m-am hotărît să aduc lumea la ea. Poate că va vedea că dacă tot n-are scăpare, ar putea la fel de bine să i se alăture.

– În cazul ăsta, mult noroc, îi zise Gray vorbind foarte serios.

Alex îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Și chiar ai de gînd s-o faci pe Faith să plece?

Gray se lăsă pe spate în scaun și-și propti picioarele

de birou, p rind la fel de leneș ca o panteră și la fel de primejdios.

– Cu siguranță că am de g nd să încerc, dar mamei i-am spus adevărul. Legal nu prea am ce face.

– De ce nu lași tu fata în pace?  l  ntreb  Alex off nd. Aș spune că a avut și așa o viață teribil de aspră, fără să mai fie nevoie ca oamenii s-o facă și mai rea decât a fost.

– Ai văzut-o acum?

– Nu, de ce?

– Seamănă at t de bine cu Renée,  nc t ar putea să fie gemene,  i răspunse Gray. E destul că e o Devlin, dar să mai și arate în felul ăsta... Scutură din cap. O să st rneasc  o groază de amintiri și nu doar în familia mea. Renée Devlin nu s-a încurcat numai cu tata, ci și cu alții.

– Eu tot aș spune să-i dai o șansă, îl contrazise Alex. Dacă tot încearcă să realizeze ceva bun în viața ei, nu este cazul să-i stăm în cale.

Gray scutură din cap.

– Trebuie să mă g ndesc la mama și la Monica. Ele sînt mai importante pentru mine decât o golanc  albă care încearcă să devină bună.

Alex îl privi dezamăgit. Gray era un bărbat dur și un inamic periculos, dar întotdeauna foarte corect. Dispariția lui Guy îl aruncase cu capul înainte în problemele maturității și își luase pe umeri povara familiei, at t din punct de vedere financiar, cât și emoțional. P n  în ziua aceea, Gray fusese un t n r vesel și fără probleme, dar peste noapte se schimbase într-un bărbat dur și necruțator. Simțul umorului încă mai era prezent în el, atunci c nd își permitea să se relaxeze, dar în general era foarte serios. Gray era un bărbat care-și cunoștea întinderea puterii cu care fusese investit și nu se sfia deloc să se folosească de ea. Și dacă Guy fusese

respectat în comunitatea financiară, Gray era privit cu mirare și teamă de ceilalți membri.

– Ești mult prea protector, îi zise Alex într-un final. Noelle și Monica n-or să pățească nimic dacă în Prescott o să locuiască și Faith Devlin. N-o să le placă, dar or să se obișnuiască.

Gray ridică din umeri. Poate, la naiba, cu siguranță, era mult prea protector, dar nu Alex fusese acela care-o văzuse pe Monica sîngerînd de moarte și nici nu văzuse dezastrul emoțional prin care trecuse Noelle. Pînă să apară Alex ca s-o înduplece pe Noelle să iasă din camera ei, ea deja începuse să vorbească iarăși și să mînhînce.

– Renunț, îi zise Alex, scuturînd din cap. Oricum tu o să faci așa cum te taie capul. Dar mai gîndește-te la asta și lasă fata să respire în voie.

Ceva mai tîrziu, în seara aceea, cu picioarele încă ridicate pe birou, în aceeași poziție comodă, în vreme ce citea niște rapoarte în legătură cu stocurile de acțiuni pe care de abia le cumpăraseră, Gray descoperi că îi era greu să se concentreze. Nu era băutura de vină; își turnase un pahar cu două ore în urmă cînd se apucase de lucru și lichidul era încă pe trei sferturi neatins. Adevărul era că nu putea să-și scoată din minte problema cu Faith Devlin. Lacrimile lui Noelle îl impresionaseră mai mult decît orice cuvînt i-ar fi putut spune. Dacă Faith nu merita să fie iarăși rănită, la fel nu meritau nici sora și nici mama lui. Și ele fuseseră niște victime inocente, iar Monica era gata să moară. Nu putea uita asta și nici nu suporta să le vadă supărate fără să încerce să acționeze.

Și era perfect adevărat că dacă Faith Devlin avea de gînd să rămînă în orașul lor, ele două aveau să fie mai triste și mai suferinde decît fuseseră pînă atunci.

Gray privea cu neîncredere la nivelul lichidului din

pahar. Poate că dacă îl va bea avea să uite cât de caldă și de plină de viață fusese Faith sub mîinile sale, cum parfumul acela deosebit al ei i se urcase drept la cap amezîndu-l de dorință. Poate că dacă ar fi băut toată sticla, ar fi putut uita de nevoia acută pe care o avusese să-și vîre mîinile în părul acela ca o flacăra ca să vadă dacă nu cumva avea să-l ardă, sau de foamea de a încerca să guste din buzele ei ispititoare. Se gîndi mai apoi la pielea ei, atît de fină și de translucidă, încît rămîneau urme și de la cea mai ușoară atingere; și la sîinii aceia, rotunzi și tari și cu sfircuri care se zăreau chiar și prin sutien. Și ea avea acea calitate de nedefinit pe care o avusese și Renée, o senzualitate înnăscută, care-i atrăgea pe bărbați ca un magnet. Faith nu era conștientă de ea așa cum fusese Renée, iar hainele bune nu făcuseră decît să șlefuiască și să rafineze și mai mult această calitate. Adevărul era că Faith Hardy arăta ca o doamnă rafinată care ar fi mers de minune într-o călăreală pe cînte în pat, și al naibii să fie dacă nu avea de gînd să-i împlinească această dorință, rostită sau nerostită.

Dacă nu pleca, era foarte posibil ca rezidenții micului oraș să fie scoși din mințile lor înguste și Noelle să fie de zece ori mai necăjită de spectacolul dat de un alt bărbat Rouillard alergînd cu limba scoasă și avînd o relație încinsă cu o altă Devlin.

Capitolul 8

Ed Morgan își făcu un titlu de onoare în a o întîmpina pe Faith la ușă în vreme ce ea căuta să intre în magazin.

– Îmi pare rău, îi zise fără să se arate cîtuși de puțin plin de regrete. Nu avem nimic din ceea ce ați dori dumneavoastră.

Faith se opri și-i aruncă o privire rece.

– Habar nu ai de ceea ce doresc eu să cumpăr, i-o întoarse ea.

– Nu contează. Își ridică brațele la nivelul pieptului, după care strîmbă din nas. Bănuiesc că o să trebuiască să cumperi din altă parte.

Faith reuși să-și rețină furia. Detectase mîna fină a lui Gray Rouillard în toată afacerea și dacă se certa cu domnul Morgan n-ăr fi rezolvat absolut nimic, poate că ar fi fost chiar arestată pentru stricarea liniștii publice, care i-ar fi convenit și mai bine lui Gray.

Își ținuse cuvîntul și îi făcea viața tot mai grea în oraș. Nici cu zece minute în urmă omul de la stația de benzină îi spusese cu nonșalanță că nu mai aveau combustibil, deși la doi pași mai încolo o altă mașină își făcea plinul de la pompă.

Dar dacă Gray își închipuia că atîta lucru avea s-o

trimită acasă să-și împacheteze lucrurile își subestimase serios adversarul. Ar fi putut să-i dea în judecată pe toți oamenii aceia pentru că refuzau s-o servească, dar asta n-ar fi făcut-o prea iubită în oraș. Avea de gând să trăiască și pe mai departe tot acolo, așa că lăsă la o parte o asemenea soluție. Și în afară de asta adevărata luptă se ducea între ea și Gray, oricine altcineva era doar un simplu spectator.

Ridică din umeri și se întoarce să plece.

– În regulă. Dacă te poți descurca fără banii mei și eu mă pot descurca fără produsele tale.

– Toate celelalte magazine din oraș se află sub aceleași interdicție, strigă după ea jubiland. Au terminat toate produsele pe care s-ar putea să le dorești.

Faith se gândi dacă să-i dea satisfacția unei certe în mijloc de drum sau nu, dar în cele din urmă rezistă impulsului; putea s-o ia ca pe un fel de invitație. Se îndreptă calmă înapoi spre mașină. Era evident că trebuia să-și facă toate cumpărăturile și să-și ia benzina din altă parte, dar asta era doar un inconvenient, nu o problemă insurmontabilă.

Inconvenient pe termen scurt; asta era; pe termen îndelungat va vedea ce putea face. Și pe termen foarte scurt era cumplit de furioasă.

În colț se zărea cabina unui telefon public. Parcă mașina și se îndreptă spre cabină. Din fericire avea o carte de telefoane agățată cu o sfoară chiar sub aparat. Era foarte probabil ca familia Rouillard să nu aibă numărul trecut acolo și spumegă în tăcere pînă cînd reuși să deschidă cartea și să ajungă la abonații cu litera R. Dar nu, numărul era trecut acolo. Scoase o monedă de un sfert de dolar și o băgă în fantă, după care formă numărul.

Îi răspunse o voce de femeie după cel de-al doilea apel.

– Casa Rouillard.

– Cu Gray Rouillard, vă rog, spuse Faith pe tonul pe care-l folosea și atunci cînd făcea afaceri.

– Pot să vă întreb cine anume îl caută?

– Doamna Hardy, răspuse.

– Așteptați un moment.

După nici zece secunde pe linie se auzi un zgomot sec, apoi urmă vocea ca de catifea a lui Gray susurîndu-i în ureche.

– Este cumva acea doamnă Hardy?

Putea recunoaște cu ușurință amuzamentul din vocea lui, iar mîna i se încleștă atît de tare pe receptor, încît se miră singură cum de nu crăpase plasticul.

– Este.

– Măi, măi! Pun pariu că n-ai crezut nici tu că o să ajungi să-mi ceri o favoare chiar atît de curînd, nu, scumpo? Deci, ce pot face pentru tine pe ziua de azi? Nici măcar nu încerca să-și ascundă satisfacția din ton.

– Nimic, îi răspuse ea cu răceală. Voiam doar să te anunț că micile trucuri de puștan n-or să țină. Mai bine îmi fac cumpărăturile în Dallas decît să-ți dau satisfacția să mă vezi plecînd! Apoi trînti cu putere receptorul, înainte ca el să mai poată spune ceva și se înapoie la mașină. Nu reușise să facă mare lucru, de fapt, nu făcuse decît să se răcorească puțin dîndu-i de știre că era conștientă că el 'era în spatele tuturor acelor ostilități și că nu avea să-i meargă. Oricum, măcar atîta satisfacție avusese și ea.

La conacul Rouillard, Gray chicoti încîntat și se lăsă mai confortabil în scaun. Avusese dreptate în privința

temperamentului ei de roșcată. I-ar fi plăcut tare mult s-o poată vedea în acele momente, cu ochii ăia verzi scăpărînd de mînie. Poate că manevra lui o ambiționase și mai mult în loc s-o îndemne să caute un colțișor în vreun orașel ceva mai prietenos, dar de un singur lucru era sigur, reușise să obțină o reacție din partea ei. Apoi ochii i se îngustară. Dallas? Poate că nu era rău să încerce să facă niște verificări și acolo.

Faith își mai permise să spumege vreme de încă un minut, după care lăsă deoparte mînia ca pe o pierdere inutilă de energie. Refuza categoric să lase orașul acela și pe Gray Rouillard să scoată tot ce era mai rău din ea. Aveau să-și schimbe părerea despre ea și dacă i-ar fi trebuit douăzeci de ani de acum încolo. Și cheia pentru acea schimbare era tocmai dovada pe care o căuta, că Guy Rouillard nu fugise niciodată cu mama ei. Indiferent de motivul pentru care plecase, nu putea fi învinuită familia ei. Luînd acest motiv în considerare avea și mai multe de cîștigat dacă rămînea în oraș cu toată împotrivirea celorlalți și a lui Gray Rouillard.

Faptul că știa că Guy nu fugise cu Renée era una și s-o dovedească însă era cu totul altceva. Dacă reușea s-o convingă pe Renée să discute cu Gray, atunci poate că el devenea destul de curios ca să înceapă să-și caute tatăl. Poate că o și făcuse și doamna Du-Bois de la bibliotecă nu știa de rezultatele acelor cercetări. Și dacă Guy era încă în viață trebuia să existe măcar o urmă detectabilă a trecerii lui pe undeva.

Se îndreptă spre New Roads, unde făcu plinul la mașină și cumpără ce avea nevoie de la băcănie. Ce să

spun, atîta fasoane din partea lui Gray în încercarea de a o înfometa, cugetă cu satisfacție odată întoarsă acasă în vreme ce ducea pungile în bucătărie. Nici măcar nu fusese nevoită să meargă prea departe.

După ce-și aranjă cumpărăturile intră în birou și o sună pe bunica Armstead în Jackson. Ca și înainte, Renée îi răspunse la telefon.

– Mamă, la telefon este Faith.

– Faith! Bună, scumpo, o salută Renée cu vocea ei senzuală. Ce mai faci, draguțo? Nu mă așteptam să te aud iarăși atît de repede.

– Sînt bine, mamă. M-am mutat înapoi în Prescott.

Pe fir urmă un moment de liniște.

– Dar de ce să faci așa ceva? Din ceea ce mi-a spus Jodie, oamenii de acolo nu cred c-or să se poarte prea frumos cu tine.

– Aici e căminul meu, îi răspunse Faith cu simplitate, știind că Renée nu o putea înțelege. Dar nu de asta te-am sunat, mamă. Toată lumea de aici încă mai crede că ai fugit împreună cu Guy Rouillard.

– Păi, parcă ți-am spus că n-am fugit deloc cu el, nu? Și de ce-și închipuie cei de acolo puțin îmi pasă.

– Totuși eu am probleme, mamă. Dacă reușesc să-l conving pe Gray Rouillard să te sune, vrei să vorbești cu el și să-i spui că n-ai fugit cu tatăl lui?

Renée rîse bațjocoritor.

– Gray n-ar crede nici măcar un cuvînt din partea mea. Cu Guy era ușor să te înțelegi, dar Gray... Nu, nu vreau să stau de vorbă cu el.

– Mamă, te rog. Dacă nu vrea să te creadă, asta-i treaba lui, dar...

– Am spus nu, o întrerupse Renée cu bruschețe. Nu am de gînd să stau de vorbă cu el, iar tu îți irosești vremea de pomană. Nu dau nici doi scuipați pe ce cred idioții ăia din Prescott. Trînti receptorul și Faith tresări

auzind zgomotul puternic.

Puse jos aparatul, încruntându-se în vreme ce se gîndea. Dintr-un motiv necunoscut, Renée devenea iritabilă la gîndul de a sta de vorbă cu Gray, și asta însemna că Faith nu avea prea multe șanse ca s-o facă să se răzgîndească. Renée nu fusese niciodată genul de persoană care să se dea la o parte din drum ca să poată trece altcineva, nici măcar într-o chestiune atît de simplă cum ar fi fost un simplu telefon.

În fine, dacă Renée nu voia să stea de vorbă cu Gray, atunci Faith trebuia să găsească o altă modalitate ca să-l convingă și cea mai bună cale era să afle ce anume se întîmplase cu Guy.

Dar cum să afli dacă cineva dispărut de doisprezece ani era încă viu sau murise? se întrebă Faith. Iar ea nu era detectiv, nu știa ce proceduri trebuia să urmeze ca să capete accesul la dosarele pe care ar fi trebuit să le examineze ca să poată da de urma lui. Cel mai bun lucru de făcut, bănuia, era să angajeze un detectiv particular adevărat, unul care știa cum să se descurce cu astfel de lucruri... Dar asta era o cheltuială însemnată și ea nu-și mai putea permite așa ceva după ce-și folosisese aproape toți banii lichizi pentru cumpărarea casei.

Și unde să găsească un detectiv? Asemenea animal ciudat nu exista în Prescott, dar bănuia că putea găsi în orice oraș de mărime mijlocie; Baton Rouge era de exemplu un oraș cu aproape un sfert de milion de locuitori, dar parcă și cam prea aproape de sfera de influență a lui Gray. New Orleans-ul era probabil ceva mai sigur. Poate că era ea paranoică în legătură cu puterea lui Gray, dar părea preferabil să fie paranoică decît să fie prinsă pe nepregătite. Un bărbat care împiedica o femeie să-și cumpere produse de la băcănie era de-a dreptul diabolic! Gura i se strînse la acest gînd și în cele din urmă își permise un zîmbet mic. Pe de altă parte,

luase aminte foarte serios pînă unde se întindeau amenințările și avertismentele lui.

Da, avea să-și angajeze un detectiv particular versat care să verifice cărțile de credit și conturile bancare, chestii de genul ăsta. Dacă Guy era încă în viață, cu siguranță că se folosise de imperiul financiar pe care-l crease ca să se poată întreține; nu-l prea vedea pe Guy spălînd vase pe un salariu de mizerie. Probabil era posibil să descopere că avea un cont personal de care nu știa nimeni. Și, desigur, orice detectiv mai priceput ar fi fost în stare să afle asta într-un timp relativ scurt, probabil vreo săptămînă, așa că și plata nu va fi foarte mare.

Dar dacă nici detectivul nu dădea de o astfel de urmă? Dacă Guy s-ar fi folosit de o carte de credit, Gray cu siguranță ar fi știut de asta, ar fi văzut scăzămîntul pe registrele de la finele fiecărei luni. Oare Gray știuse în toți acei ani unde anume se afla tatăl lui și nu spusese absolut nimic? Această posibilitate era ciudată... și totodată o înfuria. Dacă Gray l-ar fi găsit pe Guy, oare nu l-ar fi contactat cumva? Și dacă ar fi luat contact cu el, n-ar fi aflat că Guy nu fugise de fapt cu Renée? Deci asta însemna neapărat că Gray nu dăduse de tatăl său, pentru că altfel n-ar fi continuat acea vendetă cu ea.

Nu putea uita care era cel mai probabil scenariu și anume, cel în care Guy era mort. Îi putea vedea plecînd, deși divorțul ar fi fost un pas mai logic, dar nu-l putea vedea neluînd contact în nici un fel cu copiii lui, sau plecînd de lîngă averea Rouillard. Pur și simplu așa ceva nu stătea în firea umană. Trebuia să-i dea detectivului o șansă să-l găsească pe Guy, dar nu credea că avea să reușească. După asta avea să înceapă să pună întrebări prin oraș; nu știa ce anume putea descoperi, dar răspunsul la ghicitoare se afla acolo, trebuia doar să-și dea seama cum să adune răspunsurile ca să pună piesele la locul lor. Cineva trebuia să știe ce anume se

întimplase în noaptea aceea. Adevărul trebuia să fie acolo, așteptînd pe cineva să-l descopere.

Trase din sertar o foaie de hîrtie, ezită un moment și, cu rețineri, scrise numele mamei sale în cap. Ar fi fost o coincidență prea mare ca Renée să fi plecat în aceeași seară în care Guy dispăruse și să nu știe absolut nimic despre asta. Poate chiar fugiseră împreună și ceva se întimplase după aceea cu Guy, ceva ce Renée ascundea. Deoarece singurele circumstanțe pe care Faith și le putea imagina cu Renée violentă erau cele în care încerca să se apere de cineva, fusese cumva obligată să pună numele lui Renée în capul listei.

Alături de numele lui Renée, pentru că avea un motiv solid, scrise Gray cu litere de tipar. Privi spre cele două nume. Unul din ei, poate chiar amîndoi știau foarte bine ce anume se întimplase cu Guy. Își punea la bătaie și ultimul ban din casă. Simți cum o cuprinde un val de greață. Între cei doi suspecți la crimă, pe care l-ar alege ca fiind cel mai potrivit: pe mama ei sau pe bărbatul pe care-l iubea de cînd se știa?

Tristă și parcă bolnavă, Faith privea amărită hîrtia. Faptul că știa cine puteau fi asasinii n-o încînta deloc. Și trebuia să fie cea mai mare proastă de pe pămînt, pentru că indiferent cît se străduise Gray să-i distrugă viața și să facă lucrurile imposibil de îndurat, indiferent dacă își închipuia că era cumva implicat în moartea tatălui său, nu reușea deloc să fugă, să distrugă sau să scape cumva de atracția pe care o simțea față de el și care părea că se cimentase adînc în oasele ei, se simțea precum o bucată de metal atrasă de un magnet. Numai dacă-l vedea și se simțea slăbită pe dinăuntru, și cînd o atingea, simțea aceasta precum o undă de electricitate ce-i pătrundea în fiecare celulă a trupului. N-o atinsese niciodată decît la mînie; dar cum ar fi fost dacă ar fi venit la ea ca un iubit, cu intenții din cele mai plăcute?

Nu-și putea imagina. Probabil că sîngele i-ar fi dat în clocot și inima i-ar fi explodat.

Dar ce va face dacă o să afle că Gray într-adevăr și-a ucis tatăl sau a pus pe altcineva să-l omoare? Gîndul acela îi provoca o durere ascuțită în coșul pieptului, smulgîndu-i un geamăt surd. Ar fi nevoită să facă același lucru pe care l-ar face dacă altcineva ar fi făptașul. Altfel n-ar mai putea trăi ea însăși. Și ar plînge probabil pentru tot restul vieții.

Dar mai existau și alți suspecti, deși nu păreau potriviti. Îi trecu pe listă, sub numele din capul ei. Noelle. Amos. Monica. Gîndindu-se mai bine lista s-ar fi putut lungi cu ceilalți bărbați cu care se culcase Renée, ca și cu celelalte femei cu care își făcuse Guy de cap. Pentru doi oameni îndrăgostiți unul de celălalt, fuseseră remarcabil de necredincioși. Și Ed Morgan trebuia să apară pe listă, iar Faith îi scrisese numele cu o plăcere neascunsă. Își cercetă creierul, căutînd să afle și alte nume, dar doisprezece ani însemnau un timp îndelungat și majoritatea bărbaților deveniseră de nerecunoscut. Poate că birfele din oraș îi puteau aminti cîte ceva de femeile cucerite de Guy. Pentru că dacă se lua după reputația lui, avusese un adevărat harem în statul Louisiana. Probabil că putea adăuga pe listă și numele cîtorva doamne din societatea înaltă a Prescott-ului și automat și pe soții lor. Plină de amărăciune, azvîrli pixul. În felul în care se tot lungea lista, la fel de bine putea să ia și cartea de telefon și să înceapă cu litera a.

– Nu arătați deloc a detectiv particular.

Francis P. Pleasant arăta de fapt ca un afacerist

conservator și prosper. În birou nu existau scrumiere pline cu mucuri de țigară, ba dimpotrivă, era foarte elegant și foarte curat, iar el era îmbrăcat într-un costum gri care i se potrivea foarte bine. Avea ochi negri și triști care însă se luminau puțin atunci cînd o privi zîmbindu-i.

– Chiar credeți că trebuia să am o sticlă de bourbon pe masă și o țigară să-mi atîrne din gură cu scrumul lung de un centimetru?

– Cam așa ceva. Îi întoarse zîmbetul. Sau să fi purtat cel puțin o cămașă hawaiiană.

El începu să rîdă cu plăcere.

– Nu e deloc stilul meu. Soția mi-a ales întotdeauna cu mare grijă hainele... Se opri și tristețea se reîntoarse în ochi în vreme ce se uita spre o fotografie înrămată de pe birou.

Faith îi urmări privirea. Rama era așezată în unghi față de locul în care stătea, dar tot putu vedea că poza înfățișa o femeie de vîrstă mijlocie, cu o față drăguță și o expresie atît de veselă, încît te invita să zîmbești. Probabil că murise de exista atîta tristețe în ochii lui.

– Acea este soția dumitale? îl întrebă Faith cu blîndețe.

El reuși să zîmbească din nou, dar foarte încordat.

– Da. Am pierdut-o cu cîteva luni în urmă.

– Îmi pare foarte rău. De-abia îl întîlnise, dar simpatia din vocea ei era foarte sinceră.

– A fost o boală neașteptată, îi mărturisi cu o voce tremurătoare. Eu am probleme cu inima; amîndoi am crezut că eu o să mă duc primul. Și ne și pregătiserăm pentru asta. Economisiseam cît de mulți bani puteam pentru vremea în care n-aș mai fi putut să lucrez. Apoi s-a îmbolnăvit ea, o răceală, ne-am zis amîndoi, numai că după patruzeci și opt de ore murise din cauza unei pneumonii virale. Pînă să-și dea ea seama că era într-adevăr foarte bolnavă, că nu era vorba doar de o simplă

răceală, a fost deja prea târziu.

Ochii detectivului se înecară în lacrimi și Faith se întinse imediat pe deasupra mesei de lucru să-l bată pe mână. El își întoarse palma ca să-i prindă degetele, după care clipi uimit.

– Îmi pare rău, se scuză roșind. Își scoase batista și-și șterse ochii. Nu știu ce m-a apucat. Ești o clientă, de-abia ne-am întâlnit și uite că m-am și apucat să-ți plîng pe umăr.

– Și eu am pierdut oamenii pe care-i iubeam, îi răspunse ea, gîndindu-se la Scottie și la Kyle. Cîteodată te ajută să vorbești despre asta.

– Da, așa e, dar nu e ceva obișnuit pentru mine. Singura mea scuză este că am găsit ceva foarte cald la tine, draga mea. Își dădu seama că adăugase la tot restul și o alintare și roși și mai rău. Mă rog. Poate că ar fi mai bine să te întreb ce te-a adus aici.

– Un bărbat care a dispărut cu doisprezece ani în urmă, îi răspunse. Aș vrea ca dumneata să afli dacă mai este încă în viață.

El își ridică stiloul și mîzgăli ceva pe un formular legal.

– Tatăl tău? Un vechi prieten?

– Nimic de genul ăsta. A fost amantul mamei mele.

Domnul Pleasant își ridică privirea spre ea, fără să pară deloc uimit. Probabil că în profesia lui primea cereri cu mult mai bizare decît a ei. Gîndindu-se că avea mai multe șanse să afle ceva dacă știa toate detaliile și circumstanțele, mai degrabă decît simplele descrieri ale lui Guy, ca vîrsta, înfățișarea, obiceiurile, îi relată cu simplitate tot ce se întîmplase în urmă cu doisprezece ani și de ce anume dorea să afle dacă Guy era încă în viață.

– Trebuie să vă spun, continuă, că eu cred că este mort. Poate că mă las dusă prea mult de imaginație, dar

cred că l-a ucis cineva.

Domnul Pleasant aranjă cu grijă stiloul pe foaia cu formularul, plasându-l între două linii albastre.

– Doamnă Hardy, sper că vă dați seama că, luînd în considerare ceea ce mi-ați spus, și mama dumneavoastră este foarte posibil să fie cumva implicată. Ca să plece în aceeași noapte... mă rog, cred că înțelegeți.

– Da, înțeleg. Deși nu prea cred să-l fi ucis chiar ea. Mama mea, îi zise Faith cu un zîmbet subțire, nu ar fi omorît niciodată gîsca cu ouăle de aur.

– Dar chiar credeți că știe ce anume s-a întîmplat?

Faith încuviință din cap.

– Am încercat s-o fac să vorbească despre asta, dar n-a vrut nici în ruptul capului.

– Bănuiesc că nu aveți nici un fel de dovadă pe care s-o puteți prezenta șerifului.

– Nici una. Adevărul este că nu vreau să aflați dacă a fost ucis, domnule Pleasant, eu vreau doar să aflați, dacă este posibil, dacă mai este sau nu în viață. Există o posibilitate destul de redusă să fi plecat lăsînd totul în urmă.

– Foarte redusă, îi răspunse ei. Deși trebuie să admit că s-au întîmplat lucruri și mai ciudate. Și dacă există vreo pistă înregistrată pe vreun document, o s-o găsec. Dacă ar fi fugit de lege atunci și-ar fi schimbat numele, dar n-ar fi avut nici un motiv, înțeleg pentru care să-și ascundă adevărata identitate. Ar trebui să fie destul de ușor să dăm de-o urmă dacă a ieșit pe undeva la suprafață.

– Mulțumesc, domnule Pleasant. Scoase o carte de vizită de afaceri și i-o înmînă. Acolo este numărul de telefon. Sunați-mă atunci cînd veți afla ceva.

Părăsi biroul detectivului, simțindu-se mulțumită de alegerea făcută. Îl contactase mai întîi la telefon, discutaseră despre onorariul lui și își stabiliseră apoi întîlni-

rea. Apoi verificase referințele despre el și fusese foarte mulțumită de răspunsurile primite. Domnul Pleasant fusese călduros recomandat de toate cunoștințele ei de afaceri, fusese descris cinstit și competent, genul de persoană în care oamenii aveau în general încredere. Și dacă Guy era încă în viață, domnul Pleasant avea să-l găsească.

Aruncă o privire spre ceasul de la mână. Părăsise Prescott-ul dimineața devreme și o pornise spre New Orleans ca să ajungă la întâlnirea cu detectivul, care însă nu durase atât de mult pe cât anticipase ea. Margot era în oraș și Faith fixase o întâlnire la prânz cu ea la *Curtea celor două surori*. Avea destul timp ca să ajungă acolo, așa că se întoarse cu mașina la hotel, lăsînd-o în parcare, după care o porni agale pe jos ca să-și facă și câteva cumpărături.

Era cumplit de cald în vreme ce ea străbătea străzile înguste ale cartierului franțuzesc, așa că în cele din urmă traversă pe partea umbrită. Vizitase New Orleans-ul de multe ori, din cauza ramurii de agenție care își avea birourile acolo, dar niciodată nu avusese timp să exploreze vechiul oraș. Trăsuri trase de cai se mișcau alene pe stradă, cu vizitiul sau ghidul explicîndu-le și arătîndu-le turiștilor atracțiile din zonă. Dar cei mai mulți oameni se bazau pe picioarele lor ca să poată vizita în voie vechiul cartier. Mai tîrziu, marea atracție urmau să fie barurile și cluburile de noapte; dar ziua, atât de devreme, marea atracție o constituiau cumpărăturile, iar mulțimea de magazinașe de îmbrăcăminte, de magazine de antichități și tonetele de stradă dădeau posibilitatea oricui să-și cheltuiască toți banii din buzunar.

Intră și ea într-un magazin cu lenjerie și-și cumpără o cămașă de noapte de culoarea piersicii pe care ar fi putut s-o poarte și o regină a Hollywood-ului prin anii '50. După ce purtase doar vechituri mici în primii pai-

sprezece ani de viață, se simțea cumplit de indulgentă când venea vorba să-și cumpere haine noi acum. Nu-și mai putea stîrni deloc interesul să meargă să-și cumpere haine de calitate proastă dacă tot mai avea ceva bani în buzunar, așa că, deseori, își permitea lucruri din cele mai luxoase: lenjerie intimă din dantelă și mătase, cămăși de noapte somptuoase, pantofi de cea mai bună calitate. Aceste mici indulgențe o făceau să simtă că timpurile rele rămăseseră pentru totdeauna undeva în urmă.

Cînd ajunse la restaurant, Margot era deja acolo și o aștepta înăuntru. Blonda cea înaltă de cum o văzu sări de pe scaun și-o îmbrățișă înfocată, deși nu trecuse decît o săptămînă de cînd Faith părăsise Dallas-ul.

– Ce bine îmi pare să te văd! Ei bine, te-ai instalat confortabil în micul tău sătuc? Eu nu cred că o să mă mai așez vreodată la casa mea! Prima mea călătorie de afaceri și este tocmai la New Orleans! Nu-i un loc de-a dreptul minunat? Sper că nu te superi dacă o să stăm în grădină și nu înăuntru, nu? Știu că este foarte cald, dar de cîte ori o să pot să mănînc în New Orleans în grădina unui restaurant?

Faith zîmbi la artileria grea a cuvintelor. Da, era foarte clar că Margot se bucura din plin de noua slujbă.

– Păi, stai să vedem. Am douăzeci și șase de ani și este prima dată cînd voi lua masa de prînz în grădină, așa că eu zic că așa ceva nu se întîmplă prea des.

– Scumpo, la treaba asta te-am întrecut cu zece ani, așa că este chiar mai rară decît îți închipui tu, ca atare am de gînd să mă bucur de fiecare minut în parte.

Se așezară pe scaune la o masă din grădină. Nu era chiar atît de cald acolo pentru că le apărau umbrelele și mai erau și copacii din jur care dădeau umbră deasă. Margot văzu imediat punga din mîna lui Faith.

– Văd că ai fost la cumpărături. Ce-ai luat?

– O cămașă de noapte. Aș vrea să ți-o arăt, dar nu pot s-o scot chiar în mijlocul restaurantului.

Ochii lui Margot prinseră a străluci.

– Deci genul ăla de cămașă de noapte, eh?

– Hai să spunem că nu este tocmai genul pe care-l purta bunica, îi răspunse Faith delicată, zîmbind bucurăoasă.

Un chelner zîmbăreț le turnă apa rece în pahare și clinchetul ușor al cuburilor de gheață îi aduseră aminte cît de însetată era și cît de tare se încinsese în drum spre restaurant. În vreme ce-și sorbea apa, aruncă în jur o privire la ceilalți oameni de la mese și, la un moment dat, dădu ochii cu Gray Rouillard.

Inima îi săltă imediat. Era instalat, împreună cu un alt bărbat care stătea cu spatele la ea, cam la două mese depărtare de cea la care se așezaseră ele. Ochii negri îi străluceau atunci cînd își ridică paharul de vin, saluțînd-o malițios.

– Cunoști pe cineva de aici? întrebă Margot, întorcîndu-se în scaun. Gray îi zîmbi și ei. Margot zîmbi la rîndu-i în semn de răspuns, părăind copleșită, după care se întoarse cu fața spre Faith, părăind lovită cu leuca. Sfinte Sisoie, oftă amețită de-a binelea.

Faith o înțelegea foarte bine. Culorile aprinse ale New Orleans-ului i se potriveau foarte bine lui Gray. Era îmbrăcat într-un costum ușor de vară, croit în stil italianesc, și cu o cămașă de un albastru palid care-i scotea în evidență foarte bine pielea măslinie. Părul negru și des era prins la spate într-o coadă cu o clemă de bronz. Iar micul diamant strălucea în lobul urechii stîngi. Cu umerii aceia lați și cu grația felină cu care stătea comod așezat pe scaun, atrăgea ca un magnet privirile tuturor femeilor din grădina restaurantului. Nu era deloc un tip frumos, de o frumusețe clasică; de la strămoșii lui francezi moștenise nasul subțire, galic, poate ceva cam

prea lung, și o barbă deasă care la vremea prînzului deja își arăta umbra, deși se răsese de dimineață. Maxilarul părea la fel de puternic precum o piatră. Nu, la Gray nu exista nimic drăguț sau frumos. El era doar impozant și excitant într-un fel periculos cu ochii aceia întunecați și obraznici, și cu curba leneșă a buzelor senzuale. Arăta ca un bărbat încrezător și aventuros, atît în pat cît și în viața de zi cu zi.

– Cine e? sufflă Margot. Și îl cunoști sau te-ai apucat să flirtezi cu un străin?

– N-am flirtat deloc, protestă Faith, uimită, întorcîndu-și privirea în cealaltă parte a grădinii, departe de Gray.

Margot începu să rîdă.

– Scumpo, micul toast pe care l-ai închinat spunea ceva de genul: „Vino și ia-mă, frumosule, dacă crezi că ești destul de bărbat.“ Îți închipui cumva că un pirat ca ăsta are să ignore o asemenea provocare?

Ochii lui Faith se lărgiră.

– N-a fost deloc așa. El și-a ridicat paharul cu vin spre mine, așa că am făcut și eu la fel cu paharul meu cu apă. De ce să creadă altceva despre asta cînd el a fost cel care a început?

– În ultimul timp te-ai mai uitat în oglindă? o întrebă Margot, trăgînd cu ochiul peste umăr în direcția lui Gray, un zîmbet întinzîndu-i deodată buzele.

Faith dădu din mîină a lehamite.

– Asta n-are nimic de-a face cu ceea ce discutăm. El n-ar...

– El chiar așa și face, o întrerupse Margot satisfăcută, în vreme ce Faith tresări vizibil cînd observă că Gray își părăsise locul și se îndrepta spre ele.

– Doamnelor, mormăi el în vreme ce ridica deja o mîină de-a lui Faith de pe masă, înclinîndu-se deasupra ei într-un gest al vechii lumi, care-l prindea de minune.

Ochii ei uimiți îi întâlneau pe ai lui, văzând în adâncul lor pericolul și ceva cald și ciudat, înainte ca el să-i acopere cu pleoapele în vreme ce-și atingea buzele de degetele ei. Buzele lui erau moi și calde, foarte calde. Inima îi bătea dureros între coaste și Faith încercă să-și retragă mîna, dar strînsoarea lui deveni mai puternică și imediat după aceea îi simți vîrfurile limbii atingîndu-i încheieturile degetelor. Uluită, tresări iarăși, iar el deveni deodată conștient de mișcarea aceea, acest lucru citindu-se foarte clar în ochii întunecați în vreme ce-i elibera mîna și se îndrepta de spate.

Se întoarse apoi spre Margot, care îi întinsese deja mîna, zăpăcită, și se aplecă la fel de curtenitor deasupra ei, deși nu-i sărută degetele. Dar asta nu conta. Margot n-ar fi putut arăta mai încîntată nici dacă ar fi acoperit-o cineva cu diamante. Întrebîndu-se dacă aceeași expresie pierdută se reflecta și în privirea ei, Faith își lăsă ochii în jos, deși, desigur, acum era mult prea tîrziu. Gray era mult prea experimentat ca să piardă o asemenea nuanță. Degetele o furnicau și pielea de pe încheieturi o ardea acolo undê o atinsese limba lui. Punctul acela umed părea cînd rece, cînd cald, așa că își încleștă mîna pentru a se elibera de acea senzație. Și fața îi ardea. Gestul lui fusese o parodie subtilă a unui act sexual, o penetrare în bătaie de joc la care trupul ei deja răspundea, făcînd-o să transpire și să se simtă încinsă. Își simțea deja sfîrcurile ridicîndu-se împotriva dantelei sutienului. La naiba cu el!

– Gray Rouillard, tocmai îi murmură lui Margot. Faith și cu mine sîntem cunoștințe vechi.

Cel puțin nu mințise, cugetă Faith privind cum Margot se prezentă la rîndu-i, și, spre marea ei oroare, îl invită pe Gray să se așeze la masa lor. Prea tîrziu, o avertiză pe Margot cu piciorul pe sub masă.

– Mulțumesc, îi răspunse Gray, zîmbindu-i lui Margot

cu atîta farmec, încît aceasta nici măcar nu remarcă lovitura lui Faith. Dar am venit aici cu afaceri și trebuie să mă întorc la masa mea. Am venit pentru un moment ca să vorbesc cu Faith. Vă cunoașteți de multă vreme?

– De patru ani, îi răspunse Margot, adăugînd apoi cu mîndrie: Eu sînt directorul ei de departament.

Faith o izbi iarăși în gleznă ceva mai tare și, cînd Margot îi aruncă o privire surprinsă, i-o întoarse cu una de avertizare.

– Da? insistă Gray, părăind deodată foarte interesat. Privirea lui parcă tăia în carne vie. Și cu ce afaceri vă ocupați?

Într-un final, înțelegînd mesajul disperat al prietenei, Margot îi aruncă o privire derutată.

– Nimic de nivelul tău, îi răspunse Faith, zîbindu-i atît de rece, încît Gray ridică din umeri, dîndu-și seama că nu avea să mai obțină nici un fel de informații.

Faith respiră ușurată, după care se încordă iarăși atunci cînd el se aplecă peste ea, cu o grație masculină ieșită din comun, care-i aduse fața la același nivel cu al ei. Era mult mai dificil să-și ascundă expresia feței acum cînd era lîngă ea decît o putuse face cît timp rămăsese în picioare. Stînd atît de aproape îi putu desluși pupilele negre de pe fondul maroniu-închis al irisului și lucirea din ele în vreme ce-o privea.

– Tare aș fi vrut să fi știut că aveai și tu treabă la New Orleans, scumpo. Am fi putut merge cu mașina împreună.

Dacă-și închipuise că avea să se prefacă în fața lui Margot, atunci o judecase greșit. Și dacă își închipuise că farmecul de necontestat pe care-l avea îi transformase creierul într-un fel de pastă, se înșelase și în această privință. Ce mult i-ar fi plăcut să-i spună verde în față că era o femeie de afaceri cu mare succes, numai că săptămîna ce se scursese o făcuse de două

ori mai precaută în a-i împărtăși vreun fel de informație despre propria-i persoană. Respectabilitatea n-ăr fi schimbat cu nimic părerea lui sau a întregului oraș, pînă cînd – și dacă – reușea cumva să dovedească că mama ei nu fugise deloc cu tatăl lui, deci pînă atunci, nimic nu avea să schimbe atitudinea lor. Ridicîndu-și bărbia, semn sigur de furie, îi răspunse:

– Mai repede aș fi făcut pe jos tot drumul pînă aici decît să mă fi urcat în aceeași mașină cu tine.

Margot scoase un sunet răgușit, dar Faith n-o învrednici nici măcar cu o singură privire; își păstra ochii lipiți de fața lui Gray, un fel de luptă a nervilor. El rînji încîntat de această nouă provocare, de această înclăștare a voințelor.

– Dar ne-am fi putut distra de minune și am fi împărțit și... cheltuielile.

– Îmi pare rău că ai probleme cu banii, îi răspunse ea pe un ton dulce. Poate că asociatul tău va face o excepție și te va împrumuta ca să poți să-ți iei o cameră la hotel.

– Nu trebuie să-mi fac probleme în legătură cu plata unei camere la hotel. Rînjetul i se lăți și mai mult. Eu sînt proprietarul hotelului.

La naiba, cugetă Faith încrîncenată. Trebuia neapărat să afle care dintre hoteluri îi aparținea ca să se asigure să nu mai aducă nici un fel de grup de turiști acolo.

– De ce să nu iei cina cu mine în seara asta? îi sugeră deodată. Avem o grămadă de lucruri de discutat.

– Nu prea văd ce anume. Mulțumesc, dar nu. În acea după-amiază plănuiise să se întoarcă în Prescott, dar prefera să îl lase să creadă că refuzul ei era doar din cauză că nu voia să fie alături de el.

– Ar fi în avantajul tău, îi zise, în ochi strălucindu-i

iarăși aceeași lucire periculoasă.

– Mă îndoiesc că tot ce mi-ar sugera un Rouillard ar putea fi cumva în avantajul meu.

– Încă nu mi-ai ascultat sugestiile.

– Și nici n-am de gând. Întoarce-te la masa ta și lasă-mă în pace.

– E clar ca lumina zilei că asta și aveam de gând din prima clipă când m-am ridicat. Se îndreptă de spate și-și trecu un arătător de-a lungul obrazului ei. Nici nu se pune problema să mai rămîn aici. Dădu din cap în direcția lui Margot, după care se întoarse la locul lui.

Margot clipi cu ochii cît cepele.

– Nu crezi că ar trebui să-l verific să văd dacă n-are răni prea adînci? Ți-ai scos ghearele rău de tot la el. Ce putea să-ți facă capodopera asta umană cu ochi întunecați de te-ai dat așa de urît la el?

Faith își găsi refugiul în paharul cu apă, sorbind din el pînă cînd reuși să-și regăsească în sfîrșit calmul. Cînd coborî paharul pe masă, îi răspunse:

– Totul este o poveste foarte veche cu rădăcini adînci în trecut. El e un fel de Matfield și eu o McCoy.

– O ceartă între familii? Ei, haide!

– Încearcă să mă alunge din Prescott, îi spuse Faith fără ocol. Și dacă află de agenția de turism, este foarte posibil să ne facă necazuri, refuzînd grupurile de turiști trimise pe-aici. Asta ar dăuna reputației noastre și am putea să pierdem bani buni. Doar l-ai auzit și tu, este proprietarul unui hotel de aici. Nu numai că e putred de bogat, așa încît are destui bani ca să-i mituiască pe oameni pentru a face tot ce dorește, dar are și multe relații de afaceri. Eu nu aș face greșeala să-l subestimez.

– Pare să fie ceva destul de serios. Cine a început această luptă, și a existat cumva și vărsare de sînge, dacă tot vorbim?

– Nu știu. Faith se jucă un moment cu brățările de argint, nevrînd să-și menționeze suspiciunile cu privire la moartea lui Guy. Mama mea a fost amanta tatălui lui. Cred că nu e nevoie să mai spun că familia lui urăște orice persoană cu numele de Devlin. Asta trebuia să fie o explicație destul de bună; nu putea să înceapă să înșire întreaga poveste, nu-și putea etala amintirile dure-roase din noaptea aceea nici chiar în fața unei audiențe pline de simpatie.

– Și cum spuneați că-i zice orașului ăluia? Întrebă Margot. Prescott? Ești sigură că nu-i vorba de Peyton Place?

Riseră împreună pînă cînd chelnerul veni să le întrebe ce preferințe aveau pentru masa de prînz. Aleseră amîndouă bufetul și intrară în sală ca să-și aleagă felurile. Faith era conștientă de privirea întunecată care-i urmărea fiecare mișcare în parte și tare și-ar fi dorit ca Margot să nu fi fost atît de pornită, încît să dorească neapărat să mînințe în grădină. Ar fi preferat mai repede să fi fost ferită de privirile acelea. Cine ar fi ghicit că tocmai în ziua aceea era și el în New Orleans sau că într-un oraș atît de mare dăduseră nas în nas? Într-adevăr, restaurantul era unul celebru, dar New Orleans-ul era plin de localuri celebre.

Gray și partenerul de afaceri plecară la scurt timp după ce ea și cu Margot se întorseseră la masă cu farfuriile încărcate. Să opri din nou alături de ele.

– Zău că vreau să stau de vorbă cu tine, îi zise. Vino în apartamentul meu, diseară pe la șase. Sînt la *Beauville Courtyard*.

Faith reuși cu greu să-și ascundă uimirea. *Beauville* era un hotel de mărime mijlocie cu o atmosferă deosebită, construit în jurul unei grădini interioare. Cazase acolo de nenumărate ori grupuri întregi de turiști sau doar familii în vacanță. Dar dacă îi aparținea lui Gray,

trebuia neapărat să caute un alt hotel de aceeași mărime și cu o atmosferă la fel de plăcută, pentru că pe al lui nu îndrăznea să-l folosească iarăși. Ca răspuns la ordinul lui, pentru că așa îi sunase, scutură hotărîtă din cap.

– Nu, nici n-o să mai fiu aici.

Ochii lui prinseră a străluci iarăși.

– Atunci îți asumi un risc de bunăvoie, îi zise după care se îndepărtă.

– Îți asumi un risc de bunăvoie? pufni Margot indignată, privind spre spatele lui lat. Ce dracu' a vrut să spună cu chestia asta? Încearca oare să te amenințe?

– Probabil, îi răspunse Faith ridicînd o furculiță plină de salată spre gură. Își închise ochii încîntată. Mmmmm, gustă din chestia asta. E minunată.

– Ți-ai ieșit cu totul din minți? Cum de poți să mă-nînci cînd domnul Făt-Frumos tocmai te-a amenințat cu... ceva, bănuiesc. Frustrată, Margot luă furculița de pe masă și gustă din salată. Ezită o secundă. Ai avut dreptate, este foarte bună. Putem să ne facem griji din pricina lui și după ce terminăm de mîncat.

Faith începu să chicotească.

– M-am obișnuit deja cu amenințările lui.

– Și s-a întîmplat vreodată să le și ducă la bun sfîrșit?

– Întotdeauna. Dacă există ceva bun la Gray, întotdeauna face ceea ce spune și nu se rușinează deloc să-și ducă la îndeplinire vorbele.

Furculița lui Margot se izbi cu zgomot de masă.

– Și atunci ce o să faci?

– Nimic. În fond, nu m-a amenințat cu ceva anume.

– Dar asta înseamnă c-o să trebuiască să fii pregătită pentru orice și oricînd.

– În ceea ce-l privește pe el, sînt întotdeauna atentă.

Durerea veni odată cu vorbele și își lăsă capul în jos

ca să-și ascundă expresia feței. Cît de minunat ar fi fost să se simtă relaxată și în siguranță alături de Gray, să simtă că putea avea încredere în hotărîrea și în dîrzenia lui, în intensitatea cu care își ducea viața, și că, eventual, și-ar folosi toate calitățile ca s-o apere și nicidecum s-o atace. Oare Noelle și Monica își dădeau seama cît de norocoase erau că aveau pe cineva ca el care să poarte toate luptele în locul lor? Îl iubea, dar era inamicul ei. Nu trebuia niciodată să uite asta și nu era cazul ca acele gânduri pline de dorințe să-i întunece judecata.

În mod intenționat direcționează conversația spre subiecte mai puțin periculoase, întorcîndu-se la micile probleme apărute de la mutarea ei în Prescott. Era ușurată că erau doar cîteva și relativ minore. Se așteptaseră la anume dificultăți, dar Margot era un director capabil și se descurca de minune cu birourile agenției din celelalte orașe. Singura diferență reală era faptul că acum în loc să călătorească Faith o făcea Margot, deși urmau să fie probabil și cazuri în care să fie nevoie de prezența ei. Dar, în general, totul mergea foarte bine. Și se hotărîră că, de vreme ce Faith lbcuia atît de aproape de Baton Rouge și de New Orleans, putea continua ea să se îngrijească de birourile de acolo, pentru că ar fi fost o prostie ca Margot să ia avionul sau să meargă cu mașina atîta drum. Margot era puțin dezamăgită, dar și foarte practică, și schimbarea venise din partea ei. Aveau poate să fie dați în care Faith nu va reuși să meargă în nici unul dintre orașe și atunci se va mulțumi cu acele mici vizite ocazionale.

După prînz, se despărțiră în fața restaurantului, pentru că hotelul lui Margot era în direcție opusă celei unde-și lăsase Faith mașina. Acum era și mai cald decît fusese înainte, zăpușeala făcînd aerul să pară mai dens, greu de respirat. Mirosul rîului era parcă mai puternic și

nori negri de furtună amenințau la orizont, promițând o răpăială de primăvară cu tunete care avea să mai alunge căldura, ca apoi să transforme străzile într-o adevărată saună. Faith își grăbi pașii, dorind să fie pe drumul spre casă înainte de izbucnirea furtunii.

În vreme ce trecea pe lângă o ușă cu un mic intrînd în față, care aparținea unui magazin gol la acea oră, o mîină puternică o prinse din spate, trăgînd-o spre acel adăpost întunecat. Sînt atacată! se gîndi în acel moment, furia cuprinzînd-o deodată și văzînd doar roșu în fața ochilor. Luptase prea din greu pentru ceea ce avea acum și nu voia să renunțe fără bătaie, în felul în care avertiza mereu poliția. Așa că lovi puternic cu cotul în spate, spre stomacul atacatorului, auzind imediat un geamăt înfundat foarte satisfăcător. Se întoarse apoi cu fața, cu pumnul pregătit și cu gura deschisă ca să strige după ajutor. Apoi avu deodată o viziune tulburată a ceva înalt și solid, cu umeri foarte lați, înainte să fie strînsă alături de trupul acela și țipătul să-i fie înăbușit de costumul deschis la culoare croit în stil italianesc.

– Dumnezeule autotputernic, oftă Gray, amuzamentul simțindu-i-se în glas. Pistică sălbatică și roșcată, dacă și în pat ești la fel de sălbatică, atunci ar fi o călăreală pe cinste.

Faith simți cum șocul comentariului lui se împletea cu ușurarea de a ști cine era. Respirînd din greu, se împinse în pieptul lui, eliberîndu-se din strînsoare.

– Să te ia naiba! Am crezut că sînt atacată de hoți!

Sprîncenele lui se adunară deodată la rădăcina nasului.

– Și te-ai apucat să lovești cu cotul ăla ascuțit? o întrebă cu neîncredere, frecîndu-și stomacul. Și dacă aș fi fost într-adevăr un hoț și aș fi avut un cuțit sau un pistol? Nu știai că e preferabil să dai poșeta de bunăvoie, decît să riști să fii rănită?

– Ba pe naiba, izbucni ea, trăgându-și părul de pe față.

Fața lui Gray se însenină și începu să rîdă.

– Nu, bănuiesc că n-ai face-o. Întinse mîna și-i dădu o șuviță arămie de păr pe după urechea micuță. Mai întîi ataci și după aia te mai gîndești, nu?

Ea își retrase capul, nemulțumită de atingerea lui.

– De ce m-ai înșfăcat în felul ăsta?

– Te-am urmărit încă de cînd ai plecat de la restaurant și m-am gîndit că ăsta-i un loc la fel de bun ca oricare altul pentru mica noastră discuție. Zău că ar trebui să fii mai atentă la cine este în spatele tău.

– Treci peste morală, dacă nu te superi. Aruncă o privire spre cer. Vreau să ajung la mașină înainte să înceapă furtuna.

– Putem merge la hotelul meu sau la al tău, dacă nu vrei să stăm de vorbă aici.

– Nu. Nu merg nicăieri cu tine. Mai ales într-o cameră de hotel. El tot făcea acele remarci cu încărcătură sexuală care o alarmau. Nu avea deloc încredere în motivele lui și nu avea încredere nici în ea însăși că avea să-i reziste. În concluzie, era mai bine să stea cît mai departe de el.

– Atunci uite despre ce e vorba.

Gray îi aruncă o privire și își dădu seama că stătea atît de aproape de ea în spațiul acela îngust, încît sîinii ei aproape că-i atingeau costumul. Cînd o strînsese îngă el ca să-i înăbușe țipătul, îi simțise, fermi, rotunzi și ispititori. Ce mult ar fi vrut să-i vadă, să-i atingă, să-i guste. Era atît de conștient de apropierea ei fizică, încît avea impresia că era în mijlocul unui cîmp electric, cu aerul atît de încărcat în jurul lor, că scotea scînteii. Lupta cu ea era de zeci de ori mai plăcută decît dacă ar fi făcut dragoste cu o altă femeie. Poate că fata tînără pe care o știuse era la fel de timidă ca un faun, dar acum

devenise o femeie care nu se temea de mînie, a ei sau a altuia.

– O să cumpăr casa ta, îi zise brusc, amintindu-și de ce dorise să stea de vorbă cu ea. O să-ți dau dublu față de cît ai plătit tu pentru ea.

Ochii ei verzi se îngustară, semănînd mai mult ca oricînd cu ai unei pisici.

– Nu este o decizie de afaceri prea bună, îi zise, pe un ton liniștit, deși furia se simțea clocotind dincolo de vorbe.

El ridică din umeri.

– Îmi pot permite și așa ceva. Tu-ți poți permite să refuzi?

– Da, îi răspunse ea zîmbind.

Satisfacția din zîmbetul ei aproape că-l făcu să ridă iarăși. Deci se ajunsese în cele din urmă, nu? Mai mult decît crezuse de la bun început; dacă avea un director de departament, asta însemna că avea și alți angajați, și în mai multe locuri. Simți deodată în piept cum i se ridică un sentiment de mîndrie pentru ceea ce reușise ea să realizeze. Doar el știa în cele mai mici detalii cît de puține avusese atunci cînd îi aruncase afară din casă pe cei din familia ei, și asta pentru că o urmărise culegînd lucrurile din praful curții. Majoritatea oamenilor aveau un fond de relații, de rude și de prieteni, resurse materiale; Faith nu avusese nimic din toate aceste lucruri și asta îi făcea realizările cu atît mai remarcabile. Dacă ea ar fi avut moștenirea lui, cugetă Gray mai departe, probabil că pînă acum ar fi deținut în proprietate întregul stat. Nu avea să-i fie deloc ușor să scape de o femeie cu o asemenea ambiție.

Dorința îl năpădi deodată, strîngîndu-i gîtul. Nu fusese niciodată atras de femeile slabe, care aveau nevoie de protecție; avea destule în propria lui familie. Dar la Faith, nu era nimic slab sau care să fi necesitat

protecție.

Îi studie fața, observînd atît asemănarea, dar și diferențele față de Renée. Gura ei era mai largă, mai mobilă, iar buzele îi erau roșii și proaspete și catifelate ca petalele unui trandafir. Pielea era perfectă, cu o aparență de porțelan care ar fi arătat imediat locul unei apăsări, al unui sărut. Se gîndi că i-ar fi plăcut să-i însemneze trupul cu sărutări, de sus pînă jos pînă cînd ar fi ajuns la pliurile moi dintre picioare, pliuri care protejau locuri încă și mai delicate. Acea imagine îl aduse într-o stare de erecție totală, dureroasă. Stînd atît de aproape de ea, îi putea simți parfumul dulce al pielii și se întrebă dacă nu cumva această dulceață ar fi mai intensă între picioare. Întotdeauna îi plăcuse felul în care miroseau femeile, dar parfumul lui Faith era atît de incitant, încît își simțea fiecare mușchi încordat de dorință, nelăsîndu-l să se gîndească la altceva.

Știa că n-ar fi trebuit s-o facă, încă înainte să se fi întins după ea. Ultimul lucru pe care și-l dorea ar fi fost să urmeze exemplul tatălui său; încă nu se putea gîndi la tatăl său fără să simtă mînia și frustrarea și trădarea la fel de proaspete ca în prima zi. Și nu voia să le rănească și mai mult pe Noelle și pe Monica, nu voia să reînvie vechiul scandal.

Existau cel puțin o sută de motive, și toate foarte bune, pentru care n-ar fi trebuit s-o dorească pe Faith Devlin în brațele sale, dar, în momentul acela, nici unul nu valora nici cît o ceapă degerată. Mîinile îi încercuiră talia și, simțînd-o atît de caldă și de suplă, atît de vibrantă încît palmele îl furnicau, toate astea i se urcară la cap cu repeziciunea unui vin foarte tare. Îi observă ochii care se măriseră, pupilele dilatîndu-se, încît din verdele irișilor nu mai rămăseseră decît niște margini foarte subțiri. Mîinile ei se ridicară și se așezară pe pieptul lui, acoperindu-i sfîrcurile, și un fior de răspuns îi trecu prin

piele. Inexorabil, privirile lui se ațintiră asupra gurii ei, așa că o trase mai aproape pînă cînd trupul ei subțire se lipi de al lui. Îi simțea picioarele între picioarele lui, sîinii fermi lipiți de stomac, și văzu cum buzele ispititoare se desfăceau în vreme ce ea căuta să ia cît mai mult aer. După care o ridică pe vîrfurile picioarelor și, plecîndu-și capul își satisfăcu foamea îngrozitoare care-l sfișiasse pînă atunci.

Buzele ei păreau într-adevăr petale de trandafiri, moi și catifelate. Își înclină capul într-o parte și mări presiunea asupra lor, forțîndu-le să se desfacă, o floare care să se deschidă la comanda lui. Sîngele începu să-i fiarbă în vene și o strînse mai aproape, încercuindu-i trupul cu brațele și agățînd-o de el, lăsînd-o să-i simtă erecția puternică pe pîntec. O simți cutremurîndu-se și apoi dînd ușor din coapse, arcuindu-se spre el, triumful masculin copleșindu-l deodată. Brațele ei se ridicară spre umerii lui, iar dinții se descleștară permițîndu-i accesul în profunzime. Un mîrșit de satisfacție i se plămădi în piept, în aceeași vreme acceptînd cadoul ei, explorîndu-i nemilos gura cu limba. Gustul era dulce și fierbinte, aromat de cafeaua tare pe care o băuse la desert. Limba ei o întîmpină pe a lui într-un fel de bun venit înfierbîntat, după care începu să-l absoarbă, să-l rețină în locul în care intrase.

El o împinse ușor, lipind-o cu spatele de ușa încuiată. Ca prin ceață putea auzi vocile celor ce treceau pe lîngă ei și sunetul îndepărtat al unui tunet, dar toate acestea nu însemnau nimic. Ea era ca o flacără vie în brațele lui, fără să lupte împotriva sărutului, nu acceptîndu-l doar pasivă, dar răspunzîndu-i cu propria-i pasiune. Buzele ei tremurau și mîngîiau și se agățau de buzele lui. Însă el voia mai mult, voia de fapt totul. Deliberat, îi prinse fesele în mîini și o ridică în așa fel, încît erecția lui să-și poată găsi locul în zona delicată dintre

picioarele ei. O frecă ușor de el, gemînd tare la plăcerea aceea neobișnuită.

Ploaia începu să lovească pavajul, semnalînd apariția furtunii, iscînd un adevărat exod al oamenilor ce-și căutau adăpost. Un tunet puternic îi făcu să-și ridice capul și să privească în jur, puțin iritat de acea intruziune în ceața sexuală în care fusese învăluit.

Poate din cauza tunetului sau poate din pricina reacției lui la zgomot, vraja de deasupra lui Faith se rupse și ea se încordă în brațele lui încercînd să se îndepărteze. El îi văzu un moment fața furioasă, așa că o așeză imediat pe picioare, eliberînd-o și făcînd un pas în spate înainte ca ea să apuce să țipe că fusese violată.

Ea trecu în viteză pe lîngă el și pînă pe trotuar ploaia o udă imediat, după care se întoarse să-l înfrunte.

– Să nu mă mai atingi vreodată, îi zise cu o voce joasă și răgușită. După care se întoarse, mergînd cît mai repede cu capul plecat, prin ploaia care împînzise strada precum o perdea cenușie. Gray vru s-o pornească după ea ca s-o tragă la adăpost, dar se forță să se rețină și să se întoarcă sub streășina ușii. S-ar fi luptat ca o pisică sălbatică dacă s-ar fi dus după ea. O privi pînă cînd ea reuși să ajungă la colțul străzii, apoi dispărînd din vedere. Acum probabil fugea... evadînd. De lîngă el.

Deocamdată.

CAPITOLUL 9

Cînd ajunse la mașină, Faith era udă learcă și tremura atît de frig cît și în urma reacției față de el. Mîinile îi tremurau prea tare în vreme ce încerca să potrivească cheia, și trebui să încerce de mai multe ori înainte să reușească. Urcîndu-se cu greutate, se prăbuși peste volan, presîndu-și fruntea de vinilul rece. Idioato! se admonestă singură. Proasto!

Probabil că înnebunise de tot de se lăsase sărutată și sărutase cu o asemenea ardoare. Acum știa și el; nu se mai putea ascunde. Pentru o plăcere de cîteva secunde, îl lăsase să-i vadă slăbiciunea, iar acum știa cît de mult îl dorea. Umilința îi arse fața în vreme ce pe dinăuntru o mîncă precum un acid. Îi cunoștea foarte bine firea, doar experimentase pe propria ei piele duritatea de care dădea dovadă cînd era cazul. Părea un animal de pradă, era destul să vadă cea mai mică licărire de slăbiciune că se și repezea să omoare.

De acum înainte nu va mai avea liniște pînă cînd nu va fi a lui; remarcile sugestive ocazionale vor deveni adevărate arme și va încerca probabil s-o seducă la fiecare întîlnire, iar ea nu era chiar așa de sigură că avea să-i reziste în cele din urmă. În ceea ce-l privea pe el, ei îi lipsea cu desăvîrșire simțul prudenței. Oroarea o

cuprinse la gîndul că ar putea fi folosită și apoi aruncată, de parcă ar fi fost doar un șervețel folosit și apoi azvîrlit cu scîrbă deoparte. El se gîndea la ea ca la mama ei, o tîrfă doritoare să-și desfacă picioarele pentru oricine avea echipamentul necesar – și din ceea ce simțise, el avea mai mult decît ar fi fost cazul – în vreme ce ea îi dorea, pentru că atracția pe care o simțise în copilărie se transformase într-o dorință de adult. Nici n-ar fi vrut altceva decît să fie iubită de el, să fie liberă să-și deschidă rezervorul cu dragoste încătușat pînă în acel moment; însă el ar fi transformat acel vis într-un adevărat coșmar, folosind slăbiciunea pe care o avea pentru el într-o adevărată armă cu care s-o rănească, reducînd-o în cele din urmă la o altă tîrfă Devlin pentru desfătarea unui alt Rouillard.

Pe cît de mult își dorea să rămînă în Prescott, ar fi preferat de o mie de ori să plece decît să trăiască în această umilință, să vadă dezgustul din ochii lui atunci cînd ar fi privit-o, așa cum mai văzuse și înainte. Vorbele lui începură să-i reverbereze din nou în minte, așa cum le auzise de atîtea ori de-a lungul anilor: „Ești un gunoi.” Propoziția aceea parcă fusese arsă în subconștientul ei, ieșind la suprafață doar ca s-o chinuiască.

Nu. N-ar mai putea trece iarăși prin așa ceva.

Dar, pentru cîteva minute, fusese în rai. Brațele lui îi înconjuraseră trupul și ea fusese liberă să-l atingă, să-i mîngîie umerii, să-și treacă degetele prin părul mătăsos strîns în coada aceea la ceafă. Oare cum ar arăta cu părul lăsat liber, atîrnînd pe umeri? Sau umed de sudoare, atîrnîndu-i pe fața plină de pasiune în vreme ce s-ar fi aplecat deasupra ei?

Gemu, încovrigîndu-se din cauza acelei dureri plăcute pe care numai el o putea alina. Nu fusese nici odată de partea promiscuității; cînd se măritase cu Kyle fusese virgină și el fusese singurul bărbat cu care

făcuse dragoste. Dar castitatea de care dăduse dovadă nu fusese altceva decît oroarea de a nu ajunge cumva precum Renée, cu toate acele asociații urîte de a fi tîrfa oraşului. Îi plăcea să facă dragoste, îi plăcea ce simţea atunci cînd un bărbat se afla în interiorul ei, îi plăceau şi mirosurile şi sunetele, dulceaţa alinării. După ce tristeţea datorită morţii lui Kyle mai trecuse, dorinţa ei de a avea un contact sexual crescuse, intensificată parcă de constrîngerile la care se supunea. Dar nu reuşise să aibă o legătură eminentamente fizică doar pentru uşurare şi, după moartea lui Kyle, nu voise să se implice nici sufleteşte. Trecuseră patru ani de cînd nu mai fusese sărutată, pînă în acele momente cînd Gray o luase în braţe şi îi deschisese în faţă porţile paradisului.

Era ceva atît de pămîntesc în el, ceva care reuşise să stîrnească jarul mocnit al focului senzual ce domnea în interiorul ei. Fusese la fel de tare ca şi o piatră, şi nu ascunsese deloc lucrul ăsta. Voise ca şi ea să simtă, intenţionat o trăsese şi mai aproape, o ridicase ca să-şi împingă erecţia dureroasă în locurile moi dintre coapsele ei. Se găseau pe o stradă, în timpul zilei, dar asta nu-l oprise. Chiar dacă acela era New Orleans-ul, unde asemenea lucruri nu erau chiar atît de neobişnuite, ea personal nu mai făcuse aşa ceva niciodată. Pînă atunci reuşise cu mari eforturi să nu facă ceva necuvenit, nepermis de morală. Respectabilitatea, responsabilitatea fuseseră mult prea importante pentru ea ca să permită cuiva s-o sărute pe stradă şi totuşi asta făcuse cu cîteva minute în urmă.

Cînd o atinsese, uitase de orice altceva cu excepţia bucuriei de a se şti în braţele lui. Disperată, se întrebă dacă ar fi fost capabilă să-l oprească dacă s-ar fi apucat să facă şi mai mult de atît, sau dacă s-ar fi lăsat posedată chiar acolo, pe stradă, precum cea mai ordinară dintre tîrfe, uitînd cu totul de decenţă, pudoare şi chiar

de legi. Fața începu să-i ardă din nou gîndindu-se doar că ar fi putut fi arestată pentru atentat la pudoare sau cum i se mai spunea. Proştie acută ar fi fost un termen mult mai potrivit.

Aşa ceva nu i s-ar fi putut întîmpla cu oricine altcineva cu excepția lui Gray. Cu nimeni altcineva nu și-ar fi pierdut capul într-un asemenea hal.

Rămase nemișcată în mașină, privind la ploaia care se scurgea pe streșina garajului acoperit, lăsînd gîndul să prindă rădăcini în mîntea-i istovită. Probabil că mereu simțise adevărul, dar îl împinsese deoparte. Însă acum nu se mai putea ascunde de realitate, oricît de neplăcută ar fi fost ea.

Îl iubise pe Kyle, îi plăcuse să se culce cu el, dar fusese ca și cum numai o jumătate din ea fusese implicată. Întotdeauna existase acea parte din ea care stătuse deoparte și care îi aparținuse dintotdeauna lui Gray. Îl înșelase pe Kyle; probabil că el nu știuse niciodată și, categoric, problemele căsniciei lor apăruseră din cauza băuturii, dar cu siguranță n-ar fi trebuit să se fi măritat cu el fără să-l fi iubit din toată inima. Și undeva în adîncul minții avusese întotdeauna gîndul că se va recăsători într-o bună zi, dar acum își dădea seama că nu putea; nu putea să înșele un alt bărbat. Nu exista pe lume decît un singur om pe care-l iubea complet, cu inima și trupul, fără nici un fel de reținere, și acela era Gray Rouillard. Și tot el era singurul bărbat căruia nu îndrăznea să i se dăruiască, pentru că apoi ar fi distrus-o.

Cînd ploaia încetă, Gray se întoarse la hotel și, urcînd în apartamentul său dădu un telefon la Dallas.

- Truman, caută ceva pentru mine. Ai un monitor al oraşului cu numele oamenilor de afaceri, nu? Vezi dacă nu cumva este trecută şi o Faith Hardy acolo.

Îşi încrucişă picioarele pe măsuţa de cafea, aşteptînd ca prietenul şi asociatul lui să caute prin volumul masiv. Un moment mai tîrziu, vocea cu accent texan îi ajunsese la ureche.

- Am două Faith Hardy, şi încă vreo zece Hardy care au prima iniţială F.

- E vreunul din ei F.D. Hardy?

- Ah... nu. Este un F.C. şi un F.G. dar nici un F.D.

- Ocupaţiile?

- Stai să văd. Una este profesoară, una este pensionară... Truman cercetă întreaga listă cu profesiile. Nici una nu se potrivea însă cu informaţiile pe care Gray le aflase despre Faith. Era posibil ca Dallas-ul să nu fie oraşul potrivit, dar la fel de posibil era şi ca Faith să nu fi dorit să fie trecut în monitor.

- În ordine, cred că am ajuns pe un drum înfundat, sau aşa cred. Caută Margot Stanley, M-a-r-g-o-t.

Truman sforăi dispreţuitor.

- Eşti sigur că nu e M-a-r-g-a-u-x? Nu aşşa silabisesc oamenii „şic” ai zilelor noastre?

- Caută amîndouă variantele.

Se auzi foşnetul altor pagini întoarse şi mormăitul lui Truman. Apoi ezită o secundă.

- E o pagină întrăgă plină cu Stanley.

- Şi nu e nici o Margot, fie varianta americană fie varianta „şic”?

- Mda, e aici o Margot variantă americană.

- Şi unde anume lucrează?

- *Holladay Travel*. Se scrie cu doi de 1 şi cu un a.

- Lasă astea şi spune-mi dacă este trecut cumva şi proprietarul.

Alte mormăituri.

– Bingo! exclamă Truman. Proprietarul este F.D. Hardy.

– Mulțumesc, îi zise Gray, uimit de cât de ușor fusese să afle, pînă la urmă.

– Oricînd îți stau la dispoziție.

Gray puse receptorul la loc și începu să se gîndească la noutățile de abia descoperite. Faith era proprietara unei agenții de tursim. Bravo ei, cugetă deosebit de mulțumit. Apoi, inspirat, scoase de sub măsuta telefonului cartea abonaților din New Orleans și căută prin paginile galbene. Era chiar acolo, un anunț discret și foarte stilat: „Holladay Travel – lăsați necazurile acasă cînd plecați în vacanță și lăsați-ne pe noi să ne îngrijim de rest.”

Deci avea cel puțin două birouri, probabil și mai multe, ceea ce explica cum de fusese în stare să-și cumpere casa cu banii jos. Rînji amintindu-și de zîmbetul ei atunci cînd refuzase oferta pentru cumpărarea casei. Dar dacă era atît de prosperă, de ce voia să țină totul într-un asemenea secret? De ce nu anunțase pe toată lumea din Prescott cât de bine reușise în viață, demonstrîndu-le că și o Devlin putea ieși la suprafață dacă avea destulă minte și destulă ambiție? De ce o oprise pe Margot pe față ca să nu-i mai dea și alte informații despre afacerea ei?

Nu era nevoie de un mare om de știință ca să-și dea seama și singur. Lui Faith îi era teamă să nu cumva să acționeze sabotîndu-i afacerea. Nu numai că avea o influență deosebită peste tot în Louisiana, dar îi mai și spusese că avea un hotel într-un oraș care-și cîștiga existența prin turiști. I-ar fi fost foarte ușor să-i facă necazuri agenției ei și, în mod evident, ea chiar se aștepta la așa ceva. Părerea ei despre el nu era prea grozavă, cugetă cu amărăciune.

La naiba, și de ce ar fi fost? Într-o noapte caldă de

vară, cu doisprezece ani în urmă, o azvîrlise la pămînt. După noaptea aceea, probabil că îl credea dracul gol.

Și numai cu o oră în urmă o speriasse rău pentru că o prinsese de la spate fără nici un fel de ceremonie, deși roșcata luptase, părăind mai degrabă furioasă decît speriată; ieșise cu bine din învâlmășeală cu ochii cei verzi îngustați și foarte hotărîtă. Apoi aproape c-o violase pe o stradă, în văzul lumii, prinzînd-o de fund și ridicînd-o ca s-o facă să-i simtă erecția între coapse. Nici nu era de mirare că fugise ca din pușcă de lîngă el atunci cînd o eliberase.

Doar că... nu protestase. În loc de asta fusese atît de caldă și de dulce, încît se mai simțea și acum amețit doar amintindu-și. Fusese docilă și păruse să tremure de dorință stăpînită, vibrînd la cea mai mică atingere. Răspunsul ei îl năucise, îl înnebunise atît de mult, încît nici în acel moment nu-și revenise. Pentru o clipă, fusese orb din cauza dorinței, insensibil la orice altceva în afara nevoii copleșitoare de a intra în ea. Dacă nu l-ar fi scos din reverie tunetul acela, probabil că ar fi încercat s-o posede chiar acolo, lîngă ușa, cu oamenii care treceau la doar cîtiva pași distanță. Nu-și amintea să fi fost atît de înnebunit vreodată de vreo femeie, astfel încît nimic altceva să nu mai conteze, dar Faith reușise să-l reducă la acel nivel cu un singur sărut.

Doar un sărut, dulce și aromat în același timp, atît de înfierbîntat, încît îl uluise. Limba ei alături de a lui într-un adevărat joc al dragostei. Senzualitatea nemascată a felului în care îl lăsase s-o sărute. Presiunea trupului ei, nerăbdător și încîntător. Și ea îl dorea, la fel de tare precum o voia și el.

Memoria recreă amintirea feselor miciuțe pe care le ținuse în palme și își strînse pumnii încercînd să păstreze senzația cît mai mult. Era chiar mai rău decît crezuse, simțea o dorință turbată de a o avea. Nu era

obișnuit să-și nege apetitul sexual, dar baricadele dintre ei erau și solide și înnebunitoare. Există mama lui, care se retrăsese în ea atunci când soțul ei fugise împreună cu tîrfa orașului. Monica, cu încheieturile tăiate și sîngele curgînd șiroaie pe podea; fața ei palidă era o altă imagine care n-avea să-l mai părăsească niciodată. Și mai existau și propriile lui sentimente. Furia și durerea de a fi abandonat de tatăl său. Și acele bariere nu erau numai de partea lui; amintirea acelei nopți stătea între el și Faith, un zid mental al Berlinului, la fel de imposibil de trecut. Prea multă durere, prea multe motive.

Numai că trupurile lor nu dădeau nici doi bani pe ele.

Era o adevărată nebunie. Nu era deloc un Don Juan, dar era la fel de adevărat că pentru el fusese foarte ușor să-și ia cîte femei dorise. Însă, nimic din experiența considerabilă pe care o avea nu-l pregătise pentru acea... febră. Nici măcar nu se puteau uita unul la altul fără să simtă dogoarea febrei. Și cînd se atingeau, era un adevărat infern.

Neliniștit, se apucă să măsore camera în lung și-n lat, încercînd să afle o cale în jurul acelor bariere. Ea nu putea rămîne în Prescott; ar fi însemnat să ceară prea mult de la familia lui. Nu, și nu mai putea să-i facă viața și mai grea decît era, nu că nu ar fi fost capabil, dar nici nu voia. Îi făcuse destule zile fripte. Nu era capabil să o persecute. Nici nu merita un asemenea tratament; și ea, la rîndul ei, fusese tot o victimă. Muncise din răspuțeri să ralizeze ceva în viața ei și reușise. Dacă n-ar fi fost vorba de familia lui, la naiba, ar fi întîmpinat-o cu brațele deschise. Și cu șlițul la fel de deschis, cugetă cu amărăciune, simțînd cum începe o nouă erecție dureroasă.

Dar nici familia nu putea să și-o gonească, nu putea schimba sentimentele pe care le aveau față de ea, așa că Faith trebuia să plece. Poate nu prea departe. Poate

că reușea s-o convingă să se mute la Baton Rouge, sau chiar într-unul din orașelele de pe lângă Prescott. Doar undeva în afara zonei orașului, dar destul de aproape ca să se poată vedea și în continuare. Făcuse o greșală strategică lăsându-l să vadă cât de mult îl dorea, pentru că acum se putea folosi de asta ca s-o convingă să se mute. „Nu putem fi împreună aici. Mută-te și o să ne vedem cât mai des posibil.” Nu avea să-i placă treaba asta; probabil că mai întâi avea să-l trimită la naiba. Dar febra exista, arzînd în ea tot așa cum ardea și în el. Dacă se folosea de toate ocaziile ca s-o înfierbînte și mai mult poate că și ea avea să vadă lucrurile în felul lui, asta presupunînd că nu se rătăceau cu totul în ceață pînă atunci.

Și își putea păstra casa din Prescott, dacă vînzarea ei i s-ar fi părut un preț prea mare. El avea să-i cumpere o altă casă, oriunde își dorea.

Trebuia să facă față la două fapte. Faith trebuia să plece din Prescott și el trebuia cu orice chip s-o aibă. Indiferent cât l-ar fi costat, trebuia neapărat s-o aibă.

– Sînt de acord cu tine, îi zise domnul Pleasant, sorbind din paharul cu ceai de la gheață pe care îl adusese Faith. Cred că Guy Rouillard este mort și asta de vreo doisprezece ani.

Era îmbrăcat astăzi într-un costum lejer de in albastru; ar fi fost poate puțin cam pretențios dacă nu i s-ar fi potrivit atît de bine cămașa cea albă atît de curată și de scrobită și cravata impecabilă. Pe domnul Pleasant, costumul de in părea foarte elegant. O parte din tristețe parcă mai dispăruse din ochii lui întunecați,

înlocuită fiind de o licărire de interes.

Se bucurau de răcoarea plăcută din sufrageria casei lui Faith. Faith fusese surprinsă atunci când o sunase; nu trecuseră decît două zile de când îl angajase. Dar iată-l acolo, cu un carnețel așezat pe genunchi.

– Nu mai există nici urmă de el încă din noaptea dispariției, îi zise mai departe. Nici un fel de cumpărături cu cărțile de credit, nici o retragere de bani din conturile din bancă, nici o taxă plătită sau formulare semnate și completate. Domnul Rouillard nu a fost un criminal ca să fie nevoit să-și schimbe numele sau să fi fost obligat să dispară cu totul. Și atunci, logic, înseamnă că este mort.

Faith inspiră profund.

– Asta-i ceea ce am crezut și eu. Cu toate astea am vrut să mă asigur cumva înainte să mă apuc să pun întrebări.

– Sper că îți dai seama că, dacă a fost omorît, întrebările tale vor neliniști pe cineva foarte tare. Sorbi iarăși din ceai. Situația poate deveni extrem de periculoasă, draga mea. Poate că ar fi mai bine să lași totul așa cum e.

– M-am gîndit și eu la un posibil pericol, admise în cele din urmă Faith. Dar ținînd cont de faptul că mama avea o legătură cu el și că fiecare om din orașul ăsta își închipuie că au fugit împreună, nimeni nu va fi surprins de interesul meu. Poate de tupeul meu, dar în nici un caz de interesul așezat.

El începu să chicotească.

– Bănuiesc că asta depinde foarte mult de natura întrebărilor. Dacă te apuci să strigi în gura mare că în opinia ta domnul Rouillard a fost omorît, asta cu siguranță va atrage atenția tuturor. Deveni foarte serios și tonul i se mai îndulci. Sfatul meu este să uiți de afacerea asta. Crima, dacă s-a petrecut așa ceva, are o

vechime de doisprezece ani. Timpul acoperă o mulțime de urme și nu ai nici dovezi care să-ți indice locul de unde să începi să cauți. Eu unul cred că n-ai cum să mai găsești ceva, în schimb te pui singură în pericol.

– Nici măcar să nu încerc să aflu ce anume s-a întâmplat? Îl întrebă cu blîndețe. Să las un criminal să scape nepedepsit?

– Ah. Te gîndești deci la dreptate. Este un concept admirabil, dar numai dacă ai cum să-l împlinești. Cîteodată însă dreptatea trebuie cîntărită față de alte considerente și în general este realitatea cea care îi stă în cale. Probabil că domnul Rouillard a fost omorît. Probabil că și mama ta este implicată, cel puțin este în cunoștință de cauză, dacă nu cumva este complice. Ai putea să te descurci cu o atare situație? Dacă moartea lui a fost accidentală, iar ea va fi totuși trasă la răspundere și încriminată? Gray Rouillard este un bărbat cu putere; îți închipui cumva că va lăsa moartea tatălui său nepedepsită? Cel mai rău scenariu, desigur, este ca moartea lui să nu fi fost doar un accident. Și, în acest caz, scumpa mea, vei fi cu siguranță în pericol.

Faith oftă.

– Motivele pentru care vreau să aflu ce anume s-a întâmplat cu adevărat nu sînt cu totul altruiste. De fapt, sînt cît se poate de egoiste. Vreau să locuiesc aici; asta este căminul meu, locul în care am crescut. Dar nu voi fi acceptată atîta vreme cît toată lumea crede că mama mea a fugit cu Guy Rouillard. Familia lui nu mă vrea pe-aici; Gray îmi îngreunează considerabil viața. Nici măcar nu pot să-mi fac cumpărăturile în Prescott, nu pot să-mi fac plinul la mașină. Și dacă nu reușesc să dovedesc că mama n-a fugit nicăieri cu Guy n-o să am nici un fel de prieten în zonă.

– Și dacă o să dovedești că de fapt ea l-a omorît? o întrebă domnul Pleasant cu blîndețe.

Faith își mușcă buzele și rostogoli paharul rece între palme.

– Asta e un risc pe care va trebui să mi-l asum. Cuvintele fuseseră rostite cu un glas stins, aproape de neauzit. Știu că, dacă se dovedește a fi vinovată, nu voi mai putea locui aici. Dar să știu ce s-a întâmplat cu adevărat, indiferent cât de rău ar fi, n-o să fie la fel de rău cu a nu ști. Poate că n-o să reușesc să descopăr nimic, dar oricum voi încerca.

El oftă învins.

– Bănuiam eu că asta o să spui. Dacă nu te superi, o să pun și eu câteva întrebări prin oraș, doar din curiozitate. Oamenii s-ar putea să-mi spună niște lucruri pe care ție nu ți le-ar spune niciodată.

Era adevărat. Acum că oamenii din oraș îi cunoșteau identitatea ar fi preferat mai degrabă s-o mintă sau să se eschiveze decât să îl înfrunte pe Gray. Dar, cu toate astea, domnul Pleasant își îndeplinise misiunea pentru care fusese angajat.

– Nu-mi pot permite și alte investigații, îi zise ea.

El însă flutură o mână a nepăsare.

– Asta este doar pentru curiozitatea mea. Întotdeauna mi-au plăcut misterele.

Ea îi aruncă o privire plină de îndoială.

– Și asta te-a împiedicat vreodată să-ți încasezi onorariul?

– Păi nu, admise el rîzînd. Dar acum nu mai am nevoie de bani și vreau să aflu ce anumé s-a întâmplat cu domnul Rouillard. Nu știu cât de mult timp voi mai putea să lucrez ținînd cont de starea în care se află inima mea. Probabil că nu prea mult, așa că prefer să mă ocup de cazurile care mă interesează. Cît despre bani... ei bine, să spunem că acum nu mai am atîta nevoie de ei.

Acum, că soția lui murise, voise probabil să spună.

Deodată începu să răsfaiască foile carnetului, iar ea își dădu seama că de fapt încerca să lupte cu lacrimile. Îi întrebă dacă nu mai dorea puțin ceai.

– Nu, mulțumesc. A fost delicios, cel mai bun remediu pentru o zi atât de caldă. Se ridică, aranjându-și costumul. O să-ți dau de știre dacă aflu ceva interesant. Există cumva vreun motel în orașul ăsta?

Ea îi dădu indicațiile necesare ca să ajungă pînă acolo în vreme ce-l petrecea pe verandă.

– De ce să nu luați cina cu mine, diseară? îl invită dintr-un impuls, neplăcîndu-i deloc gîndul că avea să mănînce de unul singur vreun sandviș amărit.

El se înroși pînă la rădăcina părului rărit.

– Mi-ar face mare plăcere.

– V-ar deranja foarte tare dacă am mîncă pe la ora șase? Îmi place să mănînc ceva mai devreme.

– Și mie la fel, doamnă Hardy. Atunci la ora șase.

Încă mai zîmbea în vreme ce se îndrepta spre mașină. Faith îl urmări plecînd, după care se întoarse la hîrțile pe care le abandonase atunci cînd venise. De-abia aștepta cina, pentru că simțea ceva foarte tandru pentru tristul domn Pleasant.

El sosi fix la ora șase, așa cum știa și Faith că avea să se întîmple și se așezară la masa pe care erau puse cotlete de porc și orez cu șofran și mazăre verde proaspătă. El tot privea în jur, căutînd să absoarbă cît mai multe detalii – șervețelele de in apretate, parfumul dulce al trandafirilor sălbatici așezați într-o glastră în mijlocul mesei, aromele mîncării gătite acasă – și ea își dădu seama că probabil îi fusese dor de toate acele lucruri încă de cînd murise soția lui. Lînceziră mulțumiți lîngă desert, un șerbet de lămîie, dulce atât cît trebuia să fie. Îi venea foarte ușor să stea de vorbă cu el; era foarte demodat și ea găsea acest lucru reconfortant. Respectul și înțelegerea de orice fel fuseseră atât de rare în anii

copilăriei, încît acum aprecia dublu toate acestea.

Se făcuse aproape ora opt cînd o bubuitură strașnică răsună la ușa din față. Faith încremeni; nu era nevoie să deschidă ușa ca să știe cine anume stătea pe verandă.

– S-a întîmplat ceva? o întrebă domnul Pleasant, prea experimentat ca să-i scape schimbarea petrecută pe chipul ei.

– Cred că ești pe cale să-l întîlnești pe Gray Rouillard, îi zise în vreme ce se ridica în picioare și o pornea în direcția ușii. Ca de obicei, inima îi bătea prea tare și prea repede numai la gîndul că avea să-l vadă și să-i vorbească. În aproape cincisprezece ani nimic nu se schimbase; putea la fel de bine să fie tot copila de unsprezece ani, cu ochii măriți pentru că își zărise eroul.

Era amurg încă, zilele lungi de primăvară cedînd cu greutate în fața înserării. El de abia se deslușea pe fundalul cerului albastru ca de opal, o siluetă înaltă, cu umerii largi și fără față.

– Sper că nu te deranjez, îi zise, dar tonul lui spunea foarte clar că de fapt puțin îi păsa dacă o deranjase cumva sau nu.

– Dacă m-ai fi deranjat, nu ți-aș fi deschis ușa, îi replică ea usturător în vreme ce-l lăsa să intre. Nu-și putuse șterge provocarea din voce, deși încercase s-o mai îndulcească puțin de dragul domnului Pleasant.

Zîmbetul lui Gray nu era altceva decît un rînjit prin care-și arăta dinții atunci cînd dădu cu ochii de domnul Pleasant care se ridicase politicos la intrarea lui. Camera păru deodată mult prea neîncăpătoare, plină și dominată de prezența masculină viguroasă a lui Gray, mai ales că îi domina pe ocupanții ei cu cei aproape doi metri ai săi. Era îmbrăcat într-o cămașă albă și o pereche de blugi vîrți într-o pereche de cizme cu toc jos, semănînd mai mult ca oricînd cu un pirat. Dinții îi strălu-

ceau la fel de albi ca și micuțul diamant din ureche.

– De abia am terminat cu cina, spuse Faith încet, recăpătându-și controlul. Domnule Pleasant, acesta este Gray Rouillard, un vecin. Gray, Francis Pleasant din New Orleans.

Gray întinse mîna și palma mică a domnului Pleasant fu înghițită deodată.

– Și sînteți un prieten sau un asociat de afaceri? Întrebă ca și cînd ar fi fost dreptul lui să știe.

Ochii domnului Pleasant începură să scînteieze, și, tuguindu-și buzele în vreme ce-și retrăgea mîna, îi răs-punse zîmbind:

– Păi, amîndouă, cred. Și dumneata? Un prieten și vecin?

– Nu, răspunse repede Faith.

Gray îi aruncă o privire aspră.

– Nu chiar, răspunse el.

Ochii domnului Pleasant străluceau mai mult decît înainte.

– Înțeleg. Luă mîna lui Faith și o duse la buze, sărutîndu-i-o gentil după care o sărută ușor și pe obraz. Trebuie să plec, draga mea; bătrînele mele oase au nevoie de odihnă. Orele mele de somn se aseamănă foarte mult cu ale unui copil, în ultima vreme. A fost o cină minunată. Îți mulțumesc pentru invitație.

– A fost plăcerea mea, îi răspunse, bătîndu-l ușurel pe mîna și sărutîndu-l la rîndul ei pe obraz.

– O să te sun, îi promise în vreme ce se îndrepta spre ușă. Ca și de dimineață, Faith rămase în pragul ușii pînă cînd el se urcă în mașină, făcîndu-i cu mîna în vreme ce se îndepărta tot mai mult.

Luptîndu-se cu spaima, închise ușa și se întoarse ca să dea nas în nas cu Gray, care se apropiase pe ne-simțite și acum stătea la cîțiva centimetri distanță de ea. Ochii îi erau negri de furie.

– Cine dracu' mai e și ăsta? mîrii. Tăticul de zahăr? Amesteci afacerile cu plăcerea la New Orleans, sau totul nu e decît o simplă distracție pentru tine?

– Asta nu e deloc treaba ta, îi răspunse ea plat, încercînd să-și bată joc de furia lui. Apoi își ridică privirea, văzînd roșu în fața ochilor, simțind cum o asalta mînia fără să reușească să i se opună. Domnul Pleasant era cu patruzeci de ani mai bătrîn decît ea, dar, desigur, Gray se gîndise imediat că probabil se culca cu el.

Se apropie și mai mult, nemailăsînd deloc spațiu între ei.

– Pentru Dumnezeu, este treaba mea, și asta de vreo două zile încoace.

Faith se înroși toată la față, amintindu-și ceea ce se întîmplase între ei la New Orleans.

– Ceea ce s-a întîmplat atunci n-a însemnat absolut nimic, începu ea să spună, cu vocea îngroșată din cauza stînjeneții, numai că el o prinse de umeri și se apucă s-o scuture.

– Pe naiba n-a însemnat nimic. Dar poate că ar trebui să-ți împrăpătez puțin amintirile. Își coborî capul și ea își ridică mîinile, însă prea tîrziu, ca să-l mai poată împiedica. Palmele i se lipiră de pieptul lui în vreme ce gura îi era acoperită, fiind imediat înghițită de acea fierbințeală. De fierbințeala lui. A ei. Inima începu să-i bubeie în urechi. Se lipi slăbită de el, desfăcîndu-și buzele sub presiune și permițîndu-i să-și vîre limba printre dinți. Culorile bogate ale parfumului lui o înconjurau din toate părțile, albastru și auriu și roșu, posedînd-o. Inima lui bătea cu greu sub palma ei. Și îi simți imediat tăria erecției pe pîntec, în vreme ce șoldurile i se arcuiră instinctiv, căutîndu-l.

Gray își înalță capul, apoi se îndepărtă la cîțiva pași. Respira cu greutate, în ochi strălucindu-i excitarea, cu

buzele roșii și umede și puțin umflate din cauza durtății sărutului. Degetele lui erau pe umărul ei, masînd și mîngîind.

– Nu încerca să negi ce s-a întîmplat.

– Nu s-a întîmplat nimic.

Reușise să mintă cu dezinvoltură doar ca să își poată ascunde disperarea. El știa foarte bine că era o minciună, văzuse ea bine pe fața lui, în sclipirea amenințătoare a ochilor, dar o spusese oricum. Știa ce încerca el să facă. În New Orleans făcuse marea greșeală să-i dea un deget și acum el dorea să aibă totul. Probabil că venise acolo în acea seară gîndindu-se că era o pradă ușoară; ar fi putut s-o bage în pat ca apoi s-o convingă să părăsească orașul. De dragul lui, probabil că i-ar fi spus. Ca să poată rămîne împreună fără s-o supere pe mama lui. Se îndepărtă de el, evitînd să-l lase s-o prindă în dreptul ușii.

– Nu a fost decît un sărut...

– Mda, așa cum King Kong era doar o maimuță. La naiba, stai într-un loc, îi zise iritat, întinzîndu-se, de data aceasta prinzîndu-i brațele. Mă ametești cu plimbatul ăsta prin cameră. N-am venit ca să te azvîrl pe jos ca după aia să mă cațăr pe tine, oricum nu chiar acum.

Ochii lui Faith se umplură de frică.

– Poți să pui pariu pe toate milioanele tale că nu se va întîmpla așa ceva! îi strigă încă o dată încercînd să se elibereze. Nici în seara asta și nici într-o altă seară.

– Vrei să încetezi odată? izbucni și el. O să te rănești singură.

Cu o mișcare rapidă, o întoarse cu spatele la el, ținîndu-și brațele strînse în jurul ei, chiar sub sîni, ținîndu-i încheieturile mîinilor prizoniere. Atît de repede, cu atîta ușurință, fusese obligată să se predea fără luptă simțîndu-i mușchii trupului calzi pe spate. Tentația o cuprinsese cu putere, cerîndu-i să-și relaxeze gîtul și să-și

lase capul să se sprijine pe pieptul lui, să-și lase trupul moale alături de trupul lui și să-și permită să inhaleze și să se intoxice cu aroma plăcută a pielii lui. Se cutremură gândindu-se la dorința de nesuportat care-o chinuia, dar își dădu seama că dacă el simțea și cel mai mic răspuns, avea să fie pierdută. Nu i-ar mai fi trebuit decât cinci minute ca s-o aibă întinsă în pat sub el.

– Ai văzut? o întrebă cu o voce catifelată, în vreme ce-i simțea tremurul. Răsufllarea lui caldă îi mișca șuvițele de păr de pe tâmplă. Nu trebuie decât să te ating. Și pentru mine e absolut la fel, Faith. Nici mie nu-mi place deloc treaba asta, dar pentru numele lui Dumnezeu, te doresc mai mult decât orice și o să facem ceva în privința asta.

Ea își închise ochii, încă tremurând din cauza efortului de a-i rezista, reușind în cele din urmă să dea ușor din cap.

– Nu.

– Nu, ce? Își frecă obrazul de vârful capului ei. Nu, nu mă vrei, sau nu, nu o să facem nimic în privința asta? În care din aceste cazuri minți?

– N-o să te las, îi zise, încercând să nu-i permită s-o distragă. Își deschise larg ochii și se concentră asupra unei veioze încercând să nu mai simtă brațele care-o înconjurau. N-o să te las să mă tratezi din nou ca pe un gunoi.

El încremeni, pînă și respirația i se opri un moment. Apoi dădu drumul unui oftat prelung.

– O să rămînă veșnic între noi, nu? Nu era nevoie să fie mai precis, amintirea acelei nopți era aproape tangibilă. Ezită o secundă. Scumpo, știi despre *Holladay Travel* și cît de mult ai muncit pentru tot ce ai acum. Știi că nu ești la fel ca mama ta...

Of, Doamne. Știa despre agenția ei. Se luptă din răspuțeri cu valul de panică, încercând să se concen-

treze asupra ultimei afirmații.

– Sigur că da, îi zise pe un ton amar. Te gîndești așa de frumos la mine, încît de-abia m-ai acuzat că aș avea un tătic de zahăr. Doamne, am invitat un bărbat bătrîn și singur să ia cina cu mine, așa că, evident, trebuie neapărat să mă și urc cu el în pat! Înfuriată, încercă iarăși să se elibereze.

Brațele lui se strînseră și mai mult, încît de abia dacă mai putea să respire.

– Ți-am spus să încetezi, o avertiză din nou. O să te învinețești toată.

– Dacă o să mă învinețesc o să fie doar vina ta, nu a mea. Tu ești cel care mă ține încătușată. Dădu cu piciorul în spate, lovindu-l în fluierul piciorului cu călcîiul, numai că era încălțată cu niște papuci foarte ușori, iar el avea cizme; gemu, numai că Faith își dădu seama că nu-l lovise cu adevărat tare. Își răsuci trupul știind că dacă îi stătea în față putea să lovească mai bine.

– Piscică... sălbatică... ce ești, îi zise, gîfînd din cauza efortului pe care-l făcea căutînd s-o țină nemișcată. La naiba, n-ai de gînd să stai locului? Eram gelos, admise în cele din urmă, cu sinceritate.

Pentru un moment, rămase prea uluită ca să mai poată reacționa. Rămase nemișcată în cercul brațelor lui, simțindu-se amețită de noua emoție. Gelos. Nu putea fi gelos decît dacă ar fi ținut la ea – nu. Nu putea să-și permită să cadă într-o asemenea capcană. Nu îndrăzne să-l creadă. Doar mai fusese și înainte martoră la felul în care-și ducea pînă la capăt seducția; își amintea cum o convinsese pe Lindsey Partain, complimențînd-o, spunîndu-i cît de mult o dorea, cîtă nevoie avea de ea. El era adeptul obținerii a ceea ce-și dorea. În vreme ce nu mai avea nici o îndoială asupra faptului că o dorea fizic, mai ales cu o dovadă atît de proeminentă, își dădea seama că în rest nimic altceva nu se schim-

base. Încă mai voia ca ea să plece din oraș și avea de gând să se folosească de slăbiciunea pe care o avea pentru el ca s-o convingă.

– Și tu chiar te aștepți la modul sincer ca eu să te cred? Îl întrebă în cele din urmă, fiecare cuvânt fiind încărcat cu electricitate.

El se împinse cu coapsele înainte.

– Poți să negi chestia asta?

Ea se forță să ridice nepăsătoare din umeri.

– Ce este de negat? Ți s-a sculat. Mare scofală. Asta nu înseamnă absolut nimic.

Pieptul lui începu să vibreze atunci când chicoti.

– Ce bine că am un organism sănătos, altfel ai fi reușit să-mi provoci un complex de inferioritate.

Și-ar fi dorit ca el să nu mai rîdă. Nu voia ca el să aibă simțul umorului atât de ascuțit. Ar fi vrut să fie rău și îngust la minte ca să-l poată disprețui. Îl loc de asta, era curajos și hotărît, cu un simț al umorului sănătos. Era poate un tip dur, dar în nici un caz un tip rău intenționat.

Își înclină capul ca s-o poată mușca ușurel de ureche, răsuflarea caldă gîdilîndu-i pielea gîtului.

– De fapt n-ar trebui să fie nici o problemă, murmură el. Putem să fim împreună; nu aici, dar asta este o chestiune ce se poate rezolva.

Faith înțepeni iarăși.

– Pun pariu că așa e. Și implică neapărat plecarea mea din oraș, așa-i?

Limba lui o gîdila în vreme ce se juca ușor cu lobul urechii, înainte ca acesta să fie prins între dinți.

– Nu o să trebuiască să te muți prea departe, încercă el s-o convingă. Nici măcar nu trebuie să vinzi casa asta. O să-ți cumpăr eu o altă casă, mai mare, dacă așa vrei...

Furia o copleși deodată, roșie și înverșunată. Se eliberă imediat din brațele care se relaxaseră în jurul ei,

întorcîndu-și fața albă cu ochi arzători spre fața lui cu o expresie încîntată.

– Mai taci din gură! Nu te poți opri să nu te gîndești că sînt de vînzare, nu? Singura schimbare este faptul că m-ai mutat la un preț mai costisitor pe piață. Nu vreau nici de-a naibii casa ta afurisită, în schimb doresc ca tu să o părăsești pe a mea. În clipa asta!

Ochii lui Gray se îngustară, dar el nu se clinti nici măcar cu o fracțiune de centimetru.

– Nu m-am gîndit nici o secundă să te cumpăr. Încercam doar să fac lucrurile cît mai ușoare pentru tine.

– Bună încercare, numai că eu cunosc prea multe lucruri despre tine. Doar te-am văzut în acțiune, mai ții minte? Amintirea acelei nopți părea teribil de amară din tonul cu care-i vorbise, rămînînd ca o stafie între ei. Numai că ea mai avea o amintire despre el, una despre care Gray habar nu avea: ziua aceea în care-l văzuse cu Lindsey Partain. Îl văzuse în acțiune, foarte bine chiar.

El rămase tăcut un moment, privirea întunecată cîntărind-o parcă.

– Așa ceva n-o să se mai întîmple vreodată, îi zise cu blîndețe.

– Nu, n-o să se mai întîmple, fu și ea de acord, ridicîndu-și bărbia. N-o să te mai las să te porți așa cu mine.

– N-ai prea avea de ales dacă m-aș hotărî în privința asta, i-o întoarse el, iarăși furios, cu ochii strălucindu-i de ațîtare. O prinse cu două degete de bărbie. Să nu uiți, scumpo. Dacă o să fie nevoie, o să joc cu mult mai dur.

Ea își retrase capul.

– La fel și eu.

Privirea lui se plimbă iarăși asupra ei, expresia din ochi schimbîndu-se în ceva încărcat de fierbințeală.

– Pun pariu că așa-i. Aproape că mă tentează să aflu cât de dură poți să fii, doar de dragul distracției. Dar discuția asta a deviat de tot. Nu sîntem în război, scumpo. Putem să facem un aranjament convenabil și să ne simțim bine fără să-mi rănesc familia, asta numai dacă ai fi și tu de acord.

– Nu, îi răspunse Faith.

– Țsta trebuie să fie cuvîntul tău favorit. M-am cam săturat să-l tot aud.

– Atunci stai cât mai departe de casa asta. Oftă oboșită deodată de toată acea luptă prostească. Nu vreau să-i fac nici un rău familiei tale. Nu de asta m-am întors. Țsta este căminul meu; nu vreau să provoc nici un fel de necazuri, nu vreau decît să trăiesc aici. Dar dacă o să fie nevoie să mă lupt cu tine pentru asta, o s-o fac.

– Atunci condițiile luptei au fost trasate. Gray ridică din umeri. Acum depinde doar de tine de cîte necazuri o să fii în stare să înduri doar ca să rămîi aici. Eu unul n-o să dau înapoi; încă ești la fel de neinvitată în orașul ăsta. Dar, dacă totuși îți schimbi părerea, nu trebuie decît să-mi dai un telefon. O să am grijă de tine fără să te deranjeze nimeni cu întrebări și cu bîrfe.

– N-o să te sun.

– Poate că nu, dar poate că da. Doar gîndește-te la cîte am putea avea împreună.

– Da, ce? Două întâlniri pe săptămînă și alea în fugă? Să minți pe unde te duci, pentru că nu ai vrea ca familia ta să afle cumva? Mulțumesc, dar nu vreau.

El întinse o mîină și-i cuprinse obrazul în palmă, iar de data asta ea nu se mai retrase. Atingerea lui era foarte blîndă în vreme ce cu degetul cel mare îi mîngîia buza de jos.

– Înseamnă mai mult decît un simplu regulat, îi zise cu blîndețe. Deși numai bunul Dumnezeu știe cât de mult îmi doresc treaba asta, atît de mult, încît mă doare.

Pentru că își dorea cu atîta disperare să-l creadă, nu îndrăznea. Încercă să lupte cu lacrimile în vreme ce-i spusese încet:

– Te rog, pleacă.

– Bine, o să plec. Dar gîndește-te la ce ți-am spus. Se întoarse spre ușă, după care se opri. În legătură cu agenția ta...

Imediat deveni alertă și gata pregătită pentru o altă luptă.

– Dacă îndrăznești să faci ceva și să aduci prejudicii agenției...

El îi aruncă o privire nerăbdătoare.

– Taci. Nu am de gînd să fac nimic. Voiam doar să știi cît de mîndru sînt de tine. Mă bucur sincer de cîte ai reușit să realizezi. De fapt, i-am spus directorului hotelului să acorde o importanță specială grupurilor venite prin agenția ta...

Era mîndru de ea? Faith rămase nemișcată după plecarea lui și lacrimile pe care și le reținuse cu succes înainte începură să-i șiroiască pe obraji. Oare să îndrăznească să-l creadă? Își dădu seama că nu putea. Trebuia să-și mențină hotărîrea anterioară și să nu mai ducă turiștii în hotelul lui.

Numai că lacrimile continuau să cadă. Îi spusese că era mîndru de ea.

Capitolul 10

Monica își prelungea tot mai mult șederea în baie, avînd nevoie de acea intimitate ca să-și poată reveni. Era întotdeauna ușor alarmantă acea pierdere a eului, a personalității. Michael nu părea însă s-o simtă; părea mereu fericit, poate puțin amețit atunci cînd se dădea jos de pe ea. Auzi scîrțîitul patului cînd el se mișcă ca să-și stingă țigara, probabil. Nu fuma prea mult, de fapt, încerca să se lase dar, după o partidă de amor, era una dintre puținele dăți cînd găsea că e greu de rezistat la țigări. Astăzi mîna îi tremurase ușor atunci cînd aprinsese bricheta, făcînd micuța flacără să fileze.

Acea minusculă reacție din partea lui o bucurase și o excitase, așa că rămăsese în baie ceva mai mult ca el să nu o poată vedea. Era și așa destul de rău că știa cît de sălbatică devenea atunci cînd era în interiorul ei, gemînd, agățîndu-se de umerii lui, necontrolîndu-și zbaterea coapselor. Indiferent de cît de mult încercase, nu reușise să le facă să rămînă nemișcate. Și era mereu atît de udă acolo jos; auzise zgomotul făcut atunci cînd se mișcase în interiorul ei. Atunci nu se simțise deloc stînjinită, nu se putuse gîndi decît la febra aceea care o măcinase pe dinăuntru, de-abia după aceea simțise jena.

Cu Alex nu se întâmpla defel așa ceva. Cu Alex se putea reține; se părea că și lui îi plăcea mai mult în felul ăsta, și ea știa și de ce. El se prefăcea că era de fapt cu mama ei.

Nu ar fi vrut s-o facă cu Alex, dar, în același timp, o făcea mereu. Nu ar fi putut spune că o forțase vreodată, nu se putea minți, nici măcar ca să se simtă mai bine că o făcuse. Îl iubea pe Alex, dar, el era ca un fel de tată pentru ea. Desigur, nu ar fi putut să ocupe locul tatălui ei, nimeni n-ar fi putut s-o facă, dar Alex fusese cel mai bun prieten al lui și fusese atît de trist cînd Guy plecase așa cum plecase. Tăcut, le oferise tuturor un umăr de care să se sprijine, sau pe care să plîngă. Cîteodată, în acele prime zile, chiar se prefăcuse că el era tatăl lor, că nimic de fapt nu se schimbuse.

Dar acea falsă impresie nu ținuse niciodată prea mult. Șocul oribil din ziua aceea schimbuse pentru totdeauna ceva din interiorul ei și în cele din urmă acceptase că nimic nu avea să mai fie perfect vreodată. Tatăl ei nu avea să se mai întoarcă; se părea că prefera să trăiască împreună cu creatura aceea ordinară decît cu propria lui familie. N-o iubea pe mama și nici n-o iubise vreodată.

Totuși, Alex o iubea pe mama. Bietul Alex! Nu-și mai putea aminti cînd își dăduse seama de sentimentele lui, cînd văzuse devoțiunea și tristețea din ochii lui; totuși asta se întâmplase la cîtiva ani după plecarea lui Guy. Cam pe vremea cînd reușise s-o convingă pe mama să coboare pentru prima dată la cină. El reușea să facă mai multe cu mama lor decît reușea ea și Gray; poate că din cauza gentileții blînde și devotate cu care o înconjura mereu. Și numai Dumnezeu știa că Guy nu se purtase niciodată în acest fel cu ea. Fusese mereu politicos și blînd, dar îți puteai da seama imediat că era un comportament artificial, că de fapt nu dădea doi bani

pe așa ceva. Însă lui Alex îi păsa.

Își aminti de noaptea în care se întîmplase prima dată. Gray era plecat la New Orleans cu afaceri. Mama coborîse la cină, dar, în ciuda încurajărilor lui Alex, pă-ruse mai deprimată decît de obicei și de abia dacă se atinsese de mîncare. Și, în ciuda rugămintîlor lui, imediat după aceea se retrăsese în camera ei. Cînd se întorsese și dăduse cu ochii de Monica, ea observase imediat dezolarea înscrisă pe fața lui și instinctiv întin-sese o mîină pe care o așezase pe brațul lui, dorind să-l consoleze.

Era o noapte friguroasă de iarnă. În salon se făcuse focul, așa că merseseră acolo, ea încercînd să-i mai aline acea tristețe. Stătuseră pe canapeaua din fața căminului în care duduia focul, discutînd liniștiți de multe lucruri, în vreme ce el sorbea din brandy-ul de după cină, o plăcere a lui. Casa era tăcută, camera întunecoasă, cu o singură veioză aprinsă. Focul înce-puse să se domolească. Și probabil că la lumina flă-cărilor semănase izbitor de bine cu mama ei. În seara aceea își strînsese părul într-un ȳoc sofisticat și era îmbrăcată mereu în rochiile acelea conservatoare cum îi plăceau și mamei. Probabil pentru toate acele motive, băutura, solitudinea, camera întunecoasă, propria lui dezamăgire, asemănarea ei cu mama – se întîmplase.

Un sărut se tranșformase în două, apoi în trei, apoi în multe altele, mîinile lui erau în părul ei, în vreme ce gema sonor. Monica își aminti cît de tare îi bătuse inima, de teamă și de simpatie dureroasă. El îi atinsese apoi sîinii, aproape cu reverență, dar numai pe deasupra hainelor. Și îi ridicase apoi fusta doar atît cît să dez-golească partea esențială, ca și cînd nu ar fi dorit să-i violeze pudoarea mai mult decît ar fi fost necesar. Își amintea apoi foarte confuz de carnea dezgolită, ne-văzută dar simțită, atunci cînd se apăsase pe ea, apoi

durerea aceea cumplită și mișcărilor rapide din interiorul ei. Oricum, ceea ce rămăsese neatins de timp, era cuvântul pe care îl șoptise răgușit la ureche, apoi repetat: „Noelle.“

Se părea că nu-și dăduse seama că el fusese primul. În mintea lui, ea fusese de fapt mama.

Iar în mintea ei, Dumnezeu s-o ierte, el fusese tata.

Era totul atât de grețos încît și acum se simțea dezgustată de ea însăși. Ea nu avusese niciodată nici un fel de sentimente de natură sexuală față de tatăl ei; de fapt nu avusese nimic pentru nimeni pînă la Michael. Dar în tumultul emoțiilor din seara aceea se gîndise că dacă îi oferea ceea ce dorea și mama nu-i putea da, atunci nu va mai pleca de lîngă ei. Așa că luase locul mamei, oferindu-și sexul ca mită ca să-l poată păstra pe tata acasă. Bietul Alex! Biata de ea. Amîndoi simple surrogate a ceva ce nu puteau avea. Freud ar fi avut o zi plină cu ea.

Dar noaptea aceea nu însemnase decît prima dintr-un șir lung de nopți de-a lungul ultimilor șapte ani. Deși nu chiar atât de multe, dacă stătea și se gîndea mai bine. Michael probabil c-o avusese de mai multe ori într-un singur an decît o avusese Alex în timpul celor șapte. Alex păruse atât de rușinat, dorind să se scuze toată vremea. Numai că venise iarăși la ea, avînd o nevoie disperată de a se preface că Noelle era în brațele sale, iar Monica îl lăsase să-și afle ușurarea după care tînjea. Dar nu se apropiase niciodată de ea atunci cînd era și Gray acasă, doar atunci cînd era plecat în afara orașului cu afaceri.

Ultima dată fusese doar cu două zile în urmă, cînd Gray fusese la New Orleans. Se dusese la biroul lui Alex în seara aceea, așa cum o făcea de obicei, iar el îi făcuse felul pe canapeaua de acolo. Niciodată nu ținea prea mult. Și niciodată n-o dezbrăcase pe ea sau pe el

însuși. De șapte ani îi făcea felul și niciodată în acest răstimp nu-l văzuse gol, chiar și penisul nu i-l văzuse decât de câteva ori. El încă părea să se scuze în permanență din cauza acelei dorințe, de parcă ea ar fi fost cu adevărat mama și se gîndea că întregul proces era foarte urît. Așa că și el își dădea silința să termine cît mai repede, după care ea se curăța și pleca acasă.

Însă cu Michael nu era deloc la fel. Încă nu știa ce anume o atrăsese la el, sau cum de permisesese ca lucrurile să progreseze atît de departe. El crescuse în Prescott așa că, desigur, îl cunoștea înainte. Era cu cinci ani mai mare decât Gray și fusese deja angajatul șerifului atunci cînd ea de abia termina liceul. De altfel, pe atunci el era deja însurat cu iubita pe care o avusese în liceu și avea doi băieți. Din păcate însă nu se avuseseră deloc bine și în cele din urmă ea se hotărîse să-l părăsească, fără să spună nimănui nimic. Se mutase imediat în Bogalusa și se recăsătorise cam la doi ani după aceea. Băieții lui aveau acum șaptesprezece și respectiv optsprezece ani și erau în relații foarte bune cu tatăl lor.

Michael era de fapt în relații bune cu toată lumea, cugetă mai departe, cu un zîmbet pe buze. Probabil că de aceea și fusese ales șerif în locul lui Deese cînd se pensionase cu trei ani în urmă. Era cu adevărat un bărbat atrăgător, căruia nu-i plăceau costumele, în locul lor preferînd uniforma și pantofii la modă înlocuindu-i cu cizmele. Era un adevărat uriaș de un metru optzeci și cinci înălțime, cu păr de culoarea nisipului și ochi albaștri, prietenoși, și o puzderie de pistrui pe nas. Un tip pe cinste.

Într-o zi, cu vreun an în urmă, fusese în oraș și se hotărîse să ia prînzul la restaurantul de lîngă clădirea municipală, care avea cei mai buni hamburgeri din oraș. Maică-sa s-ar fi oripilat toată la auzul unei asemenea

gust plebeu, numai că Monicăi îi plăceau la nebunie hamburgerii și se mai regala din cînd în cînd. Era deja așezată la măsuța din colț cînd intrase Michael, își luase hamburgerul și se îndrepta spre un separeu; cînd, trecînd pe lîngă ea, se oprise și o întrebase dacă se putea așeza. Uimită, îi permisesese.

La început fusese foarte țeapănă, numai că Michael putea face și un înger să-și iasă din cucernicie ca să i se alăture la haz. Foarte repede după aceea începuseră să rîdă și să vorbească de parcă ar fi fost vechi prieteni. Apoi mai avusese un moment de stînjeneală atunci cînd el o invitase la cină; devenise foarte conștientă că mama ei nu ar fi aprobat așa ceva. Nu era nimic ascuns sau neștiut despre Michael McFane și în mod cert nu era dintr-o familie bună, așa cum era Monica. Însă acceptase, și, spre marea ei uimire, pregătise cina chiar el, făcînd fripturi la grătar în grădina din spatele casei lui. Pentru că locuia la ferma micuță unde se născuse și crescuse, cu cel mai apropiat vecin la o milă depărtare, iar Monica se simțise cît se poate de liniștită de solitudinea tăcută a căsuței lui de țară.

Destul de relaxați, după ce mîncaseră începuseră să danseze pe muzica country ce se transmitea la radio, mișcîndu-se încet prin sufrageria micuță după care îl lăsase s-o conducă încet în dormitor. Adevărul era că nici prin cap nu-i trecuse să-l lase, nici nu luase în considerare că va încerca măcar. Numai că el începuse s-o sărute și sărutările lui erau calde și încete și pentru prima dată în viață simțise dorința arzîndu-i în pîntece. Speriată de ceea ce i se întîmpla și de viteză cu care se întîmpla, rămăsese nemișcată în dormitor și îl lăsase să-i desfacă rochia și să-i scoată sutienul. Pînă atunci nimeni nu-i mai văzuse sîni, însă Michael nu se mulțumise doar cu văzutul, ci se și apucase să-i guste. Presiunea gurii lui pe sîni o făcuse să devină sălbatică,

așa că se aruncaseră în pat. Pentru el nu exista acea mișcare discretă a coapselor cu pantalonii lăsați în vine. Foarte curînd după aceea erau amîndoi goi, înlănțuiți pe cearceafurile de bumbac, iar acea adiere de dorință explodase într-o plăcere atît de aprigă încît încă o speria.

Nici o doamnă nu s-ar fi purtat astfel, dar Monica știuse dintotdeauna că nu era o doamnă. Mama era o doamnă; Monica încercase cu disperare întreaga ei viață să-i semene, ca mama s-o iubească, dar, întotdeauna dăduse greș. Mama ar fi fost oripilată și dezgustată dacă ar fi știut că fiica ei petrecea cîteva ore pe săptămîină în pat cu Michael McFane, șeriful, regulîndu-se ca o iepuroaică.

Cîteodată Monica detesta toate acele lucruri stricte cu care fusese bombardată încă din leagăn. Gray nu fusese supus la așa ceva și nici pisălogit cu toate acele lucruri pe care doamnele nu aveau voie să le facă. Era ca și cum mama îl considerase pe Gray o cauză deja pierdută încă de la naștere; pentru că era bărbat, ca atare se aștepta ca el să se poarte precum un animal. Și pentru că era o doamnă, trecuse cu vederea escapadele fiului și soțului ei; asemenea lucruri nu o puteau interesa și se aștepta ca nici pe fiica ei să n-o intereseze.

Numai că nu se întîmplase așa, deși Monica încercase din răspuțeri. Încercase din greu, cel puțin în primii douăzeci și cinci de ani ai vieții. Chiar și după ce mama se retrăsese în ea însăși, departe de ei, după ce tatăl ei plecase, Monica continuase să încerce, sperînd că, dacă era destul de bună, mamei ei nu mai avea să i se pară atît de greu după plecarea soțului.

Dar întotdeauna dorise mai mult. Mama fusese întotdeauna atît de rezervată și de rece, perfectă, de neatins. Tatăl ei fusese cald și iubitor; o îmbrățișa mereu,

se juca cu ea, în ciuda dezaprobării mamei, considerînd că nu se cuvenea o asemenea comportare față de fiica lor. Gray era și mai impunător fizic decît tatăl său; mereu avusese în el o flacără interioară pe care Monica o recunoscuse de la o vîrstă fragedă.

Încă își amintea că, o dată cînd Gray venise acasă de la colegiu, rămăseseră în jurul mesei după cină ca să vorbească. Gray se întinsese în scaun cu acea grație felină a lui, rîzînd în vreme ce descria o farsă făcută unuia dintre antrenorii echipei, și atunci avusese... nu reușea să descrie prea bine... un fel de senzualitate sălbatică în felul în care-și mișcase capul, în mișcarea mîinii atunci cînd ridicase paharul. Atunci privise în direcția mamei și o văzuse holbîndu-se la Gray plină de revoltă, de parcă ar fi văzut în fața ochilor un animal dezgustător. Desigur, asta și fusese, un animal, un adolescent sănătos și viguros, strălucind din cauza testosteronului revărsat în trup. Dar nu era nimic respingător la el și Monica se simțise nemulțumită de acea dezaprobare tacită a mamei la adresa lui.

Gray era și fusese un frate minunat; nici nu știa cum s-ar fi descurcat fără el în zilele acelea cumplite de după plecarea lui Guy. Fusese atît de rușinată de încercarea aceea de sinucidere încît își jurase să nu se mai lase niciodată cuprinsă de o asemenea slăbiciune, o asemenea povară pe umerii lui Gray. Fusese o adevărată luptă, dar reușise să-și țină promisiunea. Era destul să privească la cicatricile subțiri de pe încheieturile mîinilor ca să-și amintească imediat care era prețul slăbiciunii.

Dar, cînd o văzuse pe Faith în parcare din fața băcănii, fusese atît de șocată încît, pentru prima dată după un timp îndelungat, revenise la vechiul obicei de a fugi la Gray, așteptîndu-se ca el să se ocupe de problemele ei. Fusese dezgustată de ea însăși că-și permisese așa ceva, dar, atunci cînd văzuse părul acela de

un roșu-întunecat, de o asemenea culoare bogată care semăna cu vinul bun, inima aproape că încetase să-i mai bată. Pentru un moment cumplit și amețitor crezuse că tatăl ei se întorsese. Pentru că dacă Renée era acolo asta însemna că venise și tatăl ei.

Numai că Guy nu era pe nicăieri la vedere. Nu era decât Renée care părea chiar mai tânără decât fusese atunci când plecase, ceea ce era o nedreptate strigătoare la cer. Cineva atât de rău și de păcătos ca Renée Devlin ar fi trebuit să aibă înscrise pe față toate păcatele, ca toată lumea s-o știe. Numai că fața care se întorsese în direcția Monicăi era la fel de frumoasă ca întotdeauna, fără un rid la vedere. Aceiași ochi verzi puțin somnoroși, aceeași gură mare, roșie și senzuală – nimic schimbat. Și, pentru un moment, Monica redevenise fata rănită și neajutorată care fusese odinioară și fugise direct la Gray.

Numai că nu fusese Renée; femeia din parcare fusese Faith Devlin, iar Gray fusese ciudat de șovăitor când se pusese problema să-și folosească toată influența pe care o avea împotriva ei. Monica nu ținea minte prea multe despre Faith, doar o amintire vagă cu o fetiță foarte slabă care avea același păr ca și mama ei, dar asta nu conta. Ceea ce nu era deloc vag fusese durerea pe care o simțise atunci când o văzuse, vechile amintiri, aceleași sentimente de trădare și de abandonare în voia sorții. De atunci îi fusese teamă să mai meargă în oraș, îi fusese teamă să nu o revadă pe Faith și să simtă usturimea sării presărate pe o rană deschisă.

– Monica? veni vocea leneșă a lui Michael. Ai de gând să dormi acolo, iubito?

– Nu, tocmai mă aranjam, îi strigă Monica după care trase apa la closet ca să dea credibilitate spuselor sale. Imaginea din oglindă o privea. Nu arăta deloc rău pen-

tru treizeci și doi de ani. Păr negru și des, nu la fel de negru ca al lui Gray dar nici cu şuvițe cărunte la vedere. Fața avea oase fine, frumoase, ca ale mamei ei, deși ea avea însă ochii întunecați ai familiei Rouillard. Nu se îngrășase deloc și avea sîni fermi și frumoși.

Michael era încă întins în pat, gol pușcă, atunci cînd ieși ea din baie, un zîmbet cald întinzîndu-i-se pe față în timp ce-și desfăcuse brațele larg.

– Vino să te iau în brațe, o invită, iar inima Monicăi începu să salte. Se cățără iarăși în pat și în căldura protectoare a brațelor lui. El oftă de încîntare cînd o simți aproape și cu o mîină mare se apucă să-i mîngîie un sîn. Cred că ar trebui să ne căsătorim.

Inima încetă să-i mai salte și aproape că i se opri. Își ridică privirile spre el cu ochi măriți de uimire și de panică.

– S-să ne căsătorim? reuși să bolborosească, după care-și așeză amîndouă mîinile pe gură ca să oprească chicotitul isteric care amenința să se reverse. Michael și Monica McFane? Chicotiul se revărsă dintr-o dată.

El zîmbi încîntat.

– Ei și, ce dacă sună de parcă am fi gemeni? Eu pot să trăiesc cu asta dacă poți și tu. Începu să-i necăjească sfîrcul, plăcîndu-i felul în care se întărise. Dar, dacă o să avem vreun copil, numele lui o să înceapă cu orice literă dar nu cu M.

Căsătorie. Copii. Of, Doamne! Cumva, niciodată nu-i trecuse prin cap că el ar fi vrut să se însoare cu ea. Nici măcar nu se gîndise la căsătorie în legătura cu propria-i persoană. Viața ei înghețase bocnă în urmă cu doisprezece ani și nu se aștepta să se mai schimbe ceva.

Numai că nimic nu era static. Chiar și pietrele se schimbau, erodate de trecerea vremii și de elementele naturii. Alex nu lăsase vreo urmă în viața ei atît de ordo-

nată, numai că Michael trecuse prin ea precum o cometă.

Alex, of, Doamne!

– Știu că nu am prea multe să-ți ofer, îi răspunse Michael. Casa asta cu siguranță nu este ceea ce este casa în care ai trăit pînă acum, dar am s-o aranjez oricum o să vrei tu; doar spune-mi ce anume să fac și eu o să fac.

Alt șoc. Își petrecuse toți cei treizeci și doi de ani în casa Rouillard. Încercă să-și imagineze cum ar fi să locuiască în altă parte dar nu reuși. Cu doisprezece ani în urmă, întreaga fundație a vieții ei se crăpase, iar de atunci nu mai reușise să suporte alte schimbări, chiar și una relativ minoră cum ar fi fost cumpărarea unei noi mașini. Gray o convinsese pînă la urmă s-o schimbe pe cea care o folosise încă de la nouăsprezece ani, așa cum cu cinci ani în urmă o fortase să-și refacă dormitorul în întregime. Se săturase pînă peste cap de decorul acela rozaliu de fetiță mică, dar numai gîndul ce l-ar fi putut schimba îi făcea parcă și mai rău. Fusese o adevărată ușurare atunci cînd Grăy adusese un decorator într-o zi cînd ea fusese plecată la dentist, ca apoi să se întoarcă acasă și să vadă că tapetul fusese deja cojit de pe pereți și covoarele scoase. Și cu toate astea plînsese ca o nebună vreme de trei zile. Atît de puțin din viața de dinainte rămăsese la fel după plecarea tatălui, încît o durea să renunțe la rest. După ce terminase cu plînsul și decoratorul își terminase și el treaba, începuse să-și iubească camera cu pasiune; tranziția fusese dureroasă, nu schimbarea în sine.

– Iubito? o scoase din gînduri vocea lui Michael, cu un ton plin de ezitări. Îmi pare rău, cred că am...

Furioasă, își așeză o mîină peste buzele lui.

– Să nu îndrăznești să te crezi mai jos decît mine, îi

zise încet, cu violență, simțind durerea de inimă doar la gândul că el își putuse imagina că ea s-ar crede prea bună pentru el. Reversul era adevărat; Michael era mult prea bun pentru ea. Cu numai două zile în urmă zăcuse întinsă pe canapeaua de piele din biroul lui Alex și-l lăsase s-o reguleze. Urît cuvînt! Urît proces! Nu avea nimic în comun cu felul în care făcea Michael dragoste cu ea. Nu simțise absolut nimic, doar milă și ușurare atunci cînd totul se terminase.

Dacă Michael ar afla de Alex atunci n-ar mai dori-o. Cum ar putea? În ultimul an își închipuise că fusese doar a lui și în tot acest răstimp ea lăsase un vechi prieten de familie s-o batjocorească, la fel cum făcuse și în cei șase ani dinainte.

Nu simțise nici un fel de vină la adresa lui Alex, atunci cînd Michael devenise amantul ei. Nu simțea nici un fel de legătură cu Alex, și cum ar fi putut? Nici măcar nu o făcea cu ea, ci cu mama ei. Dar ea se simțea roasă de vină atunci cînd se ducea la Alex, pentru că simțea că îl trăda pe Michael... Trebuia neapărat să îi spună lui Alex că treaba asta avea să înceteze, numai că vechea teroare era încă acolo, adînc îngropată. Dacă nu avea să-l mai lase s-o reguleze, avea oare să-i părăsească? Și chiar conta dacă avea s-o facă? Ea nu mai era fata rănită și confuză; nu mai avea nevoie de un tată, de protecția lui.

Dar ce avea să se întîmple cu mama dacă Alex înceta să mai vină la ei acasă? O iubea pe mama, dar avea oare să suporte s-o vadă atît de pierdută pentru el, dacă n-avea nici măcar ușurarea adusă de prefăcătoria că făcea dragoste cu ea?

– Te iubesc, îi zise lui Michael, în vreme ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Doar că nu m-am gândit niciodată că o să vrei să te însori cu mine.

– Prostuțo! Îi șterse lacrimile de pe față și un zîmbet viclean îi apărură pe față. Mi-a trebuit aproape un an ca să gădesc curajul necesar să-ți spun, asta-i tot.

Monica reuși să-i zîmbească la rîndu-i.

– Sper să nu-mi trebuiască și mie la fel de multă vreme ca să spun da.

– Te sperie așa de rău, eh? o întrebă rîzînd.

– Orice... orice schimbare, o fac cu mare greutate. Înghiți nodul din gît doar gîndindu-se că trebuia să-i spună mamei despre Michael. Gray știa despre el, desigur; nu era nici un secret că se vedeau, dar nimeni nu bănuise că se culcau împreună de aproape un an. Dar, de vreme ce mama nu apărea în oraș și nici nu mai avea vreun prieten care să vină s-o viziteze, nu mai știa nimic din ce se petrecea în zilele acelea. Și nu avea să-i placă ideea din două motive. Unul, nu avea să-i placă ideea ca Monica să se mărite cu cineva, și asta pentru că nu agreea deloc gîndul că fata ei cea curată să fie atinsă în mod dezgustător de vreun bărbat. Și al doilea, nu i-ar fi plăcut deloc ca bărbatul acela să fie Michael McFane. Familia lui fusese întotdeauna săracă, fermieri săraci, categoric nu făceau parte din aceeași pătură socială cu cei din familia Grayson sau Rouillard. Faptul că Michael era șerif nu l-ar fi ridicat deloc în ochii ei; pentru ea nu era decît un slujbaș public cîștigînd un salariu onorabil, dar în nici un caz spectaculos.

Și urma să fie nevoită să-i spună și lui Alex.

– O să fie totul în regulă, îi zise Michael reconfortant. O să încep mai întîi să aranjez casa. Ar trebui să fie gata în, să spunem, șase luni. Asta o să-ți dea destul timp ca să te obișnuiești cu ideea, nu?

Privi în sus spre fața iubitului și îi spuse cu fervoare:

– Da. Da la tot. Inima îi bătea sălbatic. Avea să se descurce într-un fel. Avea să-i spună mamei și avea să

înfrunte dezaprobarea rece. Avea să-i spună și lui Alex că nu se va mai putea întâlni cu el. O să-l rănească, dar în cele din urmă avea să înțeleagă. N-o va abandona pe Noelle; fusese o proastă numai că se gândise la așa ceva. Trebuia să privească lucrurile ca un adult și nu ca o fată prostuță. Alex nu rămăsese un prieten adevărat doar pentru că îi permisesese să se culce cu ea; el era reprezentantul legal al lui Gray și un prieten încă dinaintea nașterii ei. Probabil pur și simplu luase obiceiul s-o folosească. Poate că avea să se bucure de scuza aceea ca să înceteze, poate că și el se simțea la fel de vinovat ca și ea.

Trebuia să pună lucrurile la punct cât mai bine. Nici măcar un singur lucru nu trebuia să meargă anapoda sau totul avea să fie dezvăluit. O viață normală și fericită se zărea în fața ei precum un inel de aur al unui carusel celestial și putea să-l ia dacă avea grijă să facă totul cum trebuia. Data trecută Renée Devlin îi distrusese visul...

Gîndurile i se învălmășiră. Chiar în vreme ce Michael o îmbrățișa exuberant, o altă față îi apărură dinaintea ochilor: ochi verzi, somnoroși, o gură senzuală care putea înnebuni orice bărbat. Renée încă acolo, chiar dacă sub forma fiicei sale.

Faith trebuia neapărat să plece. Mama avea să fie mult mai fericită dacă Faith pleca din oraș. Ba chiar putea fi de acord cu Monica, dacă ea era cea care reușea s-o alunge de acolo. Și dacă se implica în treaba asta și Michael ar fi fost și mai bine...

Începu să se împingă cu mâinile în umerii lui goi.

– Există o problemă.

El o eliberă, oftînd de dezamăgire. Motivul dezamăgirii i se dezumflă imediat în poală.

– Care?

– Este mama.

El oftă iarăși.

– Crezi că n-o să-i placă ideea să te măriți cu mine?

– Ei n-o să-i placă ideea de a mă mărita cu oricine, îi zise Monica fără șovăială. Tu nu știi, o să fie atît de supărată.

El părea uimit.

– Pentru Dumenzeu, de ce?

Monica își mușcă buzele pentru că trebuia să spele rufele murdare ale familiei în fața unui străin.

– Pentru că asta o să însemne că o să mă culc cu tine.

– Sigur că o să te... oh! Acum părea stîmjenit. Probabil că în acele momente își amintea vechea bîrfă despre aranjamentul dintre părinții ei. Bănuiesc că nu-i plac lucrurile de genul ăsta.

– Urăște pînă și simpla idee. Și acum că în oraș este și Faith Devlin este supărată de-a binelea. Precută, Monica îl îndrumă în direcția dorită. Dacă Faith pleacă iarăși, asta o s-o mai îmbuneze pe mama, dar eu nu știu cum să mă descurc cu treaba asta. Gray încearcă și el s-o facă să plece, dar spune că nu poate face mare lucru, nu ca înainte.

Spre marea ei surprindere, Michael rămase împietrit și pe față îi apărură o umbră.

– Știi ce anume simte. Nici eu n-aș vrea să fac ceva ca s-o scot pe fata aia dintr-o altă casă.

Monica se retrăse puțin, neliniștită pentru că el răs-punsese exact cum nu se așteptase. Crezuse că el avea să înțeleagă imediat.

– Nu e decît o Devlin! Nici nu pot să mă uit la ea fără să-mi fie greață.

– Ea n-a făcut nimic, încercă Michael să-i explice pe un ton cît mai rezonabil, care pe ea însă o făcu să scrîșnească din dinți. Am avut necazuri cu toți ceilalți

Devlin, dar nu cu ea.

– Dar arată exact ca mama ei. Mama aproape că a explodat când a auzit că o Devlin s-a întors în oraș.

– Nu există nici o lege care să spună că nu poate trăi aici dacă așa îi place.

Pentru că se părea că el avea probleme ca să înțeleagă lucrul esențial, Monica se hotărî să meargă direct la țintă.

– Totuși, tu ai putea să faci ceva în privința asta, nu? Gray nu face mare lucru, dar tu te poți gândi la o cale prin care s-o faci să plece.

Numai că Michael scutură din cap și dezamăgirea îi făcu stomacul să se strîngă.

– Data trecută am fost și eu acolo, îi zise sumbru în vreme ce ochii albaștri i se întunecară. Când i-am dat afară din cabana în care locuiau. Despre restul familiei nu mi-a părut rău nici cît negru sub unghie, dar Faith și băiețelul acela, ei bine, ei sufereau cumplit. N-o să uit niciodată expresia de pe fața ei, și pun rămășag că și Gray tot la asta se gîndește. Probabil că din cauza asta încearcă s-o ia cu binișorul. Numai bunul Dumnezeu știe că n-aș putea să-i fac același lucru încă o dată.

– Dar dacă mama... Monica se opri. Nu avea de gînd să facă nimic. El nu putea înțelege, nu cu adevărat, nu trăise laolaltă cu mama ca să știe cum dezaprobarea ei rece îți ajungea pînă la os. Își ascunse dezamăgirea și îi zîmbi. Las-o baltă! O să mă descurc cumva eu singură cu mama.

Dar cum? Nu reușise de fapt niciodată s-o manevreze pe Noelle și să suporte toate lucrurile oribile pe care le spunea la fel cum le suporta Gray. Gray o iubea pe maică-sa, o știa foarte bine, dar în general o ignora cu totul. Monica încă se simțea ca o fetiță neliniștită, încercînd din greu să se ridice la standardele impuse de

mama ei și întotdeauna dînd greș.

Va trebui s-o facă totuși cumva. Nu-l putea pierde pe Michael. O să-i spună lui Alex că nu se mai puteau întîlni și cumva, se va descotorisi de Faith Devlin și o va face pe maică-sa atît de fericită încît nu se va mai supăra că avea să se mărite.

Capitolul 11

Faith închise telefonul cu o încruntare nedumerită. Fusese a șasea oară când îl sunase pe domnul Pleasant și nu primise nici un răspuns. Nu avea nici o secretară; doamna Pleasant îndeplinise acest rol și după moartea ei nu avusese inima să-l încredințeze altcuiva. Domnul Pleasant părăsise și motelul; adică lăsase cheia de la ușă pe noptieră și lucrurile dispăruseră din cameră. Camera fusese plătită în avans așa că nu era nimic neobișnuit în asta. Și ea o făcuse de mai multe ori.

Ceea ce însă era neobișnuit era faptul că n-o sunase încă, deși îi promisese. Nu putea crede în ruptul capului că uitase. Ar fi sunat-o dacă nu ar fi fost în regulă ceva. Însă, ținând cont de starea sănătății lui, se temea ca nu cumva să fie prin vreun spital, prea bolnav ca s-o poată suna. Putea chiar să fie pe moarte și ea nu știa absolut nimic. Gîndul că ar fi putut muri singur îi strînse inima. Cineva trebuia să fie lângă el măcar ca să-l țină de mîină, așa cum făcuse ea cu Scottie.

Și, în afară de faptul că era îngrijorată, nu știa pe cine reușise el să găsească sau pe cine luase la întrebări. Trebuia neapărat să continue de una singură, fără avantajul de a cunoaște ce răspunsuri căpătase el.

Nu avea încă o idee prea clară de cum avea să procedeze, ce indicii să caute și chiar ce întrebări să pună, asta în cazul în care era careva dispus să stea de vorbă cu ea. Singurii care poate aveau să stea de vorbă cu ea fără probleme ar fi fost cei nou-veniți în oraș, dar era foarte posibil ca ei să nu cunoască nimic din vechile bîrfe. Cei care-și trăiseră toată viața în oraș știau foarte bine, însă, ei rămîneau sub interdicția impusă de Gray, pe care n-aveau s-o calce în mod sigur.

Apoi, deodată, îi veni o idee care o făcu să zîmbească. Exista cel puțin o persoană care avea să stea de vorbă cu ea; poate de nevoie, dar avea s-o facă.

Își trecu peria pînă păr, după care îl prinse într-un coc în creștet, lăsînd cîteva șuvițe în jurul feței și pe ceafă. Asta era limita pînă la care își permitea să se aranjeze; și, doar la cîteva minute după ce luase hotărîrea, era deja în mașină în drum spre Prescott și spre băcănia *Morgan*.

După cum se așteptase, doamna Morgan o descoperi imediat ce intră pe ușa magazinului. Faith însă o ignoră și se îndreptă direct spre raionul de lăptărie care se afla în spatele magazinului, departe de ochii iscoditori ai doamnei Morgan. Nu dură mult pînă cînd Ed veni greoi printre rafturile încărcate, oprindu-se pufăind lîngă ea, fața lui cea grasă mocnind de indignare și de supărare.

– Poate că nu înțelegi foarte bine, îi zise gîfîind. leși afară din magazinul meu. Nu-ți poți face cumpărăturile aici.

Faith nu părea prea impresionată, așa cum stătea pe locul ei, zîmbind cu răceală.

– Nu am venit să cumpăr ceva de aici. Vreau doar să-ți pun cîteva întrebări.

– Dacă nu pleci am să chem șeriful, îi zise el, deși pe față i se citea neliniștea.

Remarca cu privire la șerif îi strânse stomacul, probabil reacția pe care urmărise și el s-o obțină. Spinarea îi îngheță dar se strădui să-i ignore amenințarea.

– Dacă îmi răspunzi la întrebări, îi zise liniștită, în câteva minute am și plecat. Dacă nu, soția ta s-ar putea să afle câteva lucruri pe care nu cred că le știe despre tine. Dacă tot venise vorba de amenințări atunci nici ea nu se dădea în lături de la așa ceva.

El păli și aruncă o privire îngrijorată spre partea din față a magazinului.

– Nu știi despre ce tot vorbești.

– În regulă. Întrebările pe care vreau să ți le pun nu au nici o legătură cu mama mea. Eu vreau să aflu cât mai multe despre Guy Rouillard.

Ed clipi, uimit de schimbare.

– Despre Guy? repetă ca un papagal.

– Cu cine altcineva s-a mai întâlnit în vara aia? Întrebă. Știi că mama nu era singura femeie din viața lui. Îți mai amintești vreo bîrfă de atunci?

– Dar de ce vrei să afli despre toate astea? Nu contează cu cine se mai întâlnea pentru că în cele din urmă a fugit cu Renée, nu cu celelalte femei.

Faith aruncă o privire spre ceasul de la mînă.

– Bănuiesc că mai ai vreo două minute înainte să vină aici soția ta ca să vadă ce se petrece.

Ed îi aruncă o privire urîtă, dar îi răspunse cu șovăială.

– Am auzit că se mai întâlnea cu Andrea Wallice, secretara lui Alex Chelette. Alex era cel mai bun prieten al lui Guy. Nu știi dacă chestia asta este sau nu adevărată pentru că tipa n-a fost prea răvășită după plecarea lui. Mai era și o chelneriță de la *Jimmy Jo's*, nu-mi amintesc de numele ei, dar știi că Guy s-a întâlnit cu ea de câteva ori. Acum nu mai stă aici. Și am mai auzit că a fost ceva între el și Yolanda Foster. Guy nu glumea. Dar

nu-mi mai amintesc cu cine s-a mai încurcat sau cînd anume.

Yolanda Foster. Acea trebuia să fie soția fostului primar. Fiul lor, Lane, era unul dintre băieții care se învîrteau în jurul lui Jodie atunci cînd doreau să se distreze pe cinste, dar care nu i-ar fi vorbit în public.

– Și asta o știa toată lumea, era ceva public? întrebă. Nu erau nici un fel de soți geloși în jur?

El ridică din umeri și privi cu îngrijorare spre partea din față a magazinului, cum o făcuse și cu cîteva minute în urmă.

– Poate că primarul bănuia ceva, numai că Guy donase o mulțime de bani pentru campaniile electorale, așa că mă îndoiesc sincer că Lowell Foster ar fi făcut ceva și dacă ar fi știut că Yolanda era... uf, colecta donațiile. Strîmbă din nas și Faith se gîndi la cît de mult îi dispăcea omul din fața ei.

– Mulțumesc pentru informații, îi zise, întorcîndu-se să plece.

– Și n-o să mai vii pe aici, nu? o întrebă neliniștit.

Faith se opri și se întoarse să-l privească cu răceală.

– Poate că nu, îi răspunse. Sună-mă dacă-ți vin în minte și alte nume. După care ieși țanțoșă din magazin, fără ca măcar să arunce o singură privire în direcția doamnei Morgan în vreme ce pleca.

Două nume, plus posibilitatea celui de-al treilea, al chelneriței plecate din oraș. Ceea ce însă o intriga era scurta mențiune la adresa celui mai bun prieten al lui Guy, Alex Chelette. Probabil el avea răspunsul la cele mai multe dintre întrebările ei.

Familia Chelette era una dintre cele mai vechi și mai bogate din zonă, nu la același nivel cu al familiei Rouillard, dar nimeni altcineva nu le era pe potrivă. Le cunoștea numele, dar nu reușea să-și aducă aminte de ei ca oameni. Nu avea decît paisprezece ani atunci cînd

plecase și fusese mai retrasă decît majoritatea celor de vîrsta ei, păstrîndu-și intimitatea. Ea le dăduse atenție doar celor care avuseseră contact direct cu familia ei, și, din cîte își putea aminti, nu avusese niciodată de-a face cu cineva din familia Chelette. Totuși era foarte posibil ca Alex Chelette să fi rămas în oraș; lăsînd deoparte cazul lui Guy Rouillard, banii de familie de regulă rămîneau în același loc.

O porni spre cabina telefonică de la capătul parcerii și căută numele Chelette în cartea de telefoane. Casa era listată ca Alexandre Chelette, av. Dedesubt era trecut numărul firmei *Chelette and Andreson, avocați*.

Gîndindu-se că momentul acela era la fel de potrivit ca oricare altul, băgă o fisă în fantă și formă numărul biroului de avocatură. O voce muzicală îi răspunse după al doilea apel.

Faith spuse repede în receptor.

– Numele meu este Faith Hardy. Ar putea domnul Chelette să mă primească astăzi?

Urmă o mică ezitare care îi spuse lui Faith că numele îi fusese recunoscut, după care vocea muzicală îi răspunse:

– Este la tribunal toată dimineața, dar ar putea să vă vadă pe la unu și jumătate după-amiază, dacă este o oră potrivită.

– Este. Vă mulțumesc. În vreme ce închidea, Faith se gîndea dacă nu cumva vocea aceea muzicală îi aparținea Andreei Wallace, care fusese secretara domnului Chelette cînd se întîmplase totul sau dacă nu cumva era o secretară nouă.

Avea trei ore de pierdut prin oraș, asta dacă nu voia să facă un drum pînă acasă și apoi să revină la timpul potrivit. Stomacul îi ghiorăi, amintindu-i că feliuța de pîine prăjită pe care o mîncase dimineața la șase și jumătate se mistuise probabil de multă vreme. Se

întrebă dacă avea să fie servită în vreunul din restaurantele din oraș sau dacă nu cumva interdicția lui Gray se întinsese pînă acolo. Ridică din umeri. Era momentul potrivit să afle.

În piațetă era o cafenea micuță. Nu fusese niciodată acolo, cugetă în vreme ce-și parcă mașina aproape de intrare. Nu mîncase niciodată la un restaurant pînă cînd nu ajunsese la familia Gresham, iar ei fuseseră cei care o introduseseră în minunile micilor cafenele și terase. Gîndul la ei o făcu să zîmbească atunci cînd intră în cafeneaua micuță și întunecată, făcîndu-și o notă în minte să nu cumva să uite să-i sune în seara aceea. Încerca să păstreze legătura, sunîndu-i cel puțin o dată pe lună și cam atît trecuse de cînd vorbiseră ultima dată.

Clienții își alegeau singuri locul în care doreau să se așeze, așa că Faith alese separeul din spatele cafenelei. O femeie cu fața plăcută, scundă și rotunjoară, apăru imediat cu meniul.

– Ce ați dori să beți?

– Ceai îndulcit. Ceaiul avea să fie de la gheață, era ceva de la sine înțeles, asta dacă nu cumva ceaiul fierbinte era cerut în mod special. Alegerile obișnuite variau de la îndulcit la neîndulcit.

Chelnerița dispăru ca să aducă ceaiul, iar Faith își îndreptă privirile spre meniul legat în plastic. Tocmai se hotărîse să ia o salată cu carne de pui cînd cineva se opri alături de ea.

– Nu cumva ești Faith Devlin?

Faith se încordă, întrebîndu-se dacă nu avea să i se ceară să plece. Privi spre femeia care se oprise acolo.

– Da, eu sînt. Femeia îi părea cumva cunoscută, cu ochi căprui, păr castaniu, maxilar pătrat și pomeți proeminenți. Era micuță, dacă avea un metru și cincizeci și cinci, dar avea vigoarea unei majorete.

– Bănuiam eu. A trecut ceva vreme, dar este foarte greu să uiți un păr de o asemenea culoare. Femeia îi zîmbi. Eu sînt Halley Bruce – Johnson acum. Am fost în aceeași clasă la școală.

– Sigur că da! Imediat ce îi auzise numele, fata îi și apăruse în amintire. Îmi amintesc de tine. Ce mai faci? Halley nu fusese prietena ei, dar pe de altă parte Faith nu avusese nici un fel de prieteni – dar Halley nu făcuse parte nici din grupul care o necăjea mereu. Fusese cel puțin politicoasă.

Oricum, expresia din ochii ei era acum prietenoasă.

– Nu vrei să stai cu mine? o invită Faith.

– Pentru cîteva momente, îi răspunse Halley, așezîndu-se în separeu chiar în fața ei. Chelnerița se întoarse cu ceaiul lui Faith și luă comanda pentru salata de pui. Cînd rămaseră iarăși singure, Halley îi zîmbi cu bună-tate. Părinții soțului meu sînt proprietarii cafenelei și eu o conduc în locul lor. Aștept o livrare în orice minut și atunci va trebui să mă duc să verific totul.

De vreme ce Gray știa deja de agenția ei, nu mai avea nici un rost să se mai ascundă, așa că Faith răspunse:

– Eu joc ceva mai tare. Am o agenție de turism în Dallas și ar fi trebuit să-i fi spus directorului pe unde umblu, numai că am uitat să-l sun înainte să plec de acasă.

Odată stabilite pozițiile sociale și economice, își zîmbiră una alteia ca niște egali. Faith simți o undă de plăcere. Chiar și după ce ajunsese în casa familiei Gresham și mersese la liceu, tot nu avusese nici un fel de prietene; fusese încă prea timidă și retrasă, prea traumatizată ca să mai încerce să lege vreo prietenie. De abia după ce plecase la colegiu începuse să-și facă cîțiva prieteni și acceptarea voioasă venită din partea colegelor de dormitor fusese pentru ea o adevărată

revelație. Timidă la început, înflorise foarte repede, participând bucuroasă la toate ritualurile feminine de la care fusese exclusă înainte: partide de bîrfă care țineau toată noaptea, tachinările și rîsul, schimburile de haine și de farduri, frenezia de a se pregăti dimineața împărțind oglinda de la baie cu celelalte fete. Pentru prima dată participase la analizele amănunțite ale naturii bărbătești, sau mai bine spus, ascultase, zîmbind ușor de naivitatea lor. Deși în acel moment colegele ei de dormitor făcuseră deja dragoste și ea rămăsese virgină, se simțise cu toate astea cu mult mai bătrînă, infinit mai experimentată. Ele încă vedeau bărbații prin lentilele roz ale romantismului, în vreme ce ea nu-și făcea astfel de iluzii.

Oricum, prietenia cu femeile rămăsese pentru ea o bucurie specială și o privi pe Halley Johnson cu speranța regăsirii ce tremura înăuntrul sufletului său.

– Și unde ai plecat cînd te-ai mutat? o întrebă Halley pe un ton degajat care trecea peste circumstanțele în care plecase Faith din Prescott.

– Beaumont, Texas. Apoi m-am mutat la Austin cînd am început colegiul și apoi la Dallas.

Halley oftă.

– N-am stat decît aici, toată viața, și nici nu cred că am vreo șansă să plec altundeva. Și eu mă gîndeam că o să călătoresc cît mai mult, dar m-am măritat cu Joel și apoi au venit și copiii. Avem doi, îi spuse radioasă. Un băiat și o fată. Și, pentru că aveam din fiecare cîte unul ne-am gîndit că era cazul să ne oprim. Dar tu?

– Eu sînt văduvă, îi răspunse Faith, ochii întunecîndu-i-se de tristețe ca atunci cînd se gîndea la Kyle, care murise atît de tînăr și atît de nedrept. M-am măritat imediat ce-am absolvit colegiul, iar el a murit într-un accident de mașină la mai puțin de un an după aceea. Nu am nici un copil.

– Este foarte greu. În vocea lui Halley se simțea simpatia sinceră. Îmi pare foarte rău. Nici nu pot să-mi închipui cum ar fi dacă l-aș pierde pe Joel. Cîteodată mă scoate din minți, dar el este piatra mea de temelie, mereu alături cînd am nevoie. Rămase tăcută un moment, după care pe față îi apăru un zîmbet. Și ce te aduce înapoi în Prescott? Pot foarte ușor să-mi închipui pe cineva plecînd din Prescott și stabilindu-se la Dallas, dar nu și invers.

– Aici este căminul meu. Am vrut să mă întorc.

– Mă rog, nu vreau să fiu indiscretă sau nepoliticoasă, dar aș fi zis că Prescott-ul este ultimul loc în care să-ți dorești să stai. După tot ce s-a întîmplat, vreau să spun.

Faith îi aruncă o privire, dar nu observă nici urmă de ironie în expresia lui Halley, doar o anumită rezervă, de parcă încă nu s-ar fi hotărît în privința lui Faith.

– N-a fost chiar o distracție pe cîste, îi răspunse, după care se hotărî să fie la fel de sinceră ca și femeia din fața ei. Nu știi dacă ai auzit sau nu, dar lui Gray Rouillard n-o să-i placă deloc dacă o să afle că m-ai servit. Bănuiesc că a discutat cu toți cei din oraș să nu care cumva să facă vreo afacere cu mine.

– Oho, am auzit, îi răspunse Halley zîbind, o parte din rezerva de dinainte dispărînd. Dar mie îmi place să hotărîsc eu însămi cum stă treaba cu oamenii.

– Nu vreau să-ți fac necazuri.

– N-o să se întîmple nimic. Gray nu e un tip vindicativ. Se opri cîteva momente. Văd că nu prea ești de acord cu mine. Categorie, nu l-aș vrea ca dușman, dar n-o să se supere doar pentru că ai mîncat aici niște salată de pui.

– Toată lumea din oraș pare să-l ia în serios.

– Are foarte multă influență, încuviință Halley.

– Dar nu și cu tine?

– N-aș putea spune asta. Numai că eu te țin minte de la școală. Tu nu erai precum ceilalți. Dacă în locul tău ar fi fost Jodie – n-ar fi stat acum aici așteptând salata de pui. Tu însă ești binevenită oricând.

– Mulțumesc, dar dă-mi de știre dacă apare vreo problemă.

– Eu una nu-mi fac griji din cauza asta. Dacă Gray ar fi avut de gând să fie foarte dur în privința asta, atunci ar fi spus-o. Un lucru bun la Gray este că nu trebuie să ghicești ce anume vrea. El spune ceea ce vrea și face ceea ce spune.

Secretara lui Alex Chelette era încă Andrea Wallice, după plăcuța de pe masa ei de lucru. Femeia așezată înapoia ei, era destul de bine trecută de cincizeci de ani, pe față avînd înscris fiecare an în parte, părul cărunt fiind aranjat cu gust într-o tunsoare scurtă și modernă. Privind-o și încercînd să-i scadă o duzină de ani din vîrsta actuală, Faith tot nu reușea să și-o imagineze ca genul de femeie pe care ar fi urmărit-o cu ardoare și pasiune Guy Rouillard. Gustul lui înclinase spre excentric, nicidecum spre o femeie curată și cu privire deschisă.

– Semeni foarte bine cu mama ta, îi zise Andrea într-un final, plecîndu-și capul într-o parte ca s-o poată studia mai bine. Există cîteva diferențe destul de clare, dar în general ai putea fi luată drept ea, mai ales în privința culorilor.

– Ați cunoscut-o cumva? o întrebă Faith.

– Numai din vedere. Făcu un gest spre canapea. Te rog, stai jos. Alex încă nu s-a întors de la masa de prînz.

În clipa în care Faith se așeză, ușa se deschise și peste pragul ei trecu un bărbat zvelt și arătos. Era îmbrăcat în costum, o adevărată ciudățenie în Prescott, doar dacă nu se întâmpla cumva ca omul respectiv să fie avocat care să aibă treabă o dimineață întreagă la tribunal. Aruncă o privire în direcția lui Faith și tresări vizibil, după care se relaxă și un zîmbet îi întinse buzele.

– Tu trebuie să fii Faith. Numai Dumnezeu știe că nu ai putea să fii altcineva, doar dacă nu cumva Renée a descoperit fîntîna tinereții.

– Asta-i ceea ce am crezut și eu, zise Andrea întorcîndu-se spre el și pentru un moment expresia din ochii ei deveni foarte caldă. Faith își lăsă repede privirile în jos. Din ceea ce tocmai văzuse, se îndoia foarte serios că Andrea s-ar fi combinat vreodată cu Guy Rouillard, și asta pentru că era foarte îndrăgostită de șeful ei. Se întrebă dacă știa asta și domnul Chelette și la fel de repede decise că habar nu avea. Din partea lui nu venise nici o privire de recunoaștere.

– Hai în birou, o pofti Alex, conducînd-o pe Faith în camera din fața lor și închizînd ușa în urmă. Știi că probabil am părut niște neciopliți, discutînd așa, în fața ta. Îmi pare rău. Dar asemănarea este atît de pronunțată, încît... dar, acum, dacă stau și te privesc mai bine diferențele sar în ochi.

– Toată lumea pare să aibă aceeași reacție atunci cînd mă vede prima dată, admise ea, zîmbindu-i. Era foarte ușor să-i zîmbești lui Alex Chalette. El părea să fie geñul de om pe care vîrsta îl rafina tot mai mult; întotdeauna zvelt, odată cu înaintarea în vîrstă devenea tot mai distins. Părul îi încărunțise pe la tîmple iar ochii îi erau înconjuțați de riduri, dar putea trece cu ușurință de vreo patruzeci de ani și nu de cincizeci și ceva. Aroma lui era de un verde plăcut, precum iarba proaspăt tunsă.

– Te rog stai jos, o invită el luînd loc pe scaunul lui.
Și ce pot face astăzi pentru tine?

Faith se așeză pe canapeaua de piele.

– De fapt, am venit din motive personale și acum îmi dau seama că n-ar trebui să vă răpesc din timpul de lucru...

El scutură din cap zîmbind.

– Plăcerea o să fie de partea mea. Acum spune-mi ce te deranjează. Este cumva Gray? Am încercat să-l fac să te lase în pace, dar el are mare grijă de mama și de sora lui, și nu vrea cumva să le necăjească ceva.

– Înțeleg foarte bine atitudinea lui Gray, îi răspunde Faith pe un ton sec. Dar nu de asta am venit aici.

– Oh?

– Am venit să vă pun cîteva întrebări despre Guy Rouillard. Dumneavoastră ați fost prietenul lui cel mai bun, nu?

El îi aruncă un zîmbet palid.

– Așa am crezut. Am crescut practic împreună.

Oare să-i spună acum că de fapt Guy nu plecase defel cu Renée? Se jucă cîteva momente cu ideea, după care renunță la ea. Așa prietenos cum părea să fie, totuși nu trebuia să uite că de familia Rouillard îl legau cu mult mai multe. Trebuia să presupună din start că tot ce avea să-i dezvăluie în acele clipe automat va afla și Gray.

– Sînt foarte curioasă să știu cît mai multe despre el, îi zise într-un final. Noaptea aceea mi-a zdruncinat familia la fel cum s-a întîmplat și cu familia lui Gray. Spuneți-mi, cum era? Știu că nu-i era mai credincios mamei mele decît soției lui, așa că de ce dintr-o dată, pe nepusă masă, să renunțe la afaceri, la poziția lui, la familie ca să fugă împreună cu ea?

– Nu cred că ai vrea ca eu să răspund la întrebarea

asta, îi replică pe un ton amar. Ca s-o spun cât mai politicos cu putință, Renée era o femeie fascinantă, cel puțin pentru bărbați. Fizic era... mă rog, Guy răspundea foarte ușor la senzualitatea lui Renée.

– Dar deja era încurcat cu ea. Nu exista nici un motiv cu adevărat real ca ei doi să fugă împreună.

Alex ridică din umeri, un gest cu adevărat galic.

– Niciodată nu am reușit să înțeleg treaba asta.

– Și atunci de ce n-a divorțat?

– Iarăși, n-am nici un răspuns la această întrebare. Poate din cauza religiei lui; Guy nu mergea regulat la biserică, dar avea sentimente religioase foarte puternice, așa cum nu te-ai fi așteptat de la cineva ca el. Poate că s-a gândit că așa îi va fi mai ușor lui Noelle dacă nu divorța de ea, dacă doar lăsa toate afacerile în seama lui Gray și pleca. Pur și simplu nu știu.

– Să lase toate afacerile în seama lui Gray? repetă Faith. Ce vrei să spunei cu asta?

– Îmi pare rău, se scuză avocatul cu blîndețe, dar nu pot divulga detalii despre afacerile clienților mei.

– Nu, sigur că nu, retractă ea rapid. Dar vă amintiți și altceva ce s-a mai petrecut în vara aceea? Cu cine altcineva se mai întâlnea Guy?

Avocatul părea năucit.

– Dar de ce ai vrea să știi așa ceva?

– După cum v-am mai spus, mă interesează foarte mult omul acesta. Din cauza lui, eu n-am mai văzut-o pe mama din ziua aceea. Era un tip plăcut? Avea vreun fel de onoare? Sau era doar un crai și nimic mai mult?

Pentru un moment, Alex se holbă la ea, în vreme ce durerea părea să-i umbrească ochii.

– Guy era cel mai plăcut om din lume, îi răspunse în cele din urmă. L-am iubit ca pe un frate. Mereu râdea și necăjea pe cineva, dar dacă aveam nevoie de el venea

ca din pușcă să mă ajute. Căsătoria lui cu Noelle a fost o mare dezamăgire și cu toate astea am fost foarte surprins când a plecat, pentru că era atît de apropiat de Gray și de Monica. A fost un soț teribil, dar un tată cu adevărat minunat. Își coborî privirile spre mîini. Au trecut doisprezece ani, zise mai departe. Și încă mi-e dor de el.

– A sunat vreodată? întrebă Faith. Sau a luat legătura cu familia lui în vreun fel?

El scutură trist din cap.

– Din cîte știi eu, nu.

– Și cu cine altcineva s-a mai întîlnit în vara aceea, în afara Yolandei Foster?

Încă o dată, întrebarea ei păru să-l uimească. Sprîncenele i se ridicară și în glas îi apăru un ton de nerăbdare.

– Nu cred că acum mai contează. După cum îi tot spun și lui Gray, totul a rămas în trecut; lasă-l să se ducă. În vara aia a fost multă durere și ca s-o păstrezi la fel de adîncă nu face nimănui nici un pustiu de bine.

– Nu pot să las să treacă totul cînd nimeni din zona asta nu vrea. Indiferent de cît de mult succes am, sau cîtă respectabilitate, sînt oameni aici care încă-și închiuie că nu sînt altceva decît un gunoi. Vocea îi tremură puțin cînd pronunță ultimul cuvînt. Nu avusese intenția ca totul să-i scape de sub control și se simțea și jenată și iritată că îi scăpase totuși. Dar, cîteodată, durerea ajungea prea aproape de suprafață.

Alex probabil că auzise acea durere în glasul ei pentru că expresia i se schimbă și, ridicîndu-se deodată de pe scaunul lui, veni să se așeze alături de ea, luîndu-i o mîină în palma lui.

– Știi că pentru tine a fost foarte greu, îi zise cu blîndețe. Dar toți cei din oraș își vor schimba părerea

atunci cînd te vor cunoaște mai bine. Iar Gray s-ar putea să te lase în pace. După cum am mai spus, a reacționat în felul în care a făcut-o pentru că vrea să-și protejeze familia, dar în general este un om foarte corect.

– Și nemilos, adăugă Faith.

Un zîmbet de înțelegere îi lumină fața o clipă, după care avocatul îi răspunse:

– Și asta. Dar nu este necinstit. Ascultă-mă pe mine. Și dacă pot face ceva ca să-i schimb părerea, îți promit c-o s-o fac.

– Mulțumesc, îi zise Faith. Nu din această cauză venise să-l vadă, numai că el era mult prea corect ca să divulge informații despre clienții și prietenii săi. Dar oricum vizita nu fusese doar o pierdere de timp, pentru că simțea că putea s-o scoată pe Andrea Walce de pe listă fără probleme.

Îi mulțumi avocatului încă o dată după care plecă și, pe drumul spre casă, încercă să adune frăturile de informații pe care le culesese. Dacă Guy fusese omorît. Lowell și Yolanda Foster păreau să fie suspectii cei mai probabili. Se întrebă apoi cum putea pune la cale o întâlnire cu cei doi. Și se întrebă mai apoi pe unde era domnul Pleasant și dacă era în regulă.

– Am întâlnit-o pe Faith astăzi, spuse Alex în seara aceea, în vreme ce el și cu Gray treceau cu privirea peste niște hîrtii. Își ridică paharul cu brandy și îl privi pe bărbatul mai tînăr peste marginea lui.

– Da, am observat cît de atractivă este, dacă asta-i ceea ce voiai să mă întrebi. Și unde anume ai întâlnit-o?

Își ridică propriul pahar, plin cu scotch-ul lui favorit, savurînd gustul ca de fum pe limbă.

– La mine la birou. A venit să-mi pună întrebări despre Guy.

Gray aproape că se înecă. Puse paharul pe masă cu atîta forță încît lichidul amenință să se reverse peste margini.

– Ce-a făcut? Ce naiba vrea să știe despre tata? Gîndul că Faith putea umbla prin oraș punînd întrebări despre tatăl său i se părea cumplit de amar. Era o reacție instinctivă; pentru un moment ea nu mai era Faith, ci o Devlin, cu toate conotațiile lipite de numele acela. El însuși o dorea cu o ardoare care îi înspăimînta și-l dezgusta în același timp, deși spera să ușureze acea dorință dacă era posibil, dar nu voia ca vreo acțiune din partea ei să atingă în vreun fel familia lui. Nu voia ca Monica sau Noelle să fie expuse ei și cu siguranță nu dorea ca ea să pună întrebări despre tatăl lui. Guy dispăruse, plecase. Absența lui, trădarea lui erau ca o rană periculos de aproape de suprafață, care încă mai sîngera la cea mai mică zgîriețură.

– Voia să știe cum a fost Guy, dacă a mai luat legătura cu voi, dacă s-a mai văzut și cu altă femeie în vara aceea.

Furios, Gray se ridică din scaun, intenționînd să se ducă la ea acasă ca să termine cu acea poveste. Alex îl opri punîndu-și o mîină pe brațul lui.

– Are dreptul să știe, îi zise încet. Sau cel puțin să fie curioasă.

– Al naibii să fiu dacă am s-o las! izbucni Gray.

– Nici ea nu și-a mai văzut mama de atunci.

Gray îngheță, după care se lăsă să cadă iarăși în scaun. Alex avea dreptate, la naiba! Era dureros, dar trebuia să admită adevărul. Cel puțin el fusese un om

matur, chiar dacă fără experiență în afaceri atunci când plecase tatăl lui; Faith nu avea decît paisprezece ani, la fel de neajutorată și de vulnerabilă ca un copil. Nu știa absolut nimic despre viața pe care o dusesese de atunci și pînă în clipa prezentă, exceptînd faptul că era văduvă și conducea o agenție de turism cu mult succes, dar își putea pune la bătaie și ultimul cent că nu fusese deloc ușoară. Faptul că trăise cu Amos Devlin și cu cei doi bețivani de frați, ca și cu sora cea curvă, nu putuse să fie deloc ușor. Nici înainte nu-i fusese deloc ușor, dar cel puțin fusese și Renée acolo.

– Gray, mai las-o în pace, îi zise Alex cu blîndețe. Merită ceva mai bun decît primirea pe care a avut-o din partea unor anumiți oameni și o parte din asta este și vina ta.

Gray își luă paharul și începu să învîrtă lichidul cu huanțe de ambră.

– Nu pot, îi zise morocănos. Se ridică și își luă paharul pînă în dreptul ferestrei, unde rămase ca să-și privească imaginea în geam și întunericul de afară. Luă altă înghițitură pentru a se îmbărbăta.

– Trebuie să plece înainte să fac vreun lucru care să umilească și să le rănească pe Monica și pe mama.

– Cum ar fi? întrebă Alex uluit.

– Hai mai bine să spunem că, în ceea ce o privește Faith, sînt prins între un perete de stîncă și o prăpastie. Peretele de stîncă este familia mea și prăpastia – în privi în jur cu un fel de amuzament feroce în ochi – este pantalonii.

Pălînd, Alex îl privi cu ochii holbați.

– Doamne!

– Trebuie să fie ceva genetic. Asta trebuia să fie sîr gura explicație, cugetă sarcastic. Moștenise temperamentul tatălui său. Să pună cineva în fața lui o femeie

Devlin și se și întărea. Nu, nu chiar orice femeie Devlin; două dintre ele îl lăsaseră rece. Dar Faith... Nimic nu mai era rece la el dacă ea se afla în apropiere de o milă.

– Nu poți să-i faci una ca asta mamei tale, șopti Alex. Umilința ar omorî-o.

– La dracu', știu și eu foarte bine! De asta și vreau ca Faith să plece înainte să fac vreo prostie. Și atracția asta nu e numai din partea mea. Ar fi fost mai ușor dacă ar fi fost așa, îi zise întorcându-se cu fața spre Alex, în ochi arzându-i același umor furios. Seara trecută am fost la ea acasă ca să-i fac o propunere; dacă nu vrea să părăsească zona asta, îi cumpăr o casă în apropiere, doar să nu fie în oraș. În felul ăsta ne putem vedea unul pe celălalt fără să facem vreun rău nimănui. Numai că la masă cu ea era și un om mai în vîrstă; luaseră împreună cina și am fost atît de gelos încît am acuzat-o că are un tătuc de zahăr. Scutură din cap și rîse încet, ca pentru el. Poți să crezi așa ceva? Bătrînul părea la fel de fragil ca o scobitoare, dar era tot îmbrăcat într-un costum modern poate prin anii '50, și eu nu mă gîndeam decît că voia să se urce cu ea în pat.

– Ce bătrîn? întrebă Alex, cu curiozitatea stîrnită. Cineva cunoscut?

– E din New Orleans. Numele de familie era parcă Pleasant. Eram atît de furios încît nu-mi mai amintesc dacă mi-a spus și numele lui de botez. Spunea că era un asociat de afaceri.

– Și era?

Gray ridică din umeri.

– Probabil. Faith are o agenție de turism și are o filială și în New Orleans.

– Este proprietatea ei?

– A reușit să se descurce destul de bine, nu crezi? Iată că apăruse din nou mîndria aceea prostească. A

început totul în Dallas. Nu știu câte filiale și câte birouri are, dar am început să adun informații despre ea. Mă aștept să primesc un raport oricînd de acum înainte.

– Și ai de gînd să încerci să-i ruinezi afacerea dacă nu pleacă? întrebă Alex cu mai puțină tărie decît se așteptase Gray.

– Nu. În primul rînd că nu sînt un ticălos atît de mare. Și în al doilea rînd dacă o fac, pot să-mi iau la revedere de la orice șansă aș mai avea cu ea. Gura i se strîmbă într-un zîmbet amar. Încearcă să decizi tu care motiv este mai important.

Alex nu îi zîmbi ca răspuns.

– Asta-i o situație a naibii de grea. Dacă ești hotărît s-o ai...

– Sînt, îi răspunse Gray categoric, sorbind și ultima înghițitură de scotch.

– ... atunci în nici un caz nu poate să mai rămîină aici. Noelle ar fi devastată.

– Pe mine mă îngrijorează mai mult Monica decît mama.

Alex clipi de parcă nici n-ar fi pus-o la socoteală pe Monica. Probabil că nu; toată atenția lui era concentrată doar asupra lui Noelle. Desigur, știa despre încercarea de sinucidere a Monicăi; nu fusese posibil să se păstreze discreția, cu toată zarva din cabinetul doctorului Bogarde. Și oricum, Monica nu încercase niciodată să-și ascundă cicatricile. Era prea mîndră ca să încerce să le disimuleze pe sub brățări late sau mîneci lungi.

– Monica este cu mult mai puternică decît era atunci, îi zise Alex în cele din urmă. Dar Noelle nu are nici un fel de sprijin. De la bun început am crezut, și încă mai cred, că trebuie să facă față tuturor greutăților și să-și continue viața, dar dacă descoperă că tu ai o legătură amoroasă cu Faith – nu. N-ar putea suporta. Ar

putea chiar încerca să se sinucidă.

Gray scutură uimit din cap, nedumerit de faptul că Alex o cunoștea pe Noelle de atîta amar de vreme și cu toate astea încă nu-și dăduse seama că era mult prea egocentristă ca să-și poată face singură vreun rău. Miopia dragostei îi permitea doar să vadă frumusețea neîntinată, perfectă și rece a mamei sale. Era probabil latura sa romantică, o caracteristică de-a dreptul ciudată la un avocat.

– Trebuie neapărat să plece, îi zise Alex cu regret.

Capitolul 12

Faxul zumzăia zgomotos așa că nu auzi mașina intrînd pe aleea din fața casei. Cînd o bubuitură îi răsună la ușa din față, se aplecă spre fereastră ca să vadă cine anume venise. Nu putea vedea cine stătea pe verandă, în schimb putea vedea foarte bine *Jaguar*-ul argintiu parcat în spatele mașinii ei și oftă atunci cînd se îndreptă spre ușă, cu cana cu cafea fierbinte încă într-o mîină. De abia dacă era opt și jumătate dimineața, mult prea devreme ca să aibă de-a face cu Gray Rouillard.

Primul lucru pe care-l observă cînd deschise ușa era furia care părea să-l macine pe Gray.

Singura dată cînd îl mai văzuse într-o asemenea stare fusese în ziua aceea cînd venise la cabană ca să le spună că Renée plecase, și apoi iarăși în noaptea aceea cînd îi aruncase afară din casă. Cînd își ridică privirile spre ochii întunecați și nemiloși, amintirea acelei nopți îi reveni deodată în minte, făcînd-o să se simtă iarăși fetița de paisprezece ani înfricoșată. Avu senzația că sîngele avea să-i înghețe în vene și făcu un pas în spate în vreme ce el avansa tot mai mult, lăsînd ușa să se trîntească în urmă.

Tresări vizibil auzind pocnitura. Ochii ei verzi se lipi-

seră parcă de fața lui pentru că nu îndrăznise să privească în altă parte.

– Ce mama naibii îți închipui că faci? o întrebă foarte blînd, tonul catifelat pîrînd la fel de tăios ca și o sabie lovită de o altă lamă. Mai avansă cu încă un pas astfel încît s-o copleșească cu prezența lui, iar Faith dădu iarăși înapoi. Cana cu cafea îi tremura în mîină.

Pentru fiecare pas pe care el îl făcea înainte, ea făcea cîte unul în spate, acest dans straniu continuînd pînă cînd Faith dădu cu umerii de peretele de piatră, apăsîndu-se în el de parcă ar fi putut trece mai departe. Brațele lui țîșniră în față înainte ca ea să fi putut face un pas în lateral, palmele lui sprijinindu-se de perete chiar alături de umerii ei, închizînd-o ca într-o capcană vie. Apoi se aplecă ușor în față; primii doi nasturi de la cămașa albă erau desfăcuți, scoțînd la iveală un V de piele măslinie decorată cu păr negru și cîrlionțat. Pulsul îi bătea vizibil la baza gîtului puternic, chiar în fața ochilor ei. Faith își agăță privirile de mișcarea aceea ritmică, încercînd din răspuț să se controleze. Pentru că nu mai avea paisprezece ani. Și el n-o mai putea arunca afară din casa ei.

– Ei bine? o întrebă el cu același ton catifelat.

Încheieturile lui groase aproape că-i atingeau umerii goi pentru că nu purta în dimineața aceea o bluză cu mîneci; pielea lui părea fierbinte alături de pielea ei. Umerii lui lați și pieptul masiv păreau un zid de netrecut în fața ei și parfumul lui plăcut îi făcea nările să se dilate de plăcere. Încă țînînd bine strînsă în mîină cana cu cafea, aproape ca pe un scut între ei, înghiți nodul din gît după care reuși să îngîine:

– Despre ce tot vorbești?

El se aplecă și mai mult, încît stomacul aproape că-i atinsese degetele.

– Vorbesc despre toate întrebările pe care le pui.

Alex mi-a spus seara trecută că ai fost și la el la birou. Să vorbești cu Alex e una, el o să-și țină gura închisă, dar ia ghicește cu cine m-am întâlnit în dimineața asta? Ed Morgan. În ciuda tonului calm și măsurat, Faith putea vedea foarte bine furia rece pe care o făcea simțită din priviri. Dacă ar fi fost o simplă criză de nervi, puțin i-ar fi păsat. Dar în starea asta, era capabil de orice, deși, destul de ciudat, nu-i era teamă de el în mod fizic. Nu, dacă Gray avea s-o rănească, atunci va lucra cu sentimentele și cu emoțiile ei. O să-ți spun asta o singură dată, continuă, aplecându-se atît de mult încît nasul lui îl atingea pe al ei. Nu mai pune și alte întrebări despre tatăl meu. Curiozitatea ta n-o să facă decît să stîrnească iarăși bîrfele și să-mi rănească iarăși familia. Și dacă asta o să se întîmple în cele din urmă, Faith, o să te alung iarăși din oraș, găsesc eu metode, orice fel de metode. Asta poți s-o iei drept un avertisment cinstit. Și ține minte: nu vreau ca gura ta frumoasă nici măcar să șoptească numele tatălui meu.

Ochii verzi larg deschiși priviră drept spre cei întunecați și reci care erau la o depărtare de doar cîțiva centimetri. Își ridică bărbia și gura, pe care el se părea că o considera frumoasă, se desfăcu în vreme ce trăgea intenționat tigrul de coadă, murmurînd încetîșor cele două cuvinte:

– Guy Rouillard.

Îi zări apoi pupilele dilatîndu-se a neîncredere, după care răceala din ochii lui fu înlăturată de vîpăi de foc. Poate că nu fusese prea prudent din partea ei să-l provoace, dar ca să stea și să urmărească rezultatul era de-a dreptul fascinant. Pentru că i se părea că el se dilata din cauza furiei, fața căpătînd o culoare închisă, un fel de roșu-marونیu și, dacă părul lung nu ar fi fost strîns la spate și prins bine cu o clemă, credea că în mod sigur l-ar fi văzut ridicîndu-se pe creștet.

Din păcate nu avu la dispoziție decît o frîntură de secundă ca să se bucure de spectacol pentru că el o prinse foarte repede, cu acea iuțeală care-l caracteriza, cu mîinile de brațe, scuturînd-o apoi zdravăn. Faith își slăbi strînsoarea mîinii pe cana cu cafea de mult uitată, după care o simți alunecînd. Cu un țipăt încercă s-o prindă iarăși, numai că el era mult prea aproape ca să poată executa astfel de jonglerii, așa că nu mai putu face decît să împingă cana cu vîrfurile degetelor spre ea însăși în loc s-o lase să se reverse peste el și să-l ardă. Cafeaua îmbibă imediat fusta subțire cu care se îmbrăcase, arzîndu-i coapsa dreaptă, după care se răsturnă peste picioare. Țipă a doua oară, însă de data aceasta de durere. Cana lovi podeaua cu un zgomot sec, rămînînd doar fără toartă, fără alte stricăciuni vizibile. Gray sări deoparte, eliberînd-o automat, iar ea profită de mișcarea lui ca să-și dezlipească fusta de coapsa arsă.

Privirea lui întunecată o examinează rapid după care murmură ca pentru sine:

– La naiba!

O apucă iarăși de brațe, trăgînd-o aproape de el, după care cu mîinile începu să moșmondească ceva la spatele fustei. Apoi fusta păru să se lărgească deodată, căzîndu-i la picioare. El o ridică imediat din cercul de material, luînd-o în brațe, în vreme ce ea i se agăță de umeri și camera părea să se rotească în jur.

– Dar acum ce mai faci? țipă alarmată, văzînd că el o ducea spre bucătărie. Era confuză din cauza durerii, iar el se mișca prea repede ca ea să mai poată pricepe ceva. Și, în afară de toate astea, era perfect conștientă de picioarele goale pe care le susținea cu un braț și că rămăsese îmbrăcată doar cu bluza subțire și chiloții.

El își băgă un picior pe după speteaza unui scaun, depărtîndu-l de masă, după care o așeză cu mare grijă.

Întorcându-se spre chiuvetă, trase câteva prosoape de hîrtie, le răsuci în așa fel încît să formeze un fel de compresă și, înmuindu-le în apă, fără să le mai stoarcă, le așeză cu delicatețe pe coapsa înroșită din cauza arsurii. Ea tresări din cauza răcelii. Șiroaie de apă se scurgeau de pe pulpă, trecînd apoi pe scaun și udîndu-i chiloții.

– Am uitat cu totul de cafea, murmură el. Dar, dacă era să spună adevărul curat, nici măcar n-o observase decît atunci cînd se vărsase. Îmi pare rău, Faith. Ai cumva niște ceai? Înainte ca ea să-i poată răspunde, deschisese deja ușa de la frigider, scoțînd oala cu ceai rece care era ceva foarte obișnuit în zona caldă a sudului.

Deschise și închise ușile și sertarele dulapurilor pînă cînd găsi locul în care-și păstra prosoapele curate. Luînd unul, îl înmuie în oală, după care îl scoase și îl stoarse grijuliu. Îl privi apoi uimită cum dădu deoparte pansamentul improvizat din prosoapele de hîrtie și îl aruncă în chiuvetă, înlocuindu-l cu prosopul înmuiat în ceai. Dacă apa de înainte fusese rece, în schimb ceaiul era înghețat. Faith respiră repede atunci cînd acesta, la fel ca și apa, începu să se scurgă pe scaun, udîndu-i și mai mult chiloții.

– Te doare? o întrebă Gray, lăsîndu-se în genunchi alături de scaun ca să ridice puțin prosopul de pe coapsa rănită. A avea vocea încordată din cauza neliniștii.

– Nu, îi răspunse sinceră. Este doar foarte rece și mi-am udat deja fundul.

Fața lui era la același nivel cu a ei. După cum răspunsesse, văzu cum îngrijorarea îi părăsea privirile, tensiunea eliberîndu-i umerii pînă atunci încordați. Se prinse de spătarul scaunului și cu un umor plăcut, o întrebă:

– Am exagerat cumva?

Ea își mușcă buzele gînditoare.

– Foarte puțin.

– Ai toată coapsa roșie, știu că te-ai ars.

– Puțin. Mă ustură ceva dar nu-i foarte rău. Mă îndoiesc că o să fac bășică. Își îngustă apoi ochii în vreme ce-l privea, încercînd să disimuleze hohotul de rîs ce amenința cu revărsarea. Îți apreciez îngrijorarea dar nu cred că justifică pe deplin dezbrăcarea mea pe jumătate.

El privi atunci în jos spre picioarele goale și la bum-bacul alb al chiloților ce de-abia se zăreau de sub poala cămășii. Un fel de tremur păru să-l scuture. Își așeză mîna dreaptă pe coapsa sănătoasă, trecîndu-și palma peste carnea delicată și fermă, încîntat de textura ei fină.

– De multă vreme doream să te fac să-ți uzi chiloții, murmură. Dar în nici un caz cu ceai.

Hohotul de rîs dispăru ca și cînd nu ar fi fost niciodată. Tensiunea începu să se instaleze iarăși între ei, aproape palpabilă în densitatea pe care o avea. Interiorul i se strînsese parcă în urma spuselor lui, căldura părea să i se scurgă spre pîntec în vreme ce sîinii i se întăriseră dureros. Simți imediat după aceea umezeala dorinței și acordul pe care ar fi vrut să și-l exprime: Și eu doream, fluturîndu-i pe buze. Reuși să rețină cuvintele, știind că dacă le-ar fi dat glas ar fi trecut un hotar pe care nu voia de fapt să-l depășească. Tensiunea sexuală emanată de el semăna cu un cîmp de forță, fierbinte și imperios. Era destul să mărturisească și el s-ar fi urcat imediat pe ea.

Aproape că o durea nevoia aceea cumplită de a-l atinge, de a se lipi de corpul acela dur ca oțelul, des chizîndu-și propriul trup pentru el. Numai instinctul de autoapărare o făcu să rămînă și pe mai departe tăcută și nemișcată.

El se aplecă imperceptibil mai aproape, inhalând cu plăcere aroma ei dulce. Sîngele îi pulsa cu viteză prin vene, aproape de punctul de clocot. În liniște, se priveau reciproc ca doi adversari venind unul spre celălalt pe o stradă plină de praf. El ar fi vrut să-i dea jos chiloții și apoi să își îngroape capul în poala ei, impulsul devenind atît de puternic încît începu să tremure din cauza efortului cu care încerca să-i țină piept, în același timp întrebîndu-se ce anume ar face ea dacă ar ceda în cele din urmă. Oare s-ar speria, l-ar împinge... sau picioarele i s-ar desface și mîinile i s-ar încleșta în pâr?

Mîna i se încordă ușor pe coapsa ei, degetele apăsîndu-i pe pielea delicată care se încălzise la atingerea lui. Îi văzu pupilele dilatăndu-se, lăsîndu-și mai apoi genele dese să le acopere în vreme ce respira adînc, cu greutate și făcîndu-l atent la sîni. El își mută mîna puțin, frecîndu-și degetul înainte și înapoi, fiecare mișcare aducîndu-l și mai sus, mai adînc între pulpele strînse. Voia s-o atingă. Uitase cu totul de Monica, de Guy, de tot, în afară de mișcarea înceată a degetului mare, tot mai aproape de carnea neasemuit de moale dintre picioarele ei, atît de puțin protejată de stratul subțire de bumbac. Și-ar fi putut petrece degetul pe sub elasticul de la încheietura piciorului, descoperind apoi părul fin de la întretăierea coapselor lipite. Apoi avea să-și ridice puțin degetul, deschizînd-o pe parcursul acelei mișcări, pînă cînd ar fi descoperit boțul micuț de la baza sexului.

Dacă îl lăsa s-o atingă, atunci cu siguranță avea să fie a lui. Atunci ar avea-o.

Degetul mare îi atinsese elasticul cu pricina. Atunci începu și ea să se miște, coborîndu-și mîna care se încleștă imediat pe mîna lui, retrăgînd-o departe de coapsă.

– Nu, îi șopti.

Frustrarea îl cuprinse precum o vîlvătaie nestăpînită.

Un sunet care semăna foarte bine cu un mîrîit i se plămădi în piept în vreme ce instinctele fizice luptau pentru supremație cu gîndul. Creierul cîștigă în cele din urmă. Era transpirat tot, tremură din cauza dorinței. Ereția devenise dureroasă din cauza pantalonilor strîmți.

– Nu, îi zise din nou, de parcă refuzul inițial ar fi avut nevoie de o întărire și probabil că așa și era.

Încet, el își întoarse palma în așa fel încît degetele lui să se întrepătrundă cu ale ei.

– Atunci ține-mă puțin de mînă.

Ea îl ascultă, strîngîndu-l cu putere, simțindu-i degetele încordîndu-se și apoi relaxîndu-se ca și cum ar fi încercat să apuce ceva. Cealaltă mînă rămăsese prinsă de spătarul scaunului pe care-l strîngea atît de tare încît încheieturile degetelor se albiseră.

După un moment de o durată necunoscută, pentru că timpul păruse să se destrame în jurul lor în vreme ce se priveau în ochi și dorința le pîrjolea trupurile, tensiunea teribilă ce pusese stăpînire pe el începu să se risipească. Clipi și-și schimbă poziția, întinzîndu-și un picior. Își eliberă mîna și o lăsă repede în jos, ca să aducă niște ajustări, încruntătura de pînă atunci dispărînd în vreme ce se simțea puțin mai lejer.

Ea își dresă glasul, nesigură pe ceea ce avea să spună, dacă putea să mai spună ceva.

El se ridică încet în picioare. Umflătura masivă din fața pantalonilor era imposibil să scape neobservată, dar cel puțin părea să dețină iarăși controlul asupra trupului său. Luă prosopul atîrnat în cuierul de lîngă chiuvetă cu care îi acoperi coapsele, alungînd ispita din raza vizuală, dacă apropierea nu o putea diminua.

După vreun minut, îi zise cu o voce calmă:

– Ești sigură că nu ești rănită și mai rău de atît?

– Da. Și ea vorbise la fel de calmă și la fel de încet

ca și el, de parcă un zgomot prea tare le-ar fi periclitat controlul și i-ar fi trimis înapoi în agonia aceea de dorință pe care reușiseră s-o evite în cele din urmă. Foaimea aceea nu fusese doar de-o singură parte. Este o arsură minoră. Probabil că pînă mîine n-o să mai simt nimic. Usturimea dispăruse, complet alinată de prosopul înmuiat în ceai rece.

– Bine. Privi în jos spre ea, după care își ridică mîna ca pentru a o mîngîia ușor pe păr, dar după aceea o lăsă să cadă la loc. Nu putea să-și permită s-o atingă în siguranță în acele momente, nu încă. Și acum explică-mi și mie de ce ai pus toate întrebările alea despre tata.

Faith își ridică privirile spre el, cascada de păr roșcat căzîndu-i moale pe umeri. Ar fi vrut să-i spună ce bănuiele avea, că tatăl lui era probabil mort, numai că descoperi că toate cuvintele îi rămăseseră înțepenite în gît. Nu putea s-o facă. Trebuia să creadă că el nu știa nimic despre toată afacerea aceea, că nu avusese nici o legătură cu moartea tatălui său, pentru că îl iubea și l-ar fi durut sufletul să facă un asemenea lucru. Și pentru că ea îl iubea atît de mult, nu voia să-l rănească. În mod deliberat răsturnase cafeaua pe ea, ca să-l ferească pe el de o opăreală ușoară; atunci cum ar fi putut să-i spună în acele momente că probabil tatăl pe care-l iubea zăcea mort de vreme îndelungată, ucis?

Așa că preferă să-i spună ceea ce era un adevăr și o minciună în intenție:

– El face parte și din trecutul meu. Nu prea pot să mi-l amintesc cînd nu era prezent în casa noastră, dacă nu direct cel puțin ca subiect de conversație, deși niodată n-am ajuns să-l cunosc cu adevărat. A fost mereu bun cu mine atunci cînd ne vedeam, ceea ce nu se întîmpla prea des, dar și după aceea, mi-am pierdut

mama datorită lui. Chiar crezi că n-ar trebui să fiu curioasă, să nu încerc să aflu ce fel de persoană a fost? Că n-ar trebui să încerc să umplu golurile ca să pot înțelege ce anume s-a întâmplat?

– Atunci, mult noroc, mîrîi Gray. Eu unul am crezut că-l cunoșteam mai bine decît oricine altcineva din lume și totuși nu pot să înțeleg nimic din ce s-a întâmplat atunci. Făcu o pauză de cîteva momente. Dacă mai ai și alte întrebări de pus despre el, mai bine întreabă-mă pe mine, pentru că am vorbit foarte serios ceva mai de vreme. Nu vreau să mă port dur cu tine, Faith, dar o să fac tot ce este necesar ca să-mi apăr familia. Să nu cumva să uiți.

De vreme ce el singur se oferise... Dar, nu, nu era deloc momentul potrivit ca să-l mai facă să-și prelungească vizita punîndu-i tot felul de întrebări, cînd stătea pe un scaun pe jumătate dezbrăcată iar el era precum un butoi de dinamită sexuală gata să explodeze. Așa că de-abia dacă îi aruncă o privire în tăcere și, imediat după aceea, gura lui se întinse într-un zîmbet tandru.

– Nu prea aud nici un fel de promisiuni, așa-i? Scumpo, ar fi bine să te mai gîndești la ce ți-am spus. Nu-ți face viața și mai amară decît este. Ține-ți doar gura și poartă-te cum se cuvine.

– Ca o fetiță mică și cuminte?

– Ca o femeie deșteaptă, o corectă ȧl. Din nou mîna i se mișcă în direcția ei și din nou mișcarea fu în cele din urmă abandonată. Ea își dădu seama că el ar fi vrut să rămînă, să continue cu ceea ce începuse, numai că îl refuzase și acum se străduia să accepte acea decizie a ei. De fiecare dată cînd se întîlneau, bătălia se înfiripa din nimic și, știa că, pe măsură ce trecea vremea, îi va fi tot mai greu să-l refuze. Ei, și acum ar cam trebui să plec.

– În regulă

El însă nu se mișcă din loc. După care spuse:

– Dar nu vreau.

– Fă-o oricum.

Gray începu să chicotească.

– Ești o femeie foarte dură, Faith Devlin.

– Hardy.

– Pe el nu l-am cunoscut. Pentru mine nici măcar nu este real. Spune-mi, l-ai iubit?

– Da. *Dar nu așa cum te iubesc pe tine. Asta nici odată.*

Ochii lui întunecați prinseră a străluci și de această dată reuși s-o atingă, palma lui bătătorită prinzîndu-i un obraz.

– Pentru mine, o să rămii întotdeauna o Devlin, cu părul ăsta roșu și ochii ca de vrăjitoare. Se aplecă și-și așeză buzele peste buzele ei, într-un sărut rapid de despărțire. După care plecă și, cînd ușa se închise în urma lui, Faith se lăsă pe spate în scaun, offînd de ușurare.

Avea impresia ciudată că în încăperea intrase o furtună care o răvășise cu totul. Inima încă îi bătea cu putere și își simțea picioarele precum niște macaroane de moi. Cele cîteva momente cu Gray fuseseră poate cele mai erotice din viața ei, iar el nu făcuse decît să-i atingă piciorul. Dacă s-ar fi apucat să facă dragoste cu ea cu adevărat, probabil și-ar fi pierdut cu totul stăpînirea de sine. Se simțea înspăimîntată de intensitatea dorinței pe care el i-o putea stîrni doar cu o singură privire, o atingere scurtă, pînă și cu aroma plăcută, bărbătească.

Pentru mine o să rămii întotdeauna o Devlin.

Nu era cea mai bună recomandare. Putea doar să presupună că el voise să-i spună că nu va fi niciodată

în stare să-i uite mediul, moștenirea pe care o primise din partea familiei și că nimic din ce avea să facă sau făcuse nu-i va schimba părerea în privința ei.

Și eu o să te iubesc mereu, îi șopti în minte. Mereu.

Doar o atinsese pe picior și aproape că ejaculase, se gândi Gray cu amărăciune. Doamne, păi dacă reușea vreodată să intre în ea, atunci probabil că inima avea să-i explodeze din cauza tensiunii.

Miinile îi tremurau în vreme ce conducea, o reacție deja normală dacă se întâmpla să petreacă ceva mai mult de un moment în compania lui Faith. Ar fi fost mai ușor dacă nu ar fi răspuns și ea în felul în care o făcuse; poate că stătea nemișcată și îi spunea nu, dar privirea aceea languroasă, aburul acela era în ochii ei. Cunoștea foarte bine toate semnele. Respirația i se îngreuna, sîinii i se întăreau și sfîrcurile se ridicau. Și, deși n-o sărutase decît foarte ușor la plecare, și asta pentru că nu mai rezistase dorinței, buzele ei fuseseră roșii și parcă puțin umflate. Și pe sub pielea aceea translucidă năvălise parcă un val de sînge care-o dăduse de gol.

O voia. Trebuia s-o facă să plece. O voia. Dorințele contradictorii îl înnebuneau cu totul.

Și ea în cele din urmă nu fusese deloc de acord să înceteze cu întrebările. Nu se certase cu el, dar începea să-și dea seama că tăcerea aceea a ei de fapt masca o încăpăținare la fel de largă ca și marele canion. Poate că nu lupta, dar în mod cert știa cum să reziste pe poziții. Ca fetița mică, Faith fusese de prea multe ori înfrîntă de viață, cînd fusese incapabilă să ia propriile ei hotărîri. Acum își putea decide singură cursul vieții, așa

că nu prea îngăduia cuiva să o îndepărteze de la el. Și acea încăpăținare hotărâtă era probabil și motivul pentru care, la numai douăzeci și șase de ani, deținea propria ei companie.

Și, ținînd cont de toate aceste date, era foarte puțin probabil să reușească s-o convingă să plece. Și, de vreme ce era foarte sigur că nu putea avea încredere în el însuși că va avea bunul simț să se țină cît mai departe de ea, prevedea în perspectivă niște zile de-a dreptul afurisite.

Mîinile Monicăi tremurau în vreme ce deschidea ușa de la biroul lui Alex și îi zîmbea Andreei. Și, chiar reuși să-și mențină vocea calmă și veselă în vreme ce-i spunea secretarei:

– Sper că a venit. Eram în oraș și mi-am adus aminte că voiam să-l rog ceva.

– Este ziua ta norocoasă, îi răspunse Andrea zîmbind. O știa pe Monica de cînd aceasta ea doar un bebeluș. A venit și el cu cîteva minute în urmă. Se spală puțin, dar în cîteva minute o să iasă. Intră în cameră și stai jos.

Se spală, era desigur un mod politicos de a spune că se dusese la baie. Cam așa ar fi spus și maică-sa, cugetă Monica, ca și cum chiar și o singură aluzie la baie ar fi scîrbit-o. În treizeci și doi de ani, nu-și amintea ca mama ei să facă vreo referire la adevărata menire a toaletei. Realitățile fizice trebuiau ascunse dacă acest lucru era posibil sau ignorate dacă nu. Deși încercase de nenumărate ori, Monica nu reușise nicicum să și-o imagineze pe Noelle făcînd dragoste, deși ea și cu Gray

erau dovada clară că treaba asta se întâmplase de cel puțin două ori. Cît despre vizita la ginecolog și situația nedemnă de a naște un copil era o adevărată minune că maică-sa nu-l închisese în afara dormitorului pe Guy după nașterea lui Gray, decît să treacă iarăși prin toate acele chinuri.

Monica evită canapeaua de piele și se îndreptă încet spre fereastră, ca să privească în piațeta din fața clădirii municipale. Bobocii proaspeți ai primăverii cedau cu rapiditate în fața florilor pline a zilelor de vară. Timpul se scurgea cu repeziciune, pămîntul și plantele trecînd prin toate ciclurile naturii, nepăsătoare în fața oamenilor care păreau atît de prinși în propria lor îngîmfare încît își închipuiau că puteau afecta totul în jur.

Alex intră în încăpere, zîbind vesel atunci cînd dădu ochii cu ea.

– Și ce vînt te aduce pe la mine astăzi? Luase cina cu ei cu o seară în urmă, deci, orice fel de afaceri se discutaseră atunci.

Monica privi la fața subțire și plăcută, la ochii gri foarte blînzi, și simți cum i se usucă gîtul. Se străduise o săptămînă întreagă să își adune curajul să stea de vorbă cu el. De fapt, chiar reușise să ajungă pînă în biroul lui, dar acum vocea nu mai voia s-o asculte.

El se încruntă văzînd neliniștea înscrisă în ochii ei negri.

– Ce s-a întîmplat, scumpa mea? o întrebă încet, închizînd ușa și apropiindu-se ca să-i prindă o mînă.

Ea reuși să tragă aer în piept. Cîteodată avea impresia că era nebună, că acele întîlniri cu Alex existau doar în închipuirea ei. În privirile sau în felul lui de a se purta nu existase nici cel mai mic indiciu atunci cînd se găseau împreună în timpul perioadelor normale. El rămînea doar Alex, același om dintotdeauna, un umăr de care te puteai sprijini, venind încetișor și preluînd o

mare parte a greutăților, așa cum se întîmplase după fuga tatălui lor și pînă cînd ea și cu Gray reușiseră cumva să se descurce singuri. Era ca și cum acele momente fugitive se petreceau de fapt între doi oameni diferiți, între tata și mama, unindu-se în trupuri de împrumut.

Acesta este Alex, își aminti singură. Nu avea să plece de lîngă ei. Dragostea și ajutorul lui nu depindeau de faptul că ea se culca uneori cu el. Fusese doar o simplă înlesnire pentru el, asta fusese tot de fapt, un fel de supapă pentru emoțiile îndelung reținute.

Cam asta era ceea ce-i spunea logica. Însă, din punct de vedere emoțional, era terorizată. Un tată deja o părăsise, dragostea lui pentru ea nefiind atît de puternică încît să-l țină împotriva viiturii în care intrase atunci cînd începuse să umble cu Renée Devlin. Nu putea suporta să-l piardă și pe Alex.

Numai că mai era și Michael. Michael cel dulce și cel sexy. Și dacă pierdea acum ocazia, avea toate șansele să-l piardă și pe el pentru totdeauna, și, dacă trebuia să stea și să aleagă între cei doi bărbați, nici măcar nu avea ce alege. Michael era inima ei, sîngele ce-i pulsa prin vene.

– Monica? Alex se apropiase și mai mult, în ochii gri arzînd neliniștea.

Monica își luă inima în dinți. Trebuia să-i spună. Închise ochii și dădu drumul adevărului.

– O să mă mărit cu Michael McFane.

Pentru un moment se făcu liniște, așa că își strînse ochii și mai bine, așteptînd înfiorată de frică. Numai că secundele treceau mai departe, și Alex tot nu spunea nimic, iar într-un tîrziu neliniștea deveni atît de acută încît n-o mai putea suporta, așa că deschise ochii.

El îi zîmbea încîntat, exasperarea amuzată citindu-se clar pe chipul lui.

– Felicitări, chicoti. Cam ce altceva ai vrea să-ți spun?
Uimită, se holbă la el.

– Nu, nu știu.

– Sînt foarte fericit pentru tine, draga mea. Nici tu și nici Gray nu ați arătat nici o înclinație spre căsătorie și mi-am făcut multe griji din cauza asta. Șeriful este un bărbat bun și de încredere.

Monica își umezi buzele.

– Mamei n-o să-i placă.

El ezită o secundă, parcă cîntărind implicațiile în minte.

– Probabil că nu, dar asta nu-i un motiv suficient de puternic ca să te oprească. Meriți porția ta de fericire, Monica.

– Numai că nu vreau s-o supăr.

– Sînt anumite lucruri cărora trebuie să le faci față și anumite lucruri care pot fi ascunse. În acest caz, mărită-te cu Michael și fii cît mai fericită cu el. Crede-mă pe cuvînt, asta n-o s-o necăjească nici pe jumătate ca atunci cînd o să audă de Faith Devlin.

Faith Devlin? tresări Monica.

– Ce-i cu ea? De vreme ce mama oricum știa că femeia aceea oribilă se mutase înapoi în Prescott, afirmația lui Alex nu părea să aibă logică.

– Gray nu ți-a spus? Părea uimit.

– Se pare că nu. Ce trebuia să-mi spună?

El oftă din greu.

– A tot pus întrebări prin oraș, despre Gúy. Întrebări cu caracter personal. Dacă nu este oprită, o să stîrnească iarăși tot și asta o s-o rănească pe Noelle mult mai rău decît vestea despre apropiata ta căsătorie.

Monica avea impresia că fusese pocnită peste față. Faith Devlin punea întrebări prin oraș despre tatăl ei? Numai gîndul acesta și o înfuria la culme. Nu era destul că tîrîtura de maică-sa îl furase pe tatăl ei și nu-l mai

văzuse niciodată de atunci? Fața i se înroși de mînie.

– Și ce fel de întrebări a pus? Doamne, ce treabă are ea cu tata, ce-i pasă?

– Întrebări personale, ce fel de om a fost, chestii de genul ăsta. A venit și la mine, ieri, pentru că a auzit că eu eram cel mai bun prieten al lui Guy. Că a stat de vorbă cu mine e una, numai că Gray a descoperit azi-dimineață că și pe Ed Morgan l-a pisat cu tot felul de întrebări.

– L-a luat la întrebări pe Ed Morgan despre tatăl meu? Țipă Monica. Omul ăsta e cel mai mare bîrfitor din oraș.

– Gray a avut grijă de treaba asta, îi zise Alex pe un ton alinător în vreme ce o bătea ușor pe mîină. Doar îl cunoști pe Gray. L-a redus pe Ed la tăcere numai în zece minute.

Gray în timpul unei crize de furie era o priveliște înspăimîntătoare, cu ochii aceia negri devenind reci și periculoși. Nu și-l putea imagina pe Ed Morgan făcîndu-i față nici măcar zece secunde. Imaginea aceea o amuză cîteva momente, după care fu împinsă deoparte din cauza indignării la adresa tupeului lui Faith Devlin.

– Pot să-i înțeleg curiozitatea, zise Alex mai departe, dar, după cum i-am spus și lui Gray, ar fi un adevărat dezastru dacă mama voastră află așa ceva.

– Ei bine, eu nu pot să-i înțeleg curiozitatea! Țipă iarăși Monica. Doamne, era nevoie de așa de puțin ca să se întoarcă iarăși totul, sentimentele acelea de pierdere ireparabilă, durerea sufocantă, sentimentul de abandonare. Ura o învălui dintr-o dată. Își retrase mîna și se îndepărtă. Gray a reușit să-l reducă la tăcere pe Ed Morgan, dar ce face în privința ei?

– Nu știu. Alex scutură din cap. Știu că nu ești de acord cu mine, dar atunci cînd s-a mutat aici, eu am fost pentru a o lăsa în pace. Ce s-a întîmplat atunci n-a

fost din vina ei și merita dreptul de a trăi acolo unde dorea ea. Asta era ceva ce Noelle trebuia să înțeleagă și să accepte, chiar dacă i-ar fi venit greu. Acum însă e altceva. Este ceva intenționat și este din vina ei.

– Gray o să aibă grijă și de asta, oftă Monica. Este nevoie.

– Nu știu dacă poate.

– Sigur că poate. Sînt o mulțime de lucruri pe care le poate face.

– Atunci dă-mi voie să-ți prezint problema dintr-un alt unghi. Nu cred că poate fi atît de drastic cu Faith ținînd cont de ceea ce simte pentru ea. Trezește-te, Monica! o certă. Dă-i puțină atenție și fratelui tău. Este atras de ea. Și nimic din ce se întîmplă nu-i tocmai ușor pentru el.

Monica simți cum sîngele i se scurgea din obraji, lăsîndu-i palizi. Gray se simțea atras de... femeia aceea? Nu, Dumnezeu nu putea fi atît de crud. Nu putea s-o facă să treacă iarăși prin acel coșmar.

Incapabilă să spună ceva, se apropie de Alex cu o mîină întinsă, nemaiputînd să suporte înțelegerea din ochii lui. Grăbită, părăsi biroul și de-abia după ce ajunsese în stradă își dădu seama că nu-i spusese că nu mai putea fi împreună cu el.

Pe Noelle ar fi ucis-o dacă afla că Gray se înhăitase cu fata lui Renée Devlin. Bîrfa ar fi fost atît de cumplică, încît ar fi fost incapabilă să-și mai ridice capul. Monica lăsă să-i scape un hohot de rîs amar. Și cînd se gîndea că era îngrijorată de părerea mamei ei în legătură cu căsătoria ei cu Michael McFane!

Capitolul 13

Biroul domnului Pleasant se găsea la ultimul etaj al unei clădiri cu două caturi. Faith urcă scările, sperînd în ciuda rațiunii să-l găsească în fața mesei de lucru, să descopere că telefonul lui se defectase și că bietul om era în regulă. Un telefon defect nu era o scuză prea grozavă, pentru că dacă n-ar fi putut să sune în oraș și-ar fi dat seama imediat și ar fi căutat un alt telefon. Și, bineînțeles, și-ar fi dat seama că nu primea nici el apeluri din afară. Poate că luase un alt caz și de al ei uitase.

Însă se îndoia serios că Francis P. Pleasant uitase ceva vreodată.

Biroul său era la prima ușă pe stînga. Partea de sus a ușii era din sticlă, însă storiile de la geamuri fuseseră trase, nelăsînd-o să vadă interiorul. În ziua în care-l întîlnise, storiile fuseseră ridicate. Încercă să deschidă ușa, însă era încuiată. Fără să aștepte cu adevărat un răspuns bătut la ușă și-și lipi urechea de geam. Camera din spatele ei era la fel de tăcută.

În ușă se afla o fantă pentru ca poștașul să poată arunca pe acolo plicurile. Faith împinse puțin marginea batantă și-și înclină ușor capul ca să privească înăuntru.

Vederea îi era limitată, dar putu zări corespondența, împrăștiată pe podea.

Nu era acolo și cantitatea corespondenței indica că nu mai trecuse pe acolo de mai multe zile.

Devenind mai îngrijorată cu fiecare minut ce trecea, Faith merse mai departe prin hol pînă la următoarea ușă. Dacă se lua după ceea ce scria pe ușă, era în fața biroului lui Houston H. Manges, avocat. Putu auzi clar zăngănitul unei mașini de scris și mai multe voci, așa că deschise ușa și intră.

Încăperea în care lucra Houston H. Manges era foarte înghesuită, cu dulapuri pentru dosare așezate în oricare spațiu disponibil. Intrase în zona recepției, populată de o femeie micuță cu păr alb și de trei plante agățătoare, dintre care una atinsese dimensiuni gigantice. Camera din spate, pe care o putea zări prin ușa deschisă, avea cam aceeași mărime, decorată însă din tavan pînă-n podele cu cărți. Un bărbat gras stătea în spatele unui birou demodat în vreme ce discuta aprins cu un client care era așezat într-unul din fotoliile de imitație de piele dispuse în fața mesei de lucru. Din client nu se putea vedea decît partea din spate a capului.

Femeia micuță își ridicase privirile și zîmbea întrebătoare, dar fără să facă vreo mișcare ca să închidă ușa și să dea avocatului și clientului său intimitatea necesară. Faith ridică din umeri și se apropie.

– Sînt o clientă a domnului Pleasant, ușa de lîngă ușa dumneavoastră, îi zise. De cîteva zile tot încerc să dau de el, însă nu pot lua legătura în nici un fel. Aveți cumva idee de locul în care l-aș putea găsi?

– Păi, nu, îi răspunse femeia cea micuță. A plecat cam cu o săptămîină în urmă spre un oraș micuț în apropiere de Mississippi, dar nu-mi amintesc deloc numele lui. Perkins, ceva de genul ăsta. Bănuiesc că este încă acolo.

– Nu, a plecat din zona aia a doua zi. E bolnav de inimă și îmi fac griji pentru el.

– Oh, Doamne! Fața micuță a femeii se îngrijoră pe loc. Nu m-am gândit nici un moment la inima lui. Desigur, știam de treaba asta. Soția lui, Virginia, obișnuiam să luăm prânzul împreună, ce trist că a murit, mi-a povestit despre necazurile lui. Și era destul de grav, după câte mi-a spus ea. Dar nu mi-a trecut prin gând să-l verific. Se întinse după agenda de telefoane, răsfoind-o pînă cînd ajunse în dreptul P-urilor. O să încerc la telefonul de acasă. Nu este trecut în carte, știți. Nu dorea deloc ca afacerile să-i afecteze viața persoanlă.

Faith știa foarte bine. Sunase la informații, căutînd să obțină numărul. Acest insucces o făcuse în cele din urmă să urce în mașină și să facă drumul pînă la biroul lui.

După un minut, micuța femeie puse receptorul jos.

– Nu răspunde nimeni. Of, Doamne! Acum sînt și eu îngrijorată. Nu e deloc genul lui Francis să nu anunțe pe cineva unde anume se află.

– O să sun pe la spitale, se hotărî Faith dintr-o dată. Îmi puteți împrumuta telefonul dumneavoastră?

– Sigur că da, scumpo. Avem două linii, așa că oamenii vor putea totuși suna aici, deși, o să am nevoie să închizi tu ca să pot răspunde eu.

Mulțumind pentru amabilitatea tipic sudistă, Faith acceptă cartea de telefon a New Orleans-ului și începu s-o răsfoiască pentru a ajunge la numerele de telefon ale spitalelor. Erau mai multe decît se așteptase. Luînd-o de la începutul paginii, se apucă să formeze.

Treizeci de minute mai tîrziu, după trei întreruperi pentru că existaseră apeluri din afară pe cea de-a doua linie, puse receptorul jos, înfrîntă. Domnul Pleasant nu era internat în nici unul dintre acele spitale. Dacă i s-ar fi făcut rău venind pe drumul dinspre Prescott, ar fi putut

fi internat în altă parte, dar unde?

Sau i se întâmplase altceva. Era o posibilitate pe care nu dorea s-o ia în considerare, dar pe care trebuia s-o accepte. Dacă Guy Rouillard fusese ucis și dacă domnul Pleasant începuse să pună întrebări care incomodaseră cam tare pe cineva... I se făcu greață doar gândindu-se. Dacă i se întâmplase ceva bătrînului cel drăguț, era doar vina ei pentru că îl implicase. Nu avea nimic de care să se agațe, în afara mărturiei lui Renée că Guy nu fugise deloc împreună cu ea și că nu-l mai văzuse din noaptea aceea din urmă cu doisprezece ani.

Majoritatea oamenilor nu ar fi putut suspecta o crimă. Majoritatea oamenilor nu ar fi fost îngrijorați că bietul domn Pleasant dăduse nas în nas cu aceeași persoană care-l ucisese pe Guy Rouillard. Dar majoritatea oamenilor nu fuseseră tîrîți ca ea în mijlocul nopții afară din casă și aruncați apoi în țărîină; pînă la dispariția lui Renée și a lui Guy Rouillard viața ei fusese destul de previzibilă, chiar dacă amară. Numai că în noaptea aceea încrederea ei într-o anumită ordine a vieții fusese zdruncinată definitiv, și niciodată de atunci nu mai avusese sentimentul securității, al ordinii și al faptului că așa ceva nu se întâmpla tuturor oamenilor. Era ca și cum în acea noapte se sfîșiase o cortină din fața ei și devenise deodată conștientă de toate pericolele și de toate întrebările care începeau cu „și dacă”. Lucrurile rele nu erau numai posibile; după experiența ei, exista o șansă maximă ca ele să se și petreacă. Îl ținuse pe Scottie de mînuță atunci cînd murise și mai tîrziu identificase trupul lui Kyle la morgă... Da, lucrurile rele se întâmplau.

– Și ce ai de gînd să faci? o întrebă secretara cea micuță, acceptînd automat faptul că Faith avea cu siguranță să întreprindă ceva.

– O să completez o fișă pentru persoanele dispă-

rute, îi răspunse Faith, pentru că era singurul lucru la care mai putea să se gîndească. Domnul Pleasant dispăruse la fel de definitiv și de eficient ca și Guy Rouillard; și pusese probabil o mulțime de întrebări despre Guy. Coincidență? Nu părea posibil, dar nici n-avea nici o dovadă care să autorizeze o investigație a unei echipe de criminaliști. Tot ce putea face era să completeze fișa pentru persoanele dispărute. Cel puțin asta avea să declanșeze o anchetă de vreun fel.

Întrebă care era direcția în care se găsea cartierul poliției și, după numai două tururi greșite, descoperi locul cu pricina. Un sergent de la recepție o îndreptă spre biroul pe care-l căuta și curînd după aceea se trezi așezată pe un scaun cu spătar drept, recitind informațiile pe care le avea unui detectiv obosit, îmbrăcat cu un costum la fel de obosit și care nu părea deloc interesat.

– Ați sunat la motelul în care stătea și își făcuse deja lichidarea? o întrebă detectivul Ambrose, ochii obosiți luminîndu-se puțin atunci cînd o priviră.

– Recepționarul de fapt nu l-a văzut pe domnul Pleasant. A spus doar că era lăsată cheia pe noptieră și că toate lucrurile dispăruseră.

– Camera fusese plătită în avans?

Faith încuviință din cap.

– Atunci nu pare nimic neobișnuit în asta. Ei, hai să vedem mai departe. Deci nimeni nu l-a mai văzut de cînd a plecat din Prescott, corespondența s-a adunat grămadă la birou, nimeni nu răspunde la el acasă și este pe deasupra bolnav de inimă. Detectivul scutură din cap. O să trec pe la el pe acasă ca să văd dacă pot descoperi ceva, dar... Ezită, simpatia ogîndindu-i-se în priviri.

Dar probabil că inima bătrînelului nu rezistase, asta era ceea ce gîndea. Faith ridică din umeri cu tristețe.

N-ar fi putut suporta gândul că domnul Pleasant murise și ea nu fusese alături ca să-l țină de mână sau chiar să participe la înmormântare. Nu verificase decât internările recente pe la spitale, dar nu și dacă nu cumva el fusese pacientul vreunui în săptămâna care trecuse. Numai că el știa despre starea inimii, era pregătit, chiar aștepta să se alătore soției lui; avea să-l plîngă, dar dacă se întîmplase așa atunci ar fi avut sentimentul unei anume dreptăți cumva. Adevăratul coșmar avea să înceapă în clipa în care polițistul nu avea să-l descopere. Atunci îi va fi teamă de tot ce-i mai rău, fără să știe cu siguranță ce anume se întîmplase.

Extrase o carte de vizită din poșetă și i-o întinse peste masa de lucru.

- Vă rog să mă sunați dacă descoperiți ceva, îi zise. Nu l-am cunoscut foarte bine, dar l-am îndrăgit foarte mult. Era un om foarte drăguț. Spre marea ei oroare, își dădu seama că vorbise despre el la timpul trecut.

Detectivul luă cartea de vizită, frecîndu-și degetele de margini.

- Mai este ceva ce aș vrea să aflu, doamnă Hardy. Făcea vreo anchetă pentru dumneavoastră?

Își dăduse seama că avea s-o întrebe în cele din urmă, așa că îi spuse adevărul.

- Cu doisprezece ani în urmă, mama mea a fugit împreună cu iubitul ei. Am vrut ca domnul Pleasant să-i găsească, dacă era posibil.

- Și a reușit?

Faith scutură din cap.

- Data trecută cînd am vorbit cu el nu reușise, încă.

- Cînd a fost...

- Am luat cina cu el, în seara dinaintea plecării de la motel.

- L-a mai văzut cineva după aceea?

- Nu știu. Era ușor să vadă direcția în care se în

dreapta după întrebările pe care le adresa. Cel puțin detectivul o lua în serios.

– Părea să fie în regulă după ce a plecat, sau când a plecat?

– Părea să se simtă bine. Am avut un vizitator neașteptat și domnul Pleasant a plecat imediat după cină.

– Deci, n-ați fost singura care l-ați văzut atunci?
Ea îi zîmbi destul de palid.

– Nu.

– Și cine a fost vizitatorul dumneavoastră?

– Un vecin, Gray Rouillard. A venit să mă vadă ca să-mi propună să-mi cumpere casa. Era uimitor cum de era posibil ca faptele simplu expuse să fie atât de departe de tot ce se întâmplase atunci. Devenise o adevărată expertă în a expune doar vârful unui iceberg al adevărului în vreme ce restul rămânea scufundat.

– Gray Rouillard, repetă detectivul, ochii oboșiți luminându-i-se de o recunoaștere lăuntrică. Oare este același Rouillard care a jucat fotbal pentru LSU cu vreo zece ani și ceva în urmă?

– Aproape cu treisprezece ani în urmă, îi răspunse ea. Da, este același individ.

– Familia Rouillard este cea mai mare prin părțile astea ale statului. Măi să fie! Deci lui o să-i vindeți casa?

– Nu. El mi-a cerut s-o cumpere dar eu nu vreau s-o vînd.

– Și sînteți în termeni buni cu el?

– Nu prea.

– Oh! Părea dezamăgit. Faith îl privi cu atenție un moment, după care un zîmbet îi înflori pe buze. Acesta era sudul, în fond și la urma urmei. Fotbalul profesionist își făcuse și aici prozeții, dar fotbalul de la colegii rămăsese pe primul loc în inimile oamenilor.

– Nu, nu prea am mare trecere pe lîngă el ca să obțin bilete la meciuri, îi zise.

El ridică din umeri, răspunzându-i cu un zîmbet.

– Merita să încerc măcar. Își închise pixul și se ridică în picioare, indicându-i că nu mai avea și alte întrebări. O să văd ce pot afla despre domnul Pleasant. Veți mai rămîne în oraș o perioadă sau mergeți direct acasă?

– Mă duc acasă. Singurul motiv pentru care am venit a fost să văd dacă nu cumva îl pot găsi. Recunoscătoare, se ridică de pe scaunul tare, înfrînîndu-și impulsul de a se întinde.

El își așeză ușor mîna pe brațul ei.

– Știți, prima verificare o s-o fac la anunțurile mortuare, îi zise cu blîndețe.

Faith își mușcă buzele și încuviință.

Mîna lui o bătu ușurel.

– O să vă dau de știre.

Plînsese aproape tot drumul înapoi spre Prescott. Plînsese foarte puțin în ultimii doisprezece ani, o parte din lacrimi pentru Kyle și mult mai multe pentru Scottie, dar gîndul că l-ar fi putut pierde pe domnul Pleasant o îndurera pe dinăuntru. Nu avusese niciodată prea mult loc pentru optimism în viața ei, așa că întotdeauna se aștepta la ce era mai rău.

Acum mîngea intrase în brațele detectivului Ambrose. Și, cînd verifică robotul telefonic imediat după ce ajunsese acasă, găsi un mesaj și din partea lui. *Am verificat casa domnului Pleasant și nu am găsit nici urmă de el. Și acolo s-a adunat corespondența vraf și vecinii nu l-au mai văzut. Urma o pauză. Nu a fost trecut nici pe lista morților. Continui cercetările după care te sun ca să te țin la curent.*

Deci nu era la el acasă. Gîndul continua să i se tot învîrtească prin minte. Nimeni nu-l mai văzuse de cînd plecase din Prescott.

Presupunînd că plecase într-adevăr.

Furia pură începu să se înalțe din interiorul ei, alun-

gînd tristețea. Mama ei și cu Guy reușiseră să creeze un adevărat nod și asta cu doisprezece ani în urmă și care încă era capabil să distrugă alte vieți. Faith trebuia s-o absolve pe Renée de orice vină în dispariția misterioasă a domnului Pleasant și asta pentru că mama ei nici măcar nu știuse de existența acestui om, dar rămînea în continuare o parte a rădăcinii din care pornise răul.

Pentru Faith, acțiunea mergea mîna în mîna cu gîndul. Furioasă, ridică receptorul și formă numărul de telefon al bunicii sale.

Se simți cumplit de iritată din cauza apelului nesfîrșit care se auzea la celălalt capăt al firului. Nu era nimeni acasă.

Fu nevoită să mai încerce de încă patru ori înainte să-i răspundă cineva, după care vocea răgușită a bunicii o strigă pe Renée să vină la telefon.

– Cine este? o auzi pe Renee întrebînd din fundal.

– Fata aia a ta, Prîslea.

– Nu vreau să vorbesc cu ea. Spune-i că nu sînt acasă.

Mîna lui Faith se strînse pe receptor, iar ochii i se îngustară. O auzi apoi pe bunică-sa moșmondind ceva pe lîngă telefon. Nu așteptă să audă scuza transparentă.

– Spune-i mamei că dacă nu stă de vorbă cu mine, mă duc direct la șerif. Era o minciună, cel puțin în acel punct, dar una calculată. Răspunsul lui Renée avea să-i spună multe. Dacă mama ei nu avea nimic de ascuns, minciuna pusă la cale nu avea să țină. Dacă însă avea...

Urmă o pauză în vreme ce mesajul era predat, după care urmă o altă mișcare la telefon.

– Despre ce dracu' tot vorbești acolo, Faithie? Ce are șeriful de-a face cu ceva? Tonul era mult prea zeflemitor, prea vesel.

– Vorbesc despre Guy Rouillard. Mamă...

– Nu vrei să încetezi chestia asta cu Guy Rouillard? Ți-am mai zis, nu l-am văzut.

Faith își reținu valul de gheață care o cuprinse și își înmuie și mai mult vocea în miere.

– Știu, mamă. Te cred. Dar mai cred și că i s-a întâmplat ceva în noaptea aia după ce ai plecat. Nu trebuie s-o lase pe maică-sa să bănuiască că era suspectată de ceva, sau, altfel, nu avea să afle nimic.

– Nu știi nimic despre treaba asta și, dacă ești pe cât de deșteaptă te crezi, domnișoară-cu-aere, ai înceta să-ți mai bagi nasul acolo unde nu-ți fierbe oala.

– Mamă, unde te-ai întâlnit cu el în seara aia? Întrebă Faith ignorînd sfatul mamei.

– Nu pot să pricep de ce ești așa de îngrijorată de soarta lui, îi zise Renée prost dispusă. Dacă ar fi făcut ceea ce ar fi trebuit, acum n-aș mai fi avut atîtea griji. Și nici voi copiii, adăugă după un moment de gîndire. Dar a tot amînat-o, așteptînd să termine Gray școala... mă rog, acum nici că mai contează.

– Ați fost cumva la motel? Sau v-ați întâlnit în altă parte?

Renée oftă zgomotos.

– Ești ca un buldog atunci cînd îți intră ceva în cap, știai asta? Tu ai fost mereu cea mai încăpățînată dintre copiii mei, atît de hotărîtă și de pornită să faci așa cum te tăia capul, chiar și atunci cînd știai că taică-tău avea să te pocnească. Ne-am întâlnit la casa de vară, unde ne întâlneam de regulă, dacă ții morțiș să știi! Du-te să-ți bagi nasul și pe acolo și-o să afli foarte repede că Gray nu-i deloc la fel de cumsecade cum era Guy!

Faith tresări atunci cînd Renée trînti receptorul, după care oftă adînc, punînd propriul ei receptor în furcă. Indiferent de ce anume se întîmplase în noaptea aceea, Renée știa foarte bine. Numai interesul personal o

putea determina să facă ceva ce nu-i era pe plac, deci, avea un motiv solid să nu vrea ca Faith să meargă și să discute cu șeriful. Oricum, ca s-o facă să admită așa ceva, avea să-i trebuiască timp nu glumă.

Și, desigur, trebuia să fie casa de vară, cugetă Faith resemnată. De ce oare Guy și Renée nu se întâlniseră la motel, continuînd buna tradiție americană? Amintirile lui Faith despre casa de vară erau dulci-amăru, ca orice altceva legat de Gray Rouillard. Nu voia s-o vadă iarăși, pentru că asta i-ar fi adus în fața ochilor toate amintirile din copilărie, lungile ore petrecute furișându-se pe la marginea pădurii, sperînd să-l zărească în treacăt pe Gray. Stătuse întinsă pe burtă deasupra acelor de pin privindu-l fericită cum înota împreună cu prietenii săi, ascultase țipetele și rîsetele lor, visînd cu ochii deschiși că într-o bună zi li se va putea alătura. Visuri prostești. Copil prostuț!

Tot acolo îl urmărise pe Gray cum făcuse dragoste cu Lindsey Partain. Acum însă stomacul i se strînsese doar gîndindu-se la asta, iar mîinile i se încordară din cauza furiei și a geloziei. Pe vremea aceea, de-abia dacă se gîndea la cît de frumos era trupul lui. Acum însă era o femeie în toată firea, cu nevoile și dorințele unei femei și nici măcar nu voia să se gîndească cum ar fi fost să-l știe făcînd dragoste cu o altă femeie, cu atît mai puțin să-l vadă.

Asta se întîmplase cu cincisprezece ani lungi în urmă, dar încă își mai putea aminti de imaginea lui de atunci de parcă ar fi văzut-o doar cu cîteva minute în urmă. Putea auzi vocea groasă murmurînd cuvinte de dragoste în franceză și asigurări răgușite, putea încă vedea trupul tînăr și viguros mișcîndu-se între picioarele larg desfăcute ale lui Lindsey.

La naiba cu el! De ce trebuise s-o sărute în ziua

aceea la New Orleans? Una era să viseze la sărutările lui și cu totul altceva să știe exact ce gust aveau, cât de moi îi erau buzele, cum era să se simtă în brațele lui și să-i simtă erecția pe stomac. Era necinstit din partea lui să-i mărească și mai mult foamea ca după aceea să se folosească de ea împotriva-i. Dar, dacă se gândea mai bine, la Gray totul era necinstit. De ce nu i se rărise părul de-a lungul anilor, în loc să rămână aceeași coamă deasă și sănătoasă? De ce nu făcuse burtă mare și pantalonii nu-i atârnavă în vine în loc să se întindă așa de frumos pe mușchii tari, parcă și mai cizelați decât ca atunci când juca fotbal? Și chiar dacă el nu se schimbă de-a lungul acelor ani, de ce nu reușise ea să se schimbe, blazîndu-se suficient încît să fie imună la farmecul lui robust, sau ca inima să-i bată normal în prezența lui?

În loc de asta, cel puțin din acel punct de vedere, rămăsese încă fata plină de adorație care-și petrecuse ore, săptămîni, luni din copilărie zăcînd întinsă pe burtă pe acele de pin căutînd să-l zărească pe eroul ei. Nici chiar după ce descoperise că eroul ei putea fi un ticălos fără milă cînd voia, nu reușise să se debaraseze de fixația aceea dureroasă.

Nu voia să se întoarcă la casa de vară, la scena prostiei ei copilărești. Ce ar mai fi putut găsi acolo, după doisprezece ani? Nimic.

Dar nimeni altcineva nu privise casa cu ochii ei. Nimeni altcineva nu bănuise că era posibil ca Guy Rouillard să-și fi petrecut ultimele lui ore din viață acolo.

Faith mîrîi nemulțumită. Era obosită și flămîndă după lungul drum la New Orleans și înapoi și era deja extenuată de grija față de domnul Pleasant. Nu voia deloc să meargă la casa de vară, dar tocmai își dăduse singură argumentul hotărîtor pentru care trebuia totuși s-o

facă. Și dacă tot trebuia, mai bine în momentul acela, când soarele după-amiezei era încă puternic.

Își înșfăcă cheile și ieși din casă.

Cea mai bună cale de a ajunge acolo, bănuia ea, era calea pe care o străbătea când avea unsprezece ani. Există o mică șosea de la conacul familiei Rouillard și pînă la lac, dar nu putea s-o apuce chiar pe acolo. Din zilele copilăriei când se furișa și spiona, cunoștea domeniul la fel de bine ca și fața care-o privea în oglindă. Ajunse pînă într-un punct mai izolat aproape de vechea cabană în care crescuse, dar, când făcu ultima curbă înainte ca acea casă să-i iasă în cale, opri mașina și rămase nemișcată un moment, mîinile încă strîngînd cu forță volanul. Nu se putea convinge să treacă de curbă. Probabil că acum cabana se ruinase, dar asta nu i-ar fi alterat în nici un fel amintirile. Nu voia s-o vadă, nu voia ca amintirile din noaptea aceea s-o copleșească iarăși.

Durerea se formase ca un nod în piept, oprindu-i respirația și arzîndu-i ochii. Dar nu plînsese. Plînsese pentru domnul Pleasant, pentru Scottie și pentru Kyle. Dar pentru ea însăși n-a mai plîns din noaptea în care Renée i-a părăsit.

Ei bine, acea amîinare nu făcea altceva decît să întîrzie și mai mult cina și simțea deja că îi venea să leșine de foame. Ieși din mașină și încuie portierele, vîrînd apoi cheile în buzunarul fustei. Tufișurile creșteau dese pe marginea drumului care acum se îngustase vizibil, vegetația cucerind la loc fiecare palmă de pămînt. Trebuia să-și găsească drumul cumva prin desişul de tufișuri, dar odată ajunsă în pădure avea să-i fie mult mai ușor să meargă. Își luă și un băț pentru cazul în care ar fi avut o întîlnire nedorită cu vreun șarpe, deși nu era deloc speriată. Crescuse în acea pădure, acolo se jucase, acolo se ascunsese atunci când Amos era beat și

pocnea pe oricine încerca să-i stea în cale.

Aromele cunoscute o învăluită, proaspete și pline de forța primăverii, așa că se opri un moment pentru a le absorbi. Închise și ochii ca să se poată concentra mai bine. Era o aromă bogată, maronie a pământului verdele proaspăt al frunzelor și cea puțin usturătoare a rășinii de brad de un auriu strălucitor. Inhală ultima aromă cu un fel de tremur de recunoaștere. Mirosul lui Gray conținea o parte din aroma cea aurie. Ce mult i-ar fi plăcut să-l aibă gol, la dispoziție ei, ca să poată explora în liniște toate nuanțele mirosului lui. S-ar fi îmbătat pur și simplu cu mirosul lui, s-ar fi lăsat amețită.

Deschise ochii. Reacția caldă a trupului îi spuse ce fantezie se petrecea în acel moment în mintea ei. Faptul că se afla în pădure o făcuse iarăși să viseze cu ochii deschiși; în mintea ei mirosurile pădurii erau legate într-un fel ciudat de Gray. Speranța de a-l vedea, bucuria înălțătoare dacă-l văzuse.

Se scutură și o porni mai departe. Dacă nu și-l scoțea din minte avea să se trezească așezată pe burtă pe acele de pin, întoarsă la faza copilăriei.

Drumul pînă la lac nu era prea lung, cam de douăzeci de minute. Desigur, pădurea se schimbase și ea, timpul nu trecea doar asupra oamenilor îmbătrînindu-i, ci și asupra copacilor. Trebuia să înainteze peste obstacole care mai înainte nu existaseră, vechile semne ale potecii dispăruseră, numai că ea cunoștea drumul cu precizia unui porumbel călător.

Se apropie de casa de vară din unghiul pe care-l folosise întotdeauna, din spate și puțin spre partea dreaptă. De acolo putea vedea docul și o pârțică din depozitul bărcilor. Mai demult se rugase fierbinte să vadă o mașină *Corvette* parcată în față, dar acum era foarte fericită că nu se vedea nici urmă de *Jaguar* în

zonă. Ar fi fost o ironie să apară și Gray. Slavă Domnului că acum avea grijă de afaceri și nu-și mai permitea luxul de a petrece zile lungi și leneșe la pescuit și înotat.

Timpul se făcuse simțit și pe casa de vară. Nu fusese lăsată în părăsire, Gray nu ar fi permis așa ceva, dar un aer de neglijență se lăsase și asupra ei. Lucrurile care erau folosite în mod regulat de oameni aveau o patină a întrebuițării, o patină pe care casa de vară nu o mai posedea. Era o inversare subtilă a ordinii. Înainte iarba fusese tunsă cu grijă, și, deși curtea nu era plină de bălării, se vedea bine că iarba nu mai fusese tunsă de cel puțin o săptămână. Pe de altă parte, casa de vară fusese mereu puțin dezordonată, cu tot felul de lucruri pe lângă ea, semn că oamenii o foloseau cât mai des, dar acum era prea ordonată, fără activitatea care parcă îi dădea viață.

Urcă scările din spate, aceleași pe care se furișase să-l asculte pe Gray cum făcea dragoste cu Lindsey Partain. Ușa de plasă de la verandă nu fusese încuiată și scîrîii puțin atunci cînd o deschise. Sunetul o făcu să zîmbească, atît de pătrunsă era de zilele copilăriei.

În ciuda tuturor dificultăților, nu avusese o copilărie îngrozitoare. O mare parte din ea fusese chiar foarte plăcută, plină de fantezie, mai ales orele îndelungate în care explorase pădurile. Se bălăcise în pîrîuri, prinsese peștișori cu mîna goală, se minunase de culorile bogate ale vreunei frunze ce plutea lin spre pămînt reflectînd lumina soarelui. Nu avusese niciodată o bicicletă, dar avusese din belșug aer proaspăt și cer albastru, bucuria de a întoarce un lemn căzut ca să vadă nenumăratele insecte și viermi ce stăteau ascunși sub el. Mîncase mure direct din tufiș, găsise vîrfuri de săgeți și își construise singură arcul și săgețile din mlădițe verzi, bețe de undiță și bețișoare ascuțite. Bucuria tuturor

acelor îndeletniciri crease rezerve de putere pentru vremurile rele.

Scîndurile vechi ale verandei scîrțîiau sub picioare în vreme ce se îndrepta spre ușa din spate. În zilele de demult erau nenumărate balansoare împrăștiate pe verandă, pentru bucuria nopților calde de vară. Toate instrumentele de pescuit sau înot subacvatic ar fi trebuit ținute în depozitul din căsuța de pe apă, dar, oricum tot felul de articole fuseseră mereu împrăștiate și pe verandă: vreun tub care avea nevoie de o lipitură, o unghiță, un întreg asortiment de cîrlige și momeli din plastic care trebuiau ajustate. Acum însă, veranda era goală, nu mai era un loc pentru adolescenții zvăpăiați sau pentru întîlnirile amoroase ale adulților.

Se îndreptă spre fereastra de la care îi urmărise pe Gray și pe Lindsey Partain făcînd dragoste; camera era acum goală, podelele de lemn de esență tare fiind acoperite cu un strat subțire de praf. Rămase acolo un moment, amintindu-și ziua aceea de vară de mult trecută, scaldîndu-se iarăși în magia copilăriei.

Întorcîndu-se, încercă ușa din spate, mirîndu-se atunci cînd clanța se mișcă fără opreliști, deschizîndu-i calea. Nu fusese niciodată în interiorul casei de vară. Cel mai mult se apropiase pînă la verandă, cea singură dată. Păși în bucătărie, privind în jur cu mult interes. Mai demult acolo fuseseră frigiderul și aragazul, pentru că locurile goale și prizele electrice arătau cu precizie locurile în care stătuseră. Deschise ușile și sertarele dulapurilor, dar erau goale, toate. Fiecare sunet în parte reverbera în camerele pustii.

Totul în jur părea destul de curat, fără mirosul de șoareci, deși era clar că trecuseră cel puțin două săptămîni de la ultima curățenie. În vreme ce se plimba în celelalte încăperi, își dădu seama că nu exista în toata

casa nici măcar un singur bec. Exista cîte un şifonier mic în cele două dormitoare, aşa că îşi vîrî nasul în amîndouă. Nimic, nici măcar vreun umeraş uitat. Casa de vară era complet goală.

Dar oare pe care dintre dormitoare îl folosiseră Renée şi Guy? De fapt, nu conta; nu era nimic de văzut sau de descoperit acolo, nici un loc acoperit sau suficient de spaţios ca să ascundă vreun cadavru. Nu exista nimic îndoielnic sau ascuns în casa aceea. Orice dovadă, dacă existase vreuna, fusese de multă vreme măturată, spălată sau vopsită. Se întrebă dacă trecuseră oameni prin casă, vagabonzi sau hoţi pentru că uşa rămăsese descuiată, dar de vreme ce se afla totuşi în mijlocul domeniului Rouillard, bănuia că nu prea existau oameni care să încalce proprietatea.

Mai rămăsese totuşi căsuţa de pe apă de verificat, deşi nu prea se aştepta să găsească acolo ceva. Venise doar ca să se mulţumească pe sine spunîndu-şi că făcuse orice lucru posibil pentru a da de urma lui Guy sau a domnului Pleasant. Ieşi pe uşa din faţă şi se îndreptă spre doc. Atît docul cît şi căsuţa de lîngă el erau aşezate în unghi faţă de vilă, ușor spre stînga, după o uşoară ridicătură de pămînt. De cînd fusese acolo ultima dată, cu doisprezece ani în urmă, vegetaţiei i se permisese să crească pe malul lacului. Sălcii tinere crescuseră în pîlcuri pe maluri dînd umbră şi acoperind vederea mai mult decît cu atîţia ani în urmă. Mai demult aveai vedere nestîinjenită de-a lungul lacului, exceptînd desigur, depozitul bărcilor, dar acum tufişurile şi trestia luaseră partea aceea cu asalt înfigîndu-şi rădăcinile în solul bogat.

Docul fusese întreţinut foarte bine şi ea îl străbătu pînă la capăt. Era o zi calmă, cu o briză uşoară care producea mici încreţituri la suprafaţa apei, care se lovea

de picioarele docului cu plescăituri ritmice. Era una din zilele acelea fierbinți și leneșe când și-ar fi dorit să stea culcată pe doc și să privească pe cer la norii albi și groși care treceau alene. Păsările se chemau prin copaci și pe undeva, în apă, un pește sări, făcând un mic clipocit ca și cum s-ar fi jenat să tulbure liniștea. Spre stînga, o undiță își trimisese momeala în unele calme ale lacului...

Încremeni, ochii umplîndu-i-se de spaimă în vreme ce se întorcea încet. O undiță, asta însemna că era acolo cineva la pescuit, cineva care-i fusese ascuns vederii din cauza unghiului în care fusese ancorat de doc depozitul bărcilor. Precum un porumbel care privește apropierea uliului, Faith urmări firul grațios al undiței pînă în locul în care era ținută de niște mîini arse de soare ce-i aparțineau lui Gray Rouillard, stînd fără cămașă pe mal, ascuns vederii pînă atunci de căsuță și care o privea la rîndu-i cu ochii îngustați.

Pentru un moment se uitară unul la celălalt peste micul întins al apei. Gîndurile lui Faith începură să se învîrtejească din cauza panicii, tot căuțînd un motiv valabil pentru prezența ei acolo, numai că mintea îi era ca și paralizată din cauza șocului. Se crezuse singură ca apoi să se întoarcă și să dea cu ochii de Gray, tocmai de el din toți oamenii din lume – un Gray fără cămașă, cu atît mai rău. Nu era corect. Avea nevoie de tot curajul pe care-l putea aduna atunci cînd se întîmpla să se afle în preajma lui; nu-și putea permite să fie distrasă de pieptul atît de larg și de părul lung și negru revărsat peste umeri.

Apoi Gray începu să-și tragă undița spre mal, căuțînd să înfășoare firul cu mișcări iuți și precise. Alegînd precauția în locul unei răfuieli față în față, Faith începu să alerge pe doc, picioarele bubuindu-i pe planșele de

lemn. Gray aruncă deodată undița și o luă la fugă pe după depozit. Respirînd din greu, Faith căută să prindă și mai multă viteză; dacă reușea să ajungă înaintea lui la marginea pădurii, atunci n-ar mai fi putut s-o prindă. Era cu mult mai mică și mai subțire, se putea apleca cu ușurință pe sub ramurile copacilor. Dar, oricît de rapidă era ea, el încă avea viteza unui fundaș. Îl văzu cu colțul ochiului, prea aproape, cîștigînd teren cu fiecare pas. O întrecu cu o fracțiune de secundă, trupul lui mare blocîndu-i ieșirea de pe doc. Încercă să se oprească, dar era deja prea aproape de el și pantofii pe care-i purta nu fuseseră făcuți pentru astfel de exerciții. Întră cu viteză în pieptul lui, impactul lăsînd-o fără suflare. El gemu încet și făcu cîțiva pași în spate, ridicîndu-și brațele în timp util ca s-o prindă la piept înainte să cadă în nas.

El își refăcu echilibrul zdruncinat, și, rîzînd pe înfundate, își strînse brațele în jurul ei, ridicînd-o de la pămînt.

- Frumoasă lovitură pentru cineva atît de ușor! Și viteza la fel de bună. Și unde te duceai cu atîta grabă, Roșcato? Și ce mama naibii cauți tu aici, în primul rînd?

Însă Faith era mult prea ocupată încercînd să-și umple plămîinii cu aer. Doamne, era la fel de tare ca și o stîncă. Probabil că se învinețise toată cînd se ciocnise de el. După un scurt răstimp reuși să spună:

- Căutam să-mi aduc aminte, apoi se apăsă cu pumnii în pieptul tare încercînd să-l facă să priceapă că voia s-o lase jos.

El mormăi și ignoră zbaterea ei.

- Ai încălcat o proprietate particulară. Ar fi mai bine să te gîndești la un motiv mai bun decît asta.

- Spionam, îi oferi soluția la fel de lipsită de suflu, noreușind să inspire destul oxigen. Strînsoarea brațelor

lui nu o lăsa să respire în voie. Începu să se zbată apoi se opri deodată. Fricțiunea dintre ea și pielea lui goală era mult prea puternică, prea periculoasă.

– Asta pot s-o înțeleg, murmură el. Ce mai pui acum la cale? Se hotărîse s-o lase jos, mai slăbindu-și strînsoarea și permițându-i să alunece pe lângă el. Obrajii lui Faith se îmbujorară nu numai din cauza efortului pe care-l făcea ca să respire cît mai adînc. Gray era îmbrăcat doar cu o pereche de blugi moi și mulați pe trup și o pereche de ghete, în vreme ce ea se holba fascinată la torsul lui gol. Avea umerii lați de vreun metru și ceva, împănati cu mușchi, un fel de scut ce cobora și în jos spre piept. Tot acolo creștea și părul negru și cîrlionțat ce se mai subția apoi spre mijloc și în jos spre buric care era la vedere din cauza pantalonilor cu talie joasă. O peliculă subțire de transpirație îi făcea pielea să strălucească, punîndu-i trupul în evidență de parcă ar fi fost turnat în bronz.

– Cum de ai ajuns pînă aici? izbucni ea, refuzînd să-i răspundă la întrebare. N-am văzut nici un fel de mașină.

– Pe cal. Își îndreptă capul spre cîmpul din spatele casei. E chiar pe acolo, paște în liniște.

– Maximillian? îl întrebă, amintindu-și numele armăsarului premiat pe care-l avusese Gray.

– Unul din fiii lui. Gray se încruntă spre ea. Și cum de știi tu despre Maximillian? Și cum de ai ajuns pînă aici?

– Bănuiesc că majoritatea oamenilor din zonă știu că ai cai. În vreme ce vorbea, Faith încerca să se tragă cît mai departe.

Însă Gray se întinse și o prinse de braț cu o mîină.

– Stai ușurel. Mda, o mulțime de oameni știu că avem cai, dar foarte puțini dintre ei au habar cum îl cheamă pe armăsarul nostru premiat. Din nou ai pus tot

felul de întrebări despre noi, așa-i? Mîna i se încleștă pe brațul ei. Acum cu cine ai mai stat de vorbă? Spune-mi, la naiba! Își sublinie apoi cererea cu o ușoară scuturătură.

– Cu nimeni, izbucni ea. Țineam minte numele ăsta încă de dinainte.

– Și atunci, de unde ai fi putut să-l știi? Renée nu făcea prea multe parale, dar mă îndoiesc că venea acasă și-și regala familia cu detalii din viața amantului ei.

Faith își strînse buzele cu îndărătnicie. Cunoștea numele armăsarului pentru că fusese precum un burete, absorbind orice fel de informație în legătură cu Gray. Dar nu avea de gînd să-i spună și lui așa ceva.

– Îl știu de dinainte, repetă hotărîtă.

El însă n-o credea și ca atare fața i se întunecă.

– Nu am stat de vorbă cu nimeni! țipă ea, încercînd să se îndepărteze de el. Mi-am amintit doar numele calului, asta-i tot. De ce oare fiecare înfîlnire cu el trebuia să fie un fel de joacă de-a războiul cu unul sau chiar cu amîndouă brațele ei?

El îi cercetă fața ridicată, cu ochii îngustați.

– Bine, de data asta te las să scapi. Și acum spune-mi ce căutai spionînd pe lîngă casa mea de vară și cum de ai ajuns pînă aici. Știu foarte bine că tu nu ai nici un fel de cal.

Cel puțin asta părea destul de sigur ca să i-o poată spune.

– Am mers pe jos, îi răspunse. Prin pădure.

Imediat el își lăsă privirile în jos, spre picioarele ei.

– Nu ești îmbrăcată pentru o plimbare prin pădure.

Și asta era destul de adevărat. Nu avusese timp să-și schimbe hainele, așa că era încă îmbrăcată cu fusta ce-i ajungea pînă la jumătatea gambei, bluza și

pantofii cu toc pe care-i purtase la New Orleans. Crescuse vînturîndu-se desculță prin pădurea aceea, așa că nu-și făcuse griji că avea pantofi cu toc în picioare. Ridicînd din umeri pentru a-și arăta indiferența, îi zise:

– N-am stat să mă gîndesc la asta. După care adăugă grăbită: Îmi pare rău că am încălcat proprietatea. O să plec...

– Hoo! O trase mai aproape strîngînd-o cu putere de braț. O să pleci atunci cînd o să spun eu că poți să pleci, în nici un caz înainte. Încă aștept un răspuns la întrebarea mea.

Din fericire creierul începuse să-i lucreze iarăși.

– Eram doar curioasă, îi zise. Obişnuiau să se întilnească aici așa că... am vrut și eu să văd. Nu era nevoie de multă perspicacitate din partea nimănui ca să ghicească cine erau acei „ei“.

Spre marea ei uimire, ochii lui deveniră și mai reci ca înainte.

– Nu-mi vinde mie asemenea gogoși. Ai mai fost pe aici și înainte și știi asta pentru că te-am văzut.

Șocată, își ridică privirile spre el.

– Cînd?

– Pe cînd erai o puștoaică. Te furișai prin pădure ca o fantomă, dar uitai mereu să-ți acoperi capul. O trase de o șuviță de păr pe care apoi i-o dădu pe după ureche. Era ca și cum aș fi privit o flacără alergînd printre copaci.

Deci știuse că fusese pe acolo. Într-un moment de panică se întrebă dacă își dăduse cumva seama că el fusese atracția principală, lumina care o atrăsese precum un fluture de noapte. Cu amărăciune, își aminti de toate acele fantezii copilărești că într-o bună zi o va vedea și o va invita să se alăture la distracție. De văzut, o văzuse, dar nu se pusese problema unei invitații.

Marea surpriză ar fi fost dacă el într-adevăr ar fi invitat-o să se alătore grupului. Cei opt ani diferență între douăzeci și șase și treizeci și patru erau aproape inexistenți, dar erau o distanță imensă între unsprezece și nouăsprezece. Și chiar dacă fusese prea tânără, era totuși o Devlin, condamnată pentru totdeauna să rămână în afara cercului lui.

– O să te mai întreb încă o dată, îi zise încet atunci când ea rămase tăcută și pe mai departe. Un fior îi trecu pe șira spinării însă din cauza răcelii tonului. Ce cauți tu aici?

– Ți-am spus. Își ridică bărbia și-i întâlni privirea. Îmi vîram nasul peste tot.

– Următoarea întrebare este: De ce? De când te-ai mutat aici și-ai vîrît nasul cam peste tot. Ce vrei să faci acum, Faith? Te-am prevenit în legătură cu stîrnirea unor bîrfe și că-mi necăjești familia și am vorbit foarte serios.

Însă Faith deja îi dăduse singurul răspuns posibil, iar el n-o crezuse. Îi putea spune întregul adevăr sau putea minți. În cele din urmă, se hotărî să nu facă în nici un fel, ci rămase pe mai departe tăcută în strînsoarea lui.

Maxilarul lui Gray se încordă din cauza furiei și mâinile i se încordară și mai tare pe brațele ei. Faith se strîmbă de durere și el își lăsă privirile asupra locului în care degetele lui apăsau pe carnea moale, lăsînd urme întunecate. Blestemă cu voce tare și își slăbi strînsoarea și, în acea clipă, ea reuși să se elibereze, pornind-o în goană spre siguranța pădurii. După numai doi pași își dădu însă seama că făcuse o greșeală, dar din păcate în creierul ei întîietate avuseseră emoțiile și sentimentele și nu logica. El reacționează imediat ca răpitorul pe care-l sugera în fiecare mișcare, luînd-o la fugă după ea. Era de-abia la jumătatea drumului prin iarbă când el se

năpusti, cu trupul greoi, dărimînd-o, un tigru năpustindu-se asupra unei gazele. Căzu împreună cu ea, strîngînd-o bine la piept și răsucindu-și trupul în așa fel încît să preia doar el șocul căzăturii, cu ea deasupra lui. Vederea ei fu acoperită de un carusel rotitor de iarbă, cer, copaci și apoi iarăși cer în vreme ce rămăsese sub greutatea lui.

Oh, Doamne! Învolburarea recunoașterii primare îi înțepeni trupul, de parcă n-ar fi îndrăznit să tulbure acel moment plin de încîntare. Să fie în brațele lui era una; dar să stea întinsă sub el, era cu totul altceva. Greutatea lui considerabilă o presa pe pămîntul presărat cu iarbă, eliberînd mireasma verde și proaspătă a firelor strivite care se amestecase deja cu aroma masculină a pielii transpirate. Căderea îi ridicase fusta pînă la jumătatea coapsei și unul dintre picioarele lui intrase între picioarele ei, așa că între pulpe strîngea cu nădejde coloana aceea musculoasă. Instinctiv se agățase de el în momentul căderii și acum degetele i se înfipseseră în carnea spinării lui, simțind căldura și fierbințeala pielii umede. Poziția lor era clasică pentru o partidă de amor, așa că trupul ei răspundea cu o intensitate înfricoșătoare. Simțurile o luaseră razna, prea încărcate de semnalele senzuale receptate de trup.

– Ești în regulă? murmură el ridicîndu-și capul.

Faith înghiți în sec, cuvintele oprindu-i-se în gît. Partea lăuntrică cerîndu-i să-și ridice coapsele într-o căutare oarbă și plină de dorință. Rezistă, întorcîndu-și capul într-o parte ca el să nu-i poată vedea expresia ochilor.

– Faith? Tonul lui devenise mult mai insistent, cerîndu-i imperios un răspuns.

– Da, șopti în cele din urmă.

– Uită-te la mine. Se ridică în coate astfel încît să

poată respira mai în voie, dar cu toate acestea era încă mult prea aproape, cu fața lui doar la câțiva centimetri depărtare de a ei.

Tentația era prezentă între ei, de această dată de multe ori mai puternică decît fusese pînă atunci și ea reușise cu greu să-i reziste. Era nevoie de atît de puțin ca dorința să se aprindă precum o vîlvătaie, un sărut, o mică atingere erau ca un chibrit aprins lîngă o șură de paie uscate. De fiecare dată îi venea tot mai greu să-i reziste și numai aversiunea ei pentru sexul de ocazie, pentru a nu fi o copie a mamei ei la capitolul moralitate, o ajutaseră să-l țină la respect pînă atunci. Numai că fiecare contact cu el îi erodase voința, dărîmînd-o bucățică cu bucățică astfel încît de fiecare dată îi venea tot mai greu să-l refuze.

Răsufierea lui trecu ca o boare peste buzele ei, atingerea subtilă făcîndu-le să se desfacă ca și cînd ar fi dorit să inhaleze esența lui. Apoi capul lui se lăsă în jos, buzele mișcîndu-se deasupra buzelor ei.

Disperată, își trecu brațele între ei, punîndu-și palmele peste pieptul lui. Însă părul cîrlionțat începu s-o gîdile și, imediat după aceea îi simți și sfîrcurile tari în podul palmelor. Ascunse pe după bluză și sutien propriile-i sfîrcuri se ridicară și se întăriră.

El se opri, rămînînd deasupra ei. O picătură de sudoare începu să-i curgă de pe tîmplă lăsînd o dungă strălucitoare de-a lungul obrazului și pînă pe maxilarul încordat. Sfîrcurile lui păreau ca niște tăciuni mici ce-i ardeau palmele. Ce mult își dorea să le atingă mai bine, să-și pună gura deasupra lor și să le simtă cu limba, să poată gusta sarea de pe pielea lui, să-l vadă încordîndu-se și cutremurîndu-se din cauza dorinței.

Tentația parcă o trăgea de mîneacă, acută și insistentă. Deodată Gray inspiră adînc, pieptul dilatîndu-i-se

pe sub palmele ei, în vreme ce castelul de nisip al rezistenței ei începea să se crape sub atacul perfid al valurilor de plăcere. Lăsînd să-i scape un mic oftat, își așeză mai bine mîinile, în așa fel încît degetele mari să treacă peste sfîrcurile lui o dată, de două ori și iarăși, deliciul ameuțînd-o precum o băutură foarte tare.

Pupilele lui Gray începură să se dilate, nemișcînd loc pentru irișii întunecați. Capul îi căzu în față printre brațe, părul lung învăluindu-le fețele, în vreme ce lăsa aerul să-i iasă din plămîni printre dinți. Cedînd în fața plăcerii, nu mai reușea deloc să se oprească să nu-l mai atingă mereu. Îi explora avidă cutele și pantele pieptului, reîntorcîndu-se mereu la pietricelele fierbinți care-o făcuseră să-și piardă controlul. Părea că nu reușea să-l atingă destul, nu-și putea astîmpăra foamea de a-l simți mai bine.

Puțin după aceea însă, el îi trase mîinile departe de trupul său, în vreme ce ochii îi sclipeau atunci cînd își coborî privirile asupra ei.

– Să facem cu schimbul mi se pare un joc mult mai corect, îi zise șuierat, punîndu-și o mîină pe sînul ei.

Faith se arcui sub el, țipînd tare atunci cînd plăcerea fierbinte o învăluia. Sîinii i se strînseseră sub atingerea lui, atît de tari și de sensibili încît greutatea fierbinte a mîinii părea aproape de nesuportat și cu toate astea insuficiența contactului semăna cu o tortură. Chiar și prin haine, frecarea degetelor lui îi ardea pieptul.

El își lăsă capul în jos și o sărută, cu o presiune dură și dulce în același timp, în vreme ce-i trăgea bluza afară din fustă. Cînd reuși să elibereze materialul fin, își vîrî mîina pe dedesubt, șerpuid apoi pe sub sutien, ca să-și închidă degetele pe sînul gol.

– Știi foarte bine ce vreau, îi zise răgușit, mișcîndu-se mai aproape de ea și făcîndu-și loc cu piciorul între

coapsele ei.

Știa foarte bine. Și ea voia, atât de mult încît dorința alunga orice alte considerații. Degetele bătătorite se așezară peste sfirc, frecîndu-l între ele. Ea însă voia ca acolo să fie gura lui, dinții care s-o strîngă. Voia s-o ia chiar acolo, pe iarbă, cu soarele fierbinte care să le încălzească trupurile goale. Îl voia pentru totdeauna.

– Spune-mi, îi zise. Spune-mi de ce. Cuvintele fuse-seră puțin înăbușite pentru că în vremea asta el o săruta frenetic pe gît.

Ea tresări, privind amețită la norii de pe cer. Apoi înțelesul cuvintelor lui o străbătu ca o apă înghețată de munte. O voia, dovada tare a dorinței o înțepa pe pîntec dar, în vreme ce ea se pierduse complet în ceața plăcerii, creierul lui rămăsese activ, lucrînd intens, încercînd să găsească răspunsuri.

Plină de furie, erupse în sus, lovindu-l cu putere. El se rostogoli deoparte rămînînd în capul oaselor, semănînd foarte bine cu un sălbatic pe jumătate dezbrăcat, cu părul răvășit în jurul feței și cu ochii îngustați din cauza frustrării.

– Ticălosule! izbucni, atât de furioasă încît tremura. Se ridică în genunchi, cu mîinile strînse în pumni ca și cum ar fi vrut să îl ia la bătaie. Dar nu era deloc momentul potrivit ca să-l provoace în mod fizic, nu atunci cînd întregul ei trup era atât de încordat de nevoia unei împerecheri. Controlul amîndurora atîrna de un fir de păr; cea mai mică presiune sau tensiune avea să-l rupă. El așteptă, pregătit pentru atacul ei, iar Faith observă imediat anticipația sexuală din ochii aprinși. Pentru un moment nesfîrșit rămaseră uitîndu-se unul la celălalt, pînă cînd, treptat, ea se forță să se relaxeze. Nu era nimic de cîștigat din confruntarea aceea.

Nici de spus nu mai era nimic. Probabil că nu ea

fusesse cea care aprinsese focul, dar cu siguranță întese flăcările mîngîindu-i pieptul în felul în care o făcuse. Dacă lucrurile ar fi luat o altă întorsătură nu ar fi putut da vina decît pe ea însăși.

Într-un final se ridică în picioare, mișcîndu-se țeapănă. Fusta îi era întoarsă și șifonată iar un ciorap i se sucise pe picior. Se întoarse să plece și se simți prinsă din nou, de această dată de fustă.

– Te duc eu înapoi, îi zise Gray. Lasă-mă doar să iau calul.

– Mulțumesc, dar prefer să merg pe jos, îi răspunse ea, cuvintele ieșindu-i la fel de țepene ca trupul.

– Eu nu te-am întreat ce anume preferi. Am spus că o să te duc înapoi. N-ar trebui să hoinărești prin păduri de una singură. Neavînd încredere s-o lase acolo, o trase după el în căutarea calului.

– M-am vînturat prin pădure de una singură cam jumătate din viață, mormăi ea.

– Poate, dar acum n-o să mai faci așa. Îi aruncă o privire încărcată de reproș și greu de suportat. Țasta e domeniul meu și ca atare eu fac regulile.

Continua s-o țină de fustă, așa că Faith se văzu obligată să țină pasul cu el ca să nu-și rupă hainele. Trecură de casa de vară și, ajunși în spatele ei, căutară locul în care Gray își lăsase armăsarul să pască. La un simplu fluierat, animalul mare, de un maron întunecat începu să se apropie. Spre marea ei uimire, nu vedea pe nicăieri un fel de șa.

– L-ai călărit fără șa? îl întrebă înfricoșată.

Ochii lui negri prinseră a străluci.

– N-o să te las să cazi.

Nu știa ea prea multe despre cai, nu călărise niciodată, dar măcar știa că armăsarul era ființe imprevizibile, foarte greu de controlat. Încercă să se dea înapoi

în vreme ce calul tropăia spre ei, numai că strînsoarea lui Gray o împiedica.

– Nu trebuie să-ți fie frică. E cel mai liniștit armăsar pe care l-am văzut vreodată, altfel nu l-aș fi călărit fără șa. Calul se apropie ca să poată fi atins și Gray prinse o mână de păr mătășos dintre urechile ciulite.

– N-am călărit niciodată, recunosc eu, privind spre capul mare care cobora în direcția ei. Buzele ca de catifea îi atinseră brațul și nările animalului se umflară atunci când îi simțiră parfumul. Ezitantă, își ridică o mână și începu să-i mîngîie botul.

– Atunci prima ta călătorie pe spatele unui cal va fi pe Thoroughbred, îi zise Gray, ridicînd-o pe spinarea lată. Faith se prinse imediat de coamă, alarmată din cauza înălțimii la care se găsea, în vreme ce platforma însuflețită de sub ea se mișca neliniștită.

Gray apucă frîul și ținîndu-se zdravăn de coamă, se urcă în spatele ei. Armăsarul fornăi nemulțumit din cauza greutății suplimentare, făcînd-o pe Faith să respire precipitat, dar mîngîierile lui Gray și sunetul vocii lui îl liniștiră imediat.

– Unde ți-ai lăsat mașina? o întrebă.

– La ultima curbă înainte de a ajunge la cabană, îi răspunse, acelea fiind și ultimele cuvinte rostite în restul călătoriei. Gray conducea calul printre copaci, evitînd ramurile prea joase și strunindu-l în așa fel încît să evite obstacolele. Faith stătea foarte țeapănă, conștientă de pieptul gol al lui Gray din spatele ei și de felul în care fesele i se cuibăriseră între coapsele lui. Pulpele lui musculoase îi îmbrățișau coapsele, simțindu-le încordîndu-se și relaxîndu-se în vreme ce conducea calul. Ajunseră pe drum mult prea repede, deși într-un alt sens călătoria ținuse o mică eternitate.

Gray opri calul chiar în spatele mașinii, sărind la

pămînt, apoi întinzînd brațele ca s-o prindă și s-o ajute și pe ea să coboare. Alarmată dintr-o dată că își pierduse cheile în încăierare, își bătu ușor buzunarul fustei, imediat auzind clinchetul plăcut. Nu voia să-l mai privească, așa că își scoase cheile și se întoarse să descuie portiera.

– Faith!

Ea ezită, apoi întoarse cheia în broască și deschise ușa. El făcu un pas în fața ei și expresia de pe chipul lui o făcu să fie recunoscătoare pentru portiera ce rămăsese ca o pavăză între ei.

– Nu te mai apropia de domeniul meu, îi zise cu calm. Dacă te prind iarăși pe aici, o să-ți dau regulatul pe care îl tot ceri.

Capitolul 14

A doua zi, Faith descoperi biletul înăuntrul mașinii, așezat pe scaunul șoferului. Văzu bucățița de hîrtie și o ridică, întrebîndu-se de unde o scăpase. O desfăcu apoi și văzu imediat literele negre de tipar.

Nu mai pune și alte întrebări despre Guy Rouillard, taci din gură dacă știi ce-i mai bine pentru tine.

Se sprijini de mașină, briza ușoară fluturînd hîrtia pe care o ținea în mîină. Cînd era acasă nu obișnuia să-și încuie mașina, așa că nu mai era nevoie să se gîndească cum anume ajunsese biletul acolo. Se holbă un moment la hîrtie, apoi o reciti, întrebîndu-se dacă era amenințată în mod clar sau cel care-o scrisese se folosisese pur și simplu de o frază obișnuită. *Taci din gură dacă știi ce-i mai bine pentru tine.* Auzise variațiuni pe aceeași temă de sute de ori, doar comanda fiind schimbată. Biletelul putea sau nu să fie o amenințare; părea mai degrabă o avertizare. Cuiva nu-i plăcea deloc să puna întrebări despre Guy Rouillard.

Dar Gray cu siguranță nu lăsase el biletelul. În primul rînd pentru că nu era deloc stilul lui; el își livra amenințările personal, silabisindu-le chiar. Ultima amenințare de acest fel încă o neliniștea. Dar cine altcineva ar fi fost deranjat de întrebările ei? Existau două posi-

bilității: cineva care avea ceva de ascuns, sau cineva care voia să-i facă o favoare lui Gray.

Tocmai se pregătea pentru un alt drum în oraș într-o altă misiune de adunare a faptelor, de această dată dorind să stea puțin de vorbă cu Yolanda Foster, așa că exista o anume ironie a apariției biletului chiar în acel moment. După o clipă de gândire, decise că avea să facă așa cum plănuse. Dacă cel ce scrisese biletul avusesse de gând s-o amenințe în mod serios, atunci el sau ea trebuiau să fie ceva mai la obiect.

Totuși, mai întâi duse biletul în casă și-l încuie într-un sertar al biroului, avînd grijă să nu atingă hîrtia mai mult decît era necesar. În sine, această întîmplare nu era o dovadă suficientă ca să-l poată chema pe șerif, dar, dacă avea să mai primească vreunul, atunci avea să le prezinte pe amîndouă ca probe. Oricum, nu era deloc nerăbdătoare să-l vadă pe șerif. Avea o amintire destul de urîtă despre el, așa cum stătuse rezemat de mașina de patrulare, cu brațele strînse la piept, în vreme ce privise încruntat cum ajutoarele lui aruncau lucrurile familiei ei afară din cabană. Șeriful Deese era categoric în buzunarul de la pantaloni al lui Gray; întrebarea care se punea era dacă avea sau nu să ia în considerare chiar și o amenințare cu moartea la adresa ei.

Biletul fiind pus în siguranță, o porni grăbită spre oraș. Stînd în pat cu o noapte în urmă, incapabilă să doarmă, își plănuse cu grijă întreaga strategie. Nu avea de gând s-o sune pe doamna Foster; asta i-ar fi dat ocazia să refuze o întîlnire. Era cu mult mai bine dacă o lua prin surprindere, față în față, strecurînd cîteva întrebări înainte ca Yolanda să-și fi revenit din uimire. Însă nu știa unde anume locuiau soții Foster, iar adresa din cartea de telefon îi era complet necunoscută.

Prima ei oprire a fost în fața bibliotecii. Spre marea ei dezamăgire, vorbăreața Carlene DuBois nu era în

spatele biroului; în locul ei era o fetișcană de un blond spălăcit care de abia dacă era destul de mare ca să fie la liceu. Mesteca întruna o gumă în vreme ce răsfoia o revistă de muzică rock. Ce se întâmplase oare cu bibliotecarele stereotipe, cu părul strîns într-un coc sever și ochelari de vedere puși pe vârful nasului? Oricum admiratoarea muzicii rock care mesteca gumă nu era deloc o îmbunătățire.

Însă, fiind realistă, Faith își dădu seama că nu era de fapt mai în vîrstă decît fata de la birou decît cu cel mult cinci sau șase ani. Mental și emoțional însă nu erau nici chiar în aceeași generație. Nu fusese niciodată tînără în felul în care era fata din fața ei și nu prea credea că era un lucru chiar atît de rău. Avusese responsabilități de la o vîrstă foarte fragedă; își putea aminti că gătea încă de pe vremea cînd tîgaia în care trebuia să facă mîncare era prea grea ca s-o poată ridica și că fusese nevoită să stea cocoțată pe un scaun ca să poată amesteca o mînă de fasole. Măturase în casă cu o mătură care avea de două ori înălțimea ei. Apoi îl avusese pe Scottie în grijă, cea mai mare responsabilitate dintre toate. Iar atunci cînd terminase liceul fusese întru totul pregătită pentru viață, contrar copiilor care pînă atunci nu avuseseră grijă de nimic și care nu știau cum să facă față situației. Acei „copii” încă fugeau repede la părinți cînd aveau vreo problemă chiar și după împlinirea vîrstei de douăzeci și cinci de ani.

Fata își ridică privirile din revistă și încetînd cu mes-tecatul își lăți buzele într-un zîmbet profesional. Ochii îi erau atît de gros subliniați cu negru încît semănau cu niște migdale așezate în praf de cărbune.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Tonul era competent, cugetă ușurată Faith. Poate că fata doar se prostea cu machiajul acela de prost gust.

– Aveți cumva hărți ale orașului și ale zonelor limitrofe?

– Desigur. O conduse pe Faith la o masă pe care era așezat un glob pămîntesc de dimensiuni apreciabile. Aici sînt toate hărțile și atlasele. Sînt aduse la zi în fiecare an, așa că dacă aveți cumva nevoie de o hartă mai veche, va trebui să mergeți la arhive.

– Nu, am nevoie de o hartă actualizată.

– Atunci ăsta-i locul de unde puteți lua așa ceva. Fata scoase o carte groasă și lungă care părea foarte grea dar pe care o manevra cu multă ușurință, așezînd-o pe masă în fața lor. Am fost obligați să sigilăm hărțile în folie de plastic și apoi să le băgăm în această carte, îi explică. Dacă nu procedăm așa, sînt furate.

Faith zîmbi după plecarea fetei. Soluția i se părea de bun-simț. Una era să împătorești o hartă și apoi s-o vîri în buzunar și cu totul altceva să trebuiască să te descurci cu o foaie cît toate zilele sigilată în folie de plastic; ar fi fost nevoie de o mare ingeniozitate.

Nu știa dacă soții Foster locuiau în oraș sau la periferie, dar mai întîi se apucă să studieze harta orașului, trecîndu-și degetul pe lista străzilor tipărite pe verso cu litere negre. Bingo! Notîndu-și coordonatele, dădu pagina și descoperi foarte repede Meadowlark Drive, într-o suburbie care nu existase pe vremea cît locuise acolo înainte. Cu un asemenea nume, ar fi știut-o cu siguranță. Însă întreprinzătorii care se ocupau cu dezvoltarea urbanistică erau o echipă fără pic de imaginație. După ce află cum să ajungă pînă acolo, puse harta la loc și plecă. Bibliotecara era cu totul acaparată de revista pe care-o citea așa că nici măcar nu-și ridică privirile cînd Faith trecu pe lîngă birou.

Prescott fiind un oraș micuț, să găsească Meadowlark Drive îi luă mai puțin de cinci minute. Acea porțiune din oraș cuprindea mai repede mici domenii decît par-

cele de pământ, așa încît casele erau puține și la distanțe mari unele de celelalte. Probabil că nu existau prea mulți oameni în Prescott care să-și permită să-și clădească casa în zona aceea, mai ales că păreau să fie costisitoare. De altfel, în nord-est și pe coasta vestică, astfel de case ar fi depășit cu ușurință milionul de dolari.

Casa soților Foster fusese proiectată în așa fel încît să arate ca o vilă mediteraneeană, cuibărită confortabil printre stejari uriași și tufişuri umbroase. Faith își parcă mașina pe alee și străbătu poteca de cărămizi maronii pînă la ușile duble din față. Butonul soneriei era mascat cu gust sub niște arabescuri de fier forjat ce aveau pe dedesubt un beculeț mic ca să fie ușor de descoperit. Îl apăsă după care îi auzi ecoul reverberînd în întreaiga casă.

După un moment, pe pardoseala de marmură, probabil, se auziră niște pași rapizi, și, imediat după aceea, jumătate din partea dreaptă a ușii fu deschisă, în fața ei apărînd o femeie de vîrstă mijlocie, îmbrăcată cu stil într-o tunică albă și pantaloni subțiri frumos croiți. Părul scurt, de un maron-grizat era o mare de bucle pieptănate într-o parte a capului, în urechi purtînd cercei mari de aur. Însă ochii albaștri frumoși păreau uimiți și înfricoșați puțin.

– Bună ziua, sînt Faith Hardy, îi zise repede Faith grăbindu-se să corecteze falsa presupunere a femeii că era de fapt Renée. Dumneavoastră sînteți doamna Foster?

Yolanda Foster încuviință, prea uimită ca să mai poată vorbi, mulțumindu-se doar cu semnul făcut cu capul. Și continuă să se uite fix la ea.

– Aș vrea să vorbesc puțin cu dumneavoastră, dacă este posibil. Ca să primească un răspuns în favoarea ei, Faith făcu un pas în față. Yolanda se retrase într-un gest

involuntar de acceptare.

– Dar să știi că nu am prea mult timp la dispoziție, îi zise Yolanda, pe un ton de scuză, fără nici cea mai mică urmă de nerăbdare. Trebuie să iau prânzul cu un prieten.

Era ceva ce putea fi cu ușurință crezut, asta dacă nu cumva Yolanda avea obiceiul să stea îmbrăcată în casă ca o versiune a anilor '90 a lui June Cleaver.

– Zece minute, îi promise Faith.

Părînd la fel de nedumerită ca și la început, Yolanda o conduse într-un salon spațios unde o invită să se așeze.

– Nu vreau să fiu nepoliticoasă și să mă holbez în continuare la tine, dar chiar ești fata lui Renée Devlin, nu? Am auzit că te-ai întors în oraș, iar asemănarea, ei bine, cred că ți s-a spus deja că este uimitoare.

Atît de neasemănător altor oameni, în tonul Yolandei nu fusese nici un pic de reproș, iar Faith descoperi că-i plăcea neașteptat de mult femeia aceea. Dar asta nu însemna desigur s-o îndepărteze de la scopul pentru care venise.

– Dacă-mi permiteți aș vrea să vă pun cîteva întrebări despre Guy Rouillard.

Obrajii rozalii ai femeii se albiră ușor.

– Despre Guy? Mîinile i se ridicară involuntar după care cu un efort de voință și le coborî în poală. Dar de ce să mă întreb pe mine?

Faith ezită cîteva minute.

– Sînteți singură? o întrebă într-un tîrziu, nedorind să-i facă vreun necaz în cazul în care cineva le-ar fi ascultat conversația.

– Da. Lowell este la New York săptămîna asta.

Într-un fel răspunsul ei era ca o mană cerească, iar pe de altă parte se anunța a fi o adevărată nenorocire, dar totul depindea de rezultatele convorbirii ei cu

Yolanda, dacă mai era apoi nevoie să-i mai pună întrebări și lui Lowell sau nu. Respiră adânc după care atacă problema frontal.

– Ați avut cumva o legătură amoroasă cu Guy în vara aceea înainte să dispară?

Ochii albaștri ai Yolandeii se întunecară din cauza jenei și obrajii păliră și mai mult. Yolanda se uită mai departe la ea în vreme ce secunde se scurgeau în liniște. Faith se aștepta la o negare, dar, în loc de așa ceva, Yolanda oftă ușor și-o întrebă:

– Cum de ai reușit să afli?

– Am pus câteva întrebări prin zonă. Nu-i spuse că treaba asta era unanim cunoscută de întreaga comunitate încât ajunsese s-o știe pînă și Ed Morgan. Dacă Yolanda prefera să creadă că fusese discretă, era preferabil s-o lase să aibă acest sentiment reconfortant.

– Aceea a fost singura dată cînd i-am fost necredincioasă lui Lowell. Femeia mai în vîrstă își feri privirile, în vreme ce degetele îi netezeau în neștire materialul pantalonilor.

– Sînt convinsă de asta, îi zise Faith pentru că i se părea că Yolanda avea mare nevoie să fie crezută pe cuvînt. Din cîte am aflat despre Guy Rouillard era un adevărat expert în arta seducției.

Un zîmbet involuntar și puțin dur se ivi deodată pe buzele Yolandeii.

– Așa era, dar n-aș putea da vina pe el. Eram hotărîtă să mă culc cu el chiar înainte să-l cuceresc. Degetele femeii își continuau mișcările nervoase, mutîndu-se asupra brațului de la scaun. Am aflat că Lowell avea o legătură cu secretara lui, și asta se întîmpla de ani de zile. Și m-am cam înfuriat drept să-ți spun. L-am amenințat cu tot felul de lucruri dacă nu înceta imediat, iar divorțul era singurul care nu viza vătămări fizice. El m-a implorat atunci să nu-l părăsesc, a jurat că femeia

aceea nu însemna nimic pentru el, se întâlneau doar de dragul sexului și că nu avea să se mai întîmple nici-odată așa ceva – știi tu, genul ăsta de tîmpenii. Numai că l-am prins iarăși la nici trei săptămîni după aceea. E așa de prostesc, micile lucruri care-i dau de gol. Cînd s-a dezbrăcat într-o seară, avea chiloții pe dos, cu eticheta vizibilă la spate. Singurul fel în care i-ar fi putut pune pe dos era să se fi dezbrăcat înainte cu totul.

Scutură din cap ca și cînd n-ar fi putut să priceapă de ce nu fusese ceva mai atent la asemenea detalii. Cuvintele se revărsau pur și simplu ca și cum ar fi fost zăgăzuite timp de doisprezece ani.

– Nu i-am spus nimic. Dar a doua zi l-am sunat pe Guy și i-am cerut să ne întîlnim la casa de vară de pe malul lacului. Eu și cu Lowell și cu alți cîțiva prieteni mai fusesem acolo pentru fripturi la grătar și picnicuri, așa că știam bine zona.

Din nou casa de vară! cugetă Faith cu amărăciune. Între tată și fiu, probabil că cearceafurile de acolo se înfierbîntaseră la maximum.

– Dar de ce l-ai ales tocmai pe Guy? o întrebă.

Yolanda îi aruncă o privire uimită.

– Păi, de ce aș fi ales pe cineva respingător, dacă tot voiam s-o fac lată? o întrebă foarte rezonabilă. Aveam de gînd să am o relație amoroasă ilicită și atunci îmi doream să fiu cu cineva care să știe ce anume să facă și, ținînd cont de reputația lui Guy, am zis că era tocmai persoana potrivită pentru așa ceva. În plus de asta, cu Guy era sigur. Pentru că intenționez să-i spun lui Lowell ce anume făcusem, pentru că răzbunarea n-are nici un rost dacă soțul habar nu are, iar Guy avea destulă putere ca Lowell să nu îndrăznească să se dea la el. Cel puțin identitatea bărbatului intenționez să o țin secretă.

Așa că m-am întîlnit cu Guy la casa de vară și i-am

spus ce doream. A fost foarte dulce, foarte rezonabil. A încercat chiar să mă facă să mă răzgîndesc, dacă-ți poți imagina așa ceva! Să mă facă să mă răzgîndesc cînd eu eram atît de rănită în mîndria mea. Yolanda zîmbi, cu ochii aburiți din cauza amintirilor. Lîngă mine era cel mai mare cuceritor al statului și voia să mă refuze. Întotdeauna m-am considerat o femeie destul de atractivă, dar se părea că el nu era de aceeași părere cu mine. Aproape că începusem să plîng. Chiar am lăcrimat puțin și Guy aproape c-a intrat în panică. Era așa de dulce, bărbatul ideal! Lacrimile l-au transformat într-un fel de plastilină. A început să mă mîngîie pe umăr, explicîndu-mi că mă găsea foarte drăguță și că i-ar fi plăcut foarte mult să se culce cu mine, dar nu aveam motive cu adevărat serioase și că Lowell era prietenul lui și a continuat tot așa.

– Dar într-un final ați reușit să-l convingeți?

– Ceea ce l-a convins a fost ce i-am spus: Dacă nu ești tu, atunci o să fie altcineva. Dar m-a privit cu ochii ăia negri în care te puteai îneca, întrebîndu-se probabil pe cine aș fi ales drept următorul candidat. Era îngrijorat pentru mine, gîndindu-se probabil că mă voi duce la *Jimmy Jo's*, căutînd în gloata de acolo alți posibili candidați. Apoi mi-a luat mîna și mi-a pus-o peste partea din față a pantalonilor și era deja tare. Mi-a spus: Sînt gata, după care m-a condus în dormitor. Se cutremură puțin, cu privirile pierdute în vreme ce se uita înapoi în timp. Rămase tăcută și Faith așteptă răbdătoare ca ea să-și facă ordine printre amintiri. Poți să-ți închipui, îi zise în cele din urmă Yolanda, cu o voce blîndă, cum este să fii măritată vreme de douăzeci de ani și să fii perfect satisfăcută în pat de către soț, ca apoi să afli că de fapt habar n-ai avut ce poate însemna pasiunea? Guy era... Doamne, nu-ți pot explica cum era Guy ca amant. Mă făcea să țip, mă făcea să simt și să fac

lucruri pe care nu le-aș fi... atunci n-am vrut să fac treaba asta decît o singură dată. Dar am rămas acolo întreaga după-amiază făcînd dragoste.

Nu i-am spus nimic lui Lowell. Dacă i-aș fi spus, răzbunarea mea ar fi luat sfîrșit și nu puteam face asta, nu puteam să nu mă mai întîlnesc cu Guy. Ne vedeam cel puțin o dată pe săptămînă, dacă reușeam să mă descurc și să plec de acasă. Apoi el a plecat... O privi pe Faith ca și cum ar fi vrut să pună în valoare cuvintele care urmau. Cu mama ta. Cînd am auzit, am plîns o săptămînă întreagă. După care i-am spus lui Lowell.

Desigur, a fost foarte furios. A tunat și a fulgerat și m-a amenințat cu divorțul. Eu am stat potolită și l-am privit, fără să mă cert sau să-l înfrunt și asta l-a înfuriat încă și mai tare. Apoi i-am spus: Ar trebui să ai grijă atunci cînd îți pui chiloții să nu fie pe dos, și în clipa aia a încremenit, privindu-mă cu gura deschisă. Știa că îl prinsesem iarăși. Atunci m-am ridicat și am ieșit din cameră. A venit după mine cam o jumătate de oră după aceea, plîngînd. Așa ne-am împăcat, îi zise pe un ton amar. Și, din cîte știu eu, nu mi-a mai fost necredincios de atunci.

– Dar de atunci ați mai auzit ceva despre Guy?

Încet, Yolanda scutură din cap.

– La început am sperat, dar... nu, nici nu mi-a scris, nici nu m-a sunat. Buzele începură să-i tremure și o privi pe Faith parcă speriată. Doamne, șopti, îl iubesc atît de mult.

Un alt drum închis, cugetă Faith pe drumul înapoi spre casă. După spusele Yolandeii, soțul ei nu știuse nimic despre legătura ei cu Guy decît după ce acesta

dispăruse, ceea ce-l scotea pe Lowell dintre suspecti. Yolanda fusese prea deschisă, prea sigură că Guy nu fusese ucis, ci doar dispăruse cu o altă femeie, altfel n-ar fi avut nici un motiv să se dezvăluie în asemenea fel în fața lui Faith. În loc de asta se agățase de mîinile lui Faith și plînsese pentru bărbatul pe care nu-l mai văzuse de doisprezece ani, dar cu care împărțise o vară de pasiune.

Într-un târziu își revenise și-și recăpătase demnitatea, înroșindu-se jenată.

– Doamne, uită-te doar cît e ceasul, o să întîrzi. Nu-mi pot imagina, vreau să spun, ești totuși o străină, să plîng în fața ta în halul ăsta, povestind, of, Doamne! Realizase ceea ce tocmai îi spusese unei străine. O privise pe Faith cu o uimire plină de oroare.

Simțind că trebuia cumva s-o reconforteze, Faith îi atinsese umărul și-i zise:

– Aveai nevoie să discuți despre asta. Te înțeleg și jur să-ți păstrez secretul.

După cîteva secunde tensionate, Yolanda se relaxase.

– Te cred. Nu știu de ce, dar te cred.

Așa că acum Faith rămăsese și fără suspecti și fără fire conducătoare. Nu avea decît întrebări, iar întrebările ei supărau tare pe cineva. Dovada era biletul acela pe care-l găsisese de dimineață. Și dacă biletul indica o conștiință prea încărcată nu putea spune sigur.

Și nici nu știa ce altceva să facă, exceptînd întrebările. Mai curînd sau mai târziu cineva avea să fie destul de uimit ca să-i răspundă.

Și dacă era destul de ocupată, poate că nu avea să se mai gîndească și la Gray.

Însă teoria era destul de greu de pus în practică. Reușise să evite să se gîndească la el, în mod special împingîndu-l într-un colț al minții încă de cînd se despărțiseră cu o seară înainte. Ignorase și durerea neos-

tenită a trupului și refuzase să se gîndească la ceea ce aproape că se întîmplase între ei. Dar cu toată voința pe care o arăta, subconștientul o trădase, admițîndu-l în visele ei, astfel încît se trezise dimineața devreme întinzîndu-se după el. Visul fusese atît de real încît țipase, atunci cînd descoperise realitatea neîndurătoare.

Nu mai avea nici un fel de rezistență față de el; putea foarte bine să recunoască. Dacă n-ar fi spus ce spusese, i s-ar fi predat chiar acolo, pe iarbă. Morala și standardele ei erau inutile atunci cînd o lua în brațe, niște tigri de hîrtie care dispăreau după primul sărut.

În vreme ce elimina fiecare suspect de pe listă, turnul motivelor se înclina tot mai mult în direcția lui Gray. Logic, putea vedea totul destul de clar. Din punct de vedere emoțional, ideea fu respinsă cu fermitate. Nu Gray. *Nu Gray!* Nu putea să creadă; nici nu va crede. Bărbatul pe care-l știa ea era capabil să meargă foarte departe pentru a-i apăra pe cei dragi, dar crima cu sînge rece nu figura printre tacticile lui.

Mama ei știa foarte bine cine era criminalul. Faith era foarte sigură de asta, mai sigură ca oricînd. Dar, ca s-o facă pe Renée să recunoască, era nevoie de multă gîndire, pentru că asta ar fi însemnat necazuri pentru ea. Renée nu era deloc omul care să acționeze împotriva propriilor interese și cu siguranță nu pentru o idee atît de abstractă cum era justiția. Faith își cunoștea foarte bine mama; dacă forța nota prea tare, Renée avea să fugă iarăși, în parte de frică, dar mai ales ca să evite necazurile. După ce scosese de la ea informația despre casa de vară, Faith realizează că trebuia să mai aibă răbdare o perioadă înainte s-o sune iarăși.

Cutia o primi în ziua următoare.

Se întorsese acasă după expediția de cumpărături într-un orașel apropiat și, după ce și-a aranjat toate pachetele, a ieșit să-și ia corespondența. Când a deschis ușița cutiei poștale, a găsit obișnuitele facturi, reclame și reviste îngrămădite unele peste altele, cu o cutie așezată deasupra lor. Curioasă, a luat-o; nu comandase nimic, dar greutatea acelei cutii o intriga. Marginile îi fuseseră sigilate cu bandă adezivă, și numele și adresa erau mîzgălite deasupra.

Duse totul în casă, și puse cutia pe masa din bucătărie. Luînd un cuțit din sertarul dulapului, tăie banda adezivă, deschizînd capacul, după care se apucă să dea la o parte foiața cu care fusese învelit conținutul.

După o singură privire aruncată, se îngrozi și se întoarse să vomite în chiuvetă.

Pisica din cutie nu era doar moartă, fusese și mutilată. Și fusese înfășurată în plastic probabil ca să nu lase mirosul și să alerteze pe cineva de la poștă, înainte să fie deschisă cutia.

Faith nu mai stătu pe gînduri, reacționă instinctiv. Când valul de greață se mai potoli, se întinse orbește după telefon.

Închise ochii atunci cînd vocea groasă și învăluitoare îi ajunse la ureche, ținînd receptorul atît de strîns de parcă ar fi fost unica ei salvare.

– G-Gray, se bîlbîi, după care rămase tăcută în vreme ce mintea i se întuneca tot mai mult. Ce i-ar fi putut spune? Ajutor mî-e frică și am nevoie de tine? Nu avea nici un fel de drept să-l sune. Relația lor era un amestec de inamiciție și de dorință și orice slăbiciune din partea ei i-ar fi procurat lui o armă în plus. Dar îi era atît de rău și era atît de speriată, încît nu se mai putuse gîndi la altcineva la care să apeleze în acele momente.

– Faith? Ceva din teroarea ei fusese probabil evi-

dentă în acel singur cuvînt pe care-l spusese, pentru că vocea lui deveni deodată foarte calmă. Ce s-a întîmplat?

Întorcîndu-se cu spatele de la grozăvia expusă pe masă, se luptă să-și recîștige controlul asupra vocii, deși nu avea decît intensitatea unei șoapte.

– Este o... pisică aici, reuși să spună.

– O pisică? Ți-e frică de pisici?

Ea scutură din cap, apoi își dădu seama că nu avea cum s-o vadă prin telefon. Tăcerea ei probabil fusese interpretată de el drept un răspuns afirmativ pentru că îi zise alinător!

– Aruncă cu ceva după ea; o să se sperie și-o să fugă.

Ea scutură iarăși din cap, mult mai violent.

– Nu. Respiră adînc. Ajutor!

– În regulă. Evident, hotărînd că probabil era mult prea speriată de pisici ca să se poată descurca singură cu ele, își luă un ton liniștit și protector. Vin imediat. Pînă atunci stai undeva unde să n-o poți vedea și mă ocup eu mai departe după ce ajung.

Închise telefonul, iar Faith făcu după cum o sfătuisese el. Nu putea suporta să rămînă mai departe în casă cu chestia aceea oribilă pe masă, așa că ieși pe verandă și se așeză în leagăn, așteptînd năucită să vină.

Ajunse la casa ei în mai puțin de cincisprezece minute, dar acel sfert de oră lui Faith i se păru o eternitate. Silueta înaltă se desprinsese din mașina joasă, pornind legănat spre verandă, cu un zîmbet de mîndrie masculină fluturîndu-i pe buze, eroul venit s-o salveze pe femeia micuță și neajutorată de bestia feroasă. Faith însă nu se supără; putea să gîndească ce voia, important era să arunce chestia aia din bucătăria ei. Își ridică ochii spre el, atît de palidă, încît zîmbetul lui se ofili pe dată.

– Chiar ești foarte speriată, nu? întrebă cu blîndețe,

lăsându-se pe vine în fața leagănului și prinzându-i o mână. Avea degetele înghețate deși afară era o căldură greu suportabilă. Unde este?

– În bucătărie, îi răspunse ea printre buzele înțepenite. Pe masă.

Bătînd-o ușurel pe mână, se ridică și deschise ușa. Faith îi ascultă pașii străbătînd sufrageria și intrînd apoi în bucătărie.

– Fiu de cățea ticălos și nemernic! Auzi blestemul urmat imediat de altele cu mult mai murdare. Apoi se auzi pocnind ușa din spate. Își ascunse fața în mâini. Doamne, ar fi trebuit să-l prevină, n-ar fi trebuit să-l lase să primească același șoc ca ea, dar pur și simplu fusese incapabilă să spună cuvintele potrivite.

Cîteva minute mai tîrziu, veni din spate ocolind casa, urcînd iarăși treptele verandei. Avea maxilarele încordate, iar ochii întunecați erau mai reci și mai amenințatori decît îi văzuse ea vreodată, numai că acum furia nu era îndreptată asupra ei.

– Este în ordine, îi zise, pe același ton blînd. Am scăpat de ea. Haide în casă, scumpo. Punîndu-și un braț în jurul ei, o ajută să se ridice, conducînd-o înăuntru. Apoi o duse spre bucătărie; atunci ea se încordă încercînd să se opună, dar el nu avea de gînd să accepte asemenea mofturi.

– Este în regulă, o asigură încă o dată, forțînd-o să se așeze pe un scaun. Pari puțin cam zdruncinată. Ce ai de băut pe aici?

– Am ceai și suc de portocale în frigider, îi răspunse pe o voce pierită.

– Eu mă gîndeam la ceva alcoolic. Ai cumva ceva vin, lichior?

Ea scutură din cap.

– Nu beau alcool.

În ciuda furiei din priviri, îi aruncă un zîmbet glumeț.

– Ești deci o puritană, eh? o întrebă. Bine, fie atunci și suc de portocale. Luă un pahar din dulap și-l umplu cu suc de portocale, după care i-l puse în mână. Bea-l. Pe tot, în vreme ce dau eu un telefon.

Faith se apucă să soarbă ascultătoare, mai mult pentru că îi dădea ceva de făcut decît că ar fi avut nevoie. Gray deschisese deja cartea de telefoane, trecîndu-și degetul pe prima pagină și apoi formînd un număr.

– Cu șeriful McFane, vă rog.

Faith își înălță capul, deodată foarte atentă. Gray o privea, interzicîndu-i parcă orice sunet de protest.

– Mike, aici e Gray. Poți veni la casa lui Faith Hardy? Mda, vechea casă Clerburne. A primit o chestie tare urîță cu poșta de dimineață. O pisică moartă... Mda, exista și o chestie de aia.

Gray puse receptorul în furcă, iar Faith își dresе glasul.

– O ce chestie de aia?

– O scrisoare de amenințare. N-ai văzut-o?

Ea scutură din cap.

– Nu. N-am văzut decît pisica. Un tremur îi trecu prin trup, făcînd paharul să i se clatine în mână.

El începu să cotrobăie prin dulapuri.

– Ce mai cauți pe acolo? vru să știe Faith.

– Cafeaua. După ce zahărul a contracarat efectul șocului, ai nevoie și de o doză de cofeină.

– O țin în frigider. Raftul de sus.

Gray scoase cutia, în vreme ce ea îi dădea indicațiile necesare pentru aparatul de făcut cafeaua. Adevărul era că se descurca foarte bine, cu multă competență pentru un om bogat, care probabil nu mai făcuse așa ceva niciodată la el acasă, cugetă Faith mai departe, umbra unui zîmbet fluturîndu-i pe buze.

Imediat ce cafeaua a fost pusă la făcut, Gray își

trase un scaun și se așeză în fața ei atît de aproape încît genunchii li se atingeau. N-o întrebă ce anume se întîmplase, știind probabil că avea să răspundă la o sumedenie de întrebări atunci cînd avea să sosească șeriful, iar ea îi fu recunoscătoare pentru tactul lui. Stătea pur și simplu acolo, împrumutîndu-i ceva din căldura lui, în vreme ce ochii negri îi cercetau fața și păreau să se gîndească dacă s-o forțeze să înghită tot sucul, dacă nu avea de gînd să-l bea singură pe cît de repede își dorea ei.

Pentru a preveni o asemenea acțiune, luă o înghițitură sănătoasă din pahar și observă imediat cum tensiunea din mușchii lui mai scăzuse ceva.

– Să nu cumva să îndrăznești, murmură. Fac tot ce-i omenește posibil să mă abțin să nu vărs din nou.

Duritatea expresiei se mai diminuează puțin atunci cînd îi zîmbi amuzat.

– De unde ai știut la ce mă gîndeam?

– Felul în care te uitai la pahar și apoi la mine. Luă încă o înghițitură. Am crezut că Deese era șeriful.

– S-a pensionat. Gray avu deodată impresia că amintirea ei despre șeriful Deese nu era una tocmai plăcută și că probabil din această cauză îl privise atît de alarmată atunci cînd îl ceruse pe șerif. O să-ți placă Michael McFane. Ce părere ai despre un asemenea nume irlandez? Este cam tînăr pentru un asemenea post și este foarte interesat de tehnica avansată în domeniu. Mike fusese și el la cabană în noaptea aceea, își aminti Gray, dar Faith probabil că nu știa, probabil că nici n-ar fi putut să-l recunoască. În șocul de atunci, toți polițiștii erau doar niște umbre în uniforme. Numai el și cu șeriful, stătuseră deoparte și fuseseră înregistrați de memoria ei.

Contradicția uimitoare își făcu loc imediat în mintea lui. Era clar că evita să-l întîlnească pe șeriful Deese,

dar niciodată nu arătase o asemenea preocupare în relațiile cu el. Fusese obraznică, provocatoare, înnebunitoare, reușea să-l frustreze, dar niciodată nu arătase nici cea mai mică ezitare de a fi singură în compania lui.

Nici pe el nu-l tulburase vreo urmă de ezitare. Altfel de ce, atunci cînd primise telefonul ei, deși credea că va trebui doar să alunge vreo pisică vagaboandă din casă, își amînase foarte prompt o întîlnire de afaceri, venind acolo cît mai repede putuse, în vreme ce protestele înveninate ale Monicăi încă îi mai răsunau în urechi. Faith îl sunase să-i ceară ajutorul, și, indiferent de cît de minoră îi păruse acea problemă, avusese de gînd s-o ajute dacă era posibil. Pînă la urmă a reieșit că problema nu era defel minoră, iar toate instinctele lui de protejare fuseseră alertate pe dată. Avea de gînd să afle cine putuse face un lucru atît de dezgustător și atunci acel cineva avea să vadă cum arăta iadul. Pumnii parcă-l mîncău de dorința de a zdrobi fața vinovatului.

– Dar de ce n-ai crezut că aș fi putut s-o fac chiar eu? o întrebă cu blîndețe în vreme ce privirile i se fixaseră pe chip, căutînd să prindă și cea mai mică schimbare a expresiei. Am tot încercat să te fac să părăsești orașul, așa că, logic, eu ar trebui să fiu prima persoană suspectată.

Ea începuse să scuture din cap mai înainte că el să fi terminat de vorbit, mișcarea făcîndu-i părul să se miște provocator în jurul feței.

– Tu n-ai face așa ceva niciodată, îi declară cu convingere. Așa cum nu mi-ai fi lăsat nici primul bilețel.

El ezită, distras de la savurarea încîntării de a ști că ea avea atîta încredere în el.

– Bilețel? Uimirea îi impregnase parcă acel singur cuvînt.

– De ieri. Cînd am ieșit, am găsit bilețelul pe scaunul din față al mașinii.

- Și i-ai raportat șerifului?
- Ea scutură iarăși din cap.
- Nu era o amenințare clară.
- Ce scria în el?

Privirea pe care i-o aruncă era cam șovăitoare și Gray se întrebă de ce.

- Ca să citez: „Taci din gură dacă știi ce e bine pentru tine.”

Cafeaua era gata. Se ridică și turnă câte o cană pentru fiecare.

- Cum o bei pe a ta? o întrebă absent pentru că gândurile încă i se învîrteau în jurul bilețelului și al pachetului, care de această dată fusese însoțit de o amenințare mult mai clară. Aripile furiei negre îi fluturau în fața ochilor, de-abia putîndu-se controla.

- Neagră.

Îi dădu cana și se așeză la fel ca și înainte, la o distanță foarte mică. Ea știa mai bine ca oricine să-i citească expresia feței, și ceva ce văzuse acolo o alarmase, pentru că imediat se lansă într-una dintre manevrele învăluitoare pe care le folosea.

- Obișnuiam să beau cafeaua cu o grămadă de zahăr, numai că domnul Gresham era diabetic. El spunea că este mai ușor să renunți la orice fel de dulce decât să te prostesti cu îndulcitorii sintetici, așa că în casă nu exista nici măcar un singur strop de zahăr. Desigur, dacă le-aș fi cerut, probabil că mi-ar fi cumpărat, dar n-am vrut să-i inoportunez cu așa ceva.

Dacă voise să-l distragă, cugetă Gray furios, reușise pe deplin. Chiar dacă recunoscuse manevra, asta nu însemna că își pierduse eficacitatea, mai ales că se folosise de o momeală atât de interesantă.

- Cine-i domnul Gresham? o întrebă, întrerupînd șuvolul vorbelor. Simțea deja arsura geloziei, întrebîndu-se dacă nu cumva fusese vreun tip cu care trăise înainte

să se fi mutat în Prescott.

Ochii de un verde-fumuriu clipiră nedumeriți.

– Soții Gresham au fost părinții mei adoptivi.

O casă de adopție pe bani. Doamne! Un pumn rece îi strânse stomacul. El își imaginase viața ei continuând la fel de săracă și de chinuită ca și înainte să o fi dat afară din casă. Dacă era realist, o casă de adopție bună era preferabilă față de viața pe care o ducea, dar pentru copii nu era deloc ușor să-și piardă familiile, indiferent cât de nenorocite, ca să fie aruncați apoi la niște străini care-i luau pentru banii ce-i plătea statul. Și să nime-rească la niște oameni cumsecade era o chestie de mare noroc, în cel mai bun caz. O mulțime de copii erau maltratați și se abuza de ei în aceste case de adopție pe bani și pentru o fată tânără care arăta ca Faith...

Sunetul roților pe pietriș semnală sosirea lui Michael.

– Rămii aici, mîrii Gray, ieșind pe ușa din spate. Îi făcu semn cu mîna lui Mike care încerca să-și scoată trupul lung din mașina de patrulare, invitîndu-l cu un gest în spatele casei acolo unde lăsase cutia cu pisica.

Mike veni grăbit, fața pistruiată strîmbîndu-i-se dezgustată atunci cînd dădu cu ochii de cadavru.

– În slujba asta am văzut o grămadă de treburi scîrboase, îi zise pe un ton amabil. În vreme ce cercetă cu atenție cutia, dar mai sînt unele chestii care încă îmi întorc stomacul pe dos. De ce naiba să facă cineva așa ceva cu un animal neajutorat? Ai mănevrat cutia mai neatent cumva?

– Am pus mîna pe ea doar ca s-o scot din casă. Am fost atent să nu ating decît partea din față stînga și spatele în partea dreaptă. Nu știu cât a atins-o Faith pîna s-o deschidă. Oricum m-am folosit de un stilou ca sa desfac părțile laterale, adăugă. Pe una dintre ele este și un mesaj.

Mike se folosi de aceeași tehnică, scoțînd din buzunar un pix. Își țuguie buzele atunci cînd citi mesajul înscris cu litere de tipar negre, scrise probabil cu o carioca foarte groasă: *Pleacă din Prescott sau o s-o sfîrșești precum pisica.*

– O să iau chestia asta cu mine, să văd dacă pot să scot ceva amprente. Punga de plastic este cea mai bună posibilitate, pentru că n-a fost atinsă deloc. Aruncă o privire în direcția casei. Ea e bine?

– Era destul de zdruncinată cînd am ajuns eu, dar acum s-a calmat.

– Bine. Folosindu-se tot de pix, Mike închise cutia la loc, rămînînd s-o privească încruntat.

Gray își lăsă și el privirile în jos și văzu ceea ce nu observase de prima dată.

– La naiba! Nu are nici o ștampilă poștală. Era așezată deasupra corespondenței, așa că am crezut că și asta a fost trimisă tot prin poștă.

– Neh. Cineva a adus-o personal. Hai înăuntru să vedem dacă nu cumva a auzit ceva, sau dacă n-a observat vreo mașină.

Intrară în bucătărie și Gray observă imediat că Faith rămăsese în același loc, sorbindu-și cafeaua. Își ridică privirea, extraordinar de calmă, deși bănuiala lui era că acel control al ei atîrna doar de cîteva fire foarte subțirele.

Imediat se ridică în picioare, privindu-l pe Mike.

– Doamnă. Atinse borul pălăriei cu degetele. Eu sînt Michael McFane, șeriful din oraș. Credeți că puteți răspunde la cîteva întrebări? '

– Desigur, îi zise ea. N-ați vrea o cană cu cafea?

– Chiar vă rog.

– Zahăr sau frișcă?

– Numai zahăr.

Imediat ce prezentările și gesturile de politețe fură terminate, Faith se întoarse la scaunul său. Gray rămase alături de ea, proptit de masa enormă. Mike preferă să se rezeme de chiuvetă cu picioarele încrucișate la nivelul gleznelor.

– Unde ați găsit cutia aceea?

– În cutia de scrisori.

– Nu există nici o ștampilă poștală sau timbru. Asta înseamnă că n-a fost livrată prin poștă, așa că am presupus că cineva a pus pachetul în cutie după ce poștașul v-a adus corespondența. Nimeni nu trebuie să se folosească de cutia aceea în afară de slujbașii de la poștă, ca atare probabil cel care a adus cutia a trebuit să aștepte ca poștașul să plece. Ați auzit cumva poștașul trecînd sau ați văzut vreo altă mașină prin zonă?

Faith scutură din cap.

– N-am fost acasă. Am plecat de dimineață la cumpărături. M-am întors, am aranjat pachetele după care am ieșit să-mi iau corespondența.

– Este cineva supărat pe dumneavoastră? Cineva care ar trimite o pisică moartă ca să se răzbune?

Scutură iarăși din cap.

– Ieri a găsit un alt bilețel în mașină, interveni Gray.

– Ce fel de bilețel? Ce spunea în el?

– Să-mi țin gura dacă știu ce e bine pentru mine, îi răspunse Faith.

– L-ați păstrat cumva?

Faith oftă, îi aruncă lui Gray o privire îngrijorată și plecă să aducă biletul. Se întoarse, ținînd foaia de hîrtie de un colț.

– Pune-l pe bufet, o sfătui Mike. Nu vreau să pun și eu mîna pe el.

Ea îi ascultă ordinul, iar Gray se repezi într-acolo ca

să poată citi alături de Mike. Era scris cu aceleași litere de tipar și cu aceeași cariocă pe care o descoperiseră și pe cutie. *Nu mai pune și alte întrebări despre Guy Rouillard, ține-ți gura dacă știi ce este bine pentru tine.* Gray se uită la ea amenințător, acum înțelegînd de deplin privirea îngrijorată pe care i-o aruncase.

– În regulă, mîrîi. Ce-ai mai pus la cale acum?

– Știu tot atît de multe ca și tine, îi răspunse ea cu o blîndețe care ascundea tot atît de multe pe cît dădea la iveală.

– Ei bine, oftă Mike scărpinîndu-se pe o falcă. Ce are de-a face tatăl tău cu povestea asta, Gray?

– Domnișoara Băgăcioasă a pus întrebări despre el prin tot orașul. Se încruntă în direcția ei.

– Și de ce ar deranja pe cineva chestia asta așa de tare încît să-i trimită un asemenea bilețel și apoi să-i pună pisica moartă în cutia poștală?

– Pe mine mă deranjează al dracului de rău, îi răspunse Gray cinstit. Nu vreau ca mama și Monica să fie iarăși supărate din cauza unei birfe vechi. Dar nu știu pe cine altcineva ar mai putea să deranjeze și încă așa de tare.

Șeriful rămase tăcut, cu ochii ascunși pe după pleoape în vreme ce gîndea.

– La suprafață, vorbi într-un tîrziu, tu ești cel mai probabil suspect, Gray. Faith încercă să protesteze, dar el îi făcu semn să tacă. Bănuiesc că știi și tu treaba asta, cu toate bilețelele astea cu tot, i se adresă direct lui Faith. Așa că asta mă face să mă întreb de ce a trebuit să-l suni tocmai pe el în loc să suni la departamentul șerifului.

– Știam foarte bine că nu el mi-a trimis bilețul sau cutia.

– Nu e nici un secret că n-ai fost deloc fericit atunci

cînd doamna s-a mutat înapoi în oraș, zise mai departe Michael, privindu-l de această dată pe Gray.

– Nu, n-am fost prea încîntat. Nici acum nu sînt. Gura lui Gray se curbă într-un zîmbet lipsit de veselie. Numai că bilețelele de amenințare și pisicile moarte nu sînt deloc stilul meu. Eu îmi rezolv răfuielile la lumină.

– La naiba, eu știu asta foarte bine. Mă întrebam doar de ce doamna Hardy te-a sunat tocmai pe tine pentru ajutor.

Gray sfornăi disprețuitor.

– Ia încearcă să ghicești și singur.

– Bănuiesc că deja mi-am dat seama.

– Atunci încetează să te mai porți ca un dobitoc.

Șeriful nu păru deloc jignit, ci doar rînji înțelegător. Un moment mai tîrziu însă, redeveni șerif, ocupîndu-se de afacerea pentru care venise.

– Aș vrea ca amîndoi să veniți pînă la clădirea municipală, ca să vă pot lua amprente, și apoi să verific biletul și cutia pentru seturile de amprente care nu se potrivesc cu ale voastre. Doamnă Hardy, va trebui să ne dați și o declarație.

– În regulă. Să-mi iau doar cheile. Faith se ridică și Gray o prinse de braț.

– Te conduc eu.

– Dar nu este nevoie să faci după aceea tot drumul înapoi pînă aici...

– Am spus că te duc eu. Implacabil, își lăsă privirea asupra ei, încercînd să-și impună voința. Ea părea teribil de iritată, dar cel puțin renunțase să mai protesteze, iar șeriful rînji iarăși încîntat.

Gray o conduse afară, după care o așeză în scaunul luxos, din piele, al *Jaguar*-ului.

– Nu era nevoie să mă duci tu, îi zise morocănoasa în vreme ce-și punea centura de siguranță.

– Ba sigur că da, dacă vreau să stau de vorbă cu tine.

– Ce mai e de spus?

Gray porni mașina, întorcînd pe alee, urmînd mașina de patrulare a șerifului în sus pe autostradă.

– Mi se pare evident că vreun nebun are ce are cu tine. Ai fi mult mai în siguranță undeva în afară de Prescott.

Faith îi feri privirile, întorcîndu-le împietrite spre fereastră.

– Nu ți-a trebuit prea mult să ataci problema frontal, îi răspunse înțepată.

– Vrăjitoare încăpățînată ce ești, chiar nu-ți intră în capul ăla roșcat că ai putea fi în mare pericol?

Capitolul 15

Pînă să ajungă să părăsească clădirea municipală, Faith deja fierbea de furie, deși pînă atunci reușise s-o mențină sub control. Gray o bătuse la cap tot drumul spre oraș ca să se mute de acolo, și, spre marea ei mînie, șeriful McFane fusese absolut de acord că nu era deloc în siguranță, trăind singură și fără vecini mai apropiați. Faith însă protestase spunîndu-le că dacă pleca, bilețelele și hărțuirea ar fi încetat și ele, iar partea vinovată ar fi fost foarte mulțumită că- și atinsese scopul. Și nu prea voia să-i dea această satisfacție.

Șeriful fusese de acord și de această dată cu logica ei, spunîndu-i că trebuia să-i laude curajul, dar că bunul-simț cam depășise măsura. Pentru că efectiv putea fi rănită în cele din urmă.

Și ea fusese de acord cu el, din acel punct de vedere, dar nu se clintise de pe poziții nici cu un centimetru. Acum că trecuse de faza șocului, putea vedea foarte bine cauza și efectul. Pisica moartă însemna de fapt că se apropiase mult de adevărul cu privire la Guy Rouillard și, dacă pleca în acel moment, nu avea să mai știe niciodată cu siguranță. Șeriful și Gray credeau că cineva o hărțuia; ea însă știa că era ceva cu mult mai

serios. Trebuise chiar să lupte cu tentația de a le spune ce se ascundea de fapt în spatele biletelor și al pisicii; însă dacă se afla cumva că sugerase că Guy fusese omorât, asta ar fi alertat vinovatul sau vinovata și ar fi fost cu mult mai dificil de prins. Așa că păstrase tăcerea, iar frustrarea o făcuse nervoasă.

Putuse ignora argumentele șerifului că ar fi trebuit să plece; ale lui Gray însă îi merseseră direct la inimă. Sugestiile amabile se deterioraseră destul de mult spre comenzi furioase în vreme ce păraseau clădirea municipală pentru a se întoarce la ea acasă.

– Pentru ultima dată, nu! țipase pentru a cincizecea oară în vreme ce se urcau în mașină. O mulțime de capete se întoarseră în acel moment în direcția lor.

– Rahat, murmură Gray. Pentru un bărbat care dorea să evite cu orice chip bîrfa, fusese destul de bătător la ochi în ziua aceea. *Jaguar*-ul nu era deloc o mașină obișnuită, care să treacă neobservată, iar Faith ora genul de femeie care făcea capetele tuturor să se întoarcă după ea. O mulțime de oameni observaseră probabil că o adusese în oraș, intrase împreună cu ea în clădirea municipală, ca după aceea să plece împreună cu ea, fără să mai fie menționat și faptul că țipase așa de tare la el. Ei, asta era, nu mai putea face nimic acum. Dacă ar fi fost s-o ia de la capăt și să facă față la tot ceea ce fusese, ar fi procedat exact la fel.

Faith închise cele două capete ale centurii de siguranță.

– Știu că tu n-ai nici o legătură cu cele două bilete sau cu pisica, îi zise cu o voce furioasă. Dar nici nu te dai în lături ca să le folosești în propriul tău avantaj, așa-i? Ai vrut să plec încă din prima zi și nu-ți convine deloc că mă opun mereu dorințelor tale.

El îi aruncă o privire aspră, amenințătoare, în vreme ce încerca să iasă din înghesuiala din piață.

– Nu cumva să crezi treaba asta chiar și un minut, îi zise încet. Dacă chiar aș fi vrut, te-aș fi gonit în mai puțin de jumătate de oră, însă nu m-am putut hotărî.

– Nu zău? murmură ea, împrumutînd tonului toată neîncrederea ei. Dar de ce să nu mă fi scos în pumni?

– Pentru două motive. Unul ar fi că nu ai meritat deloc ceea ce s-a întîmplat în urmă cu doisprezece ani și nu voiam să te tratez iarăși în același fel. Își mută privirea de pe stradă ca să și-o poată trece asupra trupului ei, întîrziind mai mult asupra sînilor și pîntecului. Și cel de-al doilea motiv îl cunoști la fel de bine ca și mine.

Adevărul celor spuse rămase atîrnat între ei, tensiunea atingînd aproape punctul de fierbere. O dorea. Și ea știa foarte bine asta... oh, da, aproape de la bun început, cu siguranță de la sărutul incendiar din New Orleans. Numai că el o dorea numai în termenii impuși de el. Voia s-o ducă în vreo căsuță elegantă cît mai departe de Prescott, cît mai departe de bîrfă, încît legătura lui cu ea să nu-i deranjeze familia. Circumstanțele ar fi perfecte pentru el, pentru că și-ar fi realizat amîndouă intențiile, să scape de ea din oraș și să fie în același timp amanta lui și toate dintr-o singură lovitură.

– N-am să te las să mă ascunzi de parcă aș fi ceva de rușine, îi zise cu ochii triști și înfierbîntați pe care-i ațintise drept înăinte spre parbriz. Dacă nu te poți apropia de mine pe față, în văzul tuturor, atunci stai naibii cît mai departe posibil.

El lovi cu pumnul în volan.

– Dă-o naibii, Faith! Pisica n-a fost trimisă de comitetul de întîmpinare al orașului. Mă gîndesc doar la siguranța ta. Da, m-ar mulțumi al dracului de mult dacă te-ai muta într-un alt oraș. Maică-mea mă înnebunește pur și simplu, dar asta nu înseamnă că vreau să-i fac rău. Trebuie neapărat să mă acuz c-o iubesc în ciuda tuturor

defectelor ei? Tu știi cum să dai înapoi pumnii primiți, numai că ea nu știe. Și sînt un ticălos lacom; vreau tot ce-i mai bun pentru ea și în același timp te vreau și pe tine. Dacă te muți, atunci am putea avea o relație excelentă fără să trebuiască să-mi fac griji că aici este vreun nebun care de-abia așteaptă să împlinte cuțitul în tine.

– Atunci nu-ți face griji. Lasă-mă pe mine să mi le fac.

El scoase un sunet de furie reținută și frustrare.

– N-ai de gînd să cedezi nici măcar cu un sfert de pas, nu?

Încă o dată, Faith trebui să lupte cu impulsul de a-i spune că era neapărat necesar să rămînă pe locul ei, pentru motive care mergeau mult mai departe de propriile lor neînțelegeri. Dar, cu indispoziția în care se afla Gray, n-ar fi crezut-o sub nici o formă.

leșiseră din oraș și șoseaua era aproape liberă. Cîrînd Gray avea să întoarcă pe artera secundară, pe drumul ce mergea direct la ea acasă. Pînă atunci nici nu observase cît de izolată era casa ei, cel puțin nu din punctul de vedere al vulnerabilității ei. Pînă atunci se bucurase de liniștea și de pacea din jur, de spațiul larg deschis. Blestemat să fie nevăzutul și neștiutul inamic pentru că îi distrusese plăcerea de a se fi întors acasă!

Nu mai scoase nici un cuvînt pînă cînd Gray nu întoarse mașina pe alee. Era după-amiaza tîrziu și soarele ce apunea învăluisese micuța casă într-un auriu-strălucitor. În scurt timp reușise să se adapteze în locul acela, instalată între propriile ei lucruri, înconjurată de zidurile casei ei, sub acoperișul ce-i aparținea. Să plece de acolo? Nu-și putea imagina așa ceva.

– Răspunde-mi la o întrebare, îi zise, cu o mîină deja așezată pe mînerul ușii. Nu vreau să am o aventură cu tine, indiferent de locul în care voi sta. Asta îți mai

reduce ceva din îngrijorarea pentru siguranța mea?

El o opri să coboare, strângându-și degetele în jurul încheieturii ei. Ochii îi erau aprinși de mînie, dar preferă să nu răspundă insultei strecurate în întrebare, ci răs-punse afirmației făcute înainte.

– Te pot face să te răzgîndești, îi zise cu blîndețe. Amîndoi o știm foarte bine.

Faith deschise ușa, iar el îi permise să coboare, mulțumit că avusese ultimul cuvînt. Deseori se întîmpla așa, cugetă ea. Avea el un fel de a împinge conversația mai departe decît și-ar fi dorit ea, așa încît unicul ei răspuns să rămînă la urmă tăcerea.

Își dădu seama că el rămăsese nemișcat în mașină pînă cînd intră în casă fără probleme. Avea dreptate, blestemat să fie. O putea face să se răzgîndească, fără efort sau doar cu foarte puțin. Afirmația ei fusese o cațialma, dar nu o minciună. Era adevărat că nu voia doar să aibă o aventură cu el, dar prin asta nu voise să se înțeleagă că ar fi fost capabilă să-i reziste. Dacă el ar fi insistat să intre în casă împreună cu ea, probabil că numai după un singur sărut, l-ar fi lăsat s-o conducă fără jenă în dormitor. De-abia după aceea ar fi început și regretele.

– Gray, la ce mama naibii te-ai gîndit atunci? îl în-
trebă Alex iritat. Să mergi cu ea prin oraș, să vă certati
în fața clădirii municipale. Doamne, ați fost văzuți de
jumătate de oraș, iar cealaltă jumătate a auzit despre
asta în mai puțin de jumătate de oră după aceea.

Monica își înălță capul, întorcîndu-și ochii plini de
oroare spre Gray. Lui Gray îi venea să-l omoare pe Alex

pentru că adusesese pe tapet acel subiect.

– Încercam s-o conving să plece, îi răspunse scurt, și chiar și fără să se uite, simțea tensiunea crescîndă în trupul Monicăi. Cineva îi joacă feste murdare. Astăzi, acel cineva i-a pus în cutia de scrisori o cutie cu o pisică moartă înăuntru.

– O pisică moartă? se strîmbă Alex. Este dezgustător. Dar de ce se afla în mașina ta?

– M-a sunat atunci cînd a găsit...

– Dar de ce să te cheme tocmai pe tine? întrebă Monica plină de ranchiună.

– Așa. Gray își dădea seama că acel răspuns nu era nici suficient și nici nu îndemna la întrebări mai amănunțite, dar nu-i păsa. L-am sunat și pe Mike și a venit și el acolo. După care ne-a zis să mergem amîndoi la departamentul lui ca să ne ia amprente... Monica țipă înăbușit... și cum Faith era încă zguduită, am dus-o eu pînă acolo cu mașina.

– Dar de ce a fost nevoie să ți se ia amprente? Întrebă Monica înspăimîntată. Te-a acuzat pe tine că ai fi făcut-o?

– Nu, dar am pus mîna pe cutie. Dacă Mike nu știe care anume dintre amprente sînt ale noastre, nu ar putea spune care sînt ale ticălosului care a făcut așa ceva.

Monica își mușcă buzele.

– Și a găsit ceva?

– Nu știu. După ce a terminat de completat raportul, am dus-o acasă.

– Și are de gînd să se mute de aici? întrebă Alex.

– La naiba, nici prin cap nu-i trece. S-a încăpățînat cumplit din cauza asta. Nu se încăpățînase deloc. Se născuse încăpățînată. Se împinse mai departe de birou, după care se ridică în picioare. O să ies puțin.

– Acum? Întrebă Monica uimită. Unde?

– Pur și simplu pe afară. Era la fel de neliniștit și de nervos ca și un armăsar care simțise de la distanță o iapă în călduri, dar la care nu putea ajunge. Sîngele îi gonia cu viteză prin vene îndemnîndu-l la acțiune, orice fel de acțiune. Simțea că ar fi trebuit să fie o furtună cu tunete, dar cerul era senin și vremea calmă și această lipsă de descătușare, fie și a naturii, îl irita. Nu știu pe la ce oră o să mă întorc. Alex, pe hîrțile astea o să ne uităm mîine.

Morocănoasă, îngrijorată, Monica îl privi ieșind din încăpere. Începu iarăși să-și muște buzele. Ei i se părea că Gray se lipea tot mai mult de femeia aia Devlin. Nu putea înțelege cum de putea să facă așa ceva, mai ales după toată suferința prin care trecuse familia. Și Michael care fusese la ea acasă! Monica nu voia să-l știe nicăieri în apropierea lui Faith Devlin; femeile alea erau ca și păienjenii, țesîndu-și plase mici și lipicioase care să-i prindă pe bărbații destul de fraieri să se apropie prea mult de ele.

Alex scutură din cap, cu ochii îngrijați.

– Mă duc să-i spun noapte bună mamei tale, îi zise, după care se apucă să urce scările. Noelle se retrăsese în propriul ei salon, aproape imediat după cină, spunînd că era obosită, deși adevărul era că se simțea mult mai bine la etaj.

Alex rămase sus cam o jumătate de oră. Monica era încă în birou atunci cînd îl auzi coborînd, cu pași mai înceți decît atunci cînd urcase. Se apropie de ușă după care se opri, privind-o. Monica își înălță capul și îl privi la rîndu-i împietrită. Mîna lui se îndreptă cu o mișcare fluidă spre întrerupător. Monica îngheță de teroare, cu aerul rămas captiv în plămîni, în vreme ce el stîngea lumina.

– Draga mea! îi șopti, iar Monica își dădu seama că acele cuvinte erau de fapt destinate femeii de la etaj.

Faith se învîrtea prin casă, incapabilă să stea locului să se uite la televizor sau să citească. În pofida încăpățînării cu care insistase să rămînă, era mult mai îngrijorată decît ar fi vrut să admită. Fusese obligată să-și la inima în dinți ca să intre în bucătărie, pentru că amintirea cutiei aceleia era încă atît de puternică. Fusese o mare ușurare să vadă masa goală, să descopere că amintirea dispărea tot mai mult în vreme ce-și pregătea ceva ușor de mîncare. Dar, ușor sau nu, nu reușise să mănînce decît jumătate.

Apoi o sună iarăși pe Renée. Își dădea seama că era mult prea repede, dar un instinct de care habar nu avusese pînă atunci o făcuse să se întindă după telefon ca să vorbească cu mama, nu atît pentru reconfortare ci pentru că între ele exista o altă verigă de legătură încă și mai puternică, bărbații Rouillard.

Spre marea ei ușurare, răspunse chiar Renée. Dacă ar fi răspuns bunica, Faith își dădea seama că Renée nici măcar nu s-ar fi gîndit să mai stea de vorbă cu ea.

– Mamă, îi zise, uimită să constate că vocea îi cam tremura. Am nevoie de ajutor.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea, ca după cîteva momente Renée s-o întrebe îngrijorată:

– Ce s-a întîmplat? Îngrijorarea de mamă nu prea era punctul ei forte.

– Cineva mi-a lăsat o pisică moartă în cutia de scrisori și am mai și primit cîteva bilete de amenințare,

care-mi spuneau să încetez cu întrebările dacă nu vreau s-o sfârșesc ca și pisica. Nu știu cine face așa ceva...

– Ce fel de întrebări?

Faith ezită, speriată ca Renee să nu-i trîntească telefonul în nas.

– Despre Guy, admise în cele din urmă.

– Dă-o naibii, Faith! țipă Renée. Doar ți-am spus să nu te mai bagi unde nu-ți fierbe oala, dar ai stat să mă ascuți? Nu, a trebuit să răscolești iarăși tot rahatul și acum putoarea e prea tare pentru tine. Dacă nu încetezi cu chestia asta o să fii omorîta.

– Cineva l-a omorît pe Guy, așa-i? Și tu știi cine a făcut-o. De asta ai și plecat.

Renée răsuflă precipitat și parcă din greu pentru că se auzea de-a lungul liniei.

– Nu te mai băga în chestia asta, o imploră. Nu pot să spun, am promis să nu spun niciodată, nimănui... Pentru că el are brățara mea. M-a amenințat că dă vina pe mine dacă spun ceva, cuiva, a zis că pune brățara în locul în care ar părea că eu și cu Guy ne-am certat și că eu l-am omorît.

După săptămîni întregi de suspiciuni, de treceri în revistă a vechilor bîrfe și după ce nimerise în permanență peste drumuri înfundate, să audă deodată adevărul, era uimitor. Lui Faith îi trebui un moment că să-și revină după șoc, să-l absoarbă.

– L-ai iubit pe Guy, îi zise cu o voce în care răsuna convingerea. Nu l-ai fi putut omorî.

Renée începu să plîngă. Nu erau suspine zgomoase menite să atragă simpatia. Lacrimile se simțeau doar în vocea care se îngroșase deodată.

– El a fost singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată, îi zise și Faith își dădu seama că indiferent dacă îl iubise sau nu pe Guy, ea credea că așa era și deocamdată era suficient.

- Ce s-a întâmplat, mamă?

- Nu pot să-ți spun...

- Mamă, te rog. Disperată, Faith se apucă să caute în minte un motiv destul de bun încât s-o intereseze pe Renée. Trebuia foarte mult ca să treacă peste interesul strict personal al mamei ei și, în acel caz, Faith n-o putea deloc învinovăți că avea grijă doar de ea însăși. Singurul lucru care depășise egoismul lui Renée și grija de propria-i persoană fusese lăcomia. Mamă, din punctul de vedere al oamenilor de pe aici, Guy este încă în viață, pe undeva printr-un alt stat. Nu a fost declarat mort și asta înseamnă că testamentul lui n-a fost încă citit.

Renée suspină zgomotos, dar cuvîntul „testament“ îi acaparase interesul.

- Și ce-i cu asta?

- Dacă ți-a lăsat cumva și ție ceva, asta trebuie să fie scris în testament. Ai fi putut avea o mulțime de bani în toți acești ani care au trecut.

- Mereu mi-a spus că o să aibă grijă de mine. O notă de jale se strecură în tonul lui Renée. Respiră adînc ca pentru a se calma și Faith își dădu seama că luase o hotărîre. Ne-am întîlnit la casa de vară, ca de obicei, continuă Renée. Deja... știi tu. Terminasem. Oricum eram încă în pat pe întuneric și stăteam de vorbă cînd a venit cu mașina. Nu știam cine anume era, iar Guy a sărit din pat și și-a pus pantalonii de teamă ca nu cumva să fie vreunul dintre copii. De nevastă-sa nu-și făcea griji pentru că știa foarte bine că n-o interesa.

S-au dus în depozitul de pe apă ca să stea de vorbă. I-am auzit țipînd unul la celălalt, așa că m-am îmbrăcat și am ieșit din casă. Guy a deschis ușa și a ieșit exact cînd am ajuns și eu acolo. Atunci s-a oprit și s-a uitat în urmă și o să-mi amintesc pentru toată viața ce-a spus atunci. „M-am hotărît deja.“ Atunci l-a împuș-

cat, direct în cap. A căzut pe iarbă, chiar acolo în fața docului. Eu m-am lăsat repede în genunchi lângă el plîngînd și țipînd, dar, atunci cînd atinsese pămîntul era deja mort. Nici măcar n-a mai tresărit.

– A fost cumva Gray? întrebă Faith în agonie. Nu era posibil. Nu putea să fie Gray. Dar trebuia să întrebe. Gray l-a omorît pe tatăl lui?

– Gray? Uimirea se desluși clar printre lacrimi. Nu, nu Gray. Nici măcar nu era pe-acolo.

Nu Gray. Mulțumescu-ți ție, Doamne. *Nu Gray*. Indiferent de cît de mult își spusese că n-ar fi putut face așa ceva, mereu existase și o umbră de îndoială, pentru că acum simțea ușurarea, iluminarea spirituală extrem de acut.

– Mamă, mamă, nimeni n-ar fi crezut că tu l-ai împușcat pe Guy. De ce nu te-ai dus la șerif?

– Îți bați joc de mine? Renée lăsă să-i scape un hohot de rîs care sfîrși într-un suspin. Oamenii din orașul ăla ar crede orice despre mine. Majoritatea dintre ei s-ar fi bucurat nespuse să mă vadă arestată deși ar fi știut că aș fi fost complet nevinovată. Și, în afară de asta, el s-a gîdit la toate...

– Dar tu nici măcar n-aveai o armă.

– Avea de gînd să mă omoare și pe mine! Mi-a zis c-o să mă forțeze să-mi pun pistolul în gură și că apoi o să-mi apese degetele pe trăgaci, dacă nu promiteam să plec și să nu mă mai întorc niciodată; și să nu spun nimănui nimic. E puternic, Faithie, e destul de puternic ca s-o facă. Am încercat să mă lupt cu el numai că m-a pocnit, n-am reușit să scap...

– Și de ce nu te-a omorît, atunci? întrebă Faith, în cercînd să priceapă de ce un criminal ar elibera de bună voie un martor.

Pentru cîteva momente Renée nu-i putu răspunde pentru că plîngea prea tare. Într-un final tuși și-și

recăpătă parțial controlul asupra glasului.

– Ei, el n-a vrut să-l omoare pe Guy, doar că se înfuriase mult prea tare, așa mi-a spus. Mi-a spus să plec din oraș și mi-a luat și brățara. Mi-a spus că dacă îndrăznesc să mă întorc vreodată o să aducă brățara ca dovadă că eu l-am omorât pe Guy și că o să-mi obțină pedeapsa cu moartea. Și poate s-o facă, tu nu-l cunoști. Vocea i se ridicase la ultima frază și acum izbucnise larăși în hohote amare.

Faith își simți și ea ochii umezindu-i-se. Pentru prima dată simțea milă la adresa mamei ei. Biata Renée, fără educație, influență sau prieteni, cu viața dezordonată pe care o dusesese și cu lipsa de responsabilitate, fusese o țintă de prima mână pentru oricine ar fi vrut s-o scoată țap ispășitor. Îl văzuse pe singurul bărbat la care ținuse și care îi putea face viața mai ușoară împușcat de moarte, ca după aceea să fie amenințată că vina va cădea în cele din urmă pe umerii ei. Nu, ucigașul o citise bine; nici nu se punea problema ca Renée să se ducă singură la șerif. Ar fi crezut orice i-ar fi spus, și probabil nu fără motiv.

– Este în regulă, mamă, îi zise liniștitor. Este în regulă.

– N-o... n-o să spui nimic, nu? Asta trebuie să rămână micul nostru secret, altfel o să mă aresteze, știu că o s-o facă...

– N-o să las pe nimeni să te aresteze, îți promit. Știi cumva ce a făcut după aia cu cadavrul?

Renée sughiță surprinsă.

– Cu cadavrul? Întrebă nedumerită. Bănuiesc că l-a îngropat pe undeva.

Era foarte posibil, dar oare criminalul și-ar fi pierdut vremea săpînd o groapă, un mormînt care ar fi putut fi observat, cînd lacul era chiar acolo? Era destul să îngreuneze cadavrul cu cîteva pietre și problema ar fi fost

rezolvată.

– Și ce fel de armă a folosit? Ai văzut cumva?

– Ce mă pricep eu la arme? Era un pistol, cam asta-
ce pot să-ți spun.

– Era un revolver ca acelea folosite prin westernuri,
cu o cameră rotundă în care se bagă gloanțele cu mâna,
sau era din acelea care au încărcătorul fixat în mîner?

– Cu încărcătorul fixat în mîner, îi răspunse Renée
după câteva clipe de gândire.

Deci un pistol automat. Deci cartușul fusese ejectat
pe undeva prin depozitul de apă. Ucigașul avusese un
cadavru de care fusese obligat să se descotorosească
și un martor pe care trebuia să-l înspăimînte. Dar oare
la cartuș se mai gândise, se întorsese oare să-l recu-
pereze?

Dar care erau șansele ca un tub de glonț să rămînă
în același loc după doisprezece ani? Aproape nici una.
Numai că locul acela aproape căzuse în uitare după
dispariția lui Guy, deci era foarte posibil ca în depozit să
se fi făcut o curățenie de mîntuială de atunci încoace.
Desigur, cartușul ar fi putut să cadă în exteriorul depo-
zitului, pe iarbă, sau chiar direct în apă, să fie pierdut
pentru totdeauna.

Dar era posibil să fi aterizat în vreun colț, sau în
spatele vreunui obiect. Se întîmplaseră lucruri și mai
ciudate decît ăsta.

– Să nu spui nimănui nimic, o imploră Renée. Te
rog, să nu spui nimic. Nu ar fi trebuit să te fi mutat
înapoi acolo, Faithie. Acum este pe urmele tale. Mai
bine pleacă înainte să fii rănită, tu nu-l cunoști...

– S-ar putea. Cine este, mamă? Poate fac ceva...

Renée însă închisese telefonul, legătura întrerupîn-
du-se chiar la mijlocul unui suspin. Faith așeză în furca
receptorul. Aflase atît de multe lucruri în seara aceea și
totuși nu erau suficiente. Dar, cel mai important dintre

toate era faptul că Gray era nevinovat. Și cel mai chinător era faptul că încă nu știa cine anume era vinovatul.

Oricum ucigașul era un el. Și asta le elimina dintr-un foc pe Andrea Wallace și pe Yolanda Foster, chiar dacă Faith hotărâse deja că nu era probabil ca ele să fie vinovatele. Dar se putea presupune că Lowell Foster nu aflase despre aventura Yolandeii atunci când îi spusese aceasta, ci înainte, când bîrfa se întinsese în oraș ca o pecingine și vreun isteț care voia vreun avantaj îi șoptise soțului încornorat ce anume făcea soția lui și cu cine. Nu avea importanță că și el o făcea lată împreună cu secretara, asta era altă mîncare de pește. Din păcate, Lowell trebuia să rămînă și în continuare pe lista ei.

Dar cu cine se certase Guy în noaptea aceea și de ce? Vreun asociat de afaceri, supărat că banii nu-i curgeau cum se așteptase sau pentru cine știe ce încurcătură ivită din senin? Dar, după felul în care Guy se dădea la femei era posibil mai degrabă ca acela ce-i făcuse de petrecanie să fi fost tot un soț înșelat. Dar cu cine altcineva se mai culcase în vara aceea?

Faith nu putea găsi răspunsul la toate întrebările în seara aceea. Însă putea să vadă cu ochii ei dacă exista sau nu vreun cartuș de glonț în căsuța de pe apă.

Aruncă o privire la ceas. Era nouă și jumătate. Dacă tot avea de gînd s-o facă, noaptea era cel mai bine, cu mai puține șanse de a da iarăși nas în nas cu Gray și cu mai multe șanse de a-l evita în cazul în care s-ar fi învîrtit și el prin zonă.

Faith nu era deloc persoana care să tărăgăneze atunci când lua o hotărîre, deși de această dată întîrzie puțin ca să-și pună pantofi mai solizi în picioare. Și mai luă și o lanternă în drum spre ușă.

Se hotărîse să meargă pe drumul ce ducea direct la casa de vară, dar, în ultimul minut se răzgîndi. Cineva ar

fi putut-o zări întrînd pe drumul particular ca apoi să-i anunțe pe cei din familia Rouillard, ceea ce era cu totul de nedorit. Și, dacă nenorocul îi ieșea iarăși în cale și la casa de vară era cineva, nu voia să-i avertizeze din timp cu luminile farurilor și cu zgomotul motorului.

Așa că se îndreptă spre locul în care parcase și înainte, deși asta însemna să meargă mai mult de o milă noaptea prin pădure. Dar asta nu era o problemă. Nu-i fusese niciodată frică de întuneric, sau de șerpi sau de celelalte vietăți ale pădurii, deși preferă să-și ia un băț ca să fie sigură, pentru cazul în care ar fi ajuns prea aproape de un șarpe înainte ca timida creatură să se ferească din calea ei.

Pădurea era zgomotoasă în timpul nopții, plină de foșnete făcute de animalele nocturne plecate la treburile lor. Posumi și ratori cocoțîndu-se în copaci, vaietele bufnițelor, orăcăitul broaștelor, bîzîitul insectelor, țipetele păsărilor de noapte, țîrîitul greierilor. Briza își adăuga și ea șoapta plăcută la întreaga simfonie, copacii foșnind adormitor. Faith mergea încet, fără să se grăbească ca nu cumva să rătăcească poteca; cînd ajunse la pîriu, zîmbi observînd acuratețea vechilor instincte. Apoi se opri aprinzîndu-și lanterna și măturînd suprafața apei și ierburile din jur ca să se asigure că nu existau mocasini care să se joace în jur, după care pași pe piatra plată așezată în mijlocul pîrîului și de acolo sări pe malul opus. De acolo mai erau doar cîteva sute de metri pînă la casa de vară.

Cinci minute mai tîrziu se opri la marginea luminișului, răsuffînd din greu a teamă, înainte să părăsească desișul copacilor. Casa era întunecată și tăcută. Ascultă dar nu auzi decît sunetele firești ale nopții. Lacul murmură lovindu-se ușor de stîlpii ce susțineau docul, suprafața ca de oglindă încrețindu-se din cînd în cînd din cauza brizei ce adia ușor, distrugînd imaginea lunii

pline. Peștii ce se hrăneau noaptea adăugau și ei câte un plescăit ușor la fondul sonor al naturii atunci când atingeau suprafața apei.

Faith urcă panta ușoară dinspre casă spre apă, pașii săi nefăcînd nici un zgomot.

Nu știa ce ar fi putut face dacă depozitul ar fi fost încuiat, ceea ce, desigur, era foarte posibil, deși cînd fusese acolo cu două zile în urmă, fusese deschis. Dar pe acolo fusese și Gray; probabil că descuiase ușa, privise ce se afla în interior ca după aceea s-o încuie la loc.

Dacă chiar ar fi fost genul aventuros, cugetă cu amărăciune, ar fi putut înota pe sub podelele depozitului ca să intre apoi prin trapa din mijlocul lui. Și la naiba cu toate ușile încuiate!

Numai că nu era așa de simplu.

Înotul pe sub apă în timpul nopții nu era tocmai genul ei de distracție. Numai gîndul de a se dezbrăca la piele și după aceea de a se scufunda pe sub luciul întunecat al apei o făcea să se cutremure. Dacă depozitul fusese închis atîția ani de zile era foarte posibil să fie locuit acum doar de șoareci, șerpi, veverițe poate și de vreo doi ratonii, care ar fi fost uimiți văzînd un vizitator nocturn apărînd de sub apă. Nu, era preferabil să-i anunțe pe cei dinăuntru de prezența ei zgîlțînd ușa de la intrare, sau spărgînd un geam, ceva, ca să le permită să dispară de acolo cît mai repede. Dar oare casa avea vreo fereastră? Pînă atunci nu observase așa ceva.

Depozitul plutea ușor pe apă, zidurile albe semănînd cu niște stafii. În vreme ce străbătea poteca din față, aprinse lanterna și îndreptă fasciculul de lumină spre ușile duble, înăbușîndu-și un geamăt de dezamăgire. Un lacăt mare și lucios asigura securitatea depozitului blocînd intrarea oaspeților nedorîți. Poate că ar fi reușit

să deschidă sau să spargă o broască normală, dar cu lacătul acela imens nu putea face nimic. Singura ei șansă rămânea acum fereastra.

Nu exista așa ceva în partea dinspre doc, doar zidul de un alb lăptos. Se îndreptă în cealaltă parte și se opri să se uite cu sentimente amestecate la fereastra ce părea un ochi negru pe o față foarte palidă. Vestea bună era că exista totuși o fereastră, care avea sticla ce se putea sparge cu ușurință. Vestea cea proastă era că terenul solid se sfârșea cam cu doi metri înainte să poată ajunge în dreptul ei. Și fereastra era destul de înaltă ca să-i facă intrarea dificilă; nu imposibilă dacă-și punea mintea cu ea dar categoric dificilă.

O mână foarte caldă și foarte mare îi prinse brațul gol, forțînd-o deodată să se întoarcă, strîngînd-o apoi lîngă un trup înalt și solid.

– Parcă ți-am spus ce-o să-ți fac dacă te mai prind o singură dată pe aici, îi șopti Gray la ureche.

Capitolul 16

Gray o conduse pe veranda casei de vară, ca ecranul protector din plasă cu ochiuri mici să-i apere de țînțari și de alte insecte care i-ar fi putut pișca. Speriată pînă-n măduva oaselor din cauza apariției bruște, deloc ușurată din cauza faptului că-l recunoscuse, Faith nu reușise să facă altceva decît să se agațe de umerii lui atunci cînd o luase în brațe și traversase iarba luminișului ca apoi s-o ducă în casă.

Imediat după aceea fu copleșită de un val întunecat de dorință, care o trăgea mai jos decît ar fi avut puterea sau rațiunea de a-i refuza. Protestul n-ar fi fost o opțiune; dorințele trupului care atîta amar de vreme fuseseră înăbușite ieșiseră la suprafață cu violență, întunecînd în calea lor gîndirea. Tremura nestăpînit atunci cînd o puse cu picioarele pe podea, lăsînd-o mai întîi să lunece pe trupul lui, fricțiunea aceea dulce excitîndu-i pe amîndoi aproape dureros. Venise momentul. Doamne, acum era momentul! Îl dorea cu o nevoie atît de feroce, atît de distrugătoare încît nu mai putea fi refuzată sau amînată, așa că se agăță de el, simțindu-și trupul mulîndu-se după formele lui, plin de acceptare.

El o împinse pînă în dreptul unei coloane de lemn ce

sușinea veranda, lipind-o cu putere de ea. În ciuda lunii pline, acolo era întuneric, întuneric și cald, aerul fiind înmiresmat de aromele specifice verii și de parfumul masculin. Respirația lui era greoaie și rapidă atunci când se aplecă spre ea, împingându-se în moliciunea trupului ei. Își vârî apoi degetele în părul ei bogat, cuprinzându-i capul între degetele prelungi, ținându-i-l nemișcat ca s-o poată săruta nestingherit. Gray era într-o excitație completă, iar dovada ei o apăsa din greu pe pîntec, la fel de dură ca marmura.

Faith gemu sub buzele lui, băgîndu-se înfometată în el, încercînd să se ridice cît să poată cuprinde erecția între picioare. Era plină de dorință și goală, atît de goală, încît se umezise cumplit din cauza nevoii de a-l simți acolo.

Cămașa lui atîrna descheiată. Carneă în care i se înfipseseră degetele era acoperită de material, dar pieptul era dezgolit. Îl putea simți pielea umedă din cauza transpirației și aspră acolo unde era acoperită de păr. Sîinii i se întăriră și sfîrcurile se ridicară, dureroase din cauza dorinței de a fi atinse.

Gray își smulse gura din sărut, încercînd să inhaleze cît mai mult aer, pieptul ridicîndu-i-se și coborîndu-se cu rapiditate la fiecare respirație. Faith își linse buzele învinețite, gustîndu-l pe marginea lor, după care îl prinse de gît, trăgîndu-l în jos spre ea. El îi făcu pe plac imediat, cu o gură aspră, neîndurătoare, acea forță primară exci-tînd-o mai mult decît orice cunoscuse pînă atunci.

El îi cuprinse amîndoi sîinii, masîndu-i cu duritate, iar ușurarea simțită era atît de acută încît Faith nu-și putu reține un geamăt surd de plăcere și de dorință, deși, numai după cîteva secunde, nu i se mai păru suficient. El însă îi ghici gîndul, sau poate că și al lui era la fel de puternic, pentru că deodată îi apucă bluza de părți smucind-o cu brutalitate încît năsturașii zburară, împrăștiin-

du-se pe verandă și căzînd apoi cu zgomot în întunericul liniștit. Cu o singură mîină desfăcu sutienul ce avea închizătoarea în partea din față, dînd cupele mătăsoase deoparte, dezvelind sînii fermi gurii nemiloase și înfometate. Își petrecu apoi un braț pe sub fundul ei ridicînd-o, gura deschisă alunecînd pe pieptul dezvelit și lăsînd în urmă o dîră umedă. Un sfîrc ridicat îi nimeri în gură și ca atare el îl primi ca pe un dar, trăgînd de el cu forță, cu pasiune, făcîndu-i întregul sîn să se înfioare de o senzație atît de puternică încît dacă ar fi putut Faith s-ar fi băgat pe sub pielea lui. El îi răspunsese ținînd-o și mai strîns, ridicîndu-i fesele în așa fel încît să-și poată cuibări organul întărit în căldura moale dintre picioarele ei. Sexualitatea provocatoare a mișcărilor lui dădu frîu liber propriului ei foc, făcînd-o să simtă cum alunecă neajutorată prin tunelul întunecat și alunecos al orgasmului.

Încercă să i se împotrivescă; nu voia ca febra aceea sălbatică să se sfîrșească atît de repede. Se lăsă din nou pe spate, spre coloana de lemn, încercînd să-și îndepărteze coapsele de ceea ce o încîntase atît de mult cu cîteva secunde în urmă. Însă nu reuși; brațul cu care îi înlănțuise fesele o ținea lipită de el, nepermițîndu-i libertatea de mișcare, nici măcar să-și apropie picioarele cu un centimetru. Un nod aproape dureros i se lăsă în pîntec, făcîndu-i sîngele să alerge mai iute prin trup.

Apoi el o așeză iarăși pe picioare, ridicîndu-i fusta în talie. Faith se sprijini de coloană, slăbită pentru că simțurile nu mai puteau face față rapidității și violenței cu care se desfășura totul. Amețită se gîndi la acea primă dată cînd îl văzuse făcînd dragoste, atît de încet și de tandru, vocea cea groasă alintînd și reconfortînd, șoptind cuvinte de dragoste. Crezuse că așa avea să i se întîmple și ei, însă acum părea prinsă într-un adevărat

vîrtej precum Dorothy, fiind izgonită prin simțuri într-un teritoriu sălbatic. Se apropiaseră unul de celălalt precum animalele, incapabili să mai încetinească sau să mai pună puțină tandrețe în actul respectiv și adevărul era că nici măcar nu-i păsa. Dorința era mult prea puternică, mult prea acută.

El își înfășură mîna stîngă în fustă, ținînd-o ridicată în continuare în vreme ce cu dreapta încerca să-i dea jos chiloții. Aerul nopții îi înfioră fesele dezgolite, făcînd-o să se simtă cumplit de expusă, așa că se cutremură ușor în brațele lui. Reușise deja să-i coboare chiloții pînă în dreptul genunchilor, cînd își ridică un picior încălțat în cizmă și, proptindu-și vîrfurile în material, îl forță să coboare și restul drumului. Faith auzi protestul materialului sfîșiat ca apoi să-l simtă imediat la picioare în vreme ce el deja o ridica, scoțînd-o dintre rămășițele demne de milă.

O lipi iarăși de coloană, desfăcîndu-i picioarele larg și vîrîndu-și trupul între ele. Faith își lăsă capul pe spate, auzindu-și respirația precipitată în vreme ce aștepta aproape în agonie ca el să se împingă în ea, umplînd golul imens și ușurînd dorința dureroasă. Mîna lui se mișca frenetic între trupurile înlănțuite, umblînd la cureaua și apoi încercînd să defacă fermoarul, și, doar simțindu-i încheieturile degetelor trecînd ușor pe lîngă carnea umflată de dorință aceasta o făcea să geamă. Reuși în cele din urmă să-și defacă pantalonii, eliberînd carnea încordată, împingînd apoi și căuțînd să simtă umezeala dintre picioarele ei.

– Vreau să te regulez, îi șopti răgușit, vocea pîrînd să vină de la mii de kilometri distanță în vreme ce-o mai ridica puțin, ajustîndu-i poziția. Lasă-mă să intru. Acum. Mîna lui rămăsese între trupuri, mișcîndu-se ca o adevărată expertă, cercetînd carnea moale. În cele din urmă descoperi deschiderea catifelată și umedă și-și vîrî

un deget înăuntru, căutînd să scoată și să întindă umezeala dinăuntru ca s-o pregătească mai bine pentru penetrare. Faith se cutremură, strîngîndu-și brațele în jurul gîtului lui în vreme ce degetul lung mîngîia locurile sensibile făcînd-o să simtă nenumărate explozii subterane de plăcere. Mușchii interiori se încordaseră deja în jurul degetului, strîngînd și mîngîind subtil, făcîndu-l pe Gray să înjure din cauza excitației prea mari. Incapabil să mai amîne, își retrase degetul, conducînd în locul lui spre locul acela minunat capul lat al penisului.

Faith încremeni, înghețată din cauza presiunii enorme care-i apăsa între picioare atunci cînd el începu să se împingă. Febra dorinței dispăru, înlocuită fiind de teamă. Într-un fulger de claritate a amintirii, o revăzu pe Lindsey Partain încremenind, țipînd apoi la intrarea lui, iar acum înțelese și de ce anume. Toate gîndurile dispărură, mintea concentrîndu-se doar asupra mădu-larului imens pe care el se chinuia să-l bage în trupul ei. Apoi Gray gemu din cauza dificultății penetrării, cu tot trupul încordat la maximum.

Ea se foia în brațele lui, mici gemete de neplăcere leșindu-i din gît. Gray se opri, rîulește întregi de sudoare alunecîndu-i pe față și căzînd apoi pe panta dulce a sînilor ei. Disperat, se luptă să-și recapete controlul, acel efort îndurerîndu-i mușchii și așa încordați.

– Ssssst, ssssst, îi șopti, cu buzele lipite de linia delicată a maxilarului. Însă sunetul se pierdu curînd în foșnetul atotcuprinzător al nopții. Este în regulă, scumpo. Te poți descurca. Acum stai liniștită și lasă-mă să intru. N-o să te rănesc, o să mă mișc încet și foarte ușor. În vreme ce vorbea începuse să se și miște încet înainte și înapoi, acele mișcări ușoare permițînd mușchilor ei să se mai relaxeze, lăsîndu-l pe el să alunece încet în strînsoarea incredibilă, umedă și fierbinte. Faith gemu și începu să tremure în îmbrățișarea lui. El îi simți

trupul arcuindu-se convulsiv, într-un efort instinctiv de a-l accepta și de a se ajusta la dimensiunile lui. Gray încercă să-și controleze mișcărilor, dar era mult prea târziu. Unduirile scurte și brutale îl împlîntaseră pînă în adîncul ei, încîntîndu-l mai presus de închipuire, iar mînușa aceea caldă îl făcea să creadă că întregul corp avea să-i explodeze.

Prin ea, încă reverbera șocul admisiunii. Rămăsese slăbită în strînsoarea brațelor lui, cu capul lăsat pe spate precum o margaretă cu lujerul frînt. Controlul lui, din greu cîștigat, se evaporă deodată. Coapsele i se mișcau nebunește, intrînd și ieșind dintre picioarele ei. Ea rămase nemișcată, susținută doar de trupul lui încordat și de coloana din spate. Pentru o perioadă nemăsurată de timp, simțurile i se îngustaseră pînă la a percepe doar bătăile inimii și asaltul lui asupra ei, care părea să se fi întezit și mai mult. Se prinsese cu nădejde de cămașa lui, în vreme ce încerca să îndure dorința și apetitul nemilos de care dădea dovadă.

Apoi el se opri deodată, mîrîind nemulțumit, în vreme ce ea se retrăsese deja în sine, căutînd o portiță de scăpare.

– Nu, îi zise cu o voce furioasă și frustrată. N-o să te las să fugi de mine. Haide, scumpo, dă-ți drumul o dată cu mine! Lasă-mă să te simt.

Faith încercă să vorbească, să spună ceva. Nu pot s-o fac, cugetă, deși nici un cuvînt nu i se formă pe buze. Orgasmul, de care se ferise cu puțină vreme în urmă, părea acum de neatins. Se simțea neplăcut de întinsă, invadată, fără nici un fel de plăcere.

Atunci el își schimbă iarăși poziția, trecîndu-și brațele pe sub coapsele ei și desfăcîndu-le și mai mult, greutatea torsului fixînd-o și lipind-o de coloană. Faith se simți imediat deschisă complet, incapabilă să reacționeze sau să controleze mișcărilor lui. Apoi el își eli

beră o mîină pe care o lăsă în jos în căutarea micului simbur de la capătul sexului ei, folosindu-se de degete pentru a da deoparte pliurile cărnoase ca să-l expună. Își ajustă poziția coapselor, intrînd și mai adînc în ea ca să poată apăsa pe el, după care își reîncepu mișcările ritmice.

Un fulger păru să treacă prin trupul ei, explodînd în cele din urmă între picioare. Nu avea nici o apărare în fața acelor senzații care se intensificau cu fiecare mișcare a coapselor lui. Știuse exact ce avusese de făcut ca s-o îndrepte spre un orgasm rapid. În numai cîteva secunde gema iarăși căci plăcerea se întorsese; în mai puțin de un minut atinse apogeul, țipînd tare din cauza forței eliberatoare, trupul arcuindu-i-se și cutremurîndu-se în brațele lui. Părea să nu se mai sfîrșească și era atît de puternic încît nu mai avea cunoștință și de altceva, redusă complet la o ființă pur fizică.

Spasmele ei de abia dacă se potoliseră puțin atunci cînd începură ale lui, în vreme ce el se încordase tot sub greutatea lor, cu capul lăsat pe spate și gîtul întins, lăsîndu-se pradă violenței ejaculării. Un geamăt aspru și răgușit îi ieși din piept în vreme ce coapsele i se mișcau în ritmul spasmelor.

Preludiul a fost silențios, punctat doar de ritmul rapid al respirațiilor lor sau de un geamăt sau oftat ocazional în vreme ce terminațiile nervoase încă excitate se răsuceau în ultimele rămășițe ale plăcerii. Faith era amețită și în cele din urmă își lăsă capul să-i cadă în față, sprijinindu-l pe umărul lui. El se relaxase greoi în îmbrățișarea ei lăsînd coloana din spate să-i sprijine. Acolo unde pielea goală se atingeau erau deja lipicioși din cauza transpirației. Hainele le erau și ele umede și plfonate. Iar ea se simțea la fel de năucă ca după o bătălie strașnică.

Respirația lui Gray se mai calmă, iar el avu ocazia să

se adune puțin, deși fiecare mișcare era un efort imens. Inima îi bătea alături de sînul ei, fiecare bătaie în parte înceată și greoaie. Se retrase cu grijă din trupul ei, ținînd-o nemișcată atunci cînd se încordă, căci, cu toată umezeala din interior produsă de două orgasme consecutive, țesuturile fragile îl eliberau la fel de greu pe cît de greu îi permisese intrarea.

Gray era uluit, cutremurat pînă-n străfunduri de intensitatea a ceea ce tocmai se petrecuse. Nu fusese un simplu sex. Avusese sex și înainte, de mai multe ori de cît ar fi putut număra. Sexul trebuia să fie o plăcere, cîteodată blînd, cîteodată parșiv; un apetit persistent dar ușor de satisfăcut. Ceea ce tocmai se întîmplase cu Faith fusese la fel de puternic și de neoprit precum o avalanșă, un foc care-l secătuisese și de care deja simțea iarăși nevoia. Simți apoi imediat trupul ei subțirel și tandru cum îi tremura în brațe și își dori în acel moment să se întindă undeva cu ea, s-o reconforteze ca după aceea să se împlinte iarăși în interiorul ei. O voia cu o violență care-i răsucea parcă cuțitul drept în suflet. Și, pentru că nu avea încredere în el că nu avea s-o facă, își lăsă brațele să cadă din jurul ei.

Încă scuturat de frisoane, în minte îi veni un singur gînd.

– Doamnă, îi zise cu o voce răgușită și încă puțin instabilă în urma orgasmului devastator, Dacă regulatul cu Renée era asemănător cu ceea ce am simțit eu cu tine, atunci nu-l condamn pe tata că nu se putea dezlipi de ea.

Faith îngheță, căldura plăcută a preludiului răcindu-se sub cuvintele lui înțepătoare. Preferă să nu-i răspundă cruzimii, deși asta fusese, o cruzime de neînchipuit din partea lui. Dacă aranjase totul în așa fel încît s-o facă să se simtă ieftină, reușise admirabil de bine. Umilința și

supărarea îi încheștară stomacul, făcînd-o să strîngă din dinți din cauza valului de greață care urmă. Ea simțise în acele momente că inima parcă îi părăsise trupul, dar pentru el fusese – cum? Un fel de răzbunare? Renée nu putea fi atinsă așa că o luase în schimb pe fiica ei?

Nici măcar nu îndrăzni să-l privească în vreme ce încerca să-și pună puțină ordine în îmbrăcăminte. Sutienu-l îi era răsucit dar în cele din urmă reuși să-l încheie. La bluză nu mai avea nici un nasture, așa că o apucă de poale și o înnodă în dreptul taliei. Se aplecă apoi și-și luă chiloții, intenționînd să-i pună, însă erau mult prea rupti. Obrajii îi ardeau de rușine, dar era fericită că era întuneric.

Tăcută, vîrî chiloții zdrențuiți în buzunarul fustei, după care se întoarse, mergînd cu ultimele rămășițe ale demnității, spre scările verandei. Nu era prea mult. Cum mai putea vreo femeie să mai aibă vreun fel de demnitate cînd tocmai fusese luată pe sus și posedată cu grația unui marinar plecat în cursă pe mare timp de șase luni dîndu-se la prima tîrfă întîlnită pe o alee întunecată? Picioarele îi tremurau ca gelatina, coapsele o dureau din cauza presiunii prea mari, și, ce era cel mai rău, sămînța lui i se scurgea acum pe picioare.

Deschise ușa de plasă și se împletici în jos pe scări. Lanterna zăcea încă în același loc în care o lăsase să cadă, iluminînd firele de iarbă și atrăgînd în jur un ade-vărat roi de insecte. Se aplecă s-o ia și, cînd se ridică, se lovi de Gray. E tăcut ca o fantomă, cugetă în acel moment; nu-l auzise coborînd de pe verandă. Încercă să-l ocolească, însă el o apucă de braț, oprind-o.

– Unde naiba îți închipui că te duci?

– Înapoi la mașina mea.

El mîrîi disprețuitor.

– Dacă nu te-am lăsat să mergi prin pădure în timpul

zilei, poți să fii sigură că nici de-al naibii nu te-aș lăsa s-o faci în timpul nopții.

Faith putea simți tensiunea și nervozitatea din vocea lui, dar era mult prea obosită și scîrbită ca să-și mai facă probleme. Cu blîndețe își desprinsese brațul din strînsoarea lui, evitînd să-l privească.

– Am crescut străbătînd în lung și-n lat această pădure. Nu am nevoie de escortă.

– Urcă în mașină, îi zise Gray, iar tonul vocii o anunța că se hotărîse și nimic nu avea să-i schimbe decizia. O să te duc eu înapoi.

Mașina? Nedumerită, Faith privi în jur. Pînă atunci nu avusese timp să se întrebe cum de ajunsese el pînă la casa de vară. De-abia atunci observă *Jaguar*-ul parcat pe o latură a casei și nu pe alee. Ca de obicei, ea se apropiase din cealaltă parte și de aceea nu văzuse mașina. Oare ce geniu al răului îl făcuse să parcheze tocmai acolo și nu pe alee ca de obicei? Dacă ar fi văzut mașina nu ar fi părăsit niciodată adăpostul copacilor.

Gray deja o împingea spre mașină așa că Faith nu mai stătu să piardă vremea, certîndu-se. Pur și simplu își dorea să scape mai repede de el și cea mai rapidă metodă era să cedeze și să ajungă mai iute în locul în care-și lăsase mașina.

El îi deschise portiera, după care o împinse înăuntru cu o mîină proptită pe talie. Faith se așeză, oftînd resemnată, fericită că nu trebuia să se mai susțină pe picioarele tremurătoare. El înconjură mașina și se așeză la volan, cu mîini puternice și sigure învîrtind cheia în contact și schimbînd vitezele.

– Ai parcat în același loc în care ai fost și înainte? o întrebă, furia simțindu-i-se în cuvinte.

– Da, murmură ea, după care se cufundă în tăcere

Să mențină acea tăcere părea lucrul cel mai indicat și cel mai ușor de dus la îndeplinire, așa că se concentra asupra copacilor negri care treceau prin fața ferestrei.

Șoseaua înconjura lacul, intrînd apoi în autostradă, după care Gray fu obligat să intre pe drumeagul de țară ce ducea spre cabana în care copilărise și la jumătatea căruia își lăsase mașina. Ca să ajungă acolo nu i-ar fi trebuit mai mult timp de mers pe jos decît cu mașina lui Gray, dar, după toată acea tensiune, era bucuroasă că nu trebuise să-și pună picioarele nesigure la încercare. Probabil că s-ar fi împiedicat de fiecare rădăcină sau piatră ieșită în cale.

Jaguar-ul luă o curbă și imediat după aceea le apărură în față mașina ei. Începu să-și caute cheile, însă degetele nu dădură decît peste buzunarul gol. Panica îi strînse stomacul.

– Mi-am pierdut cheile, spuse cu un glas slab. Sigur că da. Doar fusta îi fusese ridicată peste cap. Ar fi fost un adevărat miracol dacă cheile ar fi rămas în buzunar.

– Uite. O legătură zornăitoare îi ateriză în poală. Le-am găsit eu.

Mîna i se încleștă pe chei în vreme ce Gray își parca *Jaguar*-ul în spatele mașinii ei. Își deschise portiera înainte ca el să aibă timpul necesar să frîneze și să scoată cheile din contact. Coborî rapid, ignorînd comanda lui de a mai aștepta puțin, începînd să-și caute cheia de la portieră încă din mers. O găsi și o și întoarse în broască. Gray coborîse și el din mașină și se îndreptă grăbit spre ea. Ea deschise ușa cu o smucitură, urcîndu-se în spatele volanului.

– Faith, o strigă el, dar ea deja băgase cheia în contact și pornise motorul, după care băgă în marșarilor, pornind mașina cu ușa încă deschisă. Apoi se aplecă puțin în afară și o trase spre ea, smucînd-o din mîna

lui Gray, lăsându-l mască în mijlocul drumului în vreme ce continua să meargă cu spatele, pînă cînd găsi un loc suficient de lat ca să poată întoarce.

Gray rămase în mijlocul drumului, uitîndu-se după farurile care păreau să se miște nebunește în vreme ce Faith manevra mașina pe drumul îngust, după care îi urmări luminile roșii de la stopuri, depărtîndu-se și dispărînd în cele din urmă. Își strînsese mîinile în pumni, încordat de efortul pe care-l făcea să nu se urce în mașină și s-o pornească în urmărirea ei. Era prea zguduită, prea încordată și o presiune în plus ar fi putut s-o termine de tot. Dacă ar fi urmărit-o probabil că Faith ar fi sfîrșit-o în vreun copac.

Se întoarse la mașină, blestemînd cumplit în barbă. Dacă ar fi reușit să ajungă cumva pînă la fund, și-ar fi tras cîteva picioare zdravene. Doamne, ce lucru tîmpit, idiot și lipsit de bun-simț putuse să-i spună! Ironia cuvintelor o simțea acum pe propria-i piele. Le dusesese cu vorba dulce pe mai multe femei decît își putea amîni în acele momente și nici una dintre ele nu însemnase pentru el mai mult decît o conservă de fasole... Și tocmai cu Faith, care reușise să-i înnoade boașele, tocmai cu ea reușise să spună cel mai rău lucru posibil... Și imediat se retrăsese în ea însăși, tot acel foc minunat redus la o mîină de cenușă, iar fața ei devenise la fel de calmă și de albă ca a unei păpuși. Mai văzuse expresia aceea și înainte, o singură dată, într-o noapte pe care n-o putea uita și spera din suflet să nu mai trebuiască s-o vadă din nou.

Evenimentele tumultuoase ale acestei zile îl zguduiseră și pe el. Mai întâi descoperise pisica mutilată pe masa lui Faith, apoi simțise frustrarea aceea cumplită când nu reușise s-o convingă că ar fi putut fi în primejdie, la naiba, și că ar fi fost mult mai bine pentru ea dacă s-ar fi mutat în altă parte. Parcă vorbise însă cu un perete, singura diferență fiind că peretele nu i-ar fi ripostat. Ea doar afișase expresia aceea încăpăținată, cu bărbia ridicată, înfigîndu-și călcîiele delicate în pămînt și refuzînd să-l asculte. După care îl muștrase Alex pentru că o luase pe Faith în mașină, de parcă ar fi fost ciumată sau așa ceva, la naiba cu toate, iar Monica îl privise ca și cum tocmai i-ar fi dat peste față cu un pește împuțit.

Se îndreptase spre lac pentru a savura solitudinea completă și stătea tocmai pe verandă cu spatele lipit de perete, privind lumina lunii răsfrîntă de luciul apei, încercînd să facă ordine în întîmplările acelei zile, când în față îi apăruse Faith la fel de tăcută ca o stafie. O privise, necrezîndu-și ochilor, încercînd să se lupte cu supărarea că ea mersese prin pădure în timpul nopții, pentru că era clar ca ziua că nu venise cu mașina. Și se îndreptase direct spre depozitul bărcilor, fascicolul de lumină al lanternei trecînd peste el. Dar ce naiba putea să caute acolo? Asta fusese a doua oară când o prinsese învîrtindu-se prin zonă.

Și tocmai atunci îl lovise dorința, spălînd în cale orice gînd. O prevenise și faptul că se afla totuși acolo însemnase că era gata să plătească.

Gray ar fi vrut să creadă că ar fi fost în stare să se oprească dacă ea i-ar fi cerut-o, dar era cu adevărat bucuros că nu fusese pus la încercare. Adevărul era că nu spusese nu, dar nici altceva. În loc de asta se vîrșe atît de tare în el de parcă ar fi vrut să-i intre pe sub

piele și aproape că reușise. Fusese dulce și dornică, cu trupul tremurînd pe sub mîngîierile lui, cu buze tandre și sălbaticе în același timp. În acele momente, nimic pe lume nu l-ar fi putut smulge de lîngă ea și încă mai tremura în urma aceluia act.

În dimineața aceea o făcuse puritană și nimerise drept la țintă. Scutură din cap încercînd să înțeleagă ceea ce aflate despre ea în seara aceea. Faith Devlin Hardy, fiica unui bețiv și a unei țirfe, nu bea, nu fuma și nu se culca oricum și cu oricine. Doar avusese virgine care nu erau nici pe departe atît de strîmte ca ea. Probabil fusese fecioară înainte de a se mărita și Gray avu deodată siguranța că el era primul bărbat cu care fusese de cînd îi murise soțul. Și, cu toată senzualitatea cu care-i răspunsese, era convins că era o femeie destul de rece. Nu îi judeca pe ceilalți oameni, dar ea se menținea între anumite limite bine fixate.

Probabil din cauza părinților ei, sigur că da. După ce fusese crescută într-o asemenea atmosferă, Faith era hotărîtă să nu le semene.

Pentru el asta era minunat atîta vreme cît nu avea de gînd să se ferească și de el, să se retragă în carapace. Și avea sentimentul neplăcut că exact asta și avea de gînd să facă și nici nu se punea problema s-o lase să scape chiar atît de ieftin.

Nu te gîndi la asta. Nu te mai gîndi la el.

Faith se trezi devreme după o noapte de somn zburcumat, cu ochi grei și parcă mai obosită decît atunci cînd se culcase. Reușise să-și alunge orice gînd despre Gray cu o seară în urmă, ignorînd durerea ce rămăsese

în urmă, după ce el se folosise de ea, și chiar eliminându-l în vreme ce spăla acea evidență clară. Dar cu toată voința ei, subconștientul o trădase, permițându-i lui Gray să i se furișeze în vise, ca apoi să se trezească căutându-l în vreme ce trupul îi fremăta de dorință.

Timp de patru ani toate nevoile trupului fuseseră atât de bine înfrîinate încît aproape că păruseră inexistente, dar în ceea ce-l privea pe Gray, orice formă de control o depășea. Putea foarte bine s-o recunoască. Cu o seară în urmă o excitase cu sălbăticie, împingînd-o spre satisfacție cu o îndemînare demnă de invidiat, iar acum voia și mai mult. Nu părea să conteze că o dureau toate, că era înțepenită, sau că îi rănise mintea cu asemenea cuvinte crude; fizic, îl dorea din nou. Voia să simtă iarăși plăcerea aceea atât de violentă. Nici nu știuse că putea fi și așa, și descoperirea o uluia și o umilea în același timp.

De fapt, o tratase ca pe o tîrfă. Pe Lindsey Partain o sedusese cu răbdare și cu tandrețe și Faith îl văzuse, așa că știa care era deosebirea. Lui Lindsey îi murmurase cuvinte de dragoste în franceză, iar ei cuvinte scîrboase în engleză. Evident, doar egalii sociali meritau atenție și considerație. Sufletul i se răzvrătea de rușine, deși trupul îi tînjea după și mai mult tratament dur. Poate că avusese dreptate în felul în care o tratase. Poate că moștenirea genetică fusese adormită în toți acei ani și acum începea să iasă la iveală.

Și nu avea s-o lase în pace. Știa asta la fel de bine cum își știa și numele. Încercase din răspuțeri s-o mute din Prescott ca să poată fi împreună, dar probabil că tocmai tactica opusă avea să fie mai bună. Desigur, va încerca, dar nu va fi capabilă să îl evite complet și nu mai știa la cîte asemenea întîlniri cu el respectul ei de sine avea să reziste.

Și încă trebuia să încerce să afle cine îl ucisese pe Guy. Nu atât pentru ea cât pentru el. Familia lui Guy merita să afle că de fapt nu fugise de ei. Nu fusese în stare să intre în depozitul de pe apă și trebuia s-o facă într-un fel sau altul. Și trebuia să vorbească și cu detectivul Ambrosé să vadă dacă nu cumva îl găsisese pe domnul Pleasant. Trebuia să mai pună niște întrebări, să-l asmută pe criminal să treacă la acțiune, pentru că numai dacă făcea vreo mișcare putea să-l vadă și să-l identifice.

Capitolul 17

Telefonul o înnebuni în ziua aceea. Faith chiar se gîndi să scoată din priză aparatul drăcesc, dar își aminti imediat după aceea că avea totuși o afacere de condus. Nu avea o linie separată, pentru fax, așa că telefonul trebuia să rămînă în continuare în priză. Însă lăsă robotul să-i preia toate convorbirile. Din nefericire, majoritatea erau din partea lui Gray.

Tonul din primul apel părea și exasperat și alinător: „Voiam să te văd astăzi dar a trebuit să plec la New Orleans de dimineață, devreme. Chiar acum sînt acolo și se pare că n-o să mă întorc pînă diseară, tîrziu.” Ei bine, era o adevărată ușurare, cugetă Faith. Acum nu mai trebuia să stea ca pe ace, speriată că oricînd ar fi putut să apară la ușă.

Mesajele continuă, vocea lui devenind deodată mai adîncă și mai intimă: „Trebuie să stăm de vorbă, scumpo. Vrei să trec pe la tine diseară, cînd vin acasă? Te sun iarăși mai tîrziu.”

– Nu! țipă Faith spre telefon în vreme ce el închidea și robotul se deconecta.

De abia jumătate de oră mai tîrziu, își dădu seama că tocmai aflase. Gray era la New Orleans. Nu era deloc

nerăbdătoare să se întoarcă la casa de vară, dar, cel puțin dacă mergea acum nu avea să mai fie prinsă. Asta putea să fie cea mai bună ocazie și nici măcar nu avea să mai fie nevoită să meargă prin pădure.

Dacă avea să spargă geamul, Gray ar fi știut imediat că ea o făcuse, pentru că o prinsese furișându-se pe acolo cu o seară înainte. Și în afară de asta i-ar fi fost dificil să se cațere pînă acolo fără o scară și ea nu avea așa ceva prin casă. Dar acum nu mai era noapte și ea era o bună înotătoare. Ceea ce păruse de neconceput cu o noapte în urmă, părea rezonabil la lumina soarelui.

Telefonul tot mai suna atunci cînd ieși din casă cu bagajul în mînă. Nefiind tocmai pregătită pentru astfel de aventuri, reușise să-și adune un oarecare echipament. Își pusese vechiul costum de baie și îl acoperise cu o bluză și pantaloni. Într-o geantă își luase două prosoape și lanterna, de care era posibil să aibă nevoie ca să cerceteze colțurile întunecate. Lanterna nu era subacvatică așa că o sigilase într-o pungă de plastic care se închidea etanș. Și, pentru siguranță, luase cu ea și cel mai mare cuțit pe care-l găsisese în bucătărie. Nu știa încă foarte bine la ce anume i-ar fi folosit – spera din tot sufletul să nu se găsească atît de aproape de un șarpe furios încît să fie nevoită să-l înjunghie – dar faptul că-l avea la ea o făcea să se simtă mai bine, așa că nu-și mai pusește și alte întrebări.

Era aproape veselă în vreme ce se îndrepta spre casa de vară. De două ori încercase să caute pe acolo și de două ori o prinsese Gray. A treia oară era norocoasă.

Cînd ajunse la lac, refuză categoric să privească în direcția casei, dar nu reuși să scape cu totul de amintirea celor petrecute pe veranda ei. Și cum ar fi putut, cînd încă simțea durerea dintre picioare la fiecare pas făcut? Dar mai simțea și o undă de dorință și se urî

pentru asta.

Se dezbracă grăbită, după care se apucă să bată în ușa depozitului de pe apă ca să trezească eventualii locuitori. Nu auzi nici o scormoneală de gheruțe pe podea și nici o săritură în apă prin gaura din mijlocul ei, așa că bănuia că era goală și curată. Oricum, mai bătu în ușă de câteva ori, și zornăi și lacătul pentru o mai mare siguranță. Satisfăcută că făcuse tot ce era posibil în această privință, o porni pe doc pînă cînd ajunse paralel cu ușa încuiată care sigila căsuța în care se găseau bărcile și uneltele de pescuit de pe malul lacului.

Gray și Monica și prietenii lor înotaseră deseori în timpul verilor; Faith se furișase și ea tot pe acolo în apă ca să înoate atunci cînd nu era nimeni în jur. Nu-i era teamă să fie singură în apă și știa cît de adîncă ar putea să fie apa pe lîngă doc. Ținînd bine într-o mînă lanterna sigilată în pungă, se aruncă în apă cu capul înainte, leșind apoi la suprafață, răsuffînd din greu din cauza răcelii. În iulie și august apa era plăcut de caldă dar acum nu era decît sfîrșitul lui mai și apa mai păstra din răceala iernii. Se apucă să înoate încet înainte și înapoi încercînd să se obișnuiască atît cu temperatura cît și cu mișcărilor și, după câteva momente, se simți mai bine.

Sub casa în care se țineau bărcile avea să fie întuneric. Aprinzînd lanterna prin punga de plastic, nu-și mai permise nici un moment de gîndire. Inspirînd îndelung, se scufundă chiar de la marginea ușii.

Vizibilitatea era redusă, chiar și cu lanterna, ceea ce însemna că pe la mijlocul locului în care se afla casa trebuia să fie la fel de întuneric ca noaptea. Deasupra ei se zărea însă un dreptunghi de lumină, ceea ce însemna că locul de intrare nu era ocupat de vreo barcă, care i-ar fi îngreunat mult urcarea. Faith dădu din picioare ca să se ridice și scoase capul din apă chiar

Înainte să-și fi dat seama că a atins suprafața. Întinse mîna și prinse marginea deschizăturii după care așeză lanterna pe suprafața solidă a podelei. Numai atunci își permise să-și dea părul la o parte de pe față ca să poată examina în voie interiorul.

Interiorul depozitului era întunecat și în general gol. Se ridică din apă și rămase pe podea scurgîndu-se, privind în jur și lăsîndu-și ochii să se obișnuiască cu semiobscuritatea dinăuntru. Mai demult, căsuța aceea, în fapt o simplă construcție rudimentară, fusese ocupată cu saltele și bărci pneumatice, cu veste de salvare agățate pe cîrligele din pereți. Înainte barca cu care se putea face schi nautic ar fi fost așezată cu grijă pe o latură și bidoane întregi cu combustibil ar fi fost rînduite în spate. Însă, toate acestea dispăruseră. Întreaga clădire fusese golită și curățată; acum înăuntru ei nu se mai găseau decît o mașină de tuns iarba, din aceea pe care trebuia s-o împingi, un colac de sîrmă pentru reparat gardurile și o mătură roasă de atîta folosință. Nu exista nici o șansă ca un cartuș de glonț să mai fi rămas pe acolo vreme de doisprezece ani.

Știind că era inutil, începu totuși să caute. Lumină cu grijă fiecare colț în parte, lăsîndu-se pe mîini și în genunchi și cercetînd totul și din acel unghi. Nimic.

Ei bine, oricum fusese o încercare destul de hazardată, se consolă singură. Încercase și se bucurase de o partidă de înot într-o frumoasă zi însorită.

Se scufundă iarăși, înotînd pe sub depozit și ieșind apoi la suprafață în lumina puternică a soarelui. De această dată n-o mai așteptau nici un fel de surprize. Liniștită, se urcă iarăși pe doc și-și scoase costumul ud, după care se uscă cu prosoapele și se îmbracă, feli citîndu-se că nu uitase să-și ia cu ea și lenjerie de corp proaspătă și uscată. Exceptînd părul ud, arăta perfect normal atunci cînd ajunse acasă.

Robotul de la telefon mai conținea încă două mesaje din partea lui Gray.

„Unde ești, scumpo? Dormi pînă tîrziu și ai dat telefonul la mic? O să te mai sun.“

Faith își ascunse fața în palme. Mașinăria scoase un bip după care se apuca să redea un alt mesaj: „Nu poți să amîni la nesfîrșit. Tot va trebui să vorbești cu mine mai devreme sau mai tîrziu. Hai scumpo, ridică receptorul.“

Se duse la duș ca să-și curețe părul de apa din lac. Auzi telefonul sunînd chiar și atunci cînd apa de la duș curgea și încercă să ignore senzația că era hăituită. Nu era însă prea ușor. Mesajele continuau tot restul zilei, fiecare în parte devenind din ce în ce mai iritat. Încetase să o mai alinte și s-o convingă și devenise autoritar.

„Faith, la naiba, ridică receptorul. Dacă-ți închipuie c-o să te las să mă ignori...” Închise fără să-și mai termine amenințarea.

Între telefoanele primite de la Gray, reuși să plaseze și ea unul la New Orleans, dar detectivul Ambrose nu era disponibil în acel moment. Îi lăsă un mesaj și așteptă s-o sune.

Era deja după-amiază tîrziu cînd o sună. Faith ridică receptorul în clipa în care îi auzi vocea.

– La telefon Faith Hardy, domnule detectiv. Ați reușit să-l găsiți pe domnul Pleasant?

– Nimic pînă acum, doamnă Hardy. Îmi pare rău. Și nici mașina lui nu a fost găsită încă. Vocea ei se mai înmuie. Cîstit să fiu, nu arată deloc bine. El nu avea deloc profilul unei persoane care să dispară deodată din proprie voință; nu avea de cine sau de ce să fugă și nu avea la cine sau la ce să fugă. Este posibil să fi pierdut controlul mașinii, să fi avut un atac de cord, să fi adormit la volan... Dacă mașina a părăsit drumul și a intrat într-un iaz sau rîu... Lăsă fraza neterminată, dar

Faith nu avea nevoie de mai mult ca să înțeleagă ceea ce voise să-i spună. El bănuia probabil că vreun pescar avea să dea peste cadavrul domnului Pleasant.

– O să mă anunțați? șopti, încercînd să-și rețină lacrimile.

– Da, doamnă, imediat ce aflăm și noi ceva.

Dar nu avea să audă nimic, totuși. Faith puse receptorul la loc în furcă. Guy Rouillard fusese ucis. Deja nu mai era o simplă teorie; mama ei doar fusese martoră. Domnul Pleasant pusese întrebări cu tîlc despre dispariția lui Guy. Oare ucigașul rămăsese liniștit în banca lui bănuind că nu existau nici un fel de dovezi, sau poate că faptul că domnul Pleasant era detectiv îl scosese din amorțeală? Poate era chiar atît de nervos încît să comită încă un asasinat?

Bătrînelul acela drăguț era mort și numai din vina ei.

Nu, imediat ce acest gînd se înregistrează în mintea-i hărțuită, fu respins cu fermitate. Nu, nu era deloc vina ei, era vina asasinului. Nu avea de gînd să-l absolve nici măcar de o mică parte de vinovăție.

Să găsească dovezi în sprijinul teoriei cu asasinarea lui Guy avea să fie extrem de dificil, mai ales după doisprezece ani. Domnul Pleasant în schimb lipsea doar de două săptămîni. Dovezile nu erau distruse de trecerea timpului.

Dacă s-ar fi apucat și ea să omoare pe cineva, atunci unde ar fi ascuns cadavrul? În cazul lui Guy, răspunsul cel mai probabil rămînea lacul. Pe vremea cînd se comisese crima, barca cu motor era încă acolo. Ce ar fi fost mai simplu decît să se îndrepte spre mijlocul apei unde era cea mai mare adîncime, să îngreuneze corpul și apoi să-l arunce peste bord? Însa asemenea împrejurări bune lipsiseră în cazul domnului Pleasant. În primul rînd pentru că probabil nici nu fusese pe undeva aproape de apă și în al doilea rînd nu

mai exista barca. Deci, unde s-ar fi debarasat criminalul de cadavru?

Pe undeva pe unde să nu fie reperat cu ușurință. Și existau destule păduri în jur pentru o îngropare rapidă. Doar de aștepta ori vânătorii dăduseră peste schelete îngropate de cine știe când. Numai că ucigașul reușise cu mare succes să ascundă prima crimă, așa că de ce să nu fi încercat aceeași metodă și în cazul celei de a doua crime? Dacă se gândea bine, era aproape sigură că lacul de pe proprietatea familiei Rouillard era locul în care trebuiau efectuate căutările.

Numai că nu putea s-o facă de una singură. Era dornică să-și asume orice treabă, dar știa foarte bine când venea momentul să ceară ajutoare. Lacul trebuia dragat. Și asta cerea bărci, oameni și echipament. Șeriful putea ordona așa ceva, dar mai întâi trebuia să-l convingă că era necesar și că lacul era locul în care trebuia să caute. Și nu putea s-o facă fără să spună ceea ce știa despre moartea lui Guy.

Și nu putea să-i spună șerifului toată povestea fără ca mai întâi să-i povestească totul lui Gray. Nu putea să-l lase să afle totul de la altcineva, nu-i putea țiri familia fără știre într-o asemenea grozăvie. În ciuda durerii care încă îi apăsa pieptul, în ciuda faptului că îi era prea rușine să mai dea ochii cu el, trebuia într-un fel sau altul să-i spună că bănuia, nu, că era sigură că tatăl lui fusese omorât, dar nu era tocmai sigură că putea s-o facă.

Chiar în acel moment, telefonul începu să sune lărași. Faith închise ochii.

– Dă-o naibii Faith! Vocea furioasă a lui Gray se auzi foarte clar din difuzorul telefonului. Dacă nu ridici în clipa asta receptorul să-mi spui că ești în regulă, îl sun pe Mike McFane și-i spun să vină acolo să...

Faith apucă imediat receptorul.

– Sînt în regulă! urlă disperată, după care îl trînti la loc. Ce om insistent!

Telefonul sună iarăși, după timpul necesar formării numărului.

– Bine, zise iarăși cînd îi răspunse robotul, pe un ton ceva mai controlat deși se simțea încă furia. N-ar fi trebuit să spun ce-am spus. Am fost un măgar și-mi pare rău.

– Și mie îmi pare rău că ești un măgar, murmură Faith către aparat.

– Poți să-mi tragi un șut în fund sau să-mi dai o palmă mîine, care din două dorești, continuă el. Dar să nu-ți închipui c-o să poți să mă eviți mereu, pentru că nu am de gînd să permit să se întîmple așa ceva.

Se auzi clinchetul liniei atunci cînd închise, iar ea se rugă pe tăcute ca acela să fie ultimul telefon.

Însă telefonul sună iarăși. Faith gemu. Robotul răspunse.

– N-am avut un prezervativ noaptea trecută, o informă el cu calm.

– Am observat, zise ea sarcastică aparatului, pentru că el n-o putea auzi.

– Și aș pune la bătaie și ultimul ban din buzunar că nici tu nu iei vreo pastilă anticoncepțională, mai zise. Gîndește-te la asta. Apoi închise iarăși.

– Nenorocitul! țipă Faith insterizată, fața înroșindu-i-se de mînie. Să se gîndească. Cum să se mai gîndească și la altceva acum că el adusese chestiunea pe tapet cu atîta amabilitate?

Începu să se învîrtă prin casă, supărată și pe ea însăși și pe Gray. Nu. Nu aveau nici o scuză; nu mai erau adolescenți iresponsabili, conduși doar de hormoni și nu de creier, dar, din păcate, exact așa se comportaseră. Cum de putuseră fi atît de neglijenți? Ar fi trebuit să se fi gîndit înainte la posibilitatea unei

sarcini, dar fusese atît de supărată și de jignită încît această posibilitate nici nu-i trecuse prin minte.

Ei bine, venise acum, ca un fel de răzbunare. Ca și cum n-ar fi avut destule griji pe cap.

Se speriasse așa de tare încît nu-i venise în minte să consulte calendarul și să numere zilele, decît după o jumătate de oră de chin. Cînd o făcu, oftă de ușurare. Ciclul trebuia să-i vină în mai puțin de o săptămînă și fusese mereu foarte regulat. Nu era nimic sigur, dar se părea că norocul era totuși de partea ei.

A doua zi dimineța găsi un alt bilețel. Faith avusese mare grijă să-și încuie mașina de cînd cu primul, încît cel nou fusese băgat cu grijă pe sub ștergătorul de parbriz. Îl observase atunci cînd privise pe geam și ieșise apoi să vadă despre ce era vorba. Și, cînd își dăduse seama despre ce era vorba, se ferise să-l atingă. Nu voia să știe ce spunea. Și era evident că stătuse acolo aproape toată noaptea, pentru că hîrtia era încă umedă din cauză că fusese așezată acolo înainte să cadă roua, iar cerneala sau pasta cu care fusese scris se întinsese.

Nu auzise nimic în noaptea aceea, deși dormise neliniștită iarăși. Dar cel puțin nu era decît un bilet și nu un alt animal mutilat.

Era încă în pijama, de-abia își terminase micul dejun. Lăsînd biletul în același loc, se întoarse în casă. În mai puțin de cincisprezece minute se îmbracă, se fardă și-și aranjă părul, ieșind iarăși pe ușă.

Deschise portiera și aruncă pe scaun poșeta. Apoi, cu mare atenție să nu rupă hîrtia umedă, ridică șter-

gătorul și scoase biletul, ținându-l de un colț cu arătătorul și cu degetul mare. După care se urcă în mașină și porni în trombă spre clădirea municipală.

Parcă în fața piațetei, și, ținând hîrtia de colț, urcă grăbită cele trei trepte late de la intrare. Chiar în spatele ușilor exista un birou de informații și se opri cîteva momente în preajma lui ca s-o întrebe de femeia micuță cu păr albăstrui unde anume se afla biroul șerifului.

– Chiar pe holul ăsta din față, dragă, și apoi la stînga. Femeia arătă spre stînga ei, iar Faith îi urmări indicațiile cu atenție.

Mirosul clădirii era surprinzător de plăcut, liniștindu-i nervii încordați. Era compus din mirosul hîrtiei și al cernelii, al detergentilor, al aromei mixte și mereu schimbătoare a oamenilor ce treceau pe acolo, și din aroma verzuie a marmurei. Clădirea fusese construită cu cincizeci sau șaiszeci de ani în urmă, cînd casele aveau încă un caracter individual. Desigur, de-a lungul anilor fusese actualizată de cîteva ori, cu lumină de neon în locul becurilor obișnuite, ca bieții funcționari să plece cu dureri de cap din cauza luminii mult mai ieftine. Aparatele de condiționat aerul erau atașate peste tot la ferestrele clădirii, agățate de ele ca niște lipitori, mai ales la ferestrele birourilor. Totuși, în anumite locuri, mai ales de-a lungul holurilor, existau încă ventilatoare mari agățate de tavan, păstrînd aerul proaspăt și în mișcare.

La capătul holului se întoarse spre stînga, descoperind un alt hol înaintea-i. La o distanță de cinci uși ajunse la unele mari și duble, cu cuvintele „Depar Șeri” ștanțate în partea stîngă și cu „tamentul fului” în partea dreaptă, ca să formeze cuvintele întregi doar cînd erau închise. În spatele lor era o încăpere mare cu un birou de primire care parcurgea toată lățimea, în spatele lui aflîndu-se mai multe mese de lucru, stația radio, și două birouri, unul care părea ceva mai mare decît celălalt.

Biroul cel mare avea numele șerifului McFane pe ușă și era pe jumătate ascuns privirii pentru că ușa nu era complet deschisă ci doar pe jumătate. Pe pereți atîrnau fotografiile ale foștilor șerifi, însumînd probabil eforturile comunității ca un fel de mulțumire adusă lor. Nu era un efect tocmai plăcut.

O femeie de vîrstă mijlocie îmbrăcată într-o uniformă maron de ajutor de șerif, își înălță capul în vreme ce Faith se apropia de birou.

– Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

– Aș vrea să vorbesc cu șeriful McFane, vă rog.

Femeia o privi pe deasupra ochelarilor de vedere, recunoscînd-o probabil după vizita cu două zile în urmă. Dar nu făcu decît s-o întrebe morocănoasă.

– Și cum vă numiți?

– Faith Hardy.

– Să văd dacă nu cumva e ocupat.

Se îndreptă spre biroul șerifului, bătînd o dată în ușă, ca imediat după aceea Faith să audă murmurul vocilor lor. Femeia ieși apoi din birou, se întoarse la locul ei și-i spuse:

– Puteți intra.

Șeriful ieși în pragul biroului ca s-o întâmpine.

– Bună dimineața, doamnă Hardy. Ce mai faceți?

Ca răspuns, Faith ridică bilețelul.

– Am mai primit unul.

Umorul dispăru de pe fața șerifului, fiind înlocuit de îngrijorare.

– Nu-mi place deloc treaba asta, murmură el, luînd un plic pentru dovezi de pe un birou și ținîndu-l desfăcut ca Faith să bage acolo bilețul. Ea se descotorosi de el cu aerul cuiva care tocmai a scăpat de ceva rău mirositor. Și ce spune de data asta?

– Nu l-am citit. L-am găsit sub ștergătorul de parbriz azi-dimineață după ce m-am trezit. N-am atins decît un

colț ca să nu stric amprentele sau ce-o mai fi rămas din ele. Hîrtia e udă, explică ea.

– Roua. Asta înseamnă că a stat acolo cîteva ore. De fapt, deja avem cîteva amprente bune, de la celălalt bilet și de pe cutie. Problema este că nu vom putea să-l găsim pe făptaș decît dacă i s-au mai luat amprentele și înainte. O invită în birou și puse plicul cu biletul pe birou. Dacă tot nu l-ai citit încă, hai măcar să vedem ce spune. Își deschise sertarul, și, după ce cotrobăi înăuntru cîteva minute, scoase la iveală o pensetă de sprîncene. Folosindu-se apoi de pensetă și de vîrfurile unui creion, desfăcu cu destulă greutate hîrtia udă. Faith își strîmbă puțin gîtul ca să poată citi și ea literele negre: *Nu ești dorită aici pleacă înainte s-o pățești. Aceeași persoană, oftă șeriful. Fără punctuație.*

– O caracteristică deliberată oare?

– Tot ce se poate, dar poate să fie foarte departe de stilul propriu, un fel de camuflaj. Se încruntă în direcția ei. Doamnă Hardy, Faith, Gray și cu mine, ți-am spus amîndoi zilele trecute că locuitul acolo singură poate fi periculos.

– Nu am de gînd să mă mut, îi răspunse ea, repetînd acea frază poate a suta oară de cînd fusese acolo cu două zile în urmă ca să facă un raport cu privire la pisica moartă,

– Atunci ce-ai spune să-ți iei un cîine? Nu trebuie neapărat să fie un cîine de pază, ci unul care să scoale și morții din groapă dacă aude ceva pe afară.

Îl privi uluită. Un cîine. Nu avusese niciodată vreun animal de casă, un favorit, așa că acea soluție foarte simplă nici măcar nu-i trecuse prin cap.

– Păi, cred că așa o să fac. Mulțumesc, domnule șerif. Cred că e o idee foarte bună.

– Bine. Ia-ți unul cît mai curînd posibil. Oprește-te pe la crescătorie și cumpără unul tînăr, sănătos. Un pui pe

jumătate crescut ar fi cel mai bine, încă destul de mic ca să se atașeze repede de tine, dar suficient de mare încât să poată lătra cu forță, nu doar să scîncească. Își aruncă iarăși privirile la biletul de pe birou. Iar eu tot ce pot face deocamdată este să-i pun pe cei de aici să treacă pe lângă casa ta de cîteva ori la fiecare schimb. Adevărul este că nu avem prea multe de care să ne legăm.

– Și cîteva bilete de amenințare și o pisică moartă nu sînt chiar crima secolului.

El îi zîmbi încîntat, semănînd foarte bine cu Huck-leberry Finn.

– Nu îl pot agăța nici măcar pentru cruzime față de animale. Dacă asta te face să te simți ceva mai bine, să știi că pisica n-a fost torturată. A fost victima unui accident de mașină, dacă se poate spune așa. Și cineva a luat-o de pe șosea, asta-i tot. Și asta mă face să mă simt ceva mai bine în legătură cu situația asta. Unui psihopat adevărat i-ar fi făcut mare plăcere să tortureze pisica.

Numai că asta n-o făcu deloc să se simtă mai bine. Amintirea trupului aceluia micuț și sfărîmat încă o făcea să-i fie rău de fiecare dată cînd îi venea în minte. Desigur, pisica era tot moartă, însă fusese lovită de o mașină și asta însemna că probabil murise instantaneu. Nu putea suporta gîndul că suferise.

Părăsi departamentul șerifului, dorind să se întoarcă acasă. La jumătatea drumului prin holul cel lung, zări deodată un bărbat bine clădit cu păr lung și negru care se oprise să stea de vorbă cu femea mărunțică și cu păr albăstrui de la intrare.

Inima lui Faith aproape că se opri. Fără să se împiedice, se răsuci ca să se întoarcă spre departamentul pe care tocmai îl părăsise, speriată la gîndul de a-! întîlni față în față după ultima ciocnire pe care o avuseseră.

Era o reacție pur instinctivă; mintea îi spunea că ar trebui să stea de vorbă cu el, dar trupul căpătase parcă aripi.

Auzi vocea groasă pe care ar fi recunoscut-o oriunde și își grăbi pașii. Când ajunse la colț, înainte să cotească se întoarse și îl văzu venind cu pași mari în direcția ei, picioarele-i lungi scurtînd distanța dintre ei cu o rapiditate alarmantă. Ochii lui negri o urmăreau neîndurători.

Dădu repede colțul și descoperi în stînga toaleta femeilor. Văzu semnul și o zbughi înăuntru, după care trînti ușa, rămîinînd nemișcată cu o mîină apăsată pe piept pentru a-și mai liniști inima. Privi în jur. Era singură în toaleta mică cu două cabine și rămase să aștepte să audă pașii lui grăbiți trecînd prin fața ușii.

Ușa însă se deschise brusc, forțînd-o să sară în spate ca să nu fie izbită. Gray umplu deschiderea, mare și musculos și amenințător, cu o încruntătură întunecată pe față. Ochii îi străluceau ca o gheață neagră.

Faith încercă să se dea înapoi însă se lovi de postamentul de marmură care conținea și cele două chiuvețe. Era puțin loc de manevre în camera mică de toaletă.

– Nu poți să intri aici!

El făcu un pas înainte și închise ușa.

– Ești chiar așa de sigură?

Ea inspiră adînc, căuțînd să se calmeze.

– O să intre careva peste noi.

– Poate. El începu să se apropie, așa de mult, încît Faith ca să-l poată vedea la față era deja obligată să-și lase capul pe spate. Sau poate că nu. Tu ai ales locul ăsta, nu eu.

– Nu am ales nimic, izbucni ea. Încercam doar să te evit...

– Am observat, îi răspunse el cu amărăciune. Și ce cauți aici?

Nu vedea nici un motiv pentru care să nu-i spună și lui.

– Azi-dimineață am găsit un alt bilet pus pe mașină. L-am adus șerifului McFane.

Gray se încruntă și mai mult.

– Dă-o naibii, Faith...

– El mi-a sugerat să-mi cumpăr un câine, îi zise, întrerupînd înjurătura. Tocmai voiam să mă îndrept spre crescătorie.

– E o idee bună... Dar nu e cazul să te mai omori să bați drumul pînă la crescătorie; o să-ți aduc eu un câine. De ce n-ai răspuns ieri la telefon?

– Pentru că n-am vrut să stau de vorbă cu tine. Își ridică privirile spre fața lui. Și o să-mi cumpăr singură un câine, mulțumesc. Și nu sînt gravidă.

Sprîncenele lui negre se arcuiră.

– De unde știi atît de bine? Ți-a și venit ciclul?

– Nu, dar nu este în partea cea bună a lunii.

El fornăi disprețuitor.

– Scumpo, eu sînt catolic. Știu o mulțime de copii care au început pe cînd erau în partea cea bună a lunii.

– Poate că așa e, dar poți să mă crezi pe cuvînt cînd îți spun că nu sînt gravidă. În vreme ce vorbea, Faith încerca să se furișeze pe lîngă el.

Gray își petrecu un braț pe după talia ei, înlănțuind-o.

– Pentru numele lui Iisus, stai nemișcată, îi zise iritat. Mereu încerci parcă să fugi. Ce-ți închipui c-o să-ți fac?

– Același lucru pe care l-ai făcut și data trecută cînd ne-am întîlnit, i-o întoarse, după care se înroși. Atît de mult cît se temuse de întîlnirea cu el, acum nu mai simțea decît obișnuita stare de excitație. Indiferent de

situație, alături de el nu putea fi liniștită, fie că era vorba de o ceartă sau de altceva. Gray nu era deloc omul care să stimuleze și mai tare plicțiseala semenilor din jur. Era prea mare, prea plin de viață, prea copleșitor din punct de vedere sexual. Chiar și pe vremea când era copil ea tot reacționase ciudat la prezența lui, iar acum când devenise femeie, efectul asupra ei era de zece ori mărit. Desigur, avea să încerce să nu-l lase să vadă treaba asta, dar nu se putea minți singură. Deja trupul i se încordase, încălzindu-se și umezindu-se ca răspuns la atingerea și apropierea lui. Era ceva instinctiv și complet separat de ceea ce-i dicta mintea.

Pleoapele se lăsară asupra ochilor întunecați, acoperindu-i pe trei sferturi, ascunzându-le licărul.

– Ți-a plăcut, îi zise pe o voce catifelată și periculoasă. Nu încerca să te prefaci că n-ai vrut și tu. Am simțit fiecare fior, scumpo.

Faith simți cum i se înroșeau obraji și nu doar de jenă. Dacă măcar n-ar fi atins-o, dacă n-ar fi stat atât de aproape încât să-i poată savura aroma masculină.

– Nu, îi răspunse la fel de catifelat. N-am spus așa ceva. Se opri, încercând să adune suficient curaj pentru minciuna vieții. Pur și simplu nu vreau s-o fac iarăși. A fost o greșeală și...

– Minți. Privirile lui se lipiseră parcă de sîinii ei. Apoi, încet, își ridică ochii, și expresia feței se schimbă iarăși, încordându-se din cauza dorinței. Ți s-au ridicat sfîrcurile, îi șopti, și încă nici măcar nu te-am sărutat.

Faith simți că se sufocă. Nu era nevoie să se uite în jos ca să-și dea seama că spunea adevărul; simțea deja încordarea care-i strînsese sîinii și cum sfîrcurile se frecau dureros de dantela care-i încorseta. Căldura se acumulase deja în trup, adunîndu-se încetul cu încetul spre pîntec. Îi privi neajutorată.

Pomeții lui Gray se înroșiseră, iar respirația se accelerase.

– Faith, murmură.

Tensiunea era ca o coardă întinsă la maximum între ei vibrând din cauza încordării. Și Faith simți deodată că acea coardă sensibilă parcă se micșora tot mai mult, împingându-i inexorabil unul spre celălalt. Speriată, își lipi palmele de pieptul lui, împingându-l fără rezultate.

– Nu se poate, îi zise slăbită. Nu aici, pentru numele Domnului!

El însă n-o ascultă. Ochii îi priveau cu nesățu buzele. După care o întrebă absent, în vreme ce mâinile o prinseseră de talie, trăgând-o spre el:

– Cum?

Faith gemu, simțind trupul acela tare și viril lipit de ea. El își coborî capul ca s-o sărute, și, automat își ridică și ea buzele. Buzele lui erau moi și gura fierbinte. Răspunsul o încânta, la fel de puternic ca și marea, iar mâinile încetară să-l mai împingă, apucând în schimb materialul cămășii ca să-l tragă mai aproape. El o strânse și mai tare, înclinându-și capul ca să poată adânci sărutul. Ea mormăi din cauza plăcerii, răspunzându-i la fel de voluptuos.

El se cutremură și îi apucă fesele ca s-o ridice și să-și preseze erecția de pîntecul ei. Focul dorinței explodă într-un fel de incendiu pustiitor, lipindu-i parcă unul de celălalt. Gray își eliberă apoi gura și murmură un „lisuse”, tremurat, în vreme ce-i ridica fusta și-i dădea chiloții jos pe coapse.

Postamentul de marmură părea foarte rece pe sub fesele goale, și Faith tresări puțin din cauza șocului, ieșind pentru o secundă, din hăul acela întunecat de dorință oarbă.

– Așteaptă, izbuti să spună.

– Nu pot, vocea lui era tremurătoare și aspră. Îi prinsese coapsele cu o mână în vreme ce se aplecase să-i scoată chiloșii de tot. Înainte să poată reacționa, el deja se ridicase și începuse să-i aranjeze poziția de pe postamentul rece. Desfăcându-i larg picioarele, se vîrî între ele, căutînd să-și desfacă cu grabă fermoarul de la pantaloni. Gemu ușor atunci cînd eliberă carnea întărită, ghidîndu-se apoi cu precizie spre ea. Faith își vîrî unghiile în carnea umerilor lui atunci cînd simți mădularul fierbinte presînd asupra pliurilor moi, îngropîndu-se între ele, și căutînd deschiderea din trupul ei. În cele din urmă Gray o găsi și gemu de plăcere atunci cînd își începu invazia greoaie. Se împinse în ea, lărgind-o dureros. Mai ales că Faith încă simțea durerea de după prima dată și acum părea și mai mare ca atunci.

Imediat ce prima parte intră, el se opri, lipindu-și fruntea umedă de umărul ei.

– Doamne, ești la fel de strîmtă ca un pumn, îi șopti. Faith tremura violent, așa că o trase aproape de el, căutînd s-o mîngîie pe spate și s-o liniștească. După un moment, se mișcă ușor, încercînd să-și rețină mișcările spasmodice care duceau direct la orgasm, căutînd să rețină plăcerea aceea dureroasă care-i făcea pe amîndoi să se cutremure. E destul să intru și aproape că-i dau drumu'. Vocea îi era îngroșată, iar respirația caldă îi trecea pe lîngă ureche. Începu să se împingă ceva mai tare și mai repede. Faith simți capul tare al penisului mișcîndu-se în interior și mușchii vaginului se strînseseră în jurul lui făcînd-o să se cutremure de plăcere. Gemu iarăși, înfigîndu-și unghiile în umerii lui și căutînd să controleze graba aceea nebună. El se apucă să înjure, cuvintele părăind grele din cauza deliciului pe care părea să-l simtă. Punîndu-i mîinile pe fesele goale, o trase la marginea postamentului, poziționînd-o în așa

fel încît cu fiecare împingere să se lipească și de micuțul mugure de carne de la capătul sexului ei. Era exact ceea ce făcuse și înainte, iar ea nu avea nici un fel de apărare împotriva acelei metode, așa cum nu avusese nici prima oară.

Gray începu să se miște mai repede, încercînd să ajungă mai iute spre orgasm. Faith se simțea ca pusă pe jar, arcuindu-se ca să-i întîlnească șoldurile, tensiunea extatică dintre picioare adunîndu-se tot mai mult, ieșind de sub control, trupul întreg fiindu-i parcă furat de plăcerea sălbatică pe care o mai cunoscuse o dată.

Ușa scîrții atunci cînd începu să se deschidă.

Gray făcu o mișcare fulgerătoare, lipindu-și palma de ușă și închizînd-o la loc înainte să se fi deschis mai mult de cîtiva centimetri.

– Hei! țipă indignată o femeie de cealaltă parte.

– Locul ăsta e ocupat, îi răspunse Gray răgușit, fără să-i scape totuși nici măcar o singură mișcare. Du-te în altă parte. Faith nu putu spune nimic. Ochii i se lărgiseră de spaimă, dar nu putu decît să-l privească neajutorată.

Gray își dezveli dinții într-un fel de rînjit fioros, apoi capul îi căzu în față în vreme ce se mișca tot mai repede, satisfacția deplină fiind doar la cîteva momente depărtare.

Faith se scutură violent atunci cînd tensiunea adunată se risipi deodată, lăsînd-o pradă senzațiilor sălbaticice. Tremurînd și împingîndu-se în el, își îngropă fața la pieptul lui, mușcînd cămașa ca să-și înăbușe gemetele de plăcere.

El continua să-și țină palma lipită de ușă, cu mîna dreaptă strîngîndu-i fundul ca să se ancoreze mai bine. Se mai împinse în ea de două-trei ori, după care se scutură violent. Capul îi căzu pe spate și din piept îi ieși

un geamăt gutural.

În uşă continuau bătăile insistente.

– Ce cauţi acolo? Țipă femeia deja isterizată. Aia este toaleta doamnelor. Nu ar trebui să te afli acolo.

Încet, Gray își înălță capul. Expresia din ochii lui era indescifrabilă, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce tocmai se întâmplase. Luă o gură de aer după care explodă:

– Dă-o dracului, femeie! mîrîi cu o indignare plină de furie. Nu poți să-ți dai seama că sînt ocupat?

Faith începu să rîdă în hohote.

Capitolul 18

Faith nu mai fusese în viața ei atît de stînjinită. Cînd ajunsese acasă, încuie cu repeziciune toate ușile, de parcă asta ar fi putut s-o ajute cu ceva. Nu-și amintea foarte bine de drumul pe care-l făcuse pînă să ajungă acasă, în schimb își amintea în detaliu fiecare pas pe care-l făcuse prin clădirea municipală, cu obrajii în flăcări și coapsele lipite una de cealaltă și fiecare privire curioasă care-o făcuse să se încordeze toată. Totuși, pînă la urmă izbutise; ieșise de acolo cu bărbia ridicată și pe față cu un aer de „Să nu îndrăznești să spui ceva”. Se pare că figura aceea îi reușise din plin pentru că nimeni nu o oprise.

Sărise de pe postament imediat ce Gray o eliberase, după care se încuiase într-una din cabine. În vreme ce încerca să se curețe puțin, chicoteli isterice îi zguduiau întregul corp. Sosirea chiloților peste peretele cabinei o făcuse să hohotească nestăpînit. Cînd îl auzise apoi pe Gray cerîndu-i să tacă, nu se mai putuse controla deloc. Îi mai spusese parcă și altceva, dar nu reușise să-l înțeleagă, și, un moment mai tîrziu, auzise ușa scîrțîind în vreme ce o deschisese și părăsise toaleta doamnelor. Desigur, imediat după aceea se deschisese iarăși

și o pereche de pantofi lăbărțați și fără toc parcaseră în cabina alăturată ei. Proprietara pantofilor era de asemenea și proprietara vocii isterice de la ușă și se părea că era încă extrem de indignată.

– Ar trebui să-l anunț pe șerif, spusesese ținnoasă, destul de tare ca Faith s-o poată auzi peste hohotele de râs care o zguduiau încă. Să facă așa ceva în toaleta doamnelor. Fără să mai punem la socoteală cine ar fi putut intra, poate vreo mamă cu vreun copilăș și doar închipuie-ți copilul să vadă așa ceva. Este păcătos și dezgustător felul în care oamenii nu mai au nici un fel de rușine...

Întreaga tiradă fusese acompaniată de șuvoiul constant de urină care se scurgea în closet. Evident, parte din indignarea și din furia femeii se datorase faptului că avusese o nevoie acută de toaletă. Încercînd să-și stăpînească râsul, Faith profitase de faptul că femeia părea foarte ocupată, și fugise pe nesimțite de acolo. Imediat ajunsă în hol, căutase să-și imprime un aer de nonșalanță, îndreptîndu-se cu viteză spre mașină. Gray nu era pe nicăieri la vedere, dar de fapt nici nu îl căuta. Probabil se ascunsese la toaleta bărbaților.

Faith se lăsă să cadă pe un scaun în bucătărie și își acoperi fața cu mâinile, gemînd de consternare și de jenă. Ce nu era în regulă cu ea de nu reușea să-i reziste chiar și atunci cînd se aflau într-un loc public? *Toaleta din clădirea municipală*. Pînă și Renée fusese mai discretă.

Telefonul începu să sune, dar nu făcu nici o mișcare ca să meargă și să răspundă. Robotul prelua mesajul și auzi deodată vocea profundă a lui Gray, numai că nu înțelegea nimic, era prea departe. Apoi Gray închise și după numai cîteva minute, telefonul sună iarăși. De această dată, Faith recunoscuse vocea lui Margot. Știa că ar fi trebuit să meargă și să răspundă, dar n-o făcu. Pur

și simplu nu se simțea în stare să poarte o conversație normală; nervii îi erau încă tensionați și încă mai simțea efectele revărsării de adrenalină. Nu înțelegea cum de drogații deveneau dependenți de otrava lor, pentru că numai gândul o făcea să se simtă rău, dar se părea că ea și cu Gray deveniseră amîndoi dependenți de risc, și asta era cumplit.

Cînd presupuse că genunchii îi deveniseră destul de stabili ca s-o susțină, se ridică și se îndreptă spre baie. Ceea ce dorea cel mai mult în acel moment era un duș fierbinte.

Gray scutură din cap a neîncredere față de comportarea lui, în vreme ce conducea mașina pe drumul spre locuința lui Faith. Era sigur că era acasă, deși nu-i răspunsese la telefon. Nici în acel moment nu-i venea să creadă ceea ce făcuseră, sau forța aceea nesăbuită care-i împinsese s-o facă. Nu făcuse ceva atît de prostesc nici măcar pe cînd era adolescent, deși numai bunul Dumnezeu mai știa cît de sălbatic fusese și atunci.

Fornăi sonor, încercînd să-și stăpînească hohotul de rîs. Cotoroața aia afurisită. Faith sărise de pe postament și se închisese în cabină, rîzînd ca o nebună, și pe el îl lăsase acolo cu o mînă pe ușa ca s-o țină închisă și cu pantalonii în vine. Reușise pînă la urmă să-și schimbe poziția și să țină ușa închisă cu spatele ca să-și poată ridica pantalonii. Chiloții lui Faith erau și ei pe jos, azvîrlîți lîngă picioarele lui, așa că îi ridicase și-i aruncase peste peretele cabinei, iar ea începuse să rîdă și mai tare în pofida ordinului lui de a se potoli. Și cățelei bătrîne de afară nici prin cap nu-i trecea să plece de acolo; continua să bată tot mai tare în ușa, făcînd

hărmălaie. Între ea și Faith aproape că asurzise.

Într-un final îi strigase lui Faith să se întâlnească în fața clădirii dar nu fusese tocmai sigur că-l auzise, mai ales că hohotea isteric mai departe. Nu mai era nimic de făcut decît să iasă de acolo cu tupeu. După ce privise în jos ca să se asigure că totul fusese încheiat cum trebuia, deschisese ușa și ieșise, dînd nas în nas cu o femeie mică de înălțime și foarte grasă, roșie la față din cauza indignării. Încercase să țipe furioasă la el, însă Gray i-o tăiasc scurt.

- Toaleta bărbaților era plină, îi strigase. Ce-ai fi vrut să fac, să mă piș în hol? După care se îndreptase spre toaleta bărbaților care era la un metru distanță, și se sprijinise de perete pînă cînd umerii încetaseră să-i mai tremure din cauza rîsului reținut, și asta deoarece cotoaroanța cea bătrînă îi replicase imediat:

- Și atunci unde te-ai pișat, în chiuvetă?

lisuse! Începu iarăși să rîdă. O știa pe bătrîna cotoaroanță, cel puțin din vedere. Lucra la biroul de impozite. Povestea că își făcuse de cap cu o fustă în toaleta doamnelor urma să fie aflată de toată clădirea pînă la ora amiezei, și în tot orașul pînă a doua zi.

Zîmbetul îi dispăru. Faith avea să fie îngrozită.

Probabil că oricum era îngrozită. Nu-l așteptase în față, deci, desigur, se îndreptase spre casă cu cea mai mare viteză posibilă, baricadîndu-se în siguranță. Micuța lui puritană era probabil deja bolnavă de stînjeală și de jenă.

Oftă de ușurare atunci cînd îi văzu mașina pe aleea din fața casei. Intră și el pe alee, dar nu opri lîngă a ei. Își manevră mașina cu iscusință pînă în spatele casei, înconjurînd micul depozit în care-și ținea mașina de tuns iarba. Gardul de trifoi agățător și generatorul electric puteau s-o ascundă destul de bine. Își băgă Jaguar-ul pînă cînd capota atinse gardul de trifoi, după care co-

bori, privind cu grijă în toate direcțiile. Șoseaua nu se vedea deloc din locul acela, ceea ce însemna că nici mașina lui nu era vizibilă de pe șosea. Se simțea ca un idiot, dar spera din suflet ca Faith să aprecieze grija și osteneala pe care și-o dăduse pentru a-i proteja reputația.

Se îndreptă imediat spre ușa de la bucătărie în care bătu nerăbdător. Ea nu-i deschise așa că se apucă să bată iarăși.

– Faith, deschide ușa.

Faith era de cealaltă parte a ușii, cu o mână întinsă spre perdeaua de la geamlic. Tocmai voise s-o dea la o parte ca să vadă cine îi bătea la ușa din spate. Aproape că-și ieșise din piele de teamă când auzise mașina intrând pe alee și apoi trăgând în spatele casei. Se simțea ușurată că era Gray, dar, dintre toți oamenii cu care n-ar fi vrut să dea nas în nas în acel moment, el era în capul listei.

– Pleacă, îi zise.

Clanța se zgudui.

– Faith. Îi spusese numele pe un ton foarte calm, rezonabil. Trebuie să stăm de vorbă, iubito.

– De ce?

– Pentru că trebuie să lămurim niște lucruri.

Fără îndoială, dar nu avea deloc chef s-o facă. Prefera să fie lașă și să se ascundă pînă cînd toată jena aceea cumplită avea să dispară.

– Poate mîine, încercă să-l amîne.

– Acum. Iat-o, nota cea blîndă dar inflexibilă care-o avertiza că dacă nu deschidea ușa, în zece secunde avea să fie bucăți. Neajutorată și plină de resentimente, o descuie.

El păși înăuntru și imediat după aceea răsuci iarăși cheia în broască, privirea lui rămînînd lipită de ea. De-a-bia ieșise de sub duș și nu avusese timp să se îmbrace

atunci cînd auzise mașina intrînd pe alee. Își înșfăcase doar halatul de baie din spatele ușii și îl pusese pe ea. Halatul nu avea nimic seducător, era doar din bumbac alb, flaușat, legat în talie. Din păcate, era teribil de conștientă că pe dedesubt, rămăsese încă umedă și goală. Își strînse reverul peste sîni.

– Și despre ce ai vrea să discutăm?

Un zîmbet incredibil de blînd îi lumină fața atunci cînd o privi.

– Vorbim mai încolo, îi zise în vreme ce-o sălta în brațe.

Două ore mai tîrziu, stăteau întinși și transpirați printre cearceafurile șifonate și răsucite din patul ei. Soarele amiezei încerca să pătrundă prin obloanele ferestrei, trasînd pe podea linii albe. O briză ușoară stîrnită de ventilatorul din tavan îi făcea lui Faith pielea de găină. Întreg corpul îi era extrem de sensibil și credea că putea simți fiecare fir de păr ce i se ridica pe braț din cauza curentului. Inima îi bătea încet și regulat, venele și arterele îi pulsau ușor cu fiecare bătaie în parte. Gray zăcea întins pe spate, cu ochii închiși în vreme ce pieptul i se ridica cu greutate, iar ea stătea într-o parte, cu capul pe umărul lui.

Trebuie să treacă vreme îndelungată înainte să simtă că era capabilă să se miște. Mădularele îi erau greoaie și fără vlagă, de parcă le-ar fi lipsit oasele. În acele două ore care trecuseră o posedase de trei ori, cu atîta ferocitate încît ceea ce se petrecuse în clădirea municipală parcă fusese doar un simplu aperitiv. Și așa de plină de forță cum fusese foamea lui pe atît de potrivit fuseso răspunsul ei. Se agățase disperată de el, înfigîndu-și

unghiile în spatele lui, ridicându-și coapsele ca să-l întîmpine, părăindu-i-se că focul ei lăuntric nu făcea altceva decît să-l întetească și mai mult pe al lui. Nici nu mai știa de cîte ori atinsese satisfacția; ultima dată simțise doar ca și cum un val ar fi luat-o pe creasta lui, refuzînd să cedeze, încît fusese toată înăbușită de senzații și îmbătată de plăcere.

Imediat ce răsufarea i se mai domoli puțin, Gray se mișcă alături de ea, încercînd să-și ridice capul, doar ca să-l lase să cadă apoi la loc cu un geamăt.

– Doamne, nici nu pot să mă mișc.

– Atunci nu te mișca, murmură ea, deschizîndu-și puțin ochii.

Cîteva minute mai tîrziu, Gray încercă iarăși. Cu mare efort reuși să își susțină capul și să vadă trupurile încolăcite și dezordinea patului. Apoi privirile îi rămăseseră ațintite asupra penisului ce zăcea moale pe o coapsă.

– Prostul naibii ce ești, lătră deodată. De data asta să rămii așa.

Comanda aceea la început o uimi pe Faith ca după aceea să se pornească iarăși pe chicotit. Își îngropă fața în urmărul lui, întregul trup scuturîndu-i-se de rîs.

Gray își lăsă iarăși capul pe pernă după care o cuibări mai bine lîngă el.

– Ție îți vine să rîzi, mormăi. Dar chestia aia idioată încearcă să mă omoare. Niciodată n-a avut prea mult bun-simț, dar acum este de-a dreptul ridicol. Probabil își închipuie că am încă șaisprezece ani.

– Nu poate să gîndească, îi zise ea printre hohote.

– Mie-mi spui! Poți să te mai înțelegi cu ceva care gîndește. Hohotele ei deveniseră isterice și el o ciupi puțin ca s-o potolească. Încetează cu rîsul, îi comandă, așezi zîmbea și el. Știi cum e să ai o parte proeminentă a trupului care nu vrea să asculte nici de bun-simț și nici

de ordinele tale?

– Păi, nu, dar știi destul de bine cum este să fii în vecinătatea uneia.

El chicoti și își frecă mâna de peipt.

– Știi de ce bărbații dau nume mădularului infernal?

– Nu, de ce? îl întrebă, încercînd să-și potolească rîsul.

– Ca majoritatea deciziilor importante ale vieții lor să nu fie luate de un necunoscut.

Începură să rîdă împreună și Faith trase de colțul cearceafului ca să-și șteargă ochii de lacrimi. Pînă atunci nu văzuse niciodată latura aceea veselă, plină de umor a lui Gray și se simțea total fermecată.

Gray reuși cu grabă să se ridice într-un cot, susținîndu-și capul în palmă, zîmbind încîntat în jos spre ea.

– Oricum, e numai din vina ta, îi zise în vreme ce-i netezea părul de pe linia frunții. Apoi mâna își continuă drumul în jos peste oasele delicate ale umărului și apoi și mai jos, închizîndu-se deasupra unui sîn.

– A mea? îl întrebă indignată.

– Sigur. Cu blîndețe, el îi mîngîie sînul ușor după care îl ridică. Își trecu ușor vîrfurile degetului mare peste rozaliul delicat al sfîrcului, privindu-l apoi fascinat cum se ridica și cum se înroșea. Sfîrcurile tale sînt ca zmeura, se minună, aplecîndu-se să ia zmeura aceea cu totul specială în gură, încercuind-o apoi cu limba și sugînd-o ușor.

Faith se înfioră în brațele lui, alarmată de unda de dorință stîrnită din nou. Nu credea că mai putea suporta încă o rundă.

– Nu pot, gemu imediat, deși el privea uimit cum se ridicase și celălalt sfîrc.

Apoi se retrase și-și admiră capodopera, sfîrcul roșu strălucind de umezeală.

– Asta-i foarte bine, pentru că sînt al naibii de sigur

că eu nu mai sînt capabil de așa ceva. Sîinii lui Faith erau albi, cu o aparență de satin, iar pielea atît de fină încît venele albăstrui de dedesubt se vedeau foarte bine, de parcă ar fi fost chiar pe sub piele. Erau plini și tari, iar el nu-și putea ține mîinile departe de ei. La naiba, nu-și putea ține mîinile prea departe de ea, punct. Doar gîndește-te cît de frumoși or să fie plini cu lapte.

Ea îl lovi peste umăr.

– Ți-am mai spus, nu sînt gravidă.

– Nu știi cu siguranță, o necăji el în continuare.

– Ba da, știu.

– Poate că ai greșit socoteala zilelor.

– Nu greșesc niciodată la socoteala zilelor.

– Poate că de data asta ai greșit totuși.

Ea îl privi furioasă cîteva secunde, după care se întoarse la ceea ce-i spusese mai devreme.

– Cum de este doar vina mea?

– Trebuie să fie, îi răspunse el foarte rezonabil. De fiecare dată cînd sînt în apropierea ta mi se scoală.

– Eu nu am făcut nimic. Trebuie să fie din cauza ta.

– Cum să nu, doar respiri. Evident, asta-i suficient. Se lăsă înapoi pe pat, trăgînd-o și pe ea, astfel încît să stea pe jumătate peste ei. Cu mîna liberă îi mîngîie spina grațioasă și apoi fundul rotund. Parte din vină o reprezintă felul în care miroși, ca mierea și ca scorțoara, și dulce și aromat în același timp.

Ea își înalță capul și-l privi uimită.

– Și mie mi-a plăcut întotdeauna felul în care miroseai tu, îi mărturisi. Chiar și cînd eram doar un copil. Credeam că miroseai cel mai bine din toată lumea, dar niciodată n-am fost în stare să descriu exact mirosul.

– Deci, te-ai îndrăgostit de mine încă de cînd erai puștoaică? o întrebă mulțumit.

Pentru a-și ascunde expresia, își lăsă tîmpla la locul

lui, pe umărul tare, inhalînd cu plăcere mirosul lui.

– Nu, îi răspunse încet. Nu eram îndrăgostită.

El mîrîi și se așeză ceva mai comod, trăgîndu-i un picior peste șoldurile lui. Penisul se întinse cald alături de piciorul ei, ca după aceea să se dezumfle iarăși.

– Mereu mă îngrijoram pentru tine, murmură el, cu o voce somnoroasă. Să cutreieri de una singură pădurea așa cum o făceai.

Ea rămăse tăcută un moment.

– Cît de des m-ai văzut?

– De cîteva ori.

– Și eu te-am văzut pe tine, îi zise ea, luîndu-și inima în dinți.

– Prin pădure?

– La casa de vară. Cu Lindsey Partain. V-am privit pe fereastră.

Gray deschise imediat ochii.

– Ah, vulpe ce-mi ești! exclamă și-i plesni una peste fund. Bănuiesc că ai privit cu luare aminte.

– Bineînțeles, fu și ea de acord, frecîndu-și indignată fesa înroșită. Și se răzbună pe el, petrecîndu-și un deget pe după firele de păr de pe pieptul lui și trăgînd apoi cu putere.

El țipă imediat și se apucă să-și frece pieptul.

– Au!

– Răzbunarea este foarte dulce, îi zise ea. Și promptă.

– O să țin minte asta, îi zise cu umor, privind în jos spre piept. La naiba, a rămas o pată cheală acolo.

– Ba n-a rămas deloc.

Se apucă să-și frece obrazul de al lui, ținîndu-și ochii închiși în vreme ce se regala cu acele senzații, pentru că era atît de cald și de plin de viață. Se aflase în paradis încă din momentul în care o ridicase în brațe și-o dusesese în dormitor. Să stea acolo întinsă alături de

el, atît de relaxată, cu toată ostilitatea dispărută și cu dorința bine satisfăcută era mai mult decît ar fi cerut de la viață. Nici una dintre problemele lor nu fusese rezolvată, iar ostilitatea avea să se întoarcă, fără îndoială, dar în acel moment se simțea împăcată și fericită.

De fapt, atît de fericită, încît atunci cînd îl vorbi, în voce nu i se desluși decît o vagă urmă de durere.

– Ai făcut dragoste cu Lindsey în franceză.

Ochii lui se închiseseră leneși, ca după spusele ei să se deschidă iarăși.

– Cum?

– Te-am auzit. Ai făcut dragoste cu ea în franceză. O mulțime de vorbe de dragoste și o mulțime de complimente.

Gray era mult prea experimentat ca să nu observe ce simțea ea în legătură cu acea întîmplare, și, imediat, își dădu seama și care era motivul. Îi aruncă o privire neîncrezătoare, după care, lăsîndu-și capul pe pernă, începu să se scuture de rîs. Buzele lui Faith începură să tremure și încercă să se întoarcă cu spatele, însă brațele lui o prinseră și o țintuiră pe locul în care se afla.

– Iisuse, oftă, încercînd să se controleze, ștergîndu-și ochii cu dosul mîinii. Inocentă micuță ce-mi ești! Vorbesc fluent în franceză, însă nu este totuși prima limbă. Era clar după privirea îndurerată din ochii aceia verzi că Faith nu pricepuse mare lucru. Scumpo, dacă încă reușesc să gîndesc destul de clar încît să vorbesc în franceză, asta înseamnă că nu sînt total implicat în ceea ce fac. Poate să sune foarte frumos, dar nu înseamnă nimic. Bărbații sînt diferiți de femei; cu cît sîntem mai excitați cu atît vorbele noastre seamănă cu vorbele scoase de oamenii cavernelor. Cu tine de abia dacă am putut vorbi și în engleză, dar să mai scot vreun sunet în franceză. Și, din cîte îmi amintesc, vocabularul mi s-a deteriorat pînă la cîteva cuvinte scurte dar foarte

explicite, „regulat“ fiind cel mai proeminent dintre ele.

Spre marea lui uimire, ea se înroși toată și el zîmbi încîntat de pudoarea ei fermecătoare.

– Culcă-te mai bine, îi spuse cu blîndețe. Lindsey n-a meritat nici măcar un bis.

Numai bunul Dumnezeu știa de ce găsise afirmația lui afit de reconfortantă, dar o liniștise. Căzu imediat într-un somn ușor și plăcut, obosită după toate evenimentele acelei dimineți, trezindu-se apoi ca să facă iarăși dragoste. De această dată el fu ceva mai potolit și cu un licăr de ironie în priviri îi șoptise la ureche tot felul de cuvinte de dragoste în franceză. După aceea, a fost firește nevoit să-i prindă mîinile și să le țină bine ca să-și protejeze firele de păr de pe piept, rîzînd încîntat de indignarea ei. Așa își petrecură întreaga după-amiază dormind și făcînd dragoste și murmurînd somnoroși după aceea. Dacă partidele de amor erau încă uimitor de excitante, discuțiile de după ele erau parcă și mai plăcute, între ei făcîndu-și loc un fel de intimitate reconfortantă, o împărțire tăcută de secrete și gînduri, o împreunare a trecuturilor lor.

– Povestește-mi cîte ceva despre căminul adoptiv în care ai fost, îi zise la un moment dat, zîmbind atunci cînd ea îi răspunse fără probleme.

– Familia Gresham. Ei mi-au dăruit primul cămin adevărat pe care l-am cunoscut. Încă și acum mai țin legătura cu ei.

– Și cum de-ai ajuns în cele din urmă la un cămin adoptiv?

– Tata ne-a părăsit la scurt timp după aceea... după acea noapte, îi răspunse, bîlbîindu-se puțin. Russ, frațele mai mare, a luat-o și el curînd pe urmele lui. Nicky a încercat să cîștige destui bani încît să ne poată hrăni, asta pot s-o spun spre lauda lui, dar cred c-a fost tare ușurat cînd oamenii de la asistența socială ne-au găsit.

Pe vremea aceea eram în Beaumont. Pe Jodie au dus-o într-un cămin adoptiv, iar pe Scottie și pe mine în altul. Nu a fost ușor să găsească pe cineva care să-l ia și pe Scottie, dar soții Gresham au fost de acord dacă aveam grijă eu de el. Ca și cum l-aș fi putut lăsa în seama altcuiva, murmură cu blîndețe.

– Și ce s-a întîmplat cu el?

– A murit în ianuarie următor. Cel puțin ultimele șase luni ale vieții lui au fost fericite. L-au cumpărat jucării, s-au jucat cu el. S-a distrat așa de bine de Crăciun, dar imediat după aceea s-a stins foarte repede. Am fost alături de el, vorbi mai departe cu o voce stinsă și cu ochii plini de lacrimi în vreme ce privea în depărtarea anilor. L-am ținut de mîină atunci cînd a murit. Își trecu o mîină peste ochi. Mereu mă întrebam dacă nu cumva Guy era tatăl lui.

Gray nu se gîndise niciodată la o asemenea posibilitate. O privi uluit deranjat de ideea că tatăl său ar fi putut concepe un alt copil și de gîndul de-a dreptul oribil că era posibil să-și fi aruncat frățiorul neajutorat afară din casă.

Faith îl prinse de mîină.

– Nu cred că era, îi șopti, căutînd să-l reconforteze. Tatăl tău nu ar fi lăsat vreunul dintre copiii săi să trăiască așa cum a trăit bietul Scottie; și mă îndoiesc că era al tatălui meu.

Gray clipi, încercînd să-și alunge lacrimile care-i năpădiseră ochii.

– Da. Îi zise răgușit. Ar fi avut grijă de el.

Ceva mai tîrziu, o întrebă iarăși:

– Și ce s-a întîmplat cu restul familiei?

– Nu știu. Cred că Jodie stă pe undeva pe lîngă Jackson, dar n-am mai văzut-o de cînd a împlinit optsprezece ani. Și nu am nici cea mai vagă idee de ce s-a întîmplat cu tata sau cu băieții. Reuși să evite cu atenție

să n-o menționeze pe Renée.

Deci, familia ei, așa cum era ea, fusese destrămată din cauza acțiunilor lui. O strânse alături de el, căutînd să devină un scut împotriva durerilor din trecut.

– Pentru o vreme, l-am urît pe tata, admise în cele din urmă. Doamne cînd am aflat că a plecat! El era temelia noastră, nu mama. M-a durut atît de tare încît n-am putut suporta.

Faith își mușcă buzele, gîndindu-se la ce avea să-i spună foarte curînd.

– Monica a încercat să se sinucidă, îi zise abrupt. Și-a tăiat venele de la mîină imediat după ce i-am spus că tata ne-a părăsit. Aproape că a sîngerat de moarte pînă să ajung cu ea la spital. În noaptea aia, cînd am venit la cabana voastră, tocmai mă întorceam de la spitalul din Baton Rouge.

El încerca de fapt să-și explice furia aceea nimicitoare, își dădu seama Faith, să explice de ce făcuse ceea ce făcuse. Îi săruta umărul, punînd toată iertarea în gîstul acela. De fapt, ea îl iertase de multă vreme în urmă, înțelegînd durerea și sentimentul trădării pe care le simțise atunci.

Gray privea la ventilatorul din tavan.

– Mama s-a retras complet. A încetat să mai vorbească și chiar să mai și mînînce. N-a mai ieșit din camera ei timp de doi ani. Este cea mai egoistă persoană pe care o cunosc, mai zise cu brutalitate, dar n-aș mai vrea pentru nimic în lume s-o mai văd în halul ăla.

Și acesta era motivul pentru care Gray era ferm hotărît ca nici maică-sa și nici Monica să nu fie cumva supărate de ceva spus sau făcut de Faith. Deja experimentase ceva din protecția lui. Într-un anumit fel, el era exact ca un senior feudal în Prescott, influența lui atin-gînd aproape toate aspectele vieții din zonă, și, ca un

senior feudal, își lua foarte în serios responsabilitățile.

Se răsturnă deasupra ei și o penetrează cu o insistență blîndă care însă o făcu să-și țină respirația, încă o dorea de dățile trecute. El se lăsă cu toată greutatea pe coate, prinzîndu-i capul în mîini.

– Noaptea aceea este o verigă între noi, îi șopti. Așa urîtă cum a fost, avem amintiri comune despre ea. Și n-a fost chiar cu totul urîtă. Te-am dorit în noaptea aia, Faith. Începu să se miște încet înăuntrul ei, ochii întunecîndu-i-se de pasiunea crescîndă. Nu aveai decît paisprezece ani dar te doream. Și cînd te-am văzut iarăși, în camera de la motel, a fost ca și cum cei doisprezece ani distanță nici n-ar fi existat, pentru că tot te doream.

Apoi începu să zîmbească provocator.

– Vrei să le spun și în franceză? o întrebă nevinovat.

Cînd se trezi iarăși, rămase nemișcată ca să-l privească dormind. Genele negre erau ca niște linii de cărbune pe pomeți, iar barba întunecată se vedea foarte bine pe maxilar. Buzele erau ușor depărtate în somn iar trupul puternic perfect relaxat. Frumusețea lui o șoca. Cu părul lung căzut pe umeri, arăta ca un pirat care se odihnea în patul unei doamne după o zi întregă de abordat corăbii și de lupte cu sabia. Și diamantul micuț din ureche nu făcea decît să întregască imaginea.

Era mult prea rănită și îndurerată să mai poată face iarăși dragoste, cugetă, dar trupul lui o atrăgea precum un magnet. Era minunat clădit, doar oase prelungi și mușchi tari. Un braț îi atîrna în afara patului, dar celălalt, stătea relaxat pe piept. Avea mîini mari, cu degete

prelungi și frumos dăltuite, dar degetul lui mic era ceva mai gros decât degetul ei mare. Se gândi la mâinile acelea mîngîindu-i trupul și se înfioră de încîntare.

Se aplecă peste el, inspirînd delicat aroma ce se ridică deasupra lui o dată cu valurile de căldură. Acela era Gray. Această constatare o uimi peste măsură. Pentru că era chiar acolo, alături de ea. Îl putea atinge, îl putea săruta, putea face toate lucrurile pe care jumătate de viață le visase doar.

Carnea lui o atrăgea ca un magnet, făcînd-o să respire precipitat și înroșindu-i obrajii. Nu mai existau nici un fel de constrîngereri acum pentru senzualitatea ei și libertatea de a-l atinge și de a fi atinsă de el era de-a dreptul intoxicantă. Își lăsă mîna pe pulpa lui, simțind mușchii tari pe sub pielea păroasă, apoi își întinse degetele, într-o căutare visătoare și senzuală, acolo unde carnea era moale și fără păr, trecîndu-și vîrfurile peste ea. Scrotul îi atîrna ceva mai jos, testiculele semănînd cu două ouă mici închise în sacul mătăsoș. Întoarse mîna și le cuprinse, simțindu-le reci și grele în palmă. Gray se foi neliniștit, desfăcîndu-și picioarele dar fără să se trezească. Era un animal, un mascul superb și, cel puțin pentru moment, în întregime al ei.

Se aplecă și mai aproape de el, lăsîndu-și sîinii să-i atingă părul cîrlionțat de pe piept, respirînd mai repede atunci cînd senzația plăcută îi făcu sfîrcurile să se ridice.

Pleoapele lui fluturară puțin apoi se deschiseră.

– Mmmm, mormăi el de plăcere, deschizînd brațele ca s-o primească la piept.

Ea își îngropă fața în gîtul lui, după care se frecă cu tot trupul de el, în curbe sinuoase, feline, pline de încîntare.

– Te simt atît de bine, îi șopti, mușcîndu-l de lobul urechii. Cu toți cei trei factori la un loc.

– Ce sînt acești trei factori? o întrebă. Sau nu e voie

să știu?

– Fierbinte, tare și păros.

El începu să chicotească după care se întinse languros pe sub ea. Era o senzație uimitoare ca și cum s-ar fi găsit pe o bărcuță îngustă aruncată în mijlocul oceanului. Se prinse de umerii lui ca să nu cadă.

Părul lui îi atinse degetele, și, după ce se așeză, își băgă mâinile în masa aceea întunecată. Era des și mățâsos, foarte ușor ondulat. Majoritatea femeilor ar fi dat orice numai să aibă și ele un astfel de păr.

– De ce porți părul așa de lung? îl întrebă, luînd o șuviță și gîdilîndu-l cu ea pe la nas. Și de ce cercelul? Este destul de ciudat pentru un bărbat care este președintele cîtorva corporații.

El se strîmbă după care începu să rîdă.

– Promiți să nu mai spui la nimeni?

– Promit, doar dacă nu cumva îmi spui că cineva te-a speriat cu vreo poză de-a lui Sined O'Connor; pe asta trebuie neapărat s-o spun.

Dinții albi străluciră atunci cînd îi dăruî un zîmbet pe jumătate jenat.

– E aproape la fel de rău. Mi-e frică de aparatele de tuns.

Faith era atît de uluită încît căzu de pe pieptul lui.

– Aparatele de tuns, repetă. Piratul acela de aproape doi metri și o sută de kilograme era speriat de aparatele de tuns?

– Nu-mi place zgomotul, îi explică el întorcîndu-se pe o parte și vîrîndu-și un braț pe sub capul ei. Ochii îi zîmbeau. Mă înfioară. Pot și acum să-mi amintesc cum era cînd aveam vreo patru sau cinci ani, dînd disperat din cap în vreme ce tata încerca să mă țină într-un loc ca bătrînul Herbert Dumas să mă tundă. Desigur, faptul că mă ținea nemișcat îl făcea pe tata să se simtă ca un trădător, așa că încerca mereu să mă mituiască ca să

stau locului, dar eu nu eram în stare. Am auzit acel bizzzzz... prima dată și aproape mi-am ieșit din piele de spaimă. Până pe la zece ani, reușisem să negociez cu el tunsoarea doar cu foarfecele. Cu cât creșteam mai mult cu atât mai lung îmi permiteam să-mi port părul. Cît despre cercel... Începu să rîdă. Este un fel de camuflaj. Dacă port cercelul asta înseamnă că și părul lung este special lăsat așa. Un stil și nu o fobie.

– Și cine-ți mai taie părul? îl întrebă, mult prea fascinată de subiect ca să mai rîdă. Încă nu se putea obișnui cu imaginea unui bărbat în toată firea evitînd frizeriile în felul în care alții evitau dentiștii.

– Cîteodată o mai fac eu singur. Altădată îl aranjez atunci cînd mă duc la New Orleans. Există acolo un salon a cărui regulă strictă este să nu dea drumul nici unei mașini de tuns cît timp sînt eu acolo. De ce? Vrei să preiei tu sarcina asta? Își trecu mîna prin păr, oprindu-se să mîngîie lobul urechii. Zîmbea, dar Faith își dădea seama că era de fapt foarte serios.

– Ai avea încredere în mine să-ți tai părul?

– Sigur că da. Tu n-ai avea încredere în mine să ți-l tai pe al tău?

Replica ei veni cu blîndețe și umor.

– În nici un caz. Dar te-aș lăsa să mă razi pe picioare.

– S-a făcut! fú replica lui la fel de blîndă, înainte s-o ia în brațe.

Aproape că se înserase cînd se treziră iarăși și Gray gemu sonor în vreme ce-și trecea o mîna peste față.

– Sînt mort de foame, anunță pe o voce morocă noasă. La naiba, trebuie să sun acasă și să-i anunț pe

unde sînt.

Acum că el adusese subiectul în discuție, Faith  i dădu seama că  i ea era la fel de fl m nd . Deși  i petrecuse aproape toată ziua în pat, era la fel de oboisit  de parcă n-ar fi dormit c teva nopți la r nd. Să fie în pat cu Gray Rouillard nu era deloc odihnitor. Era minunat, era superb  i excitant, dar în nici un caz odihnitor.

Ideea de a lua totu i masa de pr nz nu le trecuse prin cap  i micul dejun era la o depărtare de foarte multe ore. Asta era exact ceea ce sim tea că ar fi putut s-o pună pe picioare, m ncarea.

El se ridică în picioare chiar l ng  marginea patului, oferindu-i fesele privirii. Ea se întinse să le mîngîie în vreme ce el deja ridicase receptorul telefonului, arunc ndu-i un zîmbet peste umăr.

– Te rog, serve te-te c t vrei, o invită, în vreme ce deja forma numărul de acasă.

 i spatele era la fel de minunat ca  i partea din fa t . Plin de mușchi tari, străbătuți la mijloc de  ira spinării, mărginită în sus de umerii la i  i în partea de jos de talia îngustă.

– Bună, zise el la telefon. Spune-i Delfinei că n-o să fiu acasă la cină.

Faith auzi murmurul indescritibil al unei voci, evident  ntreb ndu-l pe unde era, pentru că el răspunse cu calm:

– Sînt acasă la Faith.

Vocea de la celălalt capăt al firului era la fel de neclară ca  i la început însă foarte agitată de această dată.  i privi mușchii spatelui cum se încordau  i se simți st njenit , de parcă ar fi tras cu ochiul. Trebuia să iasă din cameră, cugetă absentă. Nu putea suporta să-l audă scuz ndu-se pentru prezența lui în casa ei. Se ridică în capul oaselor  i- i petrecu picioarele peste

marginea patului, tresărind din cauza durerii de spate și din picioare.

– Monie, zise Gray cu calm, oftînd. O să trebuiască să stăm de vorbă. O să vin acasă mîine dimineată, nu, nu înainte. Mîine dimineată. Dacă intervine ceva important caută-mă aici.

Încet, Faith se ridică, întinzîndu-se cu greutate. Fiecare mușchi din trup părea să protesteze. Picioarele îi erau ridicol de slăbite și mușchii pulpelor îi tremurau. Își dorea cu disperare să iasă din cameră, dar corpul nu părea să dorească deloc să coopereze. Reuși să facă un pas nesigur, strîmbîndu-se de durere, după care mai făcu încă unul.

– Am spus că o să discutăm mîine. Vocea lui era foarte fermă. Aruncă o privire peste umăr, în direcția lui Faith, întorcînd-o apoi spre telefon, însă eforturile ei îl făcuseră să se fixeze cu atenție. La revedere, îi mai zise absent Monicăi, întrerupînd convorbirea la mijlocul unui protest. Apoi se ridică în picioare, ocolind patul ca să ajungă în locul în care Faith se chinuia să meargă.

– Biata fetiță, o alintă el. Te dor mușchii?

Ea se încruntă în direcția lui.

– Lasă că știu eu leacul, îi promise, scoțînd cearceaful de pe pat și scuturînd-l.

– Și eu la fel, Un duș fierbinte.

– Asta ceva mai încolo. O înveli în cearceaf și o luă în brațe. Acum taci din gură și bucură-te de ce urmează.

– Să mă bucur de ce?

– Că taci, de ce altceva? îi răspunse sibilinic, fără ca ea să-l poată lovi măcar, pentru că brațele îi erau înfășurate în cearceaf.

Dar Faith descoperi curînd ceea ce voise el să spună. O duse în bucătărie și o așeză cu grijă pe masă, desfăcînd cearceaful ca să-l întindă pe sub ea.

– Am avut o părere foarte bună despre masa asta din prima clipă în care am văzut-o, îi zise cu satisfacție.

Uimită, îl întrebă:

– Dar ce ai de gând să faci? Fusesse goală în brațele lui timp de ore întregi, dar, ca să stea goală pe masa din bucătărie o făcea să se simtă teribil de expusă, ca și cum ar fi fost o ființă umană de sacrificiu așezată pe o piatră de altar.

– Masaj, îi răspunse. Rămii acolo. Părăsi camera lăsînd-o singură pe masă. Suprafața tare era neplăcută, dar promisiunea masajului o făcu să stea locului. Gray reveni în bucătărie cu o sticlută de ulei pentru copii și cu o mănușă de baie. Întoarce-te pe burtă, îi ordonă. Dădu drumul la apa caldă în chiuvetă, lăsînd-o să curgă pînă cînd începură să se ridice aburi, după care umplu o cratiță și puse sticla de ulei înăuntru.

Înțepenită, reuși în cele din urmă să-i asculte ordinul. Nu aprinsese nici o lumină așa că bucătăria era cufundată în semiobscuritate, inserarea deplină fiind la cîteva momente depărtare. În schimb era aer condiționat, și, deși în dormitor se simțise foarte bine, răceala mesei trecea prin cearceaf înfrigurînd-o. Se înfioră, dorindu-și ca el să se grăbească puțin.

– Închide ochii și relaxează-te, îi zise încetîșor. Dacă vrei poți să și adormi.

Mușchii îndurerați încercau să se adapteze durtății mesei, permițîndu-i să se relaxeze doar parțial. Închise însă ochii, concentrîndu-se ca să audă ceea ce făcea el prin preajmă. Auzi plescăitul apei și oftă, de abia așteptînd să simtă uleiul fierbinte intrîndu-i în piele.

Vocea lui era groasă și alinătoare, era ceva mai mult decît un simplu murmur.

– O să te spăl puțin ca să-ți fie mai bine, îi zise, chiar înainte să simtă mănușa fierbinte între picioare. Fier-

bințeala aceea era minunată pe carnea tumefiată de acolo. Gray era incredibil de blînd deși curăța foarte atent urmele dragostei lor. Luă deoparte mînușa și Faith auzi iarăși apa curgînd. De data asta o să fie rece, o preveni, ca imediat după aceea să simtă răceala compresei între picioare. Repetă operațiunea de cîteva ori la rînd, alinîndu-i durerea. Apoi se întinse după sticluța cu ulei.

Începu să-i facă masaj de la umeri, degetele-i puternice, apăsîndu-i cu putere mușchii. La început se încordă automat, apoi se relaxă pe măsură ce durerea și tensiunea dispăreau fără urmă. Uleiul fierbinte îi făcea mîinile să alunece pe pielea ei, lăsînd-o moale și parfumată. Îi lucră apoi cu grijă fiecare braț în parte, masîndu-i chiar și palma și spațiul dintre degete. Și, pe oriunde treceau mîinile lui, lăsa în urmă mușchi relaxați, tendoane nedureroase și o zonă foarte plăcută. Faith aproape că torcea de plăcere atunci cînd el se întoarse iarăși la spate, începînd de la talie și ridicîndu-se în sus cu mișcări lungi și puternice, care-i apăsau pe coaste și o făceau să geamă. El căuta fiecare mușchi întepenit și nu-l lăsa în pace pînă cînd nu ceda și nu se relaxa.

Apoi urmară picioarele la rînd. Se apucă să lucreze la mușchii din spatetele pupelor care o duruseră așa de rău, la tendoanele lui Achile și chiar și tălpile. Îi răsucea gleznele înfigîndu-și degetele în talpă, făcînd-o să-și chircească degetele de la picioare de o plăcere sexuală.

– Uf! exclamă involuntar.

– Îți place, nu? o întrebă el cu o voce joasă în camera tot mai întunecată. Se apucă iarăși de lucru și ea gemu ca răspuns.

Apoi reveni în partea de sus a picioarelor, desfăcîndu-le larg și masînd tendoanele de la încheietura coap

selor. De această dată Faith gemu de durere și se prinse cu mâinile de marginile mesei. El murmură ceva în semn de alinare, după care își mută atenția asupra feselor. Imediat se relaxă iarăși, închizînd ochii. Acum se simțea plăcut încălzită și nu doar datorită uleiului; mâinile care o masau aveau un cu totul alt efect. Dorința era cea care-i încălzise sîngele, făcînd-o și leneșă și plină de viață.

– Acum întoarce-te pe spate, îi zise Gray, ajutînd-o să se rostogolească. Privi cu interes sîinii cu sfîrcurile ridicate și zîmbi.

Mîinile mari și pline de ulei se apucară să maseze ușurel sîinii, insistînd asupra sfîrcurilor care erau deja prea roșii din cauza gurii și a bărbii.

– Ai o piele la fel de delicată ca a unui bebeluș, observă el. Va trebui să mă rad de două ori pe zi.

Faith însă nu-i răspunse, prea prinsă în ceea ce făcea.

Pînă să termine cu pîntecul și cu coapsele îndure-rate, era deja cuprinsă de febra așteptării, trupul arcuindu-se pe sub mîinile lui. Camera era aproape într-un întuneric total, umbrele de culoarea lavandei ale înserării cedînd în fața nopții. El se opri cît să aprindă becul de deasupra chiuvelei, izolîndu-i într-un mic cerc de lumină.

Mușchii dureroși de pe partea interioară a coapselor primiră mai multă atenție de această dată, Gray nelăsîndu-se impresionat de gemetele care se sfîrșiră în cele din urmă în adevărate mormăieli de plăcere. Degetele pline de ulei se apucară să maseze mai sus, mîngîind și cercetînd în vreme ce Faith se cutremura de plăcere.

– Gray, vocea îi era înăbușită, plină de dorință. Se întinse după el. Te rog.

– Nu, scumpo, ești prea rănită pentru încă o rundă, o refuză el șoptit. O să am eu grijă de tine.

O trase spre capătul mesei cu tot cu cearceaf, materialul alunecînd ușor pe suprafața lustruită.

– Ce... începu Faith, întrerupîndu-se apoi cînd Gray îi așeză pulpele pe umerii lui. Cu blîndețe, desfăcu pliurile umflate dintre picioare, iar ea îi simți răsufllarea caldă trecînd peste ele. De-abia dacă mai avu vreme să-și tragă răsufllarea înainte ca limba lui să atingă carnea tumefiată de acolo, făcînd-o să țipe din cauza senzației acute. Era foarte tandru și foarte atent, aducînd-o în pragul orgasmului în numai cîteva minute.

Imediat după aceea o duse la baie. Rămase aproape adormită în cabina dușului, sprijinită de el, cu brațele petrecute pe după talia lui și cu capul pe pieptul păros. O mare parte din durere dispăruse, în schimb mușchii păreau să se fi transformat în vată.

Cînd începu să curgă apa caldă și după ce se spălară, el încercă să se desprindă din îmbrățișare spunîndu-i cuvîntul magic.

– Și acum mîncarea.

Cu șovăieli, îl eliberă și-l lăsă să închidă apa. Ea își șterse fața și-și dădu la o parte părul umed, după care își ridică privirile spre el. Părea atît de puternic și de neîmbîlînzit, dar în același timp era atît de uman, cu dorințe și temeri și răutăți, și îl iubea cu atît mai mult pentru toate acele calități... Pentru o vreme, își dorise să se fi purtat ceva mai rău cu ea pentru că acum îi venea tare greu să-i spună ce se întîmplase cu tatăl lui.

Dar, cel puțin putea mai întîi să-i dea ceva de mîncare.

Gray devoră în grabă două sandvișuri cu șuncă și cu roșii, după care se apucă să-l savureze în liniște pe cel de-al treilea în vreme ce ea încă se mai chinuia cu

primul. După aceea, făcură patul cu așternuturi curate, iar el se întinse cu un oftat de oboseală. Cu picioarele și brațele întinse, ocupase aproape tot spațiul, dar ea reuși să se vîre într-unul dintre acele locuri libere, așezîndu-și capul cu păr încă umed pe locul obișnuit, pe umărul lui. Apoi își petrecu brațele în jurul lui, strîngîndu-l cu forță dorindu-și să-l poată apăra de durerea ce știa că avea să vină.

- Trebuie să-ți spun ceva, îi zise încet.

CAPITOLUL 19

Monica plînsese vreme îndelungată după ce Gray îi închisese telefonul în nas, cu brațele puse pe deasupra biroului și cu capul sprijinit de ele. Lacrimi fierbinți și sărate picurau pe suprafața lustruită pe care ea le ștergea întruna cu mîneca bluzei ca nu cumva luciul să se strice. Niciodată pînă atunci nu se mai simțise atît de pierdută și de confuză, nici măcar atunci cînd tatăl ei plecase.

Nimic nu-i ieșise bine. Nu reușise să-i spună lui Alex că nu mai voia să-l lase să-și bată joc de ea; cînd coborîse din camera mamei cu cîteva zile în urmă și rămăsese înțepenit în prag, inima i se oprise pentru cîteva secunde. Încercase să scoată cîteva cuvinte numai că gîtul i se uscaseră așa de tare încît nu putuse scoate nici măcar un oftat, iar apoi el se și instalase deasupra ei și atunci fusese deja mult prea tîrziu. Se chircea toată de rușine cînd se gîndea la asta. Cum de putuse să-l lase s-o atingă? Doar avea să se mărite cu Michael. Se simțea murdară, se simțea ca și cum l-ar fi murdărit și pe el, stînd în brațele lui după ce fusese cu Alex. Și încă nu-i spusese lui Gray că Michael îi ceruse să se mărite cu el, iar mamei nici măcar nu-i mărturisise că se vedea cu el. Fusese atît de grijulie să-și țină în-

treaga viață sub control cât mai strict după cascadoria aceea cu încheieturile mâinilor, iar acum părea că totul se învîrteja iarăși.

Gray era cu Faith Devlin. Un alt bărbat pe care-l iubea și de care depindea fusese sedus de una din tîrfele acelea. Cum de putuse să facă așa ceva, tocmai Gray, dintre toți oamenii? Monica își strînse brațele la piept începînd să se legene și gemînd în vreme ce lacrimile îi scăldau obrajii. Își petrecuse noaptea cu ea, nepăsîndu-i de ce ar fi putut spune oamenii, de bîrfa care ar fi putut ajunge pînă la urechile mamei, cu toată grija lor. Familia nu contase deloc pentru tatăl ei atunci cînd era în pat cu Renée Devlin și se părea acum că Gray îi urma exemplul cu fiica aceleia. Doar să le dea cineva sex și nu le mai păsa pe cine răneau și cît de rău.

Monica plînse pînă cînd i se umflară ochii și pînă cînd pieptul începu s-o doară la fiecare respirație în parte. Apoi, într-un tîrziu, se simți cuprinsă de un calm ciudat.

Deschise sertarul lui Gray și privi fix la revolverul pe care-l păstra acolo. Curva de Devlin nu dăduse nici un fel de atenție tuturor acelor avertismente pe care i le transmisese Monica, așa că venise momentul să înceteze cu subtilitățile. În furia ei nu mai conta că și Gray era împreună cu Faith; poate că-i făcea chiar bine să fie puțin scuturat, cugetă în vreme ce se întindea să ia pistolul. De data aceasta, ea avea să scape orașul de o Devlin.

– Ce este? întrebă Gray întinzîndu-se să stingă veioza. În întunericul lăsat se întinse s-o strîngă pe Faith

lîngă el. Pari foarte serioasă.

– Chiar sînt. Clipi ca să alunge lacrimile care-i împăienjneau ochii. Am tot amînat să-ți spun treaba asta pentru că eu, eu nu suport să te fac să suferi. Și vreau, vreau să știi altceva mai întîi. Respiră adînc și-și luă inima în dinți. Te iubesc, îi zise pe o voce joasă, încărcată de tandrețe. Te-am iubit dintotdeauna, chiar de mic copil. Trăiam doar ca să pot să te văd din cînd în cînd, să prind ocazia să-ți aud vocea. Nimic n-a schimbat asta, nici noaptea aceea cumplită, nici cei doisprezece ani care au trecut de atunci.

Brațele lui se încordară și buzele i se deschiseră ca și cum ar fi vrut să-i spună și el ceva, însă Faith îi puse un deget pe gură.

– Nu, nu spune nimic, îl imploră. Lasă-mă să termin. Dacă nu spunea totul repede era posibil să-și piardă curajul. Gray, tatăl tău n-a fugit împreună cu mama. Îi simți trupul încordîndu-se și îl îmbrățișă. Știu unde este mama, iar el nu-i cu ea. N-a fost niciodată. Este mort, îi zise cu multă blîndețe. Lacrimile reținute începură să-i alunece pe obraji. Cineva l-a omorît în noaptea aceea. Mama a văzut cine a făcut-o și, speriată că o va omorî și pe ea, a fugit din oraș chiar atunci.

– Încetează, îi zise Gray gutural. Se debarasă de mîinile ei și o sçutură cu putere. Nu știu dacă asta e minciuna ta sau a lui Renée, dar am primit o scrisoare de la el care a fost pusă la poștă a doua zi, din Baton Rouge. Dacă fusese omorît cu o noapte înainte, atunci înseamnă că a fost scrisă de un mort.

– O scrisoare? îl întrebă uluită. Din toate lucrurile la care se gîndise că avea să i le spună, asta nu figura deloc printre ele. De la tatăl tău? Ești absolut sigur?

– Sînt sigur.

– Era scrisul lui de mîină?

– Era bătută la mașină, îi răspușe, stînjeneala deve-

nind foarte repede mînie. Se ridică în capul oaselor lăsîndu-și picioarele la podea. Totuși semnătura îi aparținea.

Faith se aruncă spre el, prinzîndu-l cu brațele pe după umeri, deși era conștientă că ar fi putut să se elibereze fără probleme. Disperată, îi zise:

– Și ce scria acolo?

– La naiba, acum ce mai contează? Îi prinse mîinile, încercînd să se elibereze fără s-o rănească. Ea însă se agăță și mai tare de el, împingînd-și trupul lîngă al lui.

– Contează! Acum plîngea de-a binelea, lacrimile fierbinți și umede căzînd pe spinarea lui.

El murmură un blestem, dar rămase nemișcat. În ciuda furiei pe care o simțise la adresa ei pentru că adusese subiectul în discuție, mai ales pentru că încercase să-l convingă de o asemenea minciună, plîngea sfîșietor și trebuia să lupte cu dorința acută de a o trage în brațe ca s-o liniștească. Cu o voce dură, îi răspunse:

– Era o scrisoare de succesiune, o procură. Atît, fără nici un fel de explicație. Dar fără ea, probabil că am fi pierdut absolut totul.

Pieptul i se dilată atunci cînd inspiră profund.

– Dacă n-ar fi fost scrisoarea aceea, aș fi încercat să-l caut. Dar nici măcar nu ne-a scris că îi părea rău, nici la revedere nu și-a luat. A fost ca și cum s-ar fi îngrijit de un detaliu minor de care uitase în grabă.

– Poate că a scris-o altcineva, îi zise Faith, simțind parcă aievea durerea pe care trebuia s-o fi simțit și el atunci. Poate că tocmai criminalul a scris-o. Gray, îți jur, mama mi-a spus că l-a văzut atunci cînd a fost împușcat! Erau acolo în noaptea aceea, la casa de vară, cînd cineva a venit cu mașina. Mi-a spus că apoi Guy și bărbatul acela au intrat în căsuța de pe apă, în depozitul bărcilor și că i-a auzit certîndu-se...

El sări din pat, eliberându-se din strînsoarea ei. Apoi se răsuci și îi prinse brațele ținându-o pe saltea.

– Din cauza asta tot căuțai prin zonă, îi zise nelămurit, întorcîndu-se apoi să aprindă lumina ca să-i poată vedea fața. Privi în direcția ei, cu ochii la fel de aprinși ca niște tăciuni. O scutură iarăși. Vrăjitoare mică! De asta ai pus atîtea întrebări despre tata. Credeai că a fost ucis și încercai să afli cine anume a făcut-o.

Niciodată în viața lui nu mai fusese atît de furios; mîinile îi tremurau de efortul pe care-l făcea ca să se controleze. Nu credea că tatăl lui fusese ucis, însă era clar că Faith așa bănuia și femeia aceasta încăpățînată încercase să dea de urma criminalului de una singură. Și dacă fusese cu adevărat o crimă, atunci se pusese singură într-o mare primejdie. Se simțea atras pe de-o parte s-o ia în brațe și s-o sărute și pe de altă parte s-o întoarcă cu fundul în sus pe genunchi ca să-i ardă o mamă de bătaie. Amîndouă posibilitățile îl atrăgeau la fel de tare.

Cînd el încă încerca să se hotărască, ea îi zise:

– Știam că nu era probabil să găsesc ceva, dar am căutat în depozitul bărcilor să văd dacă nu găsesc cumva cartușul...

– Ia stai puțin. Își frecă mîna pe față, căutînd să înțeleagă valul acela de mărturisiri. Cînd ai cercetat depozitul bărcilor?

– Ieri dimineată.

– Dar este ținut sub lacăt. Ai adăugat în programul tău și așa încărcat și o spargere?

– Am înotat pe sub clădire și am intrat prin trapă.

Gray închise ochii și numără pînă la zece. Apoi o luă iarăși de la capăt. Mîinile îl furnicau și le strînse în cele din urmă în pumni. Într-un tîrziu deschise ochii și o privi cu nedumerire. Încăpățînată nu era deloc un cuvînt po-

trivit pentru ea. Era mult prea întreprinzătoare pentru binele ei și cu atât mai mult pentru liniștea lui. Plasa de sub trapă, menită să țină la distanță vizitatorii reptilienii se destrămasese de-a lungul anilor, iar el nu mai chemase pe nimeni ca s-o repare, dar era încă acolo. Faith s-ar fi putut încurca în ea cu ușurință ca apoi să moară înecat. Ar fi putut s-o piardă. O peliculă de sudoare îi apăruse deja pe frunte.

– N-am reușit să găsesc nimic, continuă să vorbească, privindu-l cu nervozitate. Dar se pare că fac pe cineva să se simtă tare nervos. De ce crezi că am primit bilețelele acelea cu amenințări?

Era ca și cum ar fi primit un pumn în stomac. Rămase nemișcat, cu mintea învăluită parcă în ceață. Apoi îi cedară și genunchii și căzu greoi pe pat.

– Doamne, Dumnezeuule mare, oftă în vreme ce o bănuială cumplită își făcea loc în mintea lui.

– Am angajat un detectiv particular, îi zise întinzându-se iarăși după el, simțind nevoia disperată de a-l atinge. Se apropie și mai mult și îi simți imediat brațele care o strânseseră la piept. Domnul Pleasant. A căutat în toate dosarele vechi cu cărțile de credit, cu asigurări sociale, cu impozite, nu a găsit nici o urmă de-a lui Guy după noaptea aceea. Gray, nu avea nici un sens ca Guy să fi plecat de lângă tine și de lângă Monica și de lângă toată averea lui. Nu v-ar fi părăsit doar pentru mama mea; și de ce ar fi făcut-o? Nu are nici un sens să fi dispărut așa, din senin; doar dacă era mort. Asta a crezut și domnul Pleasant, și mi-a spus că avea de gând să pună niște întrebări celor din oraș. Un suspin i se ridică din piept. Acum a dispărut și el și mi-e teamă că aceeași persoană l-a omorât.

– Oh, Doamne, oftă Gray cu o voce încordată. Faith, nu mai spune nimic. Taci puțin. Te rog.

Ea își îngropă fața în pieptul lui și-i dădu ascultare. În ciuda tuturor întimplărilor și suferințelor, brațele lui erau în jurul ei și începu iarăși să spere. El se legăna încetisor, înainte și înapoi, încercînd să o încurajeze puțin, calmîndu-se și el în același timp.

– Alex a fost cel care a trimis scrisoarea, îi zise într-un final, cu vocea înăbușită pentru că-și ținea capul sprijinit în părul ei. Ar fi trebuit să-mi dau seama. El a fost singura persoană străină de familie care știa că n-a lăsat nici o scrisoare de succesiune și știa în ce situație ne-am fi aflat dacă tata nu s-ar mai fi întors, așa că n-a vrut să-și asume un asemenea risc. Era aproape la fel de necăjit ca mine, și a spus același lucru pe care l-ai spus și tu. Ce motiv ar fi avut tata ca să fugă împreună cu Renée? O avea oricum și mama oricum își întorcea capul și închidea ochii la escapadele lui cu alte femei, deci n-ar fi fost nevoie să... Este mort. Chiar este mort. Se înecă și pieptul păru să se strîngă sub obrazul ei.

Faith îl strînse în brațe și-l ajută să se întindă. El se agăță de ea, cu mâini disperate.

– Stinge... stinge lumina, o rugă, iar ea se supuse imediat pentru că înțelegea că lacrimile unui bărbat atît de puternic aveau nevoie de întuneric.

Gray se cutremură în brațele ei, cu fața lipită de sîni, în vreme ce suspina cu disperare. Plînse și ea cu el, mîngîindu-i capul și umerii și spatele, fără să vorbească dar oferindu-i consolarea trupului ei, și a faptului că nu era singur. Fără intimitatea acelei zile pe care o petrecuseră împreună, se îndoia că ar fi lăsat-o să-l vadă atît de vulnerabil. Viețile lor erau înlănțuite, așa cum o spusese chiar el, destinele amestecate și întrepătrunse începînd cu noaptea aceea de groază, cimentate apoi de lungile ore de plăcere intensă.

Ceva ce îi spusese el îi tot dădea tîrcoale, dar sem-

nificația acelor cuvinte îi tot scăpa. Împinse gîndul deoparte, pe moment mulțumindu-se să-l consoleze.

Încetul cu încetul Gray începu să se calmeze deși o ținea încă foarte strîns în brațe, parcă cu disperare. Îi dădu la o parte cu degete blînde părul negru ce i se lipise de fața umedă.

– Toți anii aceștia, îi zise el cu o voce îngroșată de lacrimi, l-am urît și l-am blestemat... și mi-a fost atît de dor de el... și în tot timpul ăsta el era mort.

Mai trebuia ceva spus, ceva dureros, dar trebuia exprimat în cuvinte.

– Trebuie dragat lacul, îi zise Faith, simțindu-l cum tresare. El care înotase de atîtea ori acolo, care pescuise acolo.

Erau și alte lucruri care se cereau discutate, trebuiau luate hotărîri, dar capul lui devenise greu pe pieptul ei și în ochi avea o expresie de oboseală cumplită.

– Acum dormi puțin, îi șopti, mîngîindu-i tîmplele. O să mai vorbim și mâine dimineață.

Probabil că ațipise puțin, și, cu toată oboseala din casă, ceva o tot trăgea în subconștient. Se foi neliniștită, simțind greutatea trupului lui Gray alături de ea. Oare ce spusese el? Ceva în legătură cu scrisoarea de succesiune?

Trupul lui părea un furnal, eliminînd val după val de căldură. Și tot corpul îi era acoperit de sudoare deși ventilatorul din tavan continua să funcționeze. Faith nu deschise ochii, dar se încruntă atunci cînd încercă să focalizeze mai bine gîndul acela. Scrisoarea de succesiune... De ce să fi trimis Alex o scrisoare de succesiune falsificată atît de repede, cînd nici o persoană cît de cît rezonabilă nu s-ar fi gîndit că Guy plecase de lîngă familie și de lîngă afaceri? Desigur, ar fi așteptat mai întîi ca Guy să ia legătura cumva...

Doar dacă nu cumva știa foarte bine că era imposibil.

Alex.

Deschise deodată ochii, privind confuză la lucirea roșie care se infiltrasse în cameră. Căldura devenise aproape de nesuportat, iar aerul era sufocant, arzându-i ochii și nasul. Deodată își dădu seama ce se întâmplase.

– Gray! Țipă la el, scuturându-l zdravăn. Scoală! Casa este în flăcări.

Monica opri mașina acolo unde o oprise și înainte, trăgînd-o din șosea într-un fel de luminiș ferit, ca să nu poată fi văzută din casă. Era îmbrăcată în haine închise la culoare și cu pantofi negri cu tălpi moi, ca să se poată mișca ușor fără să fie văzută. Fusese atît de ușor să se furișeze de acolo pînă la casă ca să-și lase mesajele și apoi să se întoarcă la mașina ei nedetectată de nimeni. Ca să lase pachetul avusese nevoie de ceva mai multă îndrăzneală, dar și așa sarcina îi fusese ușurată de Faithy care plecase de acasă. Fusese doar o chestiune simplă, de a furișa pachetul în cutia poștală și apoi să plece mai departe cu mașina.

Coborî din mașină pe drumul întunecat, cu pistolul strîns bine în mînă. Pe șosea nu era prea mult trafic, nici măcar în timpul zilei și, dacă totuși se întâmpla să treacă vreo mașină pe acolo, avea destul timp s-o vadă și s-o audă și să se ascundă. Pînă atunci însă șoseaua era un drum ușor de străbătut pe care nu i se puteau vedea pașii.

Pe cerul nopții se ridicase deodată o strălucire roșie-

tică, vizibilă deasupra copacilor. Monica o privea uimită. Trecură cîteva secunde înainte să-și dea seama ce anume reprezenta, și, cînd realiză, ochii i se deschiseră mari de teamă. Casa luase foc și Gray era acolo. Cu gîtul strîns de un geamăt de oroare, începu să fugă.

Gray se rostogoli din pat trăgînd-o și pe ea la podea unde se putea respira ceva mai bine, deși fumul îi ardea plămîinii și nările de cîte ori încerca să inspire. Apoi îi apucă halatul așezat pe fotoliu, aruncîndu-i-l în brațe.

– Tîrăște-te spre hol și acolo pune-ți asta pe tine, îi ordonă, și pune-ți și niște pantofi în picioare. Reuși să-și apuce pantalonii și pantofii, îmbrăcîndu-se din trei mișcări scurte. Sînt chiar în spatele tău.

Faith îl ascultă, privind înapoi de cîteva ori ca să se asigure că era acolo. Tușind violent își trase halatul pe ea.

Imediat ce ajunseră în hol, văzură flăcările strălucind în fața geamului de la baie. Gray însă le ignoră și, tîrîndu-se în patru labe, scoase prosoapele de pe suport. Printr-un miracol, apa încă avea presiune, așa că Gray reuși să le ude în chiuvetă. Tușea și părea să se înăbușe atunci cînd îi aruncă un prosop ud.

– Puneți-l pe față, îi zise răgușit.

Faith făcu așa cum i se spusese, așezîndu-și materialul din care curgea apa peste gură și peste nas, simțind deja că putea respira ceva mai în voie, în vreme ce cu mîna liberă căuta să se tîrască mai departe.

Focul părea să-i fi înconjurat, flăcările portocalii dansînd drăcește peste tot în jurul lor. Fumul gros care umpluse casa accentua strălucirea aceea, așa încît

părea să vină din toate direcțiile. Dar cum de se putuse răspîndi așa de repede, devorînd cu totul casa întreagă? Sfirîitul flăcărilor devenea cu fiecare moment ce trecea mai puternic, consumîndu-i căminul. Căldura îi ardea pielea și scînteile săreau de pretutindeni aterizînd pe podele și pe mobilă și continuînd să ardă mocnit. Lemnul podelelor pe care punea mîna părea să se dilate devenind din ce în ce mai încins și Faith își dădu seama că foarte curînd aveau să se aprindă și ele. Dacă nu reușeau să iasă pînă atunci aveau să moară.

Și Gray simțise același lucru. Faith nu se mișca destul de repede; halatul i se încurca în picioare, împiedicînd-o să se tîrască cum trebuia. Cu duritate, o împinse într-o parte ca să treacă el în față. Apucă apoi reverul halatului ca s-o poată trage după el, făcînd-o să se miște mai repede. Simțea cum podeaua se încingea tot mai mult sub ei și își dădea seama că mai aveau poate cel mult un minut ca să iasă de acolo, sau ar fi fost prea tîrziu. Își subție ochii ca să poată vedea prin vîlmășagul acela de fum și întunericul relativ din fața casei îi dădu un licăr de speranță.

– Ușa din față, mîrîi, încercînd să se facă înțeles prin zgomotul infernului în care se treziseră. Încă nu s-a aprins.

Casa ei era așa de mică, însă ușa din față părea la o distanță imensă. Plămîinii lui Faith ardeau și deveniseră dureroși, căutînd desperați aerul, numai că focul consuma tot oxigenul prețios. Privirile i se întunecară și simți cum lumea începea să se învîrtă. Podeaua de lemn îi rănea genunchii în vreme ce Gray o trăgea după el, iar durerea aceea o ajuta să depună un efort susținut. Adunîndu-se, își forță mușchii să continue să se miște în vreme ce repeta în gînd o litanie a disperării. Nu te opri, nu te opri, dacă te oprești se oprește și Gray, nu te opri. Dintre toate, teama pentru siguranța lui

o ținea într-o continuă mișcare.

Deodată el se ridică în picioare, luînd-o și pe ea pe sus, ținînd-o strîns lîngă el. Ea privi uimită la fața iubită care acum era înnegrită de fum.

– Fii gata! îi strigă în vreme ce deja apăsa clanța aproape incandescentă cu prosopul umed, deschizînd ușa larg.

Se feri atunci cînd flăcările năvăliră sîsiînd și apoi se retraseră. Luînd-o pe Faith pe sus, vîrînd-o pe sub braț de parcă ar fi fost o minge de fotbal, o porni în fugă spre veranda în flăcări.

Viteza lui îi duse de-a latul verandei și apoi în întunericul de afară. Gray încercă să se răsucească în aer, căutînd să-și pună trupul între pămînt și Faith, dar reuși doar pe jumătate așa că atinseră solul cu un zgomot sec, de oase ciocnite între ele. Auzi apoi țipătul ei ușor, dar erau mult prea aproape de casă încă, așa că n-avea timp să vadă dacă se rănise și cît de rău. O prinse de brațe și o îndemnă să meargă mai departe.

– Mișcă-te! Hai să ne depărtăm de casă.

– Nu! țipă cineva răgușit, cu oroare în ton. Sunetul făcut de incendiu aproape că-i acoperea glasul. Gray, ce cauți tu aici?

Gray se îndreptă încet de spate, trăgînd-o și pe Faith după el și ascunzînd-o automat la spate. Erau prinși între două pericole, focul și țeava puștii din mîinile omului care fusese unchiul lui de onoare și prieten de o viață întreagă și sfătuitor.

– Nu, gemu Alex, cu ochii măriți de panică. Scutură din cap, căutînd parcă să nege prezența lui Gray acolo. Am crezut că era singură! Jur, Gray, niciodată nu te-aș fi pus în primejdie.

Căldura din spatele gol al lui Gray era intensă, arzîndu-i parcă pielea. Disperat, încercă să facă cîtiva pași înainte, fără să-și ia nici o clipă ochii de la Alex, dar

căutînd s-o ia pe Faith de lîngă dogoare. Se opri atunci cînd un acces de tuse începu să-l scuture. O auzea și pe Faith tușind la fel de rău și sufocîndu-se dar nu-și slăbi strînsoarea din jurul brațului ei, căutînd s-o fe-rească de Alex cu propriul lui trup.

Cîteva bănuieli urîte i se îngrămădiseră deja în minte și toate îl făceau să se simtă bolnav. Cînd izbuti să vorbească, își îndreptă și mai bine spatele și-și șterse ochii plini de lacrimi cu o mîină arsă și neagră.

– Tu ești cel care i-a trimis toate bilețelele alea, nu? gîjii, cu o voce atît de groasă încît era aproape de nere-cunoscut. Și pisica...

– Nu, negă Alex, cu un ton plin de indignare care parcă sfida circumstanțele. Eu n-aș face așa ceva.

– Dar ai da foc unei case încercînd să omori o femeie nevinovată? îl întrebă Gray cu răceală, asprimea vocii făcînd cuvintele să pară și mai mușcătoare.

– Am tot sperat că o să plece, îi răspunse Alex pe un ton speriat. Dar nimic din ce-ai făcut tu nu a convins-o să plece și nici biletele acelea. N-am mai știut ce altceva să fac. Nu puteam să-i permit să continue cu întrebările alea și s-o supere așa de tare pe Noelle.

Gray reuși să scoată un hohot sarcastic.

– Puțin ți-a păsat dacă mama era sau nu supărată sau necăjită, izbucni. Îți era de fapt teamă să nu cumva să afle ce s-a întîmplat cu tata.

– Nu e adevărat! îi răspunse Alex furiș. Întotdeauna am iubit-o. Doar știi foarte bine.

– Ai iubit-o așa de mult încît l-ai împușcat pe tata ca să fie a ta?

Gray aruncase acuzația cu atîta furie încît aproape uitase de pericolul în care se afla Faith, fiind gata-gata să sară la Alex și să-l strîngă de gît cu mîinile goale. Singurul lucru care-l oprise era faptul că știa că dacă nu reușea, Faith cu siguranță era sortită morții.

Erau încă mult prea aproape de casa arzîndă, lumina aceea drăcească înglobîndu-i într-o strălucire care parcă nega existența locurilor liniștite din jur. Fața lui Alex se strîmbase de durere.

– Nu am vrut! strigă. Am vrut doar să-l opresc, avea de gînd să divorțeze de Noelle! Umilința ar fi omorît-o atunci. Am încercat să-l fac să se gîndească serios la asta, numai că era hotărît. Doamne, cum de putea orice bărbat s-o prefere pe curva aia nenorocită în locul mamei tale? Cred că era nebun, altfel nici nu se putea.

Gray observă cu amărăciune ironia faptului că tocmai Alex îl numea pe tatăl lui nebun. Apoi, spre marea lui teroare, Faith se eliberă din strînsoarea lui, ieșind de lîngă protecția oferită de el.

– Așa că l-ai împușcat, țipă cu o voce atît de aspră încît de-abia dacă se putea desluși pe lîngă zgomotul făcut de flăcări. Și i-ai spus mamei mele că o să declari tuturor că ea a făcut-o dacă îndrăznește să mai zică și altcuiva despre ce s-a întîmplat atunci. Și nu mai era vreo îndoială cine ar fi fost crezut pe cuvînt în orașul ăsta?

Alex o privea cu atîta furie și ură încît pușca îi tremura în mîini, iar Gray se întinse s-o tragă mai aproape de el. Nu-i era teamă pentru propria lui persoană; oroarea lui Alex atunci cînd îl văzuse ieșind din flăcări fusese sinceră. Dar Faith, oh, Doamne, chiar și acum Alex intenționa s-o omoare. Gray putea vedea asta scris cu litere de foc în privirile lui.

– Nu m-a supărat atunci cînd te-ai mutat înapoi în oraș, îi spuse Alex. Tu n-ai avut nimic de-a face cu ce s-a întîmplat atunci. Dar n-ai vrut să-ți ții gura închisă, a trebuit să pui atîtea întrebări, și l-ai mai angajat și pe ticălosul ăla bătrîn ca să-și bage nasul în toate...

– L-ai omorît și pe el? îl întrerupse Faith cu fața schimonosită de furie. Da sau nu?

– Am fost obligat, căteia proastă ce ești! urlă Alex, pierzându-și aproape controlul. Ajunsese prea aproape... m-a întreat dacă nu cumva Noelle avusese aventuri cu alți bărbați... Ea doar nu era așa...

– Și i-ai aruncat trupul în apa lacului, la fel cum ai procedat și cu Guy? scuipă Faith cuvintele, tremurând din cap pînă-n picioare. Dar Gray nu simțea frica trecînd prin venele ei, ci doar o furie și o ură absolute, o oglindă a celor simțite de el, și, deodată avu o viziune de coșmar cu Faith ducîndu-se spre Alex ca să-l omoare de una singură. Nu existau prea multe lucruri pe care Faith n-ar fi îndrăznit să le facă, mai ales atunci cînd își punea mintea cu ele. Special căutase să stîrnească un ucigaș ca să-l poată scoate la lumină, deși știa în ce primejdie se punea.

Planul ei mersese ca uns, cugetă Gray cu amărăciune. Acum nu mai trebuia decît să facă în așa fel încît s-o mențină în viață. Prinzînd-o cu forță, fără să mai țină cont că o putea învineți, reuși s-o tragă iarăși în spatele lui, sperînd că Alex nu avea să-l împuște pe el ca s-o poată omorî pe ea. Însă Faith începu imediat să se răsucească și să se foiască, luptîndu-se să se îndepărteze de el.

Alex îi privea cum se luptau, Faith căutînd să se îndepărteze de Gray ca acesta nu cumva să fie rănit și Gray căutînd s-o protejeze pe Faith cu propriul trup din același motiv. Fața frumoasă a lui Alex se strîmbă.

– Las-o să se îndepărteze! Nu merită atîta efort pentru ea, Gray! O să am eu grijă de ea și totul o să fie ca înainte. Nu e decît o Devlin; nimănui n-o să-i pese. A reușit să strice totul! Guy era cel mai bun prieten al meu, la naiba! L-am iubit! Dar a murit... Trebuia să fac ceva.

– Te-ai fi putut preda, îi zise Gray, căutînd să-și păstreze un ton cît mai rezonabil, în vreme ce reușise într-un

tîrziu s-o imobilizeze pe Faith și s-o strîngă la piept. Dacă reușea să-l ducă pe Alex cu zăhărelul și apoi să se apropie destul de mult ca să ridice țeava puștii... Era cu mult mai solid decît bărbatul din fața lui, îl putea doborî cu ușurință. Dacă a fost doar un accident, n-ar fi trebuit să...

– Oh, haide, Gray, doar sînt avocat. Acuzația ar fi fost omor fără premeditare, nu crimă de gradul I, dar tot aș fi fost închis. Alex scutură din cap. Noelle nu mi-ar mai fi vorbit niciodată... nu s-ar fi asociat cu o persoană care a fost în închisoare. Îmi pare rău, dar așa trebuie să fie. Ridicînd pușca, Alex încercă să ochească ținta și Gray își dădu seama că avea de gînd să tragă.

O aruncă pe Faith într-o parte și se azvîrli și el în direcția lui Alex. Văzu imediat țeava puștii îndreptîndu-se mai într-o parte, urmărind-o pe Faith, apoi îl izbi pe Alex mai tare decît o făcuse vreodată la jocul de fotbal. Zgomotul sec al împușcăturii reverberă în aerul nopții și cartușul fierbinte, ejectat, îl lovi peste față. În vreme ce loveau pămîntul, reuși să prindă țeava puștii și s-o ridice, dar impactul îi slăbi strînsoarea. Cu o viteză surprinzătoare, Alex se rostogoli într-o parte, sărind în picioare și luînd iarăși pușca. Gray se ridică și el și începu să avanseze iarăși în direcția lui. Nu îndrăznea să privească spre locul în care o aruncase pe Faith, nu putea suporta să vadă... Gîndul că o putea pierde îi strînsese pieptul cu o durere de nesuportat. Teroarea și furia îi măcinau sufletul și moartea lui Alex i se înscriesese pe trăsăturile întunecate în timp ce continua să avanseze.

– Nu face asta, îl rugă Alex, dîndu-se înapoi cu cîțiva pași. Gray, nu mă face să te împușc și pe tine...

– Ticălosule!

Țipătul acela venise parcă de nicăieri. Orbit de strălucirea puternică a focului, Gray nu reuși la început să

deslușească nimic. Apoi Monica se materializă din noapte, îmbrăcată din cap pînă-n picioare în negru, care aproape c-o făcea invizibilă. Fața surorii lui era de-o paloare cadaverică iar ochii întunecați luceau sălbatic.

- Ticălosule! țipă iarăși, avansînd în direcția lui Alex precum o furie. Luminile flăcărilor străluceau pe țeava revolverului pe care-l ținea în mînă. Toți anii ăștia... în care ți-ai bătut joc de mine, regulîndu-mă... pretinzînd că eram mama... și mi-ai omorît tatăl.

Poate că Alex observase intenția Monicăi de a trage. Sau poate că doar fusese luat prin surprindere de țipătul ei de atac, de apariția ei. Oricum, indiferent de motiv, îndreptase acum pușca în direcția ei. Gray se pregăti să sară iarăși pe el, știind însă că nu-l putea ajunge în timp util, la fel cum nu reușise nici cu cîteva momente înainte.

Monica însă închise ochii și trase.

Capitolul 20

- Ticălosul, continuă Monica să șoptească cu o voce uscată și parcă lipsită de viață. Ticălosul!

Faith stătea în mașina unei patrule împreună cu Monica, ținînd-o în brațe atunci cînd plîngea, lăsînd-o să vorbească atunci cînd simțea nevoia. Ușa din partea ei fusese lăsată deschisă, în vreme ce aceea din partea Monicai fusese închisă; o subtilă împărțire a suspjecțiilor din partea forței de poliție a orașului. Monicai însă nu părea să-i pese că ușa de lîngă ea nu putea fi deschisă din interior. Era încă în stare de șoc, tremurînd din cînd în cînd în pofida nopții calde la care se adăuga și do-goarea focului și chiar șeriful McFane în persoană o învelise cu grijă într-o pătură.

Faith privea în gol pe ușa deschisă, simțindu-se încă năucă. Totul se întîmplase atît de repede... Casa era terminată, de nerecuperat. Alex turnase benzină peste tot în jur după care îi dăduse foc cu un chibrit, intenționînd să o facă să rămînă înăuntru fără posibilitatea de a mai ieși de acolo. Dacă însă reușea ca prin minunte să iasă, o așteptase cu pușca în mînă. S-ar fi bănuit apoi că fusese omorîtă de cel care-i trimisese bilețelele acelea și, cum el nu avusese nici o legătură cu ele, se

simțise în perfectă siguranță. Numai că Gray își ascunsesese mașina lângă depozit, și, pe întuneric, Alex n-o remarcase. Când Gray ieșise împleticindu-se din casă, planurile prevăzătoare ale lui Alex fuseseră serios zdruncinate. Fusese șocat de prezența lui Gray – tocmai Gray pe care-l iubea ca pe un fiu. Acum nu mai puteau decît să ghicească ce ar fi făcut Alex care avusesese în față o asemenea dilemă.

Mașina ei, parcată atît de aproape de casă, era de nerecuperat. Fără cheia de contact cu care să poată porni motorul, stătuse și privise cum un perete întreg se prăbușise pe ea, dîndu-i foc. *Jaguar*-ul lui Gray fusese tras cu grijă de lângă micul depozit și acum era în siguranță pe marginea șoselei. Depozitul încă mai era în picioare. Privi în direcția lui, prin fumul care era destul de gros. Poate că ar fi putut dormi acolo în noaptea aceea, cugetă cu un umor macabru.

Mica ei curte gemea de lumea adunată. Șeriful și ajutoarele sale, pompierii voluntari, medicii sosiți la fața locului, coronerul, mulțimea de gură-cască. Numai Dumnezeu știa ce puteau face atît de mulți oameni pe afară la o asemenea oră, dar se părea că majoritatea ajunseseră acolo conduși de lumina puternică a flăcărilor.

Căută silueta înaltă a lui Gray vizibilă încă în incendiul aproape învins. Discută cu șeriful McFane alături de cadavrul acoperit al lui Alex Chelette. Era tot fără cămașă, cu părul lung căzîndu-i pe umeri și chiar din mașină îl putea auzi tușind.

Și gîtlejul ei părea să fi luat foc și putea să simtă usturimile cîtorva arsuri, pe mîini și pe brațe, pe picioare și pe spate. O dorea cumplit atunci cînd tușea, ceea ce nu împiedica totuși plămîinii să încerce să se curețe singuri, dar, cu toate astea, se simțea norocoasă că rămăsese în viață și într-o stare relativ bună.

– Îmi pare rău, îi zise deodată Monica. Privea drept înainte. Eu am trimis bilețelele acelea... am vrut să te sperii ca să pleci de aici. Niciodată n-aș fi... Îmi pare rău.

Uimită, Faith se lăsă pe spate, ridicându-se apoi imediat din cauza durerii usturătoare la contactul cu spe-teaza banchetei. Ar fi vrut să îi spună „Nu-i nimic“, dar apoi se răzgîndi. Nu era deloc bine. Fusesse cumplit de speriată și se simțise îngrețoșată. Ea știuse că pe afară umbla liber un criminal. Monica nu știuse, dar asta nu era o scuză. Nu ea omorîse pisica, dar nici asta n-o scuza. Așa că Faith preferă să păstreze tăcerea, lăsînd-o pe Monica singură să-și găsească iertarea pentru faptele ei.

Privi apoi cum un medic tînăr se apropie de Gray încercînd să-l convingă să se așeze și să-l lase să-i pună pe față masca de oxigen. Gray însă se scutură de el, îi vorbi furios, după care îl îndreptă spre mașina de patrulare în care se afla ea.

– Am de gînd să le spun și lor, îi zise Monica, cu aceeași voce lipsită de viață. Lui Gray și lui Michael. Despre bilete și despre pisică. N-o să fiu arestată pentru că l-am împușcat pe Alex... dar nu merit să scap nepedepsită.

Faith nu avu timp să-i răspundă. Medicul își adusese echipamentul lîngă mașină și-și vîrîse deja capul pe ușa deschisă. Lanterna îi cerceta ochii făcînd-o să clipească. Îi luă apoi pulsul, îi verifică arsurile de pe mîini și de pe brațe după care încercă să-i pună masca de oxigen. Faith însă se retrase.

– Spune-i, îi zise arătîndu-l pe Gray, că o să mi-o pun după ce și-o pune el.

Medicul o privi uimit, după care zîmbi înțelegător.

– Da, doamnă, îi răspunse după care plecă în fugă spre primul pacient recalitrant.

Faith îl privi în vreme ce repeta spusele ei lui Gray. Gray se răsuci pe călcîie ca s-o privească. Ea ridică nevinovată din umeri. Jenat și frustrat, înșfăcă masca de oxigen punîndu-și-o neîndemînic pe față. Imediat după aceea începu să tușească iarăși.

Pentru că promisese, trebui să se supună aceluiași tratament atunci cînd îi veni rîndul. Medicii căzură de acord că plămîinii îi funcționau normal. Arsurile erau în majoritate de gradul unu cu cîteva mai grave de gradul doi pe spate. Și medicii din echipa nou-sosită voiau cu orice preț ca ea să îl consulte chiar în noaptea aceea pe doctorul Bogarde. Gray era și el cam în aceeași formă ca și ea. Amîndoi avuseseră noroc cu carul.

Excepție făcînd faptul că el își pierduse un prieten și ea toate bunurile materiale, în afară de halatul cu care era încă îmbrăcată și pantofii din picioare. Și un depozit cu o mașină de tuns iarba și două rafturi goale, își reaminti. Avea asigurare și pentru casă și pentru mașină, dar era nevoie de timp ca să poată înlocui totul. Mîntea-i obosită încercă din greu să inventarieze toate lucrurile pe care le avea de făcut: să-și înlocuiască cărțile de credit, să obțină carnet de cec noi, să cumpere alte haine, să facă rost de o mașină, să-și găsească un adăpost și corespondența să-i fie înmînată pe noua adresă.

Atîtea lucruri de făcut și se simțea atît de obosită încît nu mai era în stare de nici cel mai mic efort în acea direcție. Cel puțin nimic nu era de neînlocuit, cu excepția puținelor fotografii care-i rămăseseră de la Kyle. Nu mai avusese și alte amintiri de familie.

Cadavrul lui Alex tocmai era luat. Monica îl privi cum era încărcat în ambulanță, ca să fie transportat la morga orașului. Pentru că avusese o moarte violentă trebuia să i se facă autopsia.

– S-a folosit de mine vreme de șapte ani, șopti. Se

prefăcea că eu eram de fapt mama. Se cutremură toată. Cum pot să-i spun lui Michael așa ceva? Întrebă cu o voce lipsită de expresie.

– Cine-i Michael?

Monica îi aruncă o privire nedumerită.

– Șeriful. Michael McFane. M-a cerut de nevastă.

Faith oftă. Toată acea încurcătură părea fără sfârșit.

– Nu-i spui, o sfătui, atingându-i brațul. Uită toată treaba asta, las-o undeva în trecut. Nu-l răni pe Michael spunându-i. Pe tine n-o să te cruțe de suferință și Alex va mai avea la activ încă o victimă. Refă-ți viața din momentul ăsta și dă-i drumul mai departe fără să mai privești în urmă.

Monica nu-i răspunse, nici că era de acord cu ceea ce auzise nici că nu îi plăcea, dar Faith spera din suflet să-i asculte sfatul. Se adunase de atâtea ori după nenorociri, încât ea știa foarte bine valoarea mersului înainte fără priviri triste în urmă.

Imediat după aceea atît ea cît și Gray au fost duși la clinica doctorului Bogarde și așezați în camere de consultație separate. Doctorul micuț și gras îl examinează mai întâi pe Gray; Faith îi putuse auzi discutînd prin peretele subțire. Apoi doctorul dăduse buzna și în camera micuță în care Faith stătea cocoțată pe masă, destul de stînjinită. Îi curăță și-i bandajează rănilor după care îi verifică încă o dată plămîinii; după care îi aruncă o privire plină de simpatie.

– Ai unde să dormi în noaptea asta?

Faith zîmbi cu amărăciune și scutură din cap.

– Atunci de ce să nu rămii aici? Pari să cazi din picioare. Există o canapea extensibilă pe care o folosim uneori, așa că, dacă vrei, ești binevenită să te folosești de ea. Și pot să-ți dau o pijama de spital, să nu spui la nimeni, dar am furat-o de la un spital din Baton Rouge. Îi făcu cu ochiul. Cîteva ore de somn bun pot face

minuni câteodată. Asistentele mele vin pe la opt și jumătate și atunci poți să-i suni pe cei de la asigurări, să-ți cumperi haine noi și să rezolvi celelalte probleme. Crede-mă, o să te simți cu mult mai bine după ce o să dormi puțin.

– Mulțumesc, îi zise zîbindu-i cu bunătate și acceptîndu-i oferta. Greutățile pe care le avea de întîmpinat fiind aproape goală, fără un mijloc de transport, fără bani lichizi sau cărți de credit, erau aproape prea multe ca să le poată face față în acel moment. Dimineața îi putea telegrafia lui Margot ca să-i trimită bani și putea începe procesul de recuperare, dar în seara aceea pur și simplu nu se mai simțea în stare de așa ceva.

Doctorul Bogarde plecă din cameră și, după cîteva momente, își făcu apariția Gray. Torsul și fața îi erau acoperite încă de fum, dar doctorul îi curățase porțiunile arse și îi pusese bandaje, așa încît în momentul acela arăta ca o pisică bălțată. Bănuind că arăta la fel, dar nedorind să verifice în oglindă, se mulțumi doar să-i zîmbească.

Fața lui se destinsese într-un zîmbet obosit de răspuns.

– Doctorul Bogarde mi-a spus că ești în regulă dar am vrut să mă asigur.

– Sînt bine, doar ceva cam obosită.

El încuviință din cap, după care, punîndu-și brațele în jurul ei, o strînse la piept, oftînd adînc în vreme ce savura apropierea de ea. Pînă cînd văzuse că era în regulă după ce o aruncase într-o parte, trăise parcă într-un fel de iad. Evenimentele din noaptea aceea încă îl mai făceau să tresară; o parte din el era amorțită și nedumerită, în vreme ce cealaltă parte simțea o durere de neexplicat. Nu conta că tatăl lui zăcea mort de doisprezece ani; el de-abia aflase despre moartea lui și

durerea era proaspătă. Dacă s-ar fi întâmplat ceva și cu Faith...

– Vino cu mine acasă, îi zise, presîndu-și buzele de părul care mirosea puternic a fum. Nu-i păsa însă.

Uluită, ea se retrase puțin ca să-l poată privi mai bine.

– Nu pot să fac așa ceva, izbucni.

– De ce nu?

– Păi, mama ta... Nu.

– Las-o pe mama în seama mea, îi zise. Poate că n-o să-i placă...

– E cam puțin spus! Faith scutură iarăși din cap. Nu mă poți arunca în fața ei într-un asemenea moment. Tot ce s-a întâmplat în seara asta este de ajuns ca s-o șocheze puternic. Doctorul Bogarde m-a lăsat să dorm aici și am acceptat oferta lui.

– Uită de treaba asta, mormăi morocănos. Nu putea suporta să admită că Faith avea dreptate și nu se putea împiedica să nu observe că nu avea de gînd să se miște de pe poziția adoptată. Dacă nu vii cu mine acasă atunci o să te duc la motel.

– Dar nu am bani și nici cărți de credit...

Gray o îndepărtă de el, privind-o cu furie.

– Dă-o naibii, Faith, crezi că ți-aș cere bani pentru cameră?

– Îmi pare rău, se scuză ea imediat. Sînt obișnuită să-mi plătesc singură totul, așa că nu m-am gîndit. Adevărul era că o cameră de motel ar fi fost mult mai confortabilă și mult mai intimă.

El oftă și se întinse să-i cuprindă obrazul în palmă. Furia îi dispăruse din priviri. Era de-a dreptul uimitor cum de florile puteau crește în locurile cele mai afurisite, iar buruiana familiei Devlin reușise să crească o frumoasă floare sălbatică în persoana lui Faith.

– Haide, o îndemnă, ajutînd-o să coboare de pe

masa de consultații. Să-i spunem doctorului Bogarde că mergi cu mine.

Zece minute mai târziu opreau *Jaguar*-ul în fața motelului și Gray își descolăcea picioarele lungi din mașină ca să intre să ia o cheie. Mai erau o mulțime de lucruri de făcut în noaptea aceea cumplită. Fără să-i pese de cum arăta, intrase și luase cheia, după care o condusesse pînă la camera cu numărul unsprezece. Descuie ușa, aprinse lumina, după care păși deoparte ca să-i permită să intre. Obosită, Faith trecu pe lângă el, privind cu plăcere în direcția patului. I-ar fi plăcut tare mult doar să se întindă și să doarmă, dar nu se îndura să murdărească cearceafurile curate cu negreala de la fum.

Gray intră după ea, închise ușa și o trase în brațe. Ea își lăsă capul pe pieptul lui, închizînd ochii și lăsînd plăcerea s-o învăluie, simțindu-i trupul atît de solid și de plin de viață. Moartea fusese atît de aproape...

Degetele lui îi încercuiră cu delicatețe încheietura unei mîini ca apoi s-o ridice și să-i sărute degetele, înconjurîndu-i după aceea mîna cu palma mare.

– Mîine ne apucăm să dragăm lacul, îi zise deodată.

Ea își frecă obrazul de mîna lui, dorindu-l cu toată ființa.

– Îmi pare rău, îi zise cu blîndețe.

El respiră adînc.

– Or să fie o mulțime de lucruri de făcut. Nu știi cînd o să am un minut liber.

– Înțeleg. Și eu am o mulțime de treburi de rezolvat. Toate cererile pentru banii de asigurare, chestii de genul ăsta. Ar fi fost plăcut dacă s-ar fi putut sprijini unul pe celălalt în timpul chinurilor ce urmau să vină, dar obligațiile îi trăgea în direcții diferite. Și pentru că dragarea lacului se făcea sub autoritatea forței de poliție, accesul la acel proces avea să fie limitat; știa asta fără

să trebuiască să-i mai explice cineva. Gray urma să fie acolo, dar nici un alt civil care să nu fie direct implicat în operațiunea de dragare.

– Nu vreau să plec de lângă tine, murmură el, și, într-adevăr părea incapabil să facă vreo mișcare, deși noaptea cea lungă continua.

– Trebuie. Problemele mele sînt în principiu doar multă hîrțogăraie și cumpărături; pot să mă descurc și singură. Tu ai probleme cu mult mai serioase.

El îi înălță capul cu două degete, ochii negri privind-i cu intensitate pe cei verzi...

– O să stăm de vorbă cînd se va termina toată harabura asta, îi zise, promisiunea făcută pîrînd aproape un legămînt. O sărută, presiunea buzelor lui fiind caldă și înviorătoare. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

– Bine.

O sărută iarăși și Faith îi ghici șovăiala. Îi mîngîie părul încercînd să-l reconforteze.

– Nu vreau să plec, îi mărturisi, sprijinindu-și fruntea de fruntea ei. Cu doisprezece ani în urmă a trebuit să-i spun mamei că tata a părăsit-o pentru o altă femeie. Acum trebuie să-i spun că de fapt a fost omorît. La naiba, ceea ce mă deranjează este faptul că știu că treaba asta n-o s-o supere atît de rău ca părăsirea.

– Nu ești tu responsabil pentru ceea ce simte sau nu simte ea, îi răspunse Faith, atingîndu-i buza cu degetul mare. Tu și cu Monica l-ați iubit, așa că n-o să rămîna nejelit.

– Monica. Buzele i se strînseră și ochii începură să-i scapere. A mărturisit ce-a făcut, despre bilete și despre piscină. Michael s-a făcut foc pe ea. Cu gluma ei idioată a încălcat cîteva legi foarte severe.

– Lasă mai întii lucrurile să se liniștească înainte să faci ceva, îl sfătui Faith. Familia este familie în fond și la urma urmei. Nu trebuie să faci ceva pripit. Și nu uita că

și ea a trecut prin multe neazuri. Propria ei familie fusese împrăștiată în cele patru zări și viața îi era plină de pierderi, așa că știa foarte bine despre ce vorbea. Și observă acea înțelegere în ochii lui Gray.

Căscă cu poftă fără să se poată abține și capul îi căzu pe umărul lui.

– Țsta-i ultimul sfat pe care-l mai dau în noaptea asta, îi zise, după care căscă iarăși.

El o sărută pe frunte după care se îndepărtă puțin de ea. Trebuia să facă eforturi serioase ca s-o poată părăsi, dar mai știa și că dacă nu pleca atunci, s-ar fi urcat iarăși cu ea în pat.

– Atunci dormi și tu puțin, scumpo. Și sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Faith își dădu seama în următoarele câteva zile că avea totuși o prietenă în oraș. Fie că Halley Johnson auzise bârfa din oraș și aflase unde anume stătea, fie că o sunase Gray și îi spusese, rugînd-o s-o ajute, Faith nu știa și nici nu se obosi să întrebe. Halley îi ciocăni la ușa camerei pe la ora zece a doua zi dimineată, punîndu-se la dispoziția lui Faith.

Faith deja o sunase pe Margot și aranjase să telegrafieze băncii din oraș ca să poată lua o sumă de bani, dar tot nu avea mijloace și îmbrăcăminte ca să poată ajunge pînă acolo să ia banii. Și avea mare nevoie să facă unele cumpărături și nu era tocmai sigură că magazinele din oraș erau dispuse s-o servească. Situația dintre ea și Gray se modificase considerabil dar nimeni din oraș nu știa de treaba asta.

– Mai întii să rezolvăm urgențele, îi zise Halley atunci cînd Faith îi spuse că trebuia să meargă la bancă. O

privi cu un ochi critic în vreme ce Faith se îndrepta spre mașina familiei Johnson. Arsurile nu mai erau așa de dureroase și cu toate acestea se simțea ca lovită de camion, probabil în urma celor două căzături zdravene. O să te duc la mine acasă, îi zise Halley din nou. Și folosește-te fără rețineri de fardurile mele, aranjează-ți părul și machiază-te puțin. Și, cît o să fii ocupată cu treburile astea, dacă îmi dai măsurile, o să fac câteva cumpărături rapide pentru tine. Nimic deosebit, zise, ridicînd o mîină ca să oprească protestele lui Faith. Doar lenjerie intimă, o bluză și o pereche de pantaloni, ca să poți scăpa de halatul ăla. Și poți să-mi plătești după ce îți iei banii.

Problema pusă în acest fel, Faith se simți incapabilă să refuze.

– Mulțumesc, îi zise zîbindu-i lui Halley. Tocmai mă întrebam dacă o să pot să-mi cumpăr niște haine de aici, din oraș.

– Sigur că da, îi răspunse Halley cu siguranță în voce, dacă nu, îl sun pe Gray Rouillard chiar eu și-i spun să-și îndrepte ticăloșia. Și în afară de asta, tot orașul vuiteste că tatăl lui de fapt n-a fugit deloc cu mama ta, că tu ți-ai dat seama cumva că a fost de fapt ucis și te-ai întors în oraș ca s-o dovedești. Nu ne vine să credem de ce-a fost în stare să facă domnul Chellette. Închipuiește-ți doar, să se ia la ceartă cu cel mai bun prieten al său și să-l omoare din greșală și apoi să ascundă crima în toți acești ani! Probabil că investigațiile tale l-au scos din minți de s-a apucat să-ți dea foc la casă. Este adevărat că a încercat să te împuște dar că Monica Rouillard a fost mai rapidă și l-a împușcat ea prima?

– Cam așa ceva, îi răspunse Faith cu un ton ambiguu, întrebîndu-se care era de fapt versiunea oficială. Nu avea de gînd să o contrazică indiferent de ce se

spusese. Și, din cîte își dădea seama, doar ea și Gray mai știau de legătura amoroasă a Monicăi vreme de șapte ani la care o silise Alex.

Halley o lăsă pe Faith la ea acasă, și Faith se bucură din plin de un duș fierbinte, prelungindu-și șederea în apa caldă și spălîndu-și iarăși părul cu șampon cu aromă de căpșuni pînă cînd tot mirosul de ars îi dispăru. Luă de bună invitația lui Halley și se unse cu cremă parfumată din cap și pînă în picioare, după care se simți aproape iarăși om. Se folosi doar de foarte puțin fard, cît să-i dea puțină culoare în obraji și de un strop de fixativ ca să-i stea părul mai bine. Pînă să termine, Halley se și întorsese de la cumpărături, cu un pachet imens care din fericire conținea și o periută de dinți nouă.

Hainele erau foarte simple, chiloți și sutien de bum-bac și un costum tricotat, pantalon și tunică. Și doar faptul că avea iarăși lenjerie de corp și i se părea minunat. Fusese cumplit de jenată știind că era goală pușcă pe sub halat și pijamaua de la spital. Halley avea un ochi foarte bun la culori; costumul pe care-l alesese era de un roz foarte pal. O femeie cu un păr de culoarea morcovului nu ar fi putut să poarte așa ceva, dar părul lui Faith era închis la culoare, aproape rubiniu ca vinul, și faptul că știa cît de bine îi stătea în roz o ajuta foarte mult să se simtă mai bine.

Halley rămăse cu ea aproape toată ziua, ducînd-o cu mașina oriunde avea nevoie să meargă, în primul rînd și cel mai important, la bancă. Să aibă o mie de dolari bani gheață o făcu să se simtă și mai bine și primul lucru pe care-l făcu a fost să-i dea înapoi banii lui Halley pentru haine. Următoarea vizită a fost la biroul de asigurări care se ocupa atît de case cît și de mașini. Faith își revenise destul ca să se amuze de simpatia evidentă de care se bucura în fața funcționarului de la

agenție, care o trata aproape cu deferență; linia dintre notorietate și celebritate era foarte subțire, dar, era evident că acum intrase în partea celebrităților.

În vreme ce dimineța trecea cu repeziciune, se simțea nemulțumită de noul ei statut. Pentru că nu mai avea nici un fel de act de identitate, agentul de asigurare trebui să verifice totul în amănunțime ca să poată primi alte cărți de credit ca să le înlocuiască pe cele vechi și asta deoarece companiile care se ocupau de cărțile de credit nu le dădeau oricui i se năzărea să le ceară. Noile cărți de credit urmau să fie expediate agentului de asigurări, de unde le putea ridica de abia a doua zi dimineța. Compania de asigurări urma să aibă grijă să-i facă rost și de o altă mașină de închiriat care urma să fie acolo în acea după-amiază.

Următorul pas important erau cumpărăturile, iar Faith avea nevoie de atât de multe lucruri încât mintea aproape nu putea concepe enormitatea cheltuielilor. Chiar și atunci când fuseseră alungați din oraș, nu-și pierduse toate lucrurile, așa de amărâte cum erau. De această dată însă trebuia s-o ia de la zero, numai că de această dată avea și resurse.

Halley cea eficientă îi sugeră să facă o listă ca astfel să-și ordoneze puțin și gândurile. Valiză, poșetă, portofel, șampon, săpun, deodorant, pasta de dinți, tampon, farduri și parfum, aparat de ras, perie, piepten, uscător de păr și fier de călcat, lenjerie de corp, ciorapi, haine și pantofi.

– Doamne, se vaită Faith privind lista, care devenea din ce în ce mai lungă. Toate astea costă o avere.

– Doar pentru că le cumperi pe toate odată. Tot ce este pe listă este un lucru pe care mai devreme sau mai târziu tot l-ai fi cumpărat. Și oricum la ce ai fi dispusă să renunți? La farduri?

– Fii serioasă! exclamă Faith izbucnind apoi amîn-

două în rîs. Era primul ei hohot de rîs pe ziua aceea și se simțea foarte bine.

Se opriră la magazinul universal al orașului și umplură două cărucioare. Chiar dacă își ținea cumpărăturile sub observație și se limita la un minimum strict, erau toate lucruri importante. Din păcate, nici un fel de pantof din magazin nu i se potrivea, așa că trebuiau să se oprească și pe la un alt magazin. Însă Halley se bucura atît de mult de întregul proces încît o făcu și pe Faith să savureze expediția. Nu participase niciodată la acel ritual al cumpărăturilor între fetele din America și pentru ea era o experiență cu totul nouă.

Halley se făcu apoi fără să vrea ecoul gîndurilor ei.

– Oho, asta mai zic și eu distracție. N-am mai făcut treaba asta de o viață. Trebuie neapărat s-o facem iarăși, în alte circumstanțe, desigur.

Suma totală făcu o gaură serioasă în banii primiți. După ce terminară cu totul, Faith își dădu seama că era extenuată, și, atenta Halley o conduse înapoi la motel.

În seara aceea o sună și Gray care părea la fel de obosit ca și ea.

– Cum te simți, scumpo? o întrebă. Ai reușit să rezolvi totul?

– Sînt bine, îi răspunse ea. Cel puțin în stare de funcționare. Reușise să doarmă vreo două ore, dar n-o ajutaseră prea mult. Agenția de asigurare are grijă de toate formalitățile pentru o altă mașină și pentru alte cărți de credit, așa că s-a rezolvat cu problema asta. Halley m-a dus la cumpărături așa că acum am și haine.

– La naiba!

Faith ignoră comentariul deși pe buze îi înflorise un zîmbet.

– Dar tu cum te simți?

– Ca și cum aș avea cu trei zile mai mult decît pămîntul pe care-l calc.

Faith ezită, nefiind foarte sigură dacă voia să afle răspunsul la următoarea întrebare.

– Ați găsit ceva pînă acum?

– Nu, încă nu. Vocea îi părea încordată.

– Și cum se simte Monica?

Gray oftă.

– Nu știu. Stă cu capul plecat tot timpul. Ea și cu Mike vor trebui să rezolve singuri încurcătura asta; nu pot să intervin pentru ea.

– Ai grijă de tine, îi zise Faith, tandrețea vibrîndu-i în voce.

– Și tu la fel, îi răspunse Gray cu blîndețe.

Imediat după ce termină convorbirea cu el, Faith o sună pe Renée. Cînd o ceru pe maică-sa la telefon, bunica îi răspunse pe o voce supărată:

– Nu-ți dai seama că a plecat? Și-a luat hainele și a șters-o hoțeste cu două nopți înainte. De atunci n-am mai auzit nimic de ea.

Faith își simți inima grea. Renée probabil intrase în panică după ce mărturisise ce se întîmplase la casa de vară și acum fugise iarăși fără motiv.

– Bunico, dacă ai vreo veste de la ea, este ceva ce aș vrea să-i spui. Și este foarte important. Bărbatul care l-a omorît pe Guy Rouillard este mort. De acum înainte nu mai are de ce să se teamă.

Bunica ei rămase tăcută cîteva momente.

– Deci din cauza asta era așa de nervoasă, îi zise într-un final. Păi, poate c-o să sune. A mai lăsat cîteva lucruri așa că s-ar putea să se întoarcă după ele. Ori-cum, dacă mă sună, îi spun noutățile.

Mașina domnului Pleasant a fost scoasă din lac a două zi după-amiaza. Domnul Pleasant era înăuntrul ei.

Probabil la ordinele lui Gray, un ajutor de șerif își făcu apariția la motel ca s-o anunțe pe Faith. Tînărul se simțea stînjedit și respectuos în același timp, frămîntîndu-și pălăria în mîini. Nu-i putea spune cum anume murise domnul Pleasant, dar cadavrul fusese deja transportat la morga orașului fiind așezat alături de cadavrul ucigașului său. Faith fu nevoită să-și înăbușe protestul instinctiv, știind că ar fi fost fără rost.

După plecarea ajutorului de șerif, se așeză pe pat și plînsese îndelung, după care îl sună și pe detectivul Ambrose. Bietul domn Pleasant nu mai avea nici un fel de familie, dar detectivul promise să afle ce aranjamente făcuse domnul Pleasant pentru propria-i înmormîntare, ținînd cont că era la curent cu starea precară a inimii lui. Existau o mulțime de formalități ce trebuiau efectuate, mai ales că moartea lui fusese violentă, dar, cum ucigașul era și el mort, nu era nevoie de dovezi suplimentare pentru un proces.

Cadillac-ul lui Guy Rouillard a fost găsit în dimineața următoare, nu prea departe de locul în care fusese descoperită mașina domnului Pleasant. Scheletul de pe bancheta din spate era tot ce mai rămăsese din tatăl lui Gray. Metoda lui Alex Chelette de a se descotorosi de cadavre fusese foarte simplă: le pusese în mașini, așezase o cărămidă pe pedala de accelerație după care băgase mașinile în viteză. Șeriful McFane fusese cel care se gîndise că ar fi fost mai ușor dacă ar fi găsit mașinile și pe lac nu existau decît trei locuri suficient de adînci ca să le ascundă. Cu o arie restrînsă pentru cercetări, nu le trebuise multă vreme ca să descopere cadavrele.

Faith nu reuși să vorbească cu Gray, dar informațiile zburau deasupra orașului și aflase deja că Gray era ferm hotărât să-i facă pe cei de la poliție să-i elibereze cadavrul cât mai repede ca să poată fi înmormântat cu o întârziere de doisprezece ani. Noelle Rouillard își făcu și ea apariția în oraș, prima dată de la dispariția soțului ei, arătînd și tragic și incredibil de frumoasă în rochia neagră. Afirmația cinică a lui Gray cu privire la reacția mamei lui nimerise drept la țintă; să fie văduvă era de o mie de ori mai bine decît să fie abandonată. Acum că toată lumea știa că soțul n-o părăsise pentru tîrfa orașului, își putea ține iarăși capul sus.

Înmormîntarea avu loc la patru zile după descoperirea rămășițelor lui Guy. Deși știa că oamenii vor comenta apariția ei la ceremonie, Faith își cumpără o rochie neagră și participă la întregul serviciu funerar, așezîndu-se într-o strană în spatele lui Halley și a familiei ei. Gray n-o observă în biserică, dar, după terminarea serviciului divin, cînd sicriul fusese deja transportat la locul în care urma să fie îngropat, privirile sale fură atrase de strălucirea roșcată a părului ei.

Stătea alături de Monica, susținînd-o cu un braț de talie. Șeriful McFane era în cealaltă parte, așa că Faith bănuia că logodna nu fusese ruptă. Noelle avea sprijinul prietenilor cu care nu se văzuse vreme de doisprezece ani. Faith era cam la zece metri distanță, separată de ei de un grup de oameni, dar privirile li se întîlniră și își dădu seama că se gîndea la ceea ce-i spusese ea. Guy era sincer plîns de către copiii lui; ce simțea Noelle nu conta deloc.

Își ținea ochii ațintiți asupra lui, sorbindu-l parcă din priviri. Părea obosit dar foarte sobru. Părul lung era îngrijit pieptănat pe spate și strîns la ceafă și era îmbrăcat cu un superb costum de mătase neagră, cu croială

italienească. Transpirația îi lucea pe frunte din cauza căldurii de la amiază.

Nu făcu nici o mișcare ca să se apropie de el, iar el nu făcu nici un gest prin care s-o cheme. Ceea ce era între ei era ceva cu totul intim și în nici un caz pentru ochii publicului sosit la înmormântarea tatălui său. Gray știa foarte bine că avea tot sprijinul ei, doar îi plînsese în brațe. Era suficient faptul că se afla acolo.

Tocmai când plecau de lângă mormîntul proaspăt, Faith o zări pe Yolanda Foster, stînd de una singură; Lowell nu părea să fie prin apropiere. Se vedea că plînsese timp îndelungat deși în acele momente avea ochii uscați în vreme ce privea spre mormînt, pe față citindu-i-se durerea sinceră din inimă. Apoi păru să se adune pentru că se întoarse să plece și ea, iar Faith simți cum toate piesele acelui joc de răbdare se aranjau singure la locul potrivit.

Niciodată nu i se păruse logic ca Guy să renunțe la tot pentru Renée, nu după toți acei ani în care fuseseră amănți. Alex spusese că Guy avusese de gînd să divorțeze de Noelle, și asta avea parcă ceva mai mult sens, numai că Faith își dădu deodată seama că Guy nu cu Renée plănuise să se însoare. După toți acei ani de distracții, Guy Rouillard se îndrăgostise în vara aceea tocmai de soția primarului. Și protejase reputația Yolandeii pînă-n pînzele albe, nespunîndu-i hici celui mai bun prieten al său despre relația pe care o avea cu ea. Birfa despre legătura lor se aflase cumva, pentru că altfel n-ar fi avut de unde să știe tocmai Ed Morgan, dar nu fusese ceva de care să știe tot orașul. Era chiar posibil ca Renée să-i fi spus lui Ed că Guy se întâlnea pe ascuns cu soția primarului.

Yolanda și Guy își făcuseră planuri secrete. Iar acum, după toți acei ani, Yolanda aflase că de fapt

iubitul ei n-o părăsise. Pînă la urmă, Guy era jeliit sincer și de altcineva în afară de copiii lui.

Se făcuse deja seara tîrziu cînd scăpară de toți vizitatorii și cînd Gray avu parte de puțină liniște în compania familiei lui. Își sorbea băutura în vreme ce o studia pe Noelle, care era cu mult mai veselă că-și îngropase soțul decît fusese vreme de doisprezece ani cît acesta lipsise. Avea nevoie de Faith, cugetă. Voia să fie împreună cu ea. Faptul că o văzuse la cimitir îi ascuțise foamea parcă și mai mult. Foame sexuală, emoțională, mentală. Pur și simplu o dorea în toate felurile posibile. Își amintea încă cum îi tresărise inima atunci cînd îi spusese că-l iubește, își amintea de momentul acela de bucurie orbitoare. Și, ca un prost, nu-i spusese că și el o iubea, dar era o greșeală pe care avea de gînd s-o corecteze imediat ce aveau să fie singuri într-o încăpere.

Însă, în acel moment, avea ceva de spus mamei și surorii lui.

– O să mă însor, le zise foarte calm.

Două perechi de ochi uluiți îl priviră deodată. Observă uimirea Monicăi, apoi acceptarea din priviri și înclinarea ușoară a capului.

– Zău, dragă? murmură Noelle. Îmi pare rău, dar nu mai sînt la curent cu viața ta socială. E cumva cineva din New Orleans?

– Nu, este Faith Devlin.

Foarte calmă, Noelle își așeză deoparte paharul cu vin.

– Gluma ta este de foarte prost gust, Grayson.

– Nu este deloc o glumă. Mă însor cu ea imediat ce termin cu toate problemele.

– Îți interzic să faci așa ceva! izbucni ea.

– Nu poți să interzici nimic, mamă.

Deși vorbise foarte clar, Noelle reacționa ca și cum ar fi palmuit-o. Se ridică în picioare ținându-se la fel de dreaptă precum o regină.

– Mai vedem noi. Tatăl tău poate că s-a asociat cu gunoaiile societății, dar cel puțin nu le-a adus acasă așteptându-se ca eu să mă asociez cu ele.

– Este de ajuns! ridică Gray vocea, aproape amenințător.

– Ba dimpotrivă, dacă te cobori într-atît încît să te însori cu o asemenea tîrfă, o să descoperi că este de-a-bia începutul. O să-i fac viața atît de îngrozitoare încît...

– Ba n-o să-i faci viața îngrozitoare, o întrerupse el, trîntind paharul pe masă încît băutura se reversă peste margini. Mamă, dă-mi voie să-ți definesc poziția din casa asta. Știu foarte bine ce-i în testamentul tatei. Ți-a lăsat destui bani cît să trăiești în mare stil toată viața, dar tot restul este al meu și al Monicăi. Dacă te porți cum trebuie și dacă o s-o tratezi pe soția mea cu cea mai mare politețe, vei putea continua să locuiești tot aici și pe mai departe. Dar să nu mă înțelegi greșit; prima dată cînd o necăjești, eu cu mîna mea te conduc pînă la ușă. E destul de clar?

Noelle se dădu înapoi, cu fața palidă și ochii goliți de expresie în fața hotărîrii fiului ei.

– Monica, zise cu o voce subit slăbită. Ajută-mă să urc în camera mea, dragă. Bărbații sînt atît de necivilizați...

– Mai pune-ți pofța în cui, mamă, îi răspunse Monica cu oboseală în glas.

– Cum? Cuvintele erau mușcătoare.

Monica încercă să se întărească. Era la fel de palidă ca și Noelle, dar nu dădu înapoi.

– Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta. Dar cred că Gray merită să fie fericit. Dacă nu vrei să participi la nunta lui, foarte bine, dar eu voi fi acolo sunînd din clopoțel. Și, dacă tot sîntem la acest subiect, trebuie să-ți spun că și eu mă mărit. Cu Michael McFane.

– Cine? întrebă Noelle cu fața și mai palidă.

– Șeriful.

Nemulțumirea îi încreți buzele lui Noelle.

– Șeriful! Zău așa, dragă, șeriful este...

– Perfect pentru mine, termină Monica cu fermitate fraza. Părea și speriată și încîntată că în sfîrșit reușise s-o înfrunte pe Noelle. Dacă vrei să vii la nunta mea, o să fiu foarte mulțumită, dar nu mă poți opri să mă căsătoresc cu el. Și, mamă, cred că te-ai simți mult mai fericită dacă te-ai muta la New Orleans.

– Ce idee bună, zise Gray, făcînd cu ochiul în direcția surorii lui.

A doua zi dimineața, Faith plecă la New Orleans ca să participe la funerarile domnului Pleasant. Sperase ca Gray s-o sune, dar înțelegea de ce n-o făcuse. Îl bătuse la cap pe șerif fără milă ca să elibereze mai repede trupul neînsuflețit al domnului Pleasant și așa aflase că Gray era implicat în procesul de a legaliza cît mai repede testamentul lui Guy, folosindu-și toată influența pe care o avea în această direcție. Dificultățile legale ale scrisorii false de succesiune sub care acționase de-a lungul acelor ani erau, aproape nule de vreme ce testamentul spunea foarte clar că toată averea îi rămînea lui și Monicăi, dar mai erau încă destule probleme de

rezolvat.

Margot veni și ea cu avionul pînă la New Orleans, bănuind după voce că Faith era mult mai supărată decît lăsase să se înțeleagă în legătură cu moartea domnului Pleasant. Scurtul serviciu funerar a fost ținut în compania cîtorva oameni: cîțiva vecini, ea și cu Margot și femeia micuță cu păr alb de la biroul lui Houston H. Manges. Spre marea ei surprindere apăru și detectivul Ambrose, îmbrăcat în același costum obosit și ponosit. O bătu pe Faith consolator pe mîină de parcă ar fi făcut parte din familia domnului Pleasant, în vreme ce ochii iscoditori de polițist n-o slăbeau pe Margot nici o secundă.

Prea obosită ca să facă drumul înapoi spre casă, Faith își luă o cameră la hotel pentru o noapte. Margot se hotărîse să rămîină și ea; nu era nimic surprinzător în asta – ieșea seara împreună cu detectivul.

– Nu mă culc cu bărbații încă de la prima întîlnire, îi mărturisii a doua zi lui Faith, învîrtindu-se nervoasă prin cameră. Pur și simplu n-o fac. Este prea periculos și în afară de asta și nepoliticos. Nu putu sta liniștită nici măcar în timpul micului dejun servit în cameră de către angajații stilați ai hotelului; se juca cu șervețelul, cu bijuteriile sau cu hainele. Privirea îi tot fugea prin cameră părăind să găsească totul de-a dreptul fascinant. Poate că sînt de modă veche, dar încă mai cred că sexul trebuie să aștepte cel puțin pînă cînd se face o propunere clară în căsătorie sau un angajament de logodnă lungă, sau de așteptat pînă la cununie, ceea ce e încă și mai bine. Femeile riscă prea mult culcîndu-se cu bărbații care nu le sînt soți...

– Deci, a fost bun de ceva? o întrebă Faith, sorbind din cafea.

Margot își așeză palmele pe piept clipind dramatic.

– Doamne, dacă a fost bun! Sări iarăși în picioare și

se apucă să măsoare încăperea în lung și-n lat. Nici nu-mi venea să cred ce s-a întâmplat, pentru că eu pur și simplu nu fac așa ceva, dar tipul se hotărîse deja și am fost luată pur și simplu pe sus, pur și simplu n-am avut cale de scăpare. Mă rog, nu m-am exprimat chiar foarte bine. Despre calea de scăpare, pentru că în cele din urmă am... Se opri și se înroși toată. Faith aproape că se îneacă cu cafeaua, atît de tare rîdea. Vrea să mă vadă și în seara asta însă i-am spus că am un avion spre Dallas și că ar trebui să mă caute pe acolo dacă vrea să mă vadă iarăși. Margot își privi neliniștită prietena. Crezi că există vreun mijloc prin care aș putea încetini povestea asta ca să-mi revin în ritmul normal?

– Poate, îi răspunse Faith care nu părea impresionată, o mai văzuse pe Margot îndrăgostită și nu credea că exista ceva pe lume care s-o încetinească cît de cît.

Își petrecură dimineața la cumpărături, înlocuind garderoba lui Faith cu haine luate din magazinele elegante ale New Orleans-ului. Plecă de acolo cam pe la ora două a amiezei, dîndu-i lui Margot și timpul și intimitatea necesară unei alte întîlniri cu detectivul Am-brose.

Ajunse la motel, căminul ei temporar, pe la ora patru. Reubin îi făcu cu mîna, după care ieși ca s-o ajute să ducă cumpărăturile în cameră. Apoi, obosită și înfometată, se urcă în mașină și o porni spre cafeneaua lui Halley.

Trăncăni puțin cu Halley, după care comandă salată de pui, care devenise deja un fel de obicei. Se așezase într-un separeu cu spatele spre ușă și tocmai i se adusesse sandvișul cînd o auzi deschizîndu-se cu putere în spate și o liniște suspectă se lăsă deodată peste întreaga cafenea.

Uimită, își ridică privirile și-l descoperi pe Gray Rouillard privind-o furios. Probabil că-l sunase Reubin, cuge-tă Faith absentă. Părul negru era lăsat liber, atîrnîndu-i

în jurul umerilor.

– Unde dracului, lătră spre ea, ai fost pînă acum?

– New Orleans, îi răspunse pe un ton potolit, deși era perfect conștientă de interesul tuturor celor din jur.

– Și ți-aș fi cerut prea mult dacă mi-ai fi zis și mie unde te duceai? izbucni Gray.

– Am fost la înmormîntarea domnului Pleasant, îi răspunse.

Gray se vîrî în separeu în fața ei, o parte din mînie dispărînd ca un fum. Pe sub masă, picioarele lui lungi le strînseră pe ale ei, iar pe masă, întinse mîinile ca să-i poată cuprinde mîinile.

– M-ai speriat al nai... foarte tare, îi mărturisi, ajustîndu-și cuvintele situației în care se aflau. N-ai cerut nota de plată dar Reubin mi-a spus că te-a văzut cum puneai valiza în mașină. L-am pus chiar să-ți deschidă ușa de la cameră să văd dacă ți-au mai rămas lucruri pe acolo.

– N-aș fi plecat din oraș fără să-ți spun, îi zise, amuzîndu-se în sinea ei că el își putuse închipui că părăsise Prescott-ul definitiv.

– Ar fi mai bine să n-o faci, murmură el. Mîinile i se strînseră în jurul mîinilor ei. Ascultă, începu și apoi se opri. Ah, la naiba, știu că ăsta nu-i tocmai locul potrivit pentru așa ceva, dar încă am o tonă de hîrtoage de aranjat și nu știu cîtă vreme o să treacă pînă să văd lumina zilei. Vrei să te măriți cu mine?

Reușise s-o surprindă. Mai mult de atît, o uluise de-a binelea. Faith se lăsă pe spate, nefiind în stare să scoată nici un sunet. Gray voia să se însoare cu ea? Nici măcar nu îndrăznise să se gîndească la o asemenea posibilitate. Cu trecuturile lor atît de încîlcite... cu situația de-a dreptul spinoasă cu mama și cu sora lui... ei bine, nu i se păruse deloc o alternativă viabilă.

Evident, el luase tăcerea ei drept un refuz pentru că

sprîncenele i se nclunasoră deasupra nasului. Fiind Gray, se apucă imodlat să ia măsuri nemiloase ca să îndrepte situația și să obțină ce-și dorea.

– Trebuie să te măriți cu mine, zise destul de tare încît toată lumea din cafenea să-l poată auzi. În pîntecul tău este fetița mea. O să aibă mare nevoie de un tată și tu ai nevoie de un soț.

Faith gemu, ochii mărindu-i-se de oroare.

– Nemernicule! țipă isterizată, încercînd să iasă din separeu. Nu era deloc gravidă și o știa foarte bine, pentru că ciclul îi venise la timp, cu trei zile în urmă. Avu deodată impresia cumplită că întreaga încăpere era plină de fețe avide, care o priveau nemilos, iar Gray avea o expresie foarte satisfăcută în vreme ce rînjea încîntat, bucurîndu-se de furia pe care o stîrnise. Poate chiar observase sclipirea de amenințare din ochii ei, dar nu fusese destul din punctul lui de vedere. Mîna ei se mișcă fulgerător spre paharul cu ceai de la gheață după care îl aruncă pe tot pe fața lui.

– Nu sînt gravidă! țipă.

Gray ieși și el din separeu ștergîndu-și ceaiul de pe față cu șervețelul lui Faith.

– Poate că nu ești acum, dar dacă vrei să fii, mai bine ne-am căsători.

– Mărită-te cu el, o sfătui Halley, aplecîndu-se peste teighea. Zîmbea cu gura pînă la urechi. Și fă-i viața un iad. O merită după ce ți-a făcut adineauri.

– Mda, îi spuse și el imediat. O merit.

Faith își ridică privirile spre el.

– Dar cum rămîne cu mama ta? îl întrebă.

El ridică nepăsător din sprîncene.

– Ce-i cu ea?

Faith deschise gura ca să țipe iarăși la el, însă Gray ridică imediat mîna ca s-o oprească.

– I-am spus și ei și Monicăi că am de gînd să mă

însor cu tine. Mama a intrat imediat în sindromul ei acut de dezaprobare, dar Monica i-a spus verde în față să-și mai pună pofta în cui... Cel mai caraghios lucru pe care l-am văzut vreodată. Ochiul îi strălucea malițios, amintindu-i în mod special lui Faith de cele petrecute între ei doi în clădirea municipală. Monica ne-a transmis cele mai bune urări; ea și cu Michael se căsătoresc săptămîna viitoare. Și i-a sugerat foarte fermă mamei să facă bine și să se mute la New Orleans, oricum i-a plăcut mai mult orașul ăla decît micul nostru Prescott. Așa că, scumpa mea, o să trebuiască să stau singur în tot căsoiul ăla mare și am nevoie de roșcata mea dragă ca să-mi țină de urît.

Vorbise foarte serios. Faith înghiți nodul din gît, iarăși incapabilă să mai spună ceva. Gray își înclină puțin capul și-i zîmbi plin de tandrețe.

– Și mai e ceva ce aș fi vrut să-ți spun, murmură. Te iubesc, scumpo. Ar fi trebuit să ți-o fi spus mai din timp, dar lucrurile au început să se precipite și n-am mai apucat.

Feith se gîndi mai întîi să-l pocnească. Se gîndi chiar să ia paharul altcuiva și să i-l arunce în față. Însă, în loc de asta îi răspunse fericită:

– Da.

El își desfăcu brațele larg și ea intră în semicercul care se închise imediat, în acompaniamentul frenetic al aplauzelor celor aflați pe la mese.

SFIRȘIT